

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ Θαυματουργῶν
Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ,
τῶν ἐν Ῥώμῃ μαρτυρησάντων.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰ βούλει ἑορτάσαι τοὺς Ἁγίους τούτους, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν εἰπέ τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ΄, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β΄. Αὐτόμελον.

Ὅλην ἀποθέμενοι, ἐν οὐρανοῖς τὴν ἐλπίδα, θησαυρὸν ἀσύλητον, ἑαυτοῖς οἱ Ἅγιοι ἐθησαύρισαν· δωρεὰν ἔλαβον, δωρεὰν διδοῦσι, τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα· χρυσὸν ἢ ἄργυρον, εὐαγγελικῶς οὐκ ἐκτίσαντο· ἀνθρώποις τε καὶ κτήνεσι, τὰς εὐεργεσίας μετέδωκαν· ἵνα διὰ πάντων, ὑπήκοοι γενόμενοι Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦλθον ἐβδελύξαντο, τὴν ἐπὶ γῆς φθειρομένην· οὐρανοπολιταὶ δέ, ἐν σαρκὶ ἰσάγγελοι ἐχρημάτισαν, ἢ ὁμόφρων σύσκητος, ζυνοῦς ὁμότροπος, τῶν Ἁγίων καὶ ὁμόψυχος· διὸ τοῖς κάμνουσι, πᾶσι τὰς ἰάσεις βραβεύουσιν, ἀνάργυρον παρέχοντες, τὴν εὐεργεσίαν τοῖς χρίζουσιν. Οὓς ἐν ἐτησίοις, τιμήσωμεν ἀξίως ἑορταῖς, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύοντας, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅλην εἰσοκίσασα, ἐν ἑαυτῇ τὴν Τριάδα, δυὰς ἢ αἰίδιμος, Κοσμᾶς καὶ Δαμιανὸς οἱ θεόφρονες, ὡς κρουνοὶ βλύζουσιν, ἐκ πηγῆς νάματα, ζωηφόρου τῶν ἰάσεων· ὧν καὶ τὰ λείψανα, πάθη δι' ἀφῆς θεραπεύουσι· καὶ μόνα τὰ ὀνόματα, νόσους ἐκ βροτῶν ἀπελαύνουσι· πάντων τῶν προσφύγων, σωτήριοι τελοῦντες τῷ Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Ἀνατολίου.

Ἀτελεύτητος ὑπάρχει τῶν Ἁγίων ἡ χάρις, ἣν παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαντο· ὅθεν αὐτῶν καὶ τὰ λείψανα, ἐκ θείας δυνάμεως, διηνεκῶς ἐνεργοῦσι τοῖς θαύμασιν· ὧν καὶ τὰ ὀνόματα μόνα, ἐκ πίστεως ἐπιβόωμενα, τῶν ἀνιάτων ἀλγηδόνων ἀπαλλάττουσι. Δι' ὧν Κύριε καὶ ἡμᾶς, τῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος παθῶν ἐλευθέρωσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγγύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνῇ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μγ' 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεῦσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ

μάρτυρες, και ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, και οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, και τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, και οὐ μὴ ἄνηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, και ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν και ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Και γὰρ ἐν ὄνῃ ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Και ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτοὺς και εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, και ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Και ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι και ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη και κρατήσουσι λαῶν, και βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, και οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις και ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ και ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ε' 15 - στ' 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι και ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν και ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἵψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας και τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς και τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, και ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, και περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν και ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, και ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως και ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Και ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, και ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, και σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους και γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν και ἡ δυναστεία παρὰ Ἵψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος β'.

Ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων, ἓνα και μόνον ἐθεράπευε τοῦ ἔτους· ἡ σκηνὴ τῶν Ἀναργύρων, ἅπαν τὸ πλῆθος θεραπεύει τῶν νοσοῦντων· ἀνευδεῖς γὰρ ὑπάρχει, και ἀδαπάνητος ὁ πλοῦτος τῶν Ἁγίων. Ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός. Θεοφάνους.

Πόθῳ θεῖῳ, και ἔρωτι τῶν μελλόντων, πρακτικῶς πολιτευσάμενοι, τὰς σωτηρίου ὁδοὺς διηλύσατε· ὅθεν τὸ καθαρὸν τῆς ψυχῆς, ἀκηλίδωτον τηρήσαντες, τῶν ἐνύλων τελείως ἀπέστητε. Πνεύματι δὲ θεῖῳ χρυσωθέντες, ἀχρύσως τὰς ἰάσεις, τοῖς νοσοῦσι παρέχετε, δυὰς ἱερά, φωταυγῆς ξυνωρίς, πεφωτισμένον θεῖον ζεῦγος Ἀναργυροὶ, ἐν θλίψεσι και νόσοις ἐπισκεπτόμενοι ἡμᾶς, και τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὰς νόσους ἀναργύρως ἰώμενοι.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Μεγάλων ἀξιοθέντες δωρεῶν πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου, ἐν τῇ γῆ ἐπολιτεύσασθε· και διερχόμενοι πανταχοῦ, δωρεὰν τῶν νοσοῦντων τὰ πάθη ἰώμενοι, ὠφθητε Ἀγγέλων συνόμιλοι. Κοσμᾷ σὺν Δαμιανῷ τῷ σοφῷ, ἀδελφοὶ τερπνότατοι, και ἡμῶν τὰ πάθη, ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν ἰάσασθε.

Ὁ αὐτός.

Ἀγάλλεται ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων εἰς αἰῶνας· βασιλείαν γὰρ οὐρανῶν ἐκκληρονόμησαν. Γῆ τὰ Λεῖψανα αὐτῶν δεξαμένη, εὐωδίαν διέπνευσε. Δοῦλοι Χριστοῦ γεγόνασι, κατασκηνώσαντες εἰς ζῶην τὴν αἰώνιον.

Ὁ αὐτός.

Ἴατροι τῶν ἀσθενούντων, θησαυροὶ τῶν ἰαμάτων, σωτήριοι τῶν πιστῶν, Ἀνάργυροι πανευκλειεῖς, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κράζοντας, καὶ ὀδυνωμένους ἴασασθε, ἰκετεύοντες Θεὸν τὸν ἀγαθόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Φαιδρὰ καὶ ἐπίφωτος, ἀνέτειλε σήμερον, ἡ μνήμη τῶν Ἀναργύρων Χριστοῦ, λαμπρῶς καταλάμπουσα, ταῖς ἀκτίσι τῶν θαυμάτων. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, πιστῶς πανηγυρίσωμεν· δεῦτε τῇ σοφῇ τῶν Ἁγίων, προθύμως πάντες προσδράμωμεν, ὅπως τὴν ταχίστην ἴασιν, ἀφθόνως παρ' αὐτῶν κομισώμεθα· ἀναργύρως γὰρ παρέχουσι πᾶσι, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῶν ἰαμάτων τὰ χαρίσματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀναργύρων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α´. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Ἀναργύρων τῇ μνήμῃ πάντες συνδράμωμεν, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, καὶ ἀγνῶ συνειδότι, αὐτοῖς συνεκβοῶντες· Χαίροις дуάς, τῶν ἀσθενούντων ἡ ἴασις· ὅτι ὑμεῖς ἀπειλήφατε ἐκ Θεοῦ, τὴν ἐξουσίαν τῶν ἰάσεων.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου καλῶς φυλάξαντες, φιλαργυρίας νόσον, ἐκτεμόντες πανσόφως, ἴασθε ἀναργύρως· ὅθεν ὑμῶν, τὴν πανσέβαστον κοίμησιν, ἀξιοχρέως τιμῶμεν θαυματουργοί. Ἰκετεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Στίχ. Ἴδου δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἡ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἅμα.

Ὡς παρρησίαν λαβόντες παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, τοῦ ἐλεεῖν καὶ σώζειν, ἐκ ποικίλων κινδύνων, λυτρώσασθε τοὺς πίστει ὑμνοῦντας ὑμᾶς, θεοφόροι Ἀνάργυροι, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ψυχῆς ἅμα καὶ τοῦ σώματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστόν, ἐνεργοῦντα ἐν ὑμῖν, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, θαυματουργεῖτε ἐν κόσμῳ, ἀσθενούντας θεραπεύετε· καὶ γὰρ τὸ ἰατρεῖον ὑμῶν, πηγὴ ὑπάρχει ἀνεξάντλητος· ἀντλούμενὴ δέ, μᾶλλον ὑπερεκβλύζει, καὶ χεομένη περισσεύεται, καθ' ἐκάστην κενουμένη καὶ πληθynoμένη, πᾶσι χορηγοῦσα καὶ μὴ λειπομένη· καὶ οἱ ἀρυόμενοι κορέννυνται ἰάματα, καὶ αὕτη διαμένει ἀδαπάνητος. Τί οὖν ὑμᾶς καλέσωμεν; θεράποντας ἰατροῦς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, ἰατῆρας παθῶν ἀνιάτων, δωρεὰν ἰωμένους ἅπαντας, εἰληφότας χαρίσματα, παρὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀναργύρων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ´.

Ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοί, ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ἡμῖν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Οὐρανόθεν θαυμάτων τὴν δωρεάν, παραδόξως λαβόντες παρὰ Χριστοῦ, πάντα θεραπεύετε, ἀεννάως τὰ πάθη· ἐν ὑμῖν γὰρ ὤφθη, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, ἐνεργοῦσα θείων, ἰάσεων δύναμιν· ὅθεν καὶ ἀφθάρτων, ἀγαθῶν εὐπορίαν, τῇ πίστει ἐκτήσασθε, ἀναργύρω φρονήματι, θεοφόροι Ἀνάργυροι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σκέπη σου Ἄχραντε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὴν φαιδρὰν πανήγυριν τῶν Ἀναργύρων, οἱ πιστοὶ τελέσωμεν, καθικετεύοντες αὐτούς, ἵνα ἡμᾶς ἀπαλλάττωσι, παντοίων νόσων, ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε τῶν θλιβομένων, καὶ θερμὴ ἀντίληψις, τῶν πεποιοθῶτων ἐπὶ σέ, ἐκ τῶν κινδύνων με λύτρωσαι· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡ πάντων βοήθεια.

Ὁ Ν΄ καὶ οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀγίων. Ψάλλομεν δὲ καὶ Καταβασίας· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Κλεινοὺς ἰατροὺς τῶν βροτῶν μέλπειν θέμις. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Καταστραπτόμενοι δόξῃ τῇ θεϊκῇ, φωταυγεῖς Ἀνάργυροι, καταυγάσατε ἡμῶν, τὰς ψυχὰς σκεδάζοντες παθῶν, τὴν ἀχλὺν ὅπως ὑμᾶς πίστει γεραίρωμεν.

Λυμαντικῶν καθαρθέντες πρώην παθῶν, πόνων ἐπιδόσεις, ἐκκαθαίρετε ἡμῶν, χαλεπὰ νοσήματα σοφοί, καὶ τοὺς πόνους τῶν ψυχῶν ἐπικουφίζετε.

Ἐκ τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότης τὰς δωρεάς, εὐληφότες Ἅγιοι, τῶν θαυμάτων δωρεάν, τὰ ἡμῶν ἰάσασθε πολλά, καὶ δυσίατα σαρκὸς πάθη δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Νόμου τῆς φύσεως δίχα τίκτεϊς Ἀγνή, τὸν τοῦ νόμου πάροχον, Ἰησοῦν τὸν λυτρωτὴν· ὃν δυσώπει ρύσασθαι ἡμᾶς, Θεοτόκε τῶν πολλῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Ῥοδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ὁ κόσμος ἄδει τὰς ὑμῶν, Ἅγιοι καθ' ἐκάστην, πολλὰς εὐεργεσίας, καὶ θαυμάτων τὴν πληθύν, θαυματουργοὶ ἰατροί, τῶν Ἀγγέλων, ὄντως ἰσοστάσιοι.

Ἐμᾶς τοὺς δύο φωταυγεῖς, δυσωποῦμεν ἀστέρας, τοὺς ἐν ὕψει κειμένους, Ἐκκλησίας μυστικῶς, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανέ, τὰς καρδίας, πάντων καταυγάζετε.

Ἴδου συνήθροισται λαός, Ἅγιοι πανταχόθεν, τοῦ ὑμῶν ἀνυμνήσαι, τὰς μεγίστας δωρεάς, ἐν τῷ τεμένει ὑμῶν· ἀλλὰ πάντων, τὰς εὐχὰς πληρώσατε.

Θεοτοκίον.

Ἄγία Δέσποινα ἀγνή, ὑπεράγιον Λόγον, σωματώσασα λόγῳ, τῶν ἀλόγων με παθῶν, ὑμνοῦντά σε εὐσεβῶς, θείους λόγους, λύτρωσαι πανάμωμε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἰαμάτων δοτῆρες θαυματουργοί, καὶ θαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοί, πᾶσιν ἀνεδειχθητε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι· τῶν γὰρ παθῶν τὴν φλόγα, τῇ πίστει δροσίζοντες, τῶν πιστῶν ἐν ταύτῃ, τὸ φρόνημα θάλπετε· ὅθεν ἰατρεῖον, τῶν ψυχῶν

κεκτημένοι, τὸν θεῖον ναὸν ὑμῶν, ἐν αὐτῷ καταφεύγομεν, θεοφόροι Ἀνάργυροι.
Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ
συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, καὶ ὡς ἔχων ἀντίληψιν, καὶ σκέπην σε
ἄχραντε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ
σαρκωθέντα, ἀσπόρως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως
ὑμνούντων σε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,
τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν τόκον σου Ἄχραντε.

Ῥδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Τὰ θεῖα κλήματα, τὰ ὄντως εὐκαρπα, τῆς ἀμπέλου τῆς θείας τὸν μυστικόν, οἶνον
ἀποστάζοντα, ἐν εὐφροσύνῃ τοὺς σοφοὺς, Ἀναργύρους εὐφημήσωμεν.

Ῥομφαία ὄφθητε, κατατιτρώσκοντες, δυσμενεῖς ἀοράτους· ὧν καὶ ἡμᾶς, τῶν βελῶν
λυτρώσασθε, περιποιούμενοι ἡμῶν, τὴν ζωὴν σοφοὶ Ἀνάργυροι.

Οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὃς τις οὐ κέκτηται, ἀγαθοῦς ὑμᾶς πρέσβεις πρὸς τὸν Χριστόν,
Ἅγιοι Ἀνάργυροι· ὃν δυσωπήσατε πυρός, αἰωνίου λυτρωθῆναί με.

Θεοτοκίον.

Σκηνώσας Κύριος, ἀγνὴ ἐν μέσῳ σου, τὴν σκηνὴν
τὴν ἁγίαν πηγὴν πολλῶν, δείκνυσιν ἰάσεων, καὶ καθαρτήριον παθῶν, Θεοτόκε
ἀειπάρθενε.

Ῥδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ.

Τὸν θεῖον εἴλκυσαν φωτισμόν, τῶν ἀπαυγασμάτων τὴν πηγὴν, ὀλοκαρδίως
ποθήσαντες, καὶ φωταγωγοῦσιν ἡμᾶς ἐκάστοτε, θαυμάτων δαδουχίαις οἱ
μεγαλόνυμοι.

Ῥραῖον ζεῦγος ὄντες σοφοί, αὐλακας ἐργάζεσθε ψυχῶν, θεοσημείαις ἐκάστοτε,
τέμνοντες τὰ πάθη ὡσπερ ζιζάνια, καὶ ῥώσεως τὸν στάχυν ἐκατοστεύοντες.

Νευρωμένοι σθένει Χριστοῦ, τοῦ ἐν τῇ κακίᾳ δυνατοῦ, πᾶσαν ἰσχὺν διωλέσατε· οὗ
τῆς τυραννίδος ἡμᾶς λυτρώσασθε, ἀκοίμητοι προστάται ἡμῶν Ἀνάργυροι.

Θεοτοκίον.

Ῥῥῥαί με Δέσποινα ἀγαθή, τῶν πειρατηρίων τοῦ ἐχθροῦ, τῆς ἐν γεέννῃ κολάσεως, καὶ
τῆς συνεχούσης αἰχμαλωσίας με, καὶ μὴ με κατασχύνῃς ὑμνολογοῦντά σε.

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Οἰκοῦντες Ἀνάργυροι, ἐν χαρᾷ τοὺς οὐρανοὺς, ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ ὑμῶν, παραγενέσθαι
σπεύσατε καὶ ἡμῶν, τὰς νόσους τοῦ σώματος, καὶ καρδίας τὰ πάθη ἐξοικίσατε.

Τὴν θεῖαν εὐπρέπειαν, στολισθέντες εὐπρεπῶς, ὡς διπλοῖδα Ἅγιοι, γυμνοὺς ἡμᾶς
ὑπάρχοντας ἀρετῶν, ἐνθέως στολίσατε, καὶ παθῶν ἀτιμίας νῦν γυμνώσατε.

Ῥς κόσμον τὰ θαύματα, περικείμενοι παντός, σωτῆρες κόσμου ὄφθητε· τῆς κοσμικῆς
οὖν βλάβης πάντας ἡμᾶς, λυτρώσασθε Ἅγιοι, καὶ παθῶν ἀτιμίας καὶ κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου, πῦρ ὑπάρχων Ἰησοῦς, ἐκ σοῦ σαρκὶ προέρχεται· τοῦτον
Ἄγνη δυσώπησον τοῦ πυρός, καὶ πάσης κολάσεως, λυτρωθῆναι τοὺς πίστει
ἀνυμνοῦντάς σε.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Οἱ τὴν χάριν λαβόντες τῶν ἰαμάτων, ἐφαπλοῦτε τὴν ῥῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, Ἴατροι
θαυματοργοὶ ἔνδοξοι. Ἀλλὰ τῇ ὑμῶν ἐπισκέψει, καὶ τῶν πολεμίων τὰ θράση
καταβάλλετε, τὸν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασι.

Ὁ Οἶκος.

Πάσης συνέσεως καὶ σοφίας, ὑπέρκειται ὁ λόγος τῶν σοφῶν ἰατρῶν, καὶ πᾶσι γινώσιν παρέχουσι· τοῦ γὰρ Ὑψίστου χάριν λαβόντες, ἀοράτως τὴν ῥῶσιν δωροῦνται πᾶσιν· ὅθεν κάμοι διηγήσεως χάριν δεδώρηται, ὑμνήσαι ὡς θεοφόρους, εὐαρέστους Χριστοῦ καὶ θεράποντας, ἰαμάτων πλήθη παρέχοντας· ἀλγηδόνων γὰρ πάντα λυτροῦνται, τὸν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασι.

Συναξάριον.

Μὴν Ἰούλιος, ἔχων ἡμέρας λα΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιδ΄ καὶ ἡ νύξ ὥρας ι΄.

Τῇ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, τῶν ἐν Ῥώμῃ τελειωθέντων.

Στίχ. Βολαῖς ἀδελφούς οὐ διέσπων οἱ λίθοι,

Ὡς εἰς ἐν ἄμφω συμπεπηγότας λίθον.

Πρώτη Ἰουλίῳ λίθοισιν Ἀνάργυροι ἤθλουν.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Καρίνου τοῦ Βασιλέως, ἰατροὶ τὴν τέχνην, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι τὰς ἰάσεις παρέχοντες, καὶ μισθὸν τῆς ἰατρικῆς αἰτοῦντες τὴν εἰς Χριστὸν τῶν θεραπευομένων ὁμολογίαν καὶ πίστιν, καὶ μηδὲν ἕτερον κομιζόμενοι. Διαβληθέντες οὖν τῷ βασιλεῖ ὡς μαγικῇ τέχνῃ τὰς θεραπείας ποιοῦσιν, ἐτέρων δι’ αὐτοὺς ἀγομένων, αὐτοὶ παρέδωκαν ἑαυτούς. Ἄλλ’ οὐ μόνον αὐτοὶ οὐκ ἐπέισθησαν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ τὸν βασιλέα Καρίνον τῆς δυσσεβείας ἀπήλλαξαν, ἰάσεως τῆς παρὰ τῶν Ἁγίων τυχόντα καὶ αὐτόν. Ἐν γὰρ τῷ ἐρωτᾶν αὐτοὺς καὶ τὰ δεινότερα ἀπειλεῖν, ἢ τοῦ προσώπου αὐτοῦ θέσις ἐκτραχηλισθεῖσα καὶ διαστραφεῖσα ἐπὶ νῶτον αὐτοῦ, ἐθεραπεύθη ὑπὸ τῶν Ἁγίων· καὶ ἐπὶ τούτῳ οἱ παρεστῶτες ἐπίστευσαν εἰς Χριστόν. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς μετὰ πάντων τῶν οἰκείων αὐτοῦ τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε καὶ τοὺς Ἁγίους ἐντίμως ἐν τοῖς ἰδίῳ ἐξέπεμψεν. Ὑστερον δὲ ὁ ἐπιστατῶν τῆς κατ’ αὐτοὺς τέχνης φθονήσας αὐτοῖς, ἐπὶ τι ὄρος ἀνήγαγεν, ὡς πρὸς συλλογὴν δῆθεν ἰατρικῶν βοτανῶν, καὶ ἐπιθέμενος, λίθοις ἀνεῖλεν αὐτούς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου, τοῦ συστησαμένου τὴν Μονὴν τοῦ Βαθέος Ῥύακος.

Στίχ. Ὁφθης ἀληθῶς Βασίλειος πράγματι,

Ὡς βασιλεύσας τῶν παθῶν τῶν ἀλόγων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πέτρου, πατρικίου γενομένου, τοῦ ἐν τοῖς Εὐάνδρου.

Στίχ. Δόξαν λιπῶν γῆς καὶ τὰ τῆς γῆς ἠδέα,

Θανῶν μετέσχεν οὐρανοῦ δόξης Πέτρος.

Ὁ Ὁσῖος Λέων ὁ ἐρημίτης, γυμνὸς διάγων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οὐ σαρκὶ πεισθεὶς πρὶν θανεῖν Εὐᾶ, Λέων,

Ὡς πρῶτος Ἀδάμ, γυμνὸς ὢν, οὐκ ἠσχύνου.

Οἱ Ἅγιοι Δισχίλιοι Μάρτυρες, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Εἶφος πατάσσει χιλιανδρίας δύο,

Σεπτῶν ἀθλητῶν, ὧν μακρὰν δειλανδρία.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαυρίκιος, μέλιτι χρισθεὶς καὶ ὑπὸ μελισσῶν δακνόμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Μαυρίκιος γυμνὸς ἐγχρισθεὶς μέλι,

Κρίνει μελισσῶν ἠδὲ τὰς τρώσεις μέλι.

Οἱ Ἅγιοι Εἴκοσι Πέντε Μάρτυρες οἱ ἐν Νικομηδεῖα, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἠνθρακωμένων κύκλος.

Τὸ πεντάκις γὰρ πέντε δῆλον ὡς κύκλος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κωνσταντῖνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Εἰ καὶ πατάσσει, Κωνσταντῖνε, τῷ ξίφει,

Καὶ νεκρὸς ἐχθρὸν σὺ πατάσσεις Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἐπτερώσατε τὸν νοῦν πρὸς τὰ οὐράνια, καλῶν ταῖς ἐπιδόσεις, καὶ γενόμενοι κοινωνοί, τῶν θείων δωρεῶν, ὑπόπτεροι ὄντες ἀετοί, πᾶσαν διέρχεσθε τὴν γῆν, θαυματουργοῦντες ἀεὶ.

Λαμπρυνθέντες ὡσπερ ὄβρυζον Ἀνάργυροι, χρυσίον θεία χάριτι, ἐπλουτήσατε ἰαμάτων, χάριν δαυιλῶς· διὸ οἰκτειρήσατε ἡμᾶς, χειμαζομένους χαλεπῶν, ἐπαγωγαῖς πειρασμῶν.

Παραθέμενοι Κυρίῳ καθαρὰ ὑμῶν, τὰ πνεύματα Ἀνάργυροι, τὰ ἀκάθαρτα ἐκδιώκειν, χάριν παρ' αὐτοῦ, ἐδέξασθε πνεύματα ἀεὶ· ὧν τῆς κακίας τῆς πικρᾶς, ρύσασθε πάντας ἡμᾶς.

Ἐκοιμήθητε δικαίοις ὀφειλόμενον, ὕπνον σοφοὶ Ἀνάργυροι, καὶ ἀκοίμητοι πρεσβευταί, ὑπάρχετε πιστῶν· διὸ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀεὶ, καὶ τῶν σωμάτων τὰ δεινά, πάθη κοιμήσατε.

Θεοτοκίον.

Ἴκετεύουσα μὴ παύσῃ τὸν φιλόανθρωπον, Θεὸν ἡμῶν Πανάμωμε, ὅπως λάβωμεν παντελεῖ, συγχώρησιν κακῶν, καὶ τύχωμεν τῶν ἐν οὐρανοῖς, ἡτοιμασμένων ἀγαθῶν, τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Ῥδὴ η´. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Νοσημάτων παντοίων ὄντες πολέμοι, συμμαχία τοῦ θείου Πνεύματος Ἅγιοι, παύσατε ἡμῶν, τῶν ψυχῶν τὰ νοσήματα, καὶ τὰς τῶν σωμάτων, κουφίσατε ὀδύνας.

Θεωροὶ τοῦ Κυρίου νῦν τῆς τερπνότητος, χρηματίζοντες ὄντως προσεπισκέπτεσθε, τοῦτον τὸν τερπνόν, θεοφόροι ναὸν ὑμῶν, καὶ πηγὴν θαυμάτων, πολλῶν ἐπιτελεῖτε.

Ἐκ πηγῆς Παραδείσου ἐκπορευόμενοι, ποταμοὶ ὡσπερ δύο ἅπαν ἀρδεύετε, πρόσωπον τῆς γῆς, ἰαμάτων τοῖς νόμασι, καὶ τῶν νοσημάτων, ξηραίνετε τοὺς ὄμβρους.

Μακαρίων ἐλπίδων ἐπιλαβόμενοι, ὑπὸ πάντων ἀξίως νῦν μακαρίζεσθε, ὡς ἐκκληρωταί, μακαρίου Θεοῦ ἡμῶν, θείων θελημάτων, Ἀνάργυροι δευχθέντες.

Ἴατροὶ ἀνιάτων παθῶν Ἀνάργυροι, τὰ ἀνιάτα πάθη ἡμῶν ἰάσασθε, καὶ τῶν πειρασμῶν, τὸν χειμῶνα πρᾶυνετε, καὶ τῆς ἀθυμίας, σκεδάσατε τὰ νέφη.

Τριαδικόν.

Σὺν ἀγίοις Ἀγγέλοις ὑμνολογήσωμεν, τὸν Πατέρα καὶ Λόγον καὶ Πνεῦμα ἅγιον, μίαν ἐν τρισί, χαρακτῆρσι Θεότητα, μίαν βασιλείαν, καὶ μίαν ἐξουσίαν.

Ῥδὴ θ´. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ἴδου ὁ οἶκος ὑμῶν τοῖς θαύμασι, πανευπρεπῶς, ὡς ἄστροις φωταυγέσι λαμπρύνεται, καὶ συμφώνως ὑμᾶς ἀγαλλόμενος, πάντοτε μακαρίζει, καὶ τὴν σεπτὴν ὑμῶν, μνήμην ἐορτάζει, εὐσεβῶς σεπτοὶ Ἀνάργυροι.

Ὡς φῶς ὡς δύο μεγάλοι ἥλιοι, τὸ νοητὸν στερέωμα κοσμεῖτε Ἀνάργυροι, καὶ σημείων ἀκτῖσι λαμπρύνετε, πάντων πιστῶν καρδίας· ὅθεν κραυγάζομεν· Λύσατε τὸ σκότος, τῶν παθῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Σκηναὶ τὰς ἄνω οἰκοῦντες Ἅγιοι, μέσον ἡμῶν γενέσθαι ἀοράτως σπλαγγνίσθητε, τῶν ἐν μέσῳ τῆς θείας σκηνῆς ὑμῶν, ὕμνους ἀναπεμπόντων, τῷ παντοκράτορι, καὶ μακαριζόντων, ἐκτενῶς ὑμᾶς πανεύφημοι.

Ἡ γῆ τοῖς ἄνω συνεπαγάλλεται, ἐν τῇ φαιδρᾷ καὶ θεία ἐορτῇ ὑμῶν Ἅγιοι, ἦν τελούντας ἡμᾶς ἐκλυτρώσασθε, σκότους ἀρρώστημάτων, πάσης στενώσεως, καὶ τῆς ἐν τῷ Ἄδῃ, χαλεπῆς σοφοὶ κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Φρικτὴν λοχειάν ἔχουσα Πάναγνε, ἐν τῇ φρικτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐτάσεως δέομαι, τῆς φρικτῆς ἀποφάσεως ρῦσαί με, καὶ τῆς τῶν σφριζομένων στάσεως μέτοχον, ποιήσον ὑμνοῦντα, σὲ πιστῶς θεοχαρίτωτε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τὴν χάριν τῶν ἰάσεων, ἐκ Θεοῦ εὐληφότες, Ἀνάργυροι μακάριοι, ἰατροῦτε νόσους, καὶ θεραπεύετε πάντας, τοὺς πιστῶς προστρέχοντας, τῷ θείῳ ὑμῶν τεμένει· διὰ τοῦτο συμφώνως, μακαρίζομεν ἀξίως, τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἐκύησας Πανάχραντε, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τῷ κόσμῳ τὴν σωτήριον, ἐκτελοῦντα πανσόφως, οἰκονομίαν ἀρίστην· διὰ τοῦτό σε πάντες, ὑμνολογοῦμεν ἀξίως, ὡς πρεσβεύουσαν τούτῳ, λυτρωθῆναι ἡμᾶς νόσων, καὶ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τὰ ἐξῆς γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Νάμασι τοῦ Πνεύματος, ὡς ποταμοὶ προσκλυζόμενοι, καὶ σαφῶς πελαγίζοντες, τὴν κτίσιν ἀρδεύετε, ταῖς θεοσημείαις, καὶ ταῖς παραδόξοις, τῶν ἱαμάτων παροχαῖς, καὶ ψυχοφθόρα πάθη ζηραίνετε, καὶ νόσους θεραπεύετε, καὶ φυγαδεύετε πνεύματα, θεοφόροι Ἀνάργυροι, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πάθη ἀλογώτατα, καθυποτάξαντες Ἅγιοι, ψυχικαῖς ταῖς δυνάμεσιν, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι, τὰς εὐεργεσίας, ἐπιχορηγεῖτε, παρὰ Χριστοῦ τὴν δωρεάν, τῶν ἱαμάτων καταπλουτήσαντες· διὸ τὴν ἱερὰν ὑμῶν, καὶ φωτοφόρον πανήγυριν, ἐκτελοῦντες αἰτούμεθα, φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ θεῖος ναὸς ὑμῶν, ὡς οὐρανὸς ἀναδέδεικται, φωταυγῆς καὶ οὐράνιος, ὡς ἄστρα τὰ θαύματα, τὰ σωτηριώδη, νῦν προσκεκτημένος, καὶ ὥσπερ ἥλιον φαιδρὸν, τῶν ἱαμάτων θεῖαν ἐνέργειαν, Κοσμᾷ μακαριώτατε, Δαμιανὲ παναιοῖδιμε, τοῦ Κυρίου θεράποντες, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχοντες, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, τὰς ἰάσεις παρέχετε, πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιοθέντες, παρὰ τῆς ἀεννάου πηγῆς, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Φησὶ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ὁ Κύριος, ὡς ὁμοζήλους τῶν Ἀποστόλων· Ἴδου δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν, κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὡς τε αὐτὰ ἐκβάλλειν, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Διὸ τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ, καλῶς πολιτευσάμενοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν παρέχετε, ἰατροῦντες τὰ πάθη τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη,

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων αἱ γ' καὶ στ' Ὠδαί.

Ὁ Ἀπόστολος, τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὸ Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς ἐν Βλαχέρναις Καταθέσεως τῆς τιμίας Ἐσθῆτος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ´, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ´, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ´. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Ἐδωκας φιλόνητο, τὴν σὴν Μητέρα βοήθειαν, τοῖς σοῖς δούλοις ὡς εὐσπλαγχνος, δι´ ἧς τὴν ἀπόρρητον, καὶ φρικτὴν εἰργάσω, σὴν οἰκονομίαν, καὶ τὸ πρωτόκτιστον ἡμῶν, ἐπανωρθώσω θεῖον ἀξίωμα· διὸ τὴν πανσεβάσμιον, ταύτην τιμῶντες πανήγυριν, ἀνυμνοῦμεν τὸ κράτος σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Πόλιν τὴν τιμῶσάν σε, καὶ κατὰ χρέος δοξάζουσαν, περιέπεις πανύμνητε, Ἐσθῆτι τιμία σου, ἐξ ἀθεωτάτων, ἄχραντε βαρβάρων, ἀπὸ λιμοῦ τε καὶ σεισμοῦ, καὶ ἐμφυλίου πολέμου πάντοτε, Παρθένε ἀπειρογάμε· καὶ διὰ τοῦτο δοξάζει σε, Παναγία θεόνημφε, τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Ἐσθῆτα τιμίαν σου, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, ἐδωρήσω τῇ πόλει σου, πλοῦτον ἀναφαίρετον, σκέπην τε καὶ κλέος, καὶ ἄρρηκτον τεῖχος, καὶ ἰαμάτων θησαυρόν, καὶ τῶν θαυμάτων πηγὴν ἀένναον, λιμένα τε σωτήριον, χειμαζομένοις ἐκάστοτε· διὰ τοῦτο ὑμνοῦμέν σε, ὑπερύμνητε Δέσποινα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β´.

Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες, δαυϊτικὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι νύμφῃ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Ἀνάστηθι Κύριε, λέγοντες εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος σου· ὡς γὰρ παλάτιον τερπνόν, ταύτην κατεκόσμησας, καὶ κατεκλήρωσας αὐτήν, τῇ πόλει σου Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καὶ σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α´. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Παλάτιον ἔμφνητον Θεοῦ, μόνη ἐχρημάτισας, καὶ τὴν τιμίαν Ἐσθῆτά σου, οἶκῳ ἀγίῳ σου, τεθησαυρισμένην, τοῖς πιστοῖς ἀγίασμα, καὶ τεῖχος ἐδωρήσω ἀπόρρητον, δι´ ἧς ἡ πόλις σου, Θεομήτορ διασώζεται, ἀνυμνοῦσα, τὸ ἔνθεον κράτος σου.

Στίχ. Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου...

Ἐσθῆτα τιμίαν σου τὸ σόν, τίμιον καὶ ἅγιον, σῶμα σεμνὴ περιστείλασαν, δόξης θησαύρισμα, ἐδωρήσω πᾶσι, καὶ πηγὴν πηγάζουσαν, τῆς χάριτος ἀείζωα νάματα· ἧς ἐορτάζομεν, τὴν κατάθεσιν τιμῶντές σε, Θεοτόκε, τὴν πάντας τιμήσασαν.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν...

Ὁ οἶκός σου Δέσποινα τὸ σόν, ἱερὸν μαφόριον*, ὡς θησαυρὸν ἀγιάσματος, φέρων ἐκάστοτε, ἀγιάζει πάντας, ἡμᾶς τοὺς προστρέχοντας, καὶ σὲ χρεωστικῶς μακαρίζοντας, ἐν τούτῳ ἔχοντας, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ βεβαίαν, σκέπην καὶ κραταίωμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β´.

Ὡς στέφανον ὑπέρλαμπρον, πανάχραντε Θεοτόκε, Ἐσθῆτά σου τὴν ἀγίαν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ περιέθετο, καὶ φαιδρύνεται χαίρουσα σήμερον, καὶ μυστικῶς χορεύει Δέσποινα ἐκβοῶσά σοι· Χαῖρε διάδημα τίμιον, καὶ στέφανε τῆς θείας δόξης αὐτοῦ. Χαῖρε ἡ μόνη δόξα τοῦ πληρώματος, καὶ αἰώνιος εὐφροσύνη. Χαῖρε τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, λιμὴν καὶ προστασία, καὶ σωτηρία ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ´.

Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τῶν ἀνθρώπων ἡ σκέπη, Ἐσθῆτα καὶ Ζώνην τοῦ ἀχράντου σου σώματος, κραταίαν τῇ πόλει σου περιβολὴν ἐδωρήσω, τῷ ἀσπόρῳ τόκῳ σου ἀφθαρτα διαμείναντα· ἐπὶ σοὶ γὰρ καὶ φύσις καινοτομεῖται καὶ χρόνος· διὸ δυσωποῦμέν σε, εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς σεπτῆς Ἐσθῆτός σου τῆ καταθέσει, ἐορτάζει σήμερον, ὁ σὸς πανύμνητε λαός, καὶ ἐκτενῶς ἀνακράζει σοί· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα ὁμοιον.

Ἐορτάζει σήμερον ἡ οἰκουμένη, τὴν σεπτὴν κατάθεσιν, τῆς σῆς Ἐσθῆτος ὧ σεμνή, καὶ μετὰ πόθου κραυγάζει σοί· Χαῖρε Παρθένε, πιστῶν ἡ βοήθεια.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ δύο Κανόνες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὧν ὁ παρὼν φέρει Ἀκροστιχίδα τὴν δε΄ Ἐσθῆτα τιμῶ τῆς πανάγνου Παρθένου. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Ἐσθῆτά σου σεπτὴν, Θεοτόκε Παρθένε, τῷ τιμῶντί σε λαῶ, δεδώρησαι ἀεὶ, ἱερὸν περιτείχισμα· ὅθεν πᾶσαν ἐναντίων, ἐπανάστασιν πάντοτε, ἐκτρεπόμεθα σθένει τοῦ Πνεύματος.

Σαρκὶ τοῦ δι΄ ἡμᾶς, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, γνωρισθέντος ἐπὶ γῆς, Ἐσθῆτα ἱεράν, ἐπαφῆ καθηγίαςας, σώματός σου τε προσψαύσει, δι΄ ἧς πάντας τοὺς δούλους σου, ἀγιάζεις Παρθένε ὑμνοῦντάς σε.

Θησαύρισμα σεπτόν, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν, ἐδώρησω ἀγαθῆ, Παρθένε ἀληθῶς, τὴν τιμίαν Ἐσθῆτά σου, ἅπαντας καταπλουτοῦσα, δωρεαῖς Θείου Πνεύματος, καὶ θαυμάτων πολλαῖς ἐπιδείξειςιν.

Ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν ἡ τεκοῦσα, τοῦ Θεοῦ ὑπερφυῶς, δεδώρησαι ἡμῖν, τὴν τιμίαν Ἐσθῆτά σου, σπῖλον ὄντως καὶ ῥυτίδα, ἐκκαθαίρουσαν πάντοτε, τῶν αὐτὴν προσκυνούντων Πανάμωμε.

Ἔτερος Κανών.

Ἦχος ὁ αὐτός. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Λαμπάδα, φωτοφανῆ καὶ ἄδυτον, ὁ τῆς πανάγνου ναός, ὡς οὐρανὸς εὐράμενος φαιδρός, τὴν τιμίαν Ἐσθῆτα αὐτῆς, τὴν οἰκουμένην σήμερον, ταῖς τῶν χαρίτων αἰθριάζει αὐγαῖς.

Ἰσχύν τε, καὶ ἀσφαλείας σύνδεσμον, τὴν σὴν πανάχραντε, Ἐσθῆτα θεῖαν ὄντως ἀληθῶς, περιέχει ἡ πόλις σου, ὡς κράτος ἀδιάσπαστον· διὸ καὶ χαίρει καυχωμένη ἐν σοί.

Τῆς πάλαι, ὡς ἀληθῶς ὑπέρτιμος, ἡ σὴ σορὸς Κιβωτοῦ, Θεογεννητορ ὄφθη τοῖς ἐν γῆ, οὐ τὰ σύμβολα φέρουσα, ἀλλὰ πιστῶς φυλάττουσα, τῆς ἀληθείας τὰ γνωρίσματα.

Ῥδὴ γ΄. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Τὸ τερπνὸν ἀγίασμα, τὴν ἐπουράνιον πύλην, τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα, ὑμνήσωμεν καὶ τὴν αὐτῆς, Ἐσθῆτα θεῖα βρύουσαν χαρίσματα, ἦν πόθῳ ἀσπασώμεθα.

Ἀφθαρσίας ἐνδύμα, τοὺς τῆ φθορᾶ γυμνωθέντας, σοῦ τῷ ἀφθόρῳ τόκῳ, πάντα ἐνέδυσας σεμνή· οἷς τὴν σεπτὴν Ἐσθῆτά σου, δεδώρησαι ὄλβον ἀναφαίρετον.

Τὸν νεφέλαις Ἄχραντε, προσεπενδύοντα ὅλον, τὸν Οὐρανὸν Ἐσθῆτί σου, περιέστειλας σεπτῆ, ἦν προσκυνούντες, πίστει σε δοξάζομεν, σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἰατρεῖον ἄμισθον, τοῖς ἀσθενοῦσιν ὑπάρχει, ὁ θεῖος οὗτος οἶκος· τὴν γὰρ Ἐσθῆτά σου ἀγνή, πηγὴν ἀπαύστως βρύουσαν, ἰάματα κέκτηται Πανάμωμε.

Ἔτερος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ὡς συναφείας πρὸς Θεὸν σύνδεσμον, τὴν τῆς ἀγνῆς σήμερον, Ἐσθῆτα πιστῶς εὐλαβούμενοι.

Ἰάματα τοῖς πιστοῖς, ἡ πολύτιμος ἡμῖν σήμερον, τῆς ὑπερτίμου ἀγνῆς, Ἐσθῆς ἀναβρύει ἐν χάριτι.

Ὡς δρόσος ἑωθινή, ἡ εὐφροσύνη σου Ἀγνή ρέουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σὲ ἀνυμνούντων κοιμίζει ἀεὶ.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ

» κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή

» καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ Θεοτόκε, ἐκ τῆς πανσέπτου σου σοροῦ προερχόμενοι, ὡς ἐξ Ἐδέμ ποτίζουν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, χάριτας προχέοντες, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσιν· ὅθεν ἀνυμνοῦμέν σε, καὶ σεπτῶς εὐφημοῦμεν, καὶ εὐχαρίστως κράζομεν ἀεὶ· Χαῖρε ἡ μόνη, ἐλπίς τῶν ὑμνούντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ῥοδὴ δ΄. Δι' ἀγάπησιν οἰκτίρμον.

Μεγαλύνωμεν τὴν μόνην εὐλογημένην, καὶ τὴν αὐτῆς Ἐσθῆτα, προσπτυξώμεθα πίστει, ὅπως ἀρυσώμεθα, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ὡς πολύτιμον θησαύρισμα κεκτημένη, ἡ σὲ τιμῶσα πόλις, τὴν Ἐσθῆτά σου Κόρη, πίστει κατασπάζεται, καὶ χάριν κομίζεται.

Τὴν Ἐσθῆτά σου ὡς βρύουσαν ἀφθαρσίαν, καταστολὴν τε δόξης, χρηματίζουσαν πᾶσι, τοῖς ὑμνολογοῦσί σε, τιμῶμεν Πανάμωμε.

Ἡ Πανάμωμος καὶ μόνη ἀγιωτέρα, τῶν Χερουβὶμ φανεῖσα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, πάσης περιστάσεως, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Ἄτερος. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ὡς ὑπέριτον στερέωμα Θεοτόκε, ὁ Ποιητὴς καὶ Κτίστης, σὲ πηξάμενος ὥσπερ, ἄστροις κατεκόσμησε, ταῖς θεαῖς ἐλλάμψεσιν, αἷς καταφαιδρύνεις τὰ πέρατα.

Ἀπὸ γῆς ἡμᾶς ἀνέλκει Θεογεννητορ, πρὸς οὐρανὸν ἡ θεία, Ἐσθῆς σου τῷ πόθῳ σεμνή, ταύτης ἀναφθέντας θερμῶς· διὸ σε δοξάζομεν, ὡς αἰτίαν δόξης τῆς κρείττονος.

Ἴδου χάρις ἀνεξάντλητος δεῦτε πάντες, εἰλικρινεῖ καρδία, ἀρύσασθε θεῖα,νάματα πηγάζοντα, ἀφθόνως φιλέορτοι, τῆς σεπτῆς σοροῦ τῆς πανάγνου Μητρός.

Ῥοδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Δέσποινα ἡμῶν, τοῖς σοῖς δούλοις δεδώρησαι, κραταίωμα τὴν Ἐσθῆτα, καὶ τιμίαν σου Ζώνην, καὶ θεῖον περιτείχισμα.

Παράδεισος τερπνός, εὐωδίαν τοῦ Πνεύματος, πανάχραντε ἀποπέμπων, ὁ ναὸς ὁ κατέχων, τὴν σὴν Ἐσθῆτα δέδεικται.

Ἄγιασον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν πίστει σου τὴν ἀγίαν, Παναγία

Ἐσθῆτα, τιμώντων ὡς ὑπέριτον.

Ναοὺς ἡμᾶς Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ ἐνοικήσαντος, ἀνάδειξον Θεοτόκε, τοὺς τῷ θεῷ ναῶ σου, πιστῶς σε μακαρίζοντας.

Ἄτερος. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Σὺ Κύριε τὴν σὴν, Μητέρα ἐμεγάλυνας· σὺ ὑψώσας ὑπὲρ πάσας, νοεράς ἐξουσίας, ἀσυγκρίτως τὴν δόξαν αὐτῆς.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀφθόνως ἐκβλύζουσα, σὺ ἄχραντε Θεοτόκε, ἐκ τιμίας σοροῦ σου, τοῖς πόθῳ προσκυνοῦσί σε.

Σὲ δύναμιν πιστοῖ, βασιλεῖς περιζώννυνται· σὲ σύνδεσμον Θεοτόκε, ἡ σὴ ἔχουσα πόλις, Ἐσθῆτά σου σεμνύνεται.

Ῥοδὴ στ΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἀνέδειξας, τῇ πασῶν Βασιλίδι τῶν πόλεων, ἡ τεκοῦσα, Βασιλέα τῶν ὅλων καὶ Κύριον, ἀρράγαγος ὡς τεῖχος, τὴν σεπτὴν καὶ ἀγίαν Ἐσθῆτά σου.

Γηθόμενοι, τῆς Παρθένου τὴν χάριν δοξάσωμεν, καὶ τὴν ταύτης, παναγίαν Ἐσθῆτα τιμήσωμεν, ἐξ ἧς πᾶσα ῥῶσις, ἀσθενοῦσιν ἀπαύστως προέρχεται.

Ναμάτων σε, ζωηρότων πηγήν ἐπιστάμεθα, Θεοτόκε, καὶ τιμῶμεν τὴν θεῖαν Ἐσθῆτά σου, ἐξ ἧς τὰς ἰάσεις, καθ' ἐκάστην πιστοὶ ἀρνούμεθα.

Ὁ Κύριος, μετὰ σοῦ Θεοτόκε γενόμενος, τῶν ἀνθρώπων, ἑαυτῷ τὴν οὐσίαν ᾠκείωσε, καὶ τοῦ ἀλλοτρίου, ἐξ αὐτῆς πᾶσαν βλάβην ἐξώρισεν.

Ἔτερος. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὅλην σε, ὑπερφυῶς ἐδόξασε Κύριος, ὄλην ἐλάμπρυνε Κόρη, ὄλην σε ἐτίμησεν ὑπὲρ λόγον, Θεοτόκε τῷ ναῷ σου, σὺν τῇ Ζώνῃ Ἐσθῆτι καὶ θεῖα Σορῶ.

Ἴσχύν σε, οἱ πιστοὶ κεκτημένοι καὶ καύχημα, περιζωννύονται δόξαν, τὴν σεπτὴν σου Ζώνην Θεοκυῆτορ, κατέχοντες, ὡς ὑπέρλαμπρον κόσμον καὶ τίμιον.

Ἴδεῖν σου, Θεοτόκε τὴν δόξαν τὴν ἄφατον, πάλαι ᾠδίνησαν θείως, οἱ Προφῆται πάντες· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ᾠφθη, τῶν ἡμερῶν ὁ χρόνων ἐπέκεινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ

» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Περιοβλήν πᾶσι πιστοῖς ἀφθαρσίας, θεοχαρίτωτε Ἄγνη ἐδωρήσω, τὴν ἱερὰν Ἐσθῆτά σου, μεθ' ἧς τὸ ἱερόν, σῶμά σου ἐσκέπασας, σκέπη θεῖα ἀνθρώπων· ἧς περ τὴν κατάθεσιν, ἑορτάζομεν πόθῳ, καὶ ἐκβοῶντες κράζομεν πιστῶς· Χαῖρε Παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν καθαρὰν καὶ ἀληθῆ σκηνὴν τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὴν ἔμψυχον νεφέλην, καὶ στάμνον τὴν τοῦ Μάννα, τὴν Θεοτόκον Μαριάμ, πάντες οἱ σωθέντες διὰ τοῦ τόκου αὐτῆς ἐν πίστει μακαρίσωμεν· καὶ τὴν σεπτὴν Ἐσθῆτα προσπτυζώμεθα, ἥπερ τὸν Δεσπότην περισχοῦσα, ὡς βρέφος ἐβάστασε, φορέσαντα σάρκα, δι' ἧς περ τῶν βροτῶν ἡ φύσις ἐπήρθη πρὸς μετάρσιον ζωὴν καὶ βασιλείαν· ὅθεν γεγηθότες, κραυγάζομεν μεγαλοφώνως· Χαῖρε Παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμην ποιούμεθα τῆς ἐν τῇ Ἁγία σορῶ καταθέσεως τῆς τιμίας Ἐσθῆτος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν Βλαχέρναις, ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου, καὶ Βηρίνης τῆς αὐτοῦ γυναικός.

Στίχ. Χιτῶν μὲν Υἱοῦ Χριστοφρουροῖς δημίους,

Ἐσθῆς δὲ Μητρὸς Χριστοφρουρήτῳ πόλει.

Δευτερίη κατέθεντο σορῶ Ἐσθῆτα Πανάγνου.

Πατρίκιοι δύο, Γάλβιος καὶ Κάνδιδος ἀτάδελφοι, ἐν Ἱεροσολύμοις ἀπερχόμενοι προσκυνῆσαι, κατέλαβον τὴν Παλαιστίνην. Κατὰ δὲ τοὺς Γαλιλαίας τόπους γενόμενοι καὶ τὴν τιμίαν Ἐσθῆτα τῆς Θεοτόκου παρά τινι γυναικί Ἑβραίᾳ εὐρόντες τιμωμένην, σπουδῆν ἔθεντο ταύτην ἀφελέσθαι. Καὶ δὴ, τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπιδημήσαντες καὶ πάντα ἅγιον τόπον κατασπασάμενοι καὶ σορὸν ὁμοίαν τῇ, ἐν ἣ ἡ τιμία Ἐσθῆς τῆς Θεομήτορος ἐναπέκειτο, κατασκευάσαντες, ἐν τῷ ἐπανιέναι, ταύτην μὲν κενὴν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνης ἔθεντο· ἐκείνην δὲ μετὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ θείου ἐνδύματος ἀνελόμενοι, τῆς ὁδοῦ εἶχοντο. Καὶ καταλαβόντες τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπέθεντο ἐν ἰδίῳ προαστείῳ, Βλαχέρναις ἐπονομαζομένῳ, κρῦψαι τὸν θησαυρὸν πειρώμενοι. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἠδύναντο, τῷ βασιλεῖ καταμηνύουσιν· ἧς τὴν εἰσκομιδὴν ἀκούσας, ἀφάτου μὲν χαρᾶς πληροῦται ἐν τῷ κατασπάζεσθαι αὐτήν· ναὸν δὲ οἰκοδομήσας ἐν αὐτῷ τῷ προαστείῳ, τὴν τιμίαν σορὸν κατέθετο. Ἐνθα καὶ νῦν αὕτη ἡ τιμία σορὸς κατακειμένη, μέχρι καὶ νῦν φυλακτήριον ὑπάρχει τῇ πόλει, καὶ νόσων καὶ πολεμίων ἐλατήριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κοῖντου· καὶ μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰουβενάλιου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Στίχ. Θλασθεῖς σκέλη Κόιντος, ἐρρώσθη πάλιν,
Στεφθήσεται πλὴν καὶ θανῶν κοινῶ τέλει.
Μνήμην γεραίρω τὴν Ἰουβεναλίου,
Οὗ μνήμα θεῖον ἢ Παλαιστίνη φέρει.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ὡδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοί ποτε.

Ἐψηλοτάτῳ νοῖ, καὶ ταπεινῇ καρδίᾳ, τοῦ Βασιλέως ὑψηλότατον, τὸν θρόνον
δοξάσωμεν, τὴν παναγίαν Κόρην, τὴν κεχαριτωμένην.
Παστὰς Θεοῦ ἐκλεκτῆ, ἐν τῇ σεπτῇ σου ταύτῃ, παστάδι πίστει τὴν Ἐσθῆτά σου,
κειμένην σεβόμεθα, ὡς κιβωτὸν ἀγίαν, καὶ εὐσεβούντων σκέπην.
Ἀνακαινίζεται πᾶς, ὁ προσίων ἐν πίστει, καὶ τὴν ἀγίαν ἀσπαζόμενος, σορὸν τὴν
κατέχουσαν, τὴν σὴν ἀγνή Παρθένε, φωτοειδῆ Ἐσθῆτα.
Ῥύπου παντὸς ψυχικοῦ, καθαρτικὴ ὑπάρχει, ἢ σὴ Παρθένε παναμώμητε, σορὸς ἢ
καλύπτουσα, τὴν τὸ σεπτὸν σου σῶμα, καλύψασαν Ἐσθῆτα.
Θεογεννητορ Ἀγνή, τὴν σὲ τιμῶσαν πόλιν, λιμοῦ σεισμοῦ τε καὶ κακώσεως, ἀπάσης
περίσφριζε, καὶ ἐθνικῆς ἐφόδου, καὶ ἐναντίας βλάβης.

Ἔτερος. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.
Σὺ ὡς ἥλιος, δικαιοσύνης μόνος ὢν Ἀγαθέ, θεῖως τὸν ναόν, ἐφαίδρυνας τῆς σεμνῆς,
τοῖς ποικίλοις σου χαρίσμασιν· ἐν ἧ ἀνίσχουσα, τὰς ἀκτῖνας ἐκπέμπει Ἐσθῆτος αὐτῆς.
Ἐπερβλύζουσιν, οἱ τῶν θαυμάτων θεῖοι Πάναγνε, χάριν ἀληθῶς, κρατῆρές σου τοῖς
πιστοῖς, καὶ ἀφθόνως τοῖς τιμῶσί σε, τῆς σοροῦ προχέονται, ὡς ἐξ ἄλλης Ἐδέμ νοητοὶ
ποταμοί.

Νῦν προσέλθετε, μετ' εὐφροσύνης πάντες οἱ ἐπὶ γῆς· δεῦτε ἢ σορός, προτρέπεται
μυστικῶς, τῆς Κυρίας περιπτύξασθε, τὴν ὑπερένδοξον, ἐν ἐμοὶ θησαυρισθεῖσαν
ζώνην αὐτῆς.

Ὡδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.
Εὐχαρίστοις φωναῖς ἀνυμνοῦμέν σε, τὴν παντοίων καλῶν ἡμῖν πρόξενον, καὶ τὴν
σεπτὴν Ἐσθῆτά σου, ἀσπαζόμεθα Κόρη, ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.
Νοητὸν ὡς λαμπάδιον ἔχοντες, ἐν λυχνία τραπέζης προκειμένον, τὸ ἱερὸν μαφόριον,
τῆς πανάγνου Παρθένου, τὰς τῆς καρδίας, φωτιζόμεθα κόρας ἐκάστοτε.
Οὐδαμῶς ἀμοιροῦντας κατέλιπες, ἱερᾶς σου Παρθένε προσψαύσεως, τοὺς ἀναξίους
δούλους σου· ἀντὶ σώματος γάρ σου, τοῦ ζωηφόρου, τὴν Ἐσθῆτά σου πᾶσι
δεδώρησαι.

Ἐμψυχαῖς ἐνθέοις τιμήσωμεν, τοῦ Θεοῦ τὸ εὐρύχωρον σκηνῶμα, τὴν ἐν μητράσι
Πάναγνον, τὴν οὐράνιον πύλην, δι' ἧς ἐκλείσθη, ἢ πρὸς θάνατον πύλη ἀπάγουσα.

Ἔτερος. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ἄγγελοι πανάχραντε ἀγνή, νῦν συγχορεύουσιν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ, καὶ περιέπουσι
Δέσποινα, τὴν τιμίαν καὶ ἀγίαν σου, Ἐσθῆτα πόθῳ καὶ χαρῶ, καὶ εὐφροσύνη πολλῇ
προσκυνοῦντες, καὶ ἀνυμνοῦντες τὴν δόξαν τοῦ γένους ἡμῶν.

Ῥάβδος ἢ τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, ἀναβλαστήσασα, σὺ εἶ ἢ πάντων χαρά· ἢ πολυτίμητος
ἄχραντε, μυροθήκη ἢ τοῦ Πνεύματος· ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν· τῶν ἀρωμάτων πηγὴ,
ἐξ ἧς μύρα, τῶν ἰαμάτων ἐκβλύζει ἢ θεία σορός.

Ἐμψυχοῦσι πανάχραντε Ἀγνή, τὰ μεγαλεῖά σου, αἱ νοεραὶ στρατιαί· ἀνακηρύττουσιν
ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανῶς, καὶ Ἀποστόλων ὁ χορὸς, Μαρτύρων
πλήρωμα, καὶ Ὁσίων, ἅπαν τὸ πλῆθος· μεθ' ὧν προσκυνοῦμέν σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου

» τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἴδου σὲ τὴν κλίνην Σολομῶν γεραίρομεν, χαρμοσύνοις μελωδήμασι· καὶ τὴν τιμίαν σου Ἐσθῆτα, ὡς ἄλλην κιβωτὸν ἀγιασματος, κυκλοῦντες τὰς ἰάσεις λαμβάνομεν, τὰς σωτηρίους Ἀειπάρθενε.

Ὡφθη νῦν ἡ θεία σου σορὸς κατέχουσα, τὴν Ἐσθῆτα τὴν τιμίαν σου, ὥσπερ πηγὴ φωτὸς Παρθένε, ἀκτῖνας ἰαμάτων ἐκπέμπουσα, καὶ σκότος νοσημάτων διώκουσα· ἦν μετὰ πόθου ἀσπαζόμεθα.

Σήμερον συγχαίρουσιν ἡμῖν πανάμωμε, προσκυνήσει τῆς Ἐσθῆτός σου, πᾶσαι οὐράνιαι δυνάμεις, Ἀπόστολοι Προφῆται καὶ Μάρτυρες, καὶ Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι ἅπαντες, Δέσποινα μόνη ἀειπάρθενε.

Ἦγιασται ἅπασα ἡ γῆ πανάγιον, τοῦ Δεσπότη καταγώγιον, τῇ καταθέσει τῆς Ἐσθῆτος, τῆς σῆς καὶ ὁ Δαυῖδ ἐπαγάλλεται, τῆς πάλαι κιβωτοῦ προτυπούσης σε, τῇ καταπαύσει Ἀειπάρθενε.

Φαιδρὸν περιβόλαιον τὸ σὸν μαφόριον, ἐδωρήσω καὶ προτείχισμα, τῇ σὲ τιμῶση Βασιλίδι, τῶν πόλεων πασῶν ὡς Βασίλισσα, ἀπάντων ποιημάτων τυγχάνουσα, Θεοκυῆτορ Μητροπάρθενε.

Ἔτερος. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Θάλαμος ὑπέρτιμος οὗτος, Θεογεννητορ ἡ σορὸς σου, ὥφθη τὴν τιμίαν σου Ζώνην, καὶ τὴν Ἐσθῆτα παρθενικὴν τε στολὴν, καὶ νυμφικὴν ὡς ἔχουσα, καὶ συντηροῦσα ὡς ζωῆς θησαυρόν.

Ναὸν ἐκμιμούμενον πᾶσαν, τῶν οὐρανῶν τὴν εὐκοσμίαν, σήμερον πιστοὶ τῆς Παρθένου, κατειληφότες ταῖς τῶν θαυμάτων αὐγαῖς, ὥσπερ ἀστράσι λάμπουσι, καταυγαζόμεθα τῇ χάριτι.

Ἔχει τὴν ἀγίαν σου Ζώνην, Θεογεννητορ ἡ σὴ πόλις, καὶ τὴν σὴν Ἐσθῆτα ὡς τεῖχος, καὶ τῶν δογμάτων θεῖαν ἐνότητα, καὶ ὀρθοδόξων καύχημα, καὶ βασιλέων τροπαιοῦχημα.

Ἵμνουῦμεν τὴν ἄφατον δόξαν, καὶ τὴν ἀνείκαστόν σου χάριν· σὺ γὰρ εἶ πηγὴ τῆς σοφίας, ἐξ ἧς ὁ Λόγος πᾶσι προέρχεται, τοῖς σὲ τιμῶσιν Ἄχραντε, καὶ μεγαλύνουσι τὸν τόκον σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Μόνη καὶ φύσιν καὶ χρόνον, ἐκαίνισας Θεομητορ· ἄφθορος γὰρ σου ὁ τόκος, ἄφθορος καὶ ἡ Ἐσθῆς, δι' ἧς τὴν πόλιν σου σκέπεις, ἧ καὶ τὰ σκῆπτρα, τῆς εὐσεβείας κρατύνεις. (δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἴστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἡ σορὸς ἡ κατέχουσα, τὴν Ἐσθῆτά σου ἄχραντε, κιβωτὸς τοῖς δούλοις σου ἀγιασματος, καὶ ἱερὸν περιτείχισμα, καὶ δόξα καὶ καύχημα, καὶ ἰάσεων πηγὴ, καθ' ἐκάστην γνωρίζεται· ἔνθα σήμερον, ἱερῶς ἀθροισθέντες ἀνυμνοῦμεν, τὰ πολλὰ σου μεγαλεῖα, καὶ τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος.

Ἴδε τόπος περιδόξος, ἴδε οἶκος ἀεὶφωτός, ἐν ᾧ τεθησαύριστα τῆς θεόπαιδος, Ἐσθῆς τιμῆ τῇ χάριτι. Προσέλθετε ἄνθρωποι, φωτισμὸν καὶ ἰλασμόν, ἐξ αὐτῆς ἀπαρύσασθαι, καὶ βοήσατε, εὐχαρίστῳ καρδίᾳ· Παναγία, εὐλογοῦμέν σε Παρθένε, οἱ σεσωσμένοι τῷ τόκῳ σου.

Τὴν ἁγίαν κατάθεσιν, τῆς Ἐσθῆτός σου Δέσποινα, ἑορτὴν κεκτήμεθα εὐφραϊνόμενοι· ὅτι τῇ πόλει σου σήμερον, δοθῆναι ἠξιώσας, ἱερὰν περιβολὴν, φυλακτήριον ἄσυλον, δῶρον τίμιον, ἀναφαίρετον πλοῦτον ἰαμάτων, ποταμὸν πεπληρωμένον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Φρένα καθάραντες καὶ νοῦν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡμεῖς πανηγυρίσωμεν, φαιδρῶς ἐξάρχοντες, δαυϊτικὴν μελωδίαν, τῇ νεάνιδι Νύμφῃ, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Ἀνάστηθι Κύριε, λέγοντες, εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ κιβωτὸς τοῦ ἁγιάσματος σου· ὡς γὰρ παλάτιον τερπνόν, ταύτην κατεκόσμησας, καὶ κατεκλήρωσας αὐτήν, τῇ πόλει σου Δέσποτα, περιποιεῖσθαι καὶ σκέπειν, ἐκ πολεμίων βαρβάρων, τῇ κραταιᾷ δυνάμει σου, ταῖς ἰκεσίαις αὐτῆς.

Δοξολογία μεγάλη, Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος αἱ γ΄ καὶ στ΄ Ὁδαί.

Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους·

Ἀδελφοί, εἶχεν ἡ πρώτη σκηνή...

Εὐαγγέλιον. Κατὰ Λουκᾶν·

Ἀναστᾶσα Μαριὰμ...

Κοινωνικόν·

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι...

Τῆ Γ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰακίνθου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι;

Ἦρθησθε διαυγεία τοῦ Πνεύματος, ὡσπερ λίθος διαυγῆς, τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἐναθλήσας ἀθλητά, ὑπὲρ τῆς πίστεως στερῶς, καὶ τρένας, τῶν ἀθέων τὴν παράταξιν, καὶ νίκην, κατ' αὐτῶν Μάρτυς ἀράμενος· διό σε πιστεῖ δοξάζομεν, ὡς στρατιώτην ἀήττητον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύματα τῆς πλάνης παρέδραμες, κυβερνώμενος Χριστοῦ, τῇ ἀηττήτῳ δεξιᾷ, καὶ λιμένι νοητῷ, ἐγκαθωμίσθης ἀθλητά, γαλήνης, μὴ ληγούσης ἐμπορούμενος, καὶ δόξης, μὴ ρεούσης ἀξιούμενος. Μάρτυς θεόφρον Ἰακίνθε, διαπαντὸς εὐφραϊνόμενος, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μέλεσιν οἰκειοῖς ἐδόξασας, τὸν ἀθάνατον Θεόν, θανατωθεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ· ἀθανάτων δωρεῶν, ὅθεν σε μέτοχον σοφέ, δεικνύει, καὶ δοξάζει σε Ἰακίνθε, σημείοις, καὶ δυνάμεσιν ἐκάστοτε· καὶ γὰρ πηγὴ ἁγιάσματος, ἡ σὴ σορὸς πᾶσι πρόκειται. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίνι ὁμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχὴ, καὶ τὸ πῦρ μὴ δειλιῶσα, τῶν κακῶν ἐπιμονῇ; Ἀνάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχεῖαν, ἐπικάλεσαι καὶ βόησον· Τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν Ἄγνη, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, ῥυσθῆναί με, τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἄρνα ἢ Ἀμνάς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐν κλαυθμῷ· Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα! ὁ πᾶσι, τὴν

ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν;
Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς λίθος ὑάκινθος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἀστράπτεις τοῖς πέρασι, ταῖς τῶν
χαρίτων ἀυγαῖς, παμμάκαρ Ὑάκινθε· σὺ γὰρ ὁμολογία, πυρσωθεὶς εὐσεβείας,
ἔλαμψας ἐν ἀθλήσει, τῇ τοῦ Λόγου μιμήσει· ἐντεῦθεν καταφαιδρύνεις, τοὺς σὲ
γεραίροντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ
Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Σὲ τὸν διαυγῆ, Μάρτυς, αἰνέσω λίθον. Ποίημα
Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σὲ τὸν διαυγεῖα μαρτυρικῆ, πολύτιμον λίθον, γεγονότα θείου ναοῦ, νῦν ἐπικαλοῦμαι
συνεργάτην, τῶν σῶν ἐπαίνων γενέσθαι μοι.

Ἐπίγειον δόξαν καταλιπὼν, οὐράνιον κλέος, ἐκκληρώσω διηνεκῶς, συνὼν τῷ Δεσπότη
τῶν ἀπάντων, στεφανηφόρος Μάρτυς ἔνδοξε.

Τὸ τῆς ἡλικίας νεανικόν, καὶ τῆς διανοίας, τὸ γενναῖον ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀπέδειξας
Μάρτυς ἀθλοφόρε, κατὰ τῆς πλάνης ἀνδρισάμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάντων τῶν ὄντων Δημιουργός, διὰ σωτηρίαν, τῶν ἀνθρώπων ἐν σῆ γαστρί,
σκηνώσας σαρκοῦται Θεομητορ, τὸ καθ' ἡμᾶς δημιουργούμενος.

Ὡδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νέος καθιστάμενος, πρεσβυτικὴν σαφῶς φρόνησιν, Μάρτυς Χριστοῦ, ὄφθης
κεκτημένος, καὶ συνέσει κοσμούμενος.

Δρόμον συντονώτατον, ἀθλητικῶς δραμῶν ἔφθασας, μαρτυρικῶς, ἀνδραγαθημάτων,
τὴν τιμίαν ἀνάρρησιν.

Θεοτοκίον.

Ἰθυον πρεσβείας σου, πρὸς τὴν οὐράνιον ἄνοδον, τοὺς εὐσεβῶς, κεχαριτωμένη,
Θεοτόκον φρονοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὕμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Λίθος τίμιος, τῆς Ἐκκλησίας, φυλαττόμενος, ἐν τοῖς ταμείοις, τοῖς οὐρανίοις ὑπάρχων
Ὑάκινθε, τοὺς προσκυνοῦντας τοὺς λίθους διήλεγξας, καὶ μαρτυρίου ποτήριον ἔπιες.

Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομητορ, τῇ καθαρότητι
Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς
πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ
μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ
θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς

θρηνοδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀθλητῆς ἐννομώτατος, πόνοις εὐσεβείας ἐγγυμασάμενος, ἀναδέδειξαι πανόλβιε, τῶν τυράννων θράσος μὴ πτοούμενος.

Ἰακίνθινον στέφανον, οὐρανοβαφῆ θεόφρον δεξάμενος, συγχορεύειν κατηξίωσαι, τοῖς ἐπουρανίοις ὡς οὐράνιος.

Γεγηθότι φρονήματι, τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον ἐκήρυξας, καὶ τὸν τύραννον διήλεξας, ἀπτοήτω γνώμη δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν Παντοκράτορα, μόνη δεξαμένη Θεομακάριστε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ κινδύνων ρῦσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ῥδὴ ε´. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Μαινόμενον τὸν τύραννον ἤλεγξας, ἀθλοφόρε, δύναμιν ἀήττητον, παρὰ Χριστοῦ ἐνδυσάμενος.

Ἀθάνατον ἐκτήσω τὴν εὐκλειαν, στεφηφόρε, θάνατον ἐκούσιον, διὰ Χριστὸν προσηκάμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθειήμεν πρεσβείαις σου Πάναγνε, τῶν παγίδων, τοῦ ἐχθροῦ οἱ σέβοντες, τὴν ὑπὲρ λόγον σου γέννησιν.

Ῥδὴ στ´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ταῖς στρέβλαις τῶν ἀσεβῶν, ὁ Μάρτυς πάσχων ἠγάλλετο, καὶ πάθει τοῦ ἀπαθοῦς, τὸν νοῦν κραταιούμενος, ἐνίκα τοὺς ἄφρονας, πρὸς τὸν ἀθλοθέτην, ἀνενδότως ἐπειγόμενος.

Ἰακίνθος ὡς φαιδρός, σκηνην τὴν θεῖαν ἐφαίδρυνας, ὡς κόκκινον ἐκλεκτόν, ἀθλήσεως αἵματι, ἀνάθημα γέγονας, τῆς τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίας παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Σωθειήμεν διὰ σοῦ, κινδύνων καὶ περιστάσεων, Θεογεννητορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σω-
» τηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β´. Ἰδιόμελον.

Τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, τὴν πίστιν σου Χριστέ, κεκτημένος ὁ Μάρτυς σου, τοῦ Παραδείσου τῆς Ἐδέμ τιμιώτερος γέγονε· τὸ γὰρ δένδρον τῆς ἀπάτης τοῦ ὄφεως ἀφανίσας, παρῤῥησία τοῦ Πνεύματος ἐστεφανώθη, τῇ δόξῃ σου πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Ἰπὲρ πολλοὺς ὑμνήσωμεν Μάρτυρας, τὸν τῆς πόλεως ἡμῶν προϊστάμενον· ὃς τὴν πόλιν ἡμῶν ὡς γυμνάσιον, τῆς ἰδίας φυλάττων ἀθλήσεως, ὡς παρῤῥησίαν ὀπλισάμενος, καὶ τὸν πέλεκυν ἔχων τῆς ἀληθείας, δι´ ἧς ἀπέτεμε τὸ τῆς πλάνης φυτόν, συνεγείρει καὶ ἡμᾶς, πρὸς ἐργασίαν τῶν καλῶν. Ἐκβοῶμεν οὖν σὺν αὐτῷ τῷ Χριστῷ· Σὺ εἶ μόνος Χριστὲ πολυέλεος.

Συναξάριον.

Τῇ Γ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰακίνθου τοῦ Κουβικουλαρίου (θαλαμηπόλου).

Στίχ. Ἐξ ἀρετῆς μὲν Ἰακίνθος ὡς λίθος,

Λαμπρὸς πλέον δὲ ἐκ ροῆς τῶν αἱμάτων.

Οὐλομένῳ τριτάτῃ Ὑάκινθος κάτθανε λιμῶ.

Οὗτος, ἐκ Καισαρείας τῆς πρώτης τῶν Καππαδοκῶν τυγχάνων, τῆ τραπέζῃ τοῦ βασιλέως Τραϊανοῦ ὑπηρετῶν ἦν. Διαβληθεὶς δὲ ὡς χριστιανός, τύπτεται καθ' ὅλου τοῦ σώματος καὶ φρουρᾷ βάλλεται· ἔνθα μεθ' ἡμέρας ἀπόσιτος τυγχάνων, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀνατολίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Δύνας, Ἀνατόλιε, τοῦ βίου τέλει,

Τῷ μὴ δύνοντι προσπελάζεις ἡλίῳ.

Οὗτος, πρεσβύτερος καὶ ἀποκρισάριος τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας ὑπάρχων, Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως προχειρίζεται, βασιλεύοντος Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ. Δίοςκορος γὰρ ὁ κακόδοξος, ἐλίπσας αὐτὸν τῆς ἰδίας κακοδοξίας συνήγορον ἔξειν, Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως προχειρίζεται· ἀλλ' οὐδὲν τῆς κακουργίας ἀπάνατο. Οὗτος γὰρ ὁ μακάριος Ἀνατόλιος πρῶτος αὐτὸν ἐν τῇ Συνόδῳ τῆ ἐν Χαλκηδόνι καθεῖλε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Ἁγίοις Φλαβιανοῦ ἐν τοῖς διπτύχοις ἐνέταξεν, ὑπὸ Διοσκόρου καὶ τῆς κατ' ἐκεῖνον ληστρικῆς Συνόδου καθαιρεθέντος· καὶ ἐγκυκλίους ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς κατὰ τόπον Ἐπισκόπους ἐξέπεμψεν, ἀναθεματίσαι τοὺς ἐξάρχους τῶν αἰρέσεων προτρεπόμενος. Καὶ ὀρθοδόξως τὴν Ἐκκλησίαν ποιμάνας, ἀδίκῳ θανάτῳ ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν ἀναιρεῖται, διάδοχον αὐτοῦ καταλείψας τὸν ἀγιώτατον Γεννάδιον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδότου, Θεοδότης, Διομήδους, Εὐλαμπίου, Ἀσκληπιάδου καὶ Γολινδοῦχ.

Στίχ. Τμηθεῖσι Θεοδότῳ καὶ Θεοδότῃ,

Θεὸς θεῶν δίδωσιν ἄξια στέφη.

Ἐκ σπονδύλων ἔσπεισεν αἷμα Κυρίῳ,
Ἄσπονδος ἐχθρὸς δαιμόνων Διομήδης.

Τί τὴν κεφαλὴν, δήμιε, κλῖνον λέγεις,

Εὐλαμπίῳ κλίνοντι πᾶν σπάθη μέλος;

Ἀσκληπιάδης τὴν θάλασσαν εἰσέδου,

Ζητῶν ἐφευρεῖν τὸν καλὸν μαργαρίτην.

Ὑπὲρ Θεοῦ τείνοντος ὡς δέρριν πόλον,

Τείνει Γολινδοῦχ τὸν τένοντα τῷ ξίφει.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ἀθλησις τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μάρκου καὶ Μωκιανοῦ.

Στίχ. Ὑπέσχε Μᾶρκος τῇ τομῇ τὸν αὐχένα,

Ὅδον χαράττων Μωκιανῶ τοῦ πάθους.

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Γεράσιμος ὁ Νέος, ὁ ἐκ Μεγάλου Χωρίου Εὐρυτανίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1812, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὡς εἰς γάμους ἔσπευδες πρὸς τὸ σφαγῆναι,

Πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀφορῶν δόξαν, μάκαρ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Αὐτοκράτορα φέρων, τῶν παθῶν ἀριδῆλως τὸν εὐσεβῆ λογισμόν, τροφὴν τῶν παρανόμων, κατέπτυσας παμμάκαρ, θεῖῳ λόγῳ τρεφόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἱερώτατον θῦμα, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ καὶ ἀγιώτατον, προσήνεγκας θεόφρον, ψυχῆς εἰλικρινεῖα, καὶ νοὸς καθαρότητι· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νεμομένης τὸ γένος, τῶν ἀνθρώπων Παρθένε τῆς τοῦ θανάτου φθορᾶς, πηγὴν ἀθανασίας, καὶ ζωῆς ἀκηράτου, συλλαβοῦσα κατέπαυσας, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν, ἀγνή εὐλογημένη.

Ῥδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἐκ χαλεπῆς στενώσεως, καὶ φρουρᾶς πρὸς εὐρύχωρον, πλάτος Παραδείσου καὶ
τερπνὸν κατήντησας, Ἁγίων ὀψόμενος, φωτοειδεῖς λαμπρότητας, καὶ τὰς τῶν
Ἀγγέλων, ἐποπτεύσων χορείας, Θεῶ παρισταμένας, καὶ βοώσας ἀπαύστως· Λαὸς
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺ τὸν Θεὸν ἠγάπησας, ἐκ ψυχῆς μέχρις αἵματος, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀθλητὰ μακάριε,
ἀντικαθιστάμενος, καὶ δυσμενεῖς τρεπόμενος, καὶ νικητικοῖς, κεκοσμημένος
στεφάνοις, προθύμως ἀνακράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ὡς εὐπρεπὲς ἀνάθημα, διαυγῆς ὡς Ὑάκινθος, ὡς ὠραιότατη ἀλουργὶς ἐκόσμησας,
ναὸν τὸν οὐράνιον, τὰ τῶν Ἁγίων Ἅγια, ταῖς μαρτυρικαῖς, μαρμαρυγαῖς ὠραΐσας,
ἀπαύστως ἀνακράζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.
Θεοτοκίον.

Λόγον Θεοῦ τὸν ἄναρχον, ὑπὲρ λόγον γεγέννηκας, ἐπὶ λογικῆς εὐεργεσία φύσεως, δι'
οὔ ἔλυτρώθημεν, φθοροποιοῦ νεκρώσεως, καὶ ζωοποιόν, ὑπεδεξάμεθα Πνεῦμα· διό
σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, δοξάζομεν Παρθένε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δη-
» μιουργῷ καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα.

Ἰλεων ἀπέργασαι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν Δεσπότην, πᾶσι τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σου,
τὴν ἀνίκητον ἄθλησιν· δι' ἧς τῶν εἰδώλων τὴν ἀπάτην, κατήργησας τὸν δὲ λόγον, τῆς
ἀληθείας διετράνωσας.

Θέαμα τερπνότατον, ταῖς τῶν Ἀγγέλων στρατηγίαις, οὐρανοβαφῆς Ὑάκινθε,
κεχρωσμένος ἐν αἵματι, τῆς ὑπὲρ Χριστοῦ ὁμολογίας, καὶ πίστεως καὶ στεφάνῳ,
μαρτυρικῷ κατακοσμούμενος.

Ἵλος ἐχρημάτισας, Θεοῦ πανίερον δοχεῖον· σῶμα γὰρ καὶ ψυχὴν ἠγίασεν, ἡ
ἀνένδοτος ἔκστασις, πρὸς τυραννικὴν παραφορὰν, καὶ παράνοιαν γενομένη· διό σε
πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσόν μου Δέσποινα, τὴν ἔτι ζῶσαν ἁμαρτίαν· ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν,
ἐνεργεῖα τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς γεγεννημένης ἐκ γαστροῦ σου, δι' ἄφατον
εὐσπλαγχνίαν, τοῖς εὐσεβῶς σε μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρθένον,
» σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηύσασαν, διὰ λόγου τὸν ὄντως
» Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων,
» ἀσιγήτοις θεολογίαις μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἀνδρέου Κρήτης, τοῦ Ἱεροσολυμίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι;

Τί σε νῦν Ἀνδρέα καλέσωμεν; ἀσκητὴν, τῶν παθημάτων, ἀμαυροῦντα τὰς ὀρμάς·
λειτουργὸν ἱεουργοῦντα, Εὐαγγέλιον Χριστοῦ· κιθάραν, μελωδοῦσαν τὰ τοῦ
Πνεύματος· κινύραν, καταθέλγουσαν τὰ σύμπαντα· νέον Δαυῖδ γνωριζόμενον, τῆς
κιβωτοῦ προσκιρτήσαντα, τῆς χάριτος, καὶ τῆς νέας διαθήκης σοφέ.

Τί σε νῦν Ἀνδρέα προσεῖπωμεν; μιμητὴν τῶν ἀνδρικῶς, ἠγωνισμένων ἐκλεκτῶν·
ἐπαινέτην τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων ἀψευδῆ· ἀλείπτῃν, ἀρετῆς πρὸς ἐπανάληψιν·
ζωγράφον, τῆς τοῦ βίου ματαιότητος· ὑφηγητὴν ἀκριβέστατον· δογματιστὴν
ἀληθέστατον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν Ἀνδρέα προσφθέγξωμαι; τῶν Ἁγίων Ἱεροσολύμων, βλάστημα τερπνόν· τῶν
δογμάτων τῶν ὀρθῶν, τῆς εὐσεβείας στηριγμόν, τῆς Κρήτης, Ἱεράρχην ἱερώτατον,
τὸν κόσμον, φρυκτωρίαῖς καταυγάζοντα, Ἀνατολῆς ἐξορμώμενον, φωτίζοντα τὰ
Ἑσπέρια. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίνι ὠμοιώθης ταλαίπωρε, πρὸς μετάνοιαν οὐδόλως, ἀνανεύουσα ψυχὴ, καὶ τὸ πῦρ
μὴ δειλιῶσα τῶν κακῶν ἐπιμονῇ; Ἀνάστα, καὶ τὴν μόνην πρὸς ἀντίληψιν, ταχεῖαν,
ἐπικάλεσαι καὶ βόησον· Τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν Ἄγνη, μὴ διαλίπῃς πρεσβεύουσα,
ῥυσθῆναί με, τῶν παγίδων τοῦ ἀλάστορος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἄρνα ἢ Ἀμνὰς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα
μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐν κλαυθμῷ· Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα; ὁ πᾶσι, τὴν
ζωὴν νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν;
Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ,
Ἀρχιερέων θεόπνευστον ἐγκαλλώπισμα, Ἀνδρέα σοφέ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας
ἐφώτισας, λύρα τοῦ πνεύματος. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Ἑτερον. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Τοῦ Δαβὶδ τὴν κινύραν Πάτερ μιμούμενος, ἐν Ἐκκλησίᾳ Ὁσίων προσάδειξ ἄσμα
καινόν, ὡς σοφὸς ὑφηγητὴς τοῦ θείου Πνεύματος· σὺ γὰρ ἐβρόντησας ἡμῖν, τὰς τῆς
χάριτος ὠδὰς, καὶ λόγον δικαιοσύνης, Ἀνδρέα Πατέρων κλέος, πρὸς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ
παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ὑμνοὶς κροτῶμεν ἀνδρικοῖς τὸν Ἀνδρέαν. Ποίημα
Θεοφάνους.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ἦπνον καὶ ἀναβάτην.

Ἦπνον ἀπὸ βλεφάρων, ἐκτιναζάμενος, σεαυτὸν τῷ Δεσπότη, δι' ἀρετῆς ἠτοίμασας,
φαιδρὸν καταγώγιον, θεοφάντορ Ὅσιε· ὅθεν ᾠφθῃς Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Μέλει παναρμονίῳ, τὴν σὴν κινύραν κινῶν, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ὑμνολογῶν
ἐφαιδρυνας, Ἀνδρέα θεσπέσιε, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνηχούμενος θείᾳ χάριτι.

Νόμῳ τῷ θεογράφῳ, σοφῶς πειθόμενος, τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἀσκητικῶς ἐνέκρωσας, τὸν νοῦν δὲ ἐπτέρωσας, τῷ σφοδρῷ σου ἔρωτι, ἄδων ἄσματα θεῖα πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Ἵλος ἐπιθυμία, καὶ ἄχραντος γλυκασμός, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς σου, τῶν ἀγαθῶν τὸ πλήρωμα, ὑπάρχει Πανάμωμε· ὄν δυσώπει ρύσασθαι, τοὺς ἐν πίστει νῦν σοι προστρέχοντας.

Ἦδη γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Ἰθύνas δι' ἀρετῆς τὸν βίον σου Ἵσιε, καὶ τῷ θείῳ πόθῳ Θεῷ ἐνούμενος, ὄργανον ἐδείχθης λογικόν, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, καταλαμπρύνων μελωδήμασι, θείων θησαυρῶν ἀρϋόμενος.

Σοφίας τῆς οὐρανόυ γέγονας ἔμπλεως· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ στόμα πλατύνas Ἵσιε, πᾶσαν εἰσεδέξω προφανῶς, αἴγλην τὴν φωτοφόρον, τοῦ τρισηλίου ἀμαρϋγματος, ὡς ἱερουργὸς ἱερώτατος.

Κρατύνas τὰς ψυχικὰς δυνάμεις σου Ἵσιε, καὶ σαρκὸς κρατήσας ἀσκήσει γέγονας, ὅλος φαινότατος ἀστήρ, τέρπων τὴν Ἐκκλησίαν, τοῖς ὀρθοδόξοις σου διδάγμασι, καὶ ἀρμονικοῖς μελωδήμασι.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθῆναι τῶν παθημάτων αἰχμαλωσίας με, δυσωπῶ σε Μῆτερ Θεοῦ πανάμωμε, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὰς οὐλάς, πάσας ἐξαλειφθῆναι, τὴν ἀμαρτίαν ἢ τὸν αἶροντα, κόσμου παραδόξως κηῖσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καὶ

» μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσας, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον

» Χριστέ, πέτρων τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν

» σου στερέωσον, μόνε ἀγαθέ, καὶ φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Λαμπρυνθεις τὴν καρδίαν θείῳ φωτί, ἐξηρεύξω δογμάτων φωτοειδῆ, μακάριε λόγια, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισας· γεγὼν δὲ θεῖον, τοῦ Πνεύματος ὄργανον, ἠδυτάτοις φθόγγοις, ἠδύνεις ἐκάστοτε, πάντων τὰς καρδίας, ἀνυμνῶν τὴν Τριάδα, Ἁγίων τὰ τάγματα, καὶ Παρθένον τὴν ἄχραντον, ὧ Ἄνδρέα πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμη σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σε ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὄθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σκέπῃ σου Ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἢν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ἦδη δ'. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Ὁ λόγος σου τῷ βίῳ κοσμούμενος, θεολογίας ἀκριβοῦς, κανὼν ἐδείχθη θεσπέσιε, τῆς πανυμνήτου Τριάδος, τὴν δόξαν σαφηνίζων τρανότατα.

Τὴν πράξιν θεωρίας ἐπίβασιν, ἐπιδειξάμενος σοφέ, καὶ θεωρία χρησάμενος, τῆς πολιτείας σφραγίδι, Ἀνδρέα θεηγόρε διέπρεψας.
Ὡς θεῖος Ἱεράρχης πανόλβιε, ποιμαντικῶς προπολεμῶν, τῆς Ἐκκλησίας ἀπήλασας, τὰς τῶν λεόντων ἐφόδους, Ἀνδρέα τῆς ἀνδρείας φερόνυμε.
Μεγίστων ἐγκωμίων ὑπόθεσιν, τὴν Θεοτόκον εὐρηκῶς, σπουδὴν ἐδείκνυς κατάλληλον, τὴν ὑπερτέραν ἐπαίνων, ἐπαίνοις πολυτρόποις γεραίρων σοφέ.
Θεοτοκίον.
Ἐκτὸς μὲν συναφείας συνέλαβες, ἀδιαφθόρως ἐν γαστρὶ, πρὶν ὠδινῆσαι δὲ τέτοκας, καὶ μετὰ τόκον Παρθένος, Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα πεφύλαξαι.
Ῥοδὴ ε΄. Ὁ ἀναβαλλόμενος.
Νῦν οἱ σεμνυνόμενοι, τοῖς σοῖς διδάγμασι, καὶ μελωδίαις ταῖς θεοπνεύστοις, ἱερῶς ἠδόμενοι, Ἀνδρέα παμμακάρα, τὴν μνήμην σου γεραίρομεν.
Αἴγλη λαμπρυνόμενος, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τὰς τῶν Ἁγίων χοροστασίας, παναγίως ἤνεσας· μεθ' ὧν νῦν ἀγάλλη, Ἀνδρέα παμμακάριστε.
Νῦν οὐ δι' αἰσθήσεων, φθαρτῶν τοῦ σώματος, οὐ φαντασῖαις ὁρᾶς τὰ θεῖα· νοερῶς δὲ πάνσοφε, ψυχῆς ἐνεργείαις, ἐνούμενος τῷ κρείττονι.
Θεοτοκίον.
Δάκρυσι προσπίπτω σοι, σφοδρῶς δεόμενος, ἐμῶν πταισμάτων νῦν λυτρωθῆναι, διὰ σοῦ Πανάμωμε, καὶ τῆς αἰωνίου, χαρᾶς γενέσθαι ἄξιον.
Ῥοδὴ στ΄. Μαινομένην κλύδωνι.
Ῥητορεύων ἤλεγξας, τοὺς ἀθέους στόματι λαμπρῶ· τῶν σεπτῶν Εἰκόνων γὰρ ἐτράνωσας, παναληθῶς, ἱερομύστα προσκύνησιν.
Ἱερῶς ἐκόσμησας, τὴν σὴν Πάτερ ἐνδοξε ζωὴν· τῶν παθῶν γὰρ τάραχον κατέσβεσας, καὶ πρὸς ζωὴν, τῆς ἀπαθείας προσώρμισαι.
Καλλοναῖς τῶν λόγων σου, καὶ δογμάτων πάντες οἱ πιστοί, εὐσεβῶς ἠδόμενοι ἀγάλλονται, αἰρετικῶν, τὰς γλωσσαλγίας τρεπόμενοι.
Θεοτοκίον.
Ὀλικῶς ἐνοῦταί μοι, ὁ ἀνάρχως λάμψας ἐκ Πατρός, διὰ τῆς σαρκώσεως πανάμωμε, τῆς διὰ σοῦ, γεγενημένης Θεόνυμφε.
Ὁ Εἰρμός.
» Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χρι-
» στέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ
» φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.
Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.
Σαλπίσας τρανῶς, τὰ θεῖα μελωδήματα, ἐδείχθης φωστήρ, τῷ κόσμῳ τηλαυγέστατος, τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τῆς Τριάδος Ἀνδρέα Ὅσιε· ὅθεν πάντες βοῶμέν σοι· Μὴ παύσῃ πρεσβεύων, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.
Συναξάριον.
Τῇ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρέου Κρήτης, τοῦ Ἱεροσολυμίτου.
Στίχ. Θανὼν ἐφεῦρε τῶν πόνων στέφος μέγα,
Κρήτης ὁ ποιμὴν, οὗ πόνος Κανὼν μέγας.
Τῇ δὲ τετάρτῃ ἀρχιθύτην μόρος Ἀνδρέαν εἶλε.
Ὅς ἐκ πόλεως Δαμασκοῦ ὄρμητο, ἐκ θεοφιλῶν γονέων φύς καὶ πρὸς τὴν τῶν γραμμάτων ἐκδοθεὶς μάθησιν. Οὗτος, Θεοδώρου πατριαρχοῦντος τῆς Ἁγίας πόλεως, κληρικὸς κείρεται καὶ ὑπογραφεὺς αὐτῷ καθίσταται· καὶ συγκροτηθείσης Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει, πρὸς αὐτοῦ στέλλεται τοῖς πραχθεῖσι συνευδοκῆσαι. Διὰ δὲ τὴν ἐνοῦσαν αὐτῷ γνῶσιν τε καὶ ἀρετὴν, Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας καθίσταται καὶ μετ' ὀλίγον ὀρφανοτρόφος· εἶτα Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης. Ἀπερχόμενος δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ παροικίαν τὸ δεύτερον καὶ ἐν τινι γενόμενος νήσῳ, καλουμένῃ Ἐρεσσῶ, τῇ

πλησίον Μυτιλήνης, καταλύει τὸν βίον, πάμπολλα συγγράμματα τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ καταλείπας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἀθλήσεως τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου, Ἐπισκόπου Κυρήνης.

Στίχ. Ἐπὶ σκότους θανόντι τῷ Θεοδώρῳ,

Τὸ τοῦ Προφήτου πρόμιον φῶς ἐρράγη.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυπρίλλης, Ἀρόας καὶ Λουκίας.

Στίχ. Τονοῖ Κυπρίλλαν πρὸς πάλιν τὴν πρὸς ξέσεις

Ὁ συμπαλαίσας Ἰακῶβ Θεὸς πάλαι.

Ἔδειξαν ἡμῖν Ἀρόα καὶ Λουκία,

Ὡς καὶ κόραι σθένουσι καρτερεῖν ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδότου· καὶ τοῦ Ἁγίου Δονάτου,

Ἐπισκόπου Λιβύης· καὶ τῆς Ὁσίας Μάρθας, μητρὸς τοῦ Ἁγίου Συμεῶν, τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ Ὅρει.

Στίχ. Δοὺς κεφαλὴν τῷ Θεῷ, Θεόδοτε,

Ζωὴν ἔλαβες, ἥτις οὐκ ἔχει πέρας.

Δονάτος ἔργοις πρὶν δονήσας Λιβύην,

Ἦδη κατοικεῖ, οὗ δόνησις οὐκ ἐνι.

Κὰν οὐ μεριμνᾷ, οὐδὲ τυρβάζει, Μάρθα,

Ἔχεις τὰ λοιπὰ καὶ τελευτὴν τῆς Μάρθας.

Ἡ Ἁγία Ἀσκληπιάς ἡ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀσκληπιάς ἄμισθος ἀσκληπιάδης,

Παύουσα προῖκα καὶ τετμημένη νόσους.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Θεόφιλος, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Θεόφιλος ἐξαφαιρεῖται κάραν,

Θεὸν φιλήσας καὶ πλέον ζωῆς φίλης.

Ὁ Ὅσιος Μένιγνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Μένιγνος ἐκπλεῖ τὸν θαλαττώδη βίον,

Εὐρῶν ἀρίστους τοὺς νόας κωπηλάτας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ´. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ἴνα τὴν λαμπρότητα, τῶν Ἁγίων Ὅσιε, θεάσῃ ἐν πνεύματι, τοῖς ἔργοις ἐλάμπρυνας, τὸν βίον σου κραυγάζων· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σῶμα περικείμενος, ἀσωμάτων τάγματα, ἐζήλωσας Ὅσιε, ἐν οἷς ἀγαλλόμενος, συμφώνως ἀναμέλπεις· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὰ Ἱεροσόλυμα, νῦν λαμπρῶς εὐφραίνεται, φωστῆρα πολύφωτον, τῷ κόσμῳ ἐκπέμπαντα, σὲ μάκαρ μελωδοῦντα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὁ πρὶν μὲν ἀσώματος, σωματοῦται Πάναγνε, δι' οἶκτον ἀμέτρητον, ἐκ μήτρας ἀγίας σου, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η´. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Νέας κιβωτοῦ, τῆς Ἐκκλησίας Πάτερ, φαιδρῶς προεσκίρτησας, χοροὺς στησάμενος· Πάντα τὰ ἔργα, Χριστὸν βοῶν ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄσμα τὸ καινόν, ἐν Ἐκκλησίᾳ Πάτερ, Ὁσίων ἐκραύγαζες, τῷ Παντοκράτορι· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέμων ἀρετῇ, θεοπρεπῶς τὰ ἔργα, τοὺς ἄθλους ἀνύμνησας, Ἀνδρέα πάνσοφε, πάντων Ἁγίων, τῶν πρὶν θαυμαστωθέντων, καὶ τελειωθέντων, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Δεῦτε τὴν ἀγνήν, καὶ Θεοτόκον Κόρην, ὑμνήσωμεν λέγοντες, ἐνθέοις ἄσμασι· Χαῖρε Παρθένε, δι' ἧς χαρὰ ἐδόθη, φύσει τῶν ἀνθρώπων, ὑπερευλογημένη.

Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκό-
» σμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελλον· Πάντα τὰ ἔργα,
» τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, διὰ πάσης ἔδραμε τῆς γῆς, δογμάτων τε τὸ τερπνόν, καὶ εἰλικρινές, Ἀνδρέα μακάριε· διὸ Χριστός, ὁ παμβασιλεύς, σὲ ἐστεφάνωσεν, εὐπρεπείας διαδήματι.

Ἐν ἐνώσει κρεῖττονι, ἀπολαύων αἴγλης τριλαμποῦς, Ἀνδρέα μυσταγωγέ, τῶν ὑπερφῶν, τοὺς πόθῳ τελοῦντάς σου, τὴν ἱεράν, μνήμην ἱερῶς, νῦν ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ κινδύνων διαφύλαττε.

Ἀσωμάτων τάξεις, συνευφραίνῃ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τὸν τούτων ἐπὶ τῆς γῆς, βίον ἀκλινῶς, ὡς πολιτευσάμενος, καὶ τῆς ὀρθῆς, πίστεως φανείς, κῆρυξ πανάριστος, θεορρήμον ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Νεμομένην ἔστησας, τοῦ θανάτου ἄσχετον ὁρμήν, τεκοῦσα σωματικῶς, ὄντως ὑπὲρ νοῦν, ζῶν τὴν αἰώνιον, ἧ προσβαλὼν, στόματι πικρῷ, Ἄδης κατήρηται, Θεοτόκε Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί, καὶ
» ἔτεκεν υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρω-
» πον, Ἀνατολή, ὄνομα αὐτῷ· ὃν μεγαλύνοντες, τὴν
» Παρθένον μακαρίζομεν.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
ὡς σύνηθες,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς
ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ·
καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λαμπαδοῦ
τοῦ Θαυματουργοῦ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἰστέον, ὅτι ὁ Ἅγιος οὗτος Ἀθανάσιος ἐορτάζεται ἐν τῇ Μονῇ αὐτοῦ· καὶ ἀλλαγῶ δέ, ὅπου ὁ Προεστὼς βούλεται· ὅτε καὶ ἡ α΄ στάσις τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, στιχολογεῖται, καὶ Εἴσοδος γίνεται, καὶ Ἀναγνώσματα λέγονται Ὁσιακά, ἅπερ, εἰ θέλεις, ζήτησον εἰς τὴν Ε΄ τοῦ Δεκεμβρίου. Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Λαμπαδοῦ καταλιμπάνεται τότε. Ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ ἐλλεῖπει παντελῶς ἡ τούτου Ἀκολουθία.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια ἀμφοτέρων τῶν Ἁγίων.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.

Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίων εὐφημιῶν ἔπαινον, προσενέγκωμεν Ἀθανασίῳ; τῷ πεποικιλμένῳ ταῖς πράξεσι, καὶ εὐθηνουμένῳ ταῖς χάρισιν, τῆς θεολαμποῦς φωτοχυσίας; τῷ ξίφει, τῷ διατέμνοντι

παθῶν τὰς ὀρμάς· τῷ στύλῳ, τῷ θεωρίᾳ ἀπαστράπτουσι· τῆς ἐγκρατείας τῷ λύχνῳ, τῷ ἐν τῇ λυχνίᾳ, ἀυγάζονται τῆς ψυχῆς, Θεοῦ τὰ προστάγματα, τοῦ πᾶσι ζῶην παρέχοντος.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς στέμμασιν, Ἀθανάσιον στέψωμεν λόγων; τὸν αἰθεροδρόμον ἰέρακα, τὸν οὐρανοφοίτως αἰρόμενον, τῶν θεωριῶν πτέρυξι θείαις· τὸν πύργον, τῆς ταπεινώσεως τὸν ἄρρηκτον· τὸ τεῖχος, τῆς διακρίσεως τὸ ἄσειστον· τῆς τῶν ἡθῶν εὐκοσμίας, τὴν σεμνὴν εὐπρέπειαν· τὸν ὑπὲρ τῶν τέκνων αὐτοῦ, Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐκδυσωποῦντα τὸν μόνον εὐσπλαγγχον.

Ὅρθρος ἀειφανῆς Ὅσιε, ἀνεδείχθης πυρσῷ χαρισμάτων, τοὺς παθῶν ἀγλίτι τυφλώττοντας, ἔλκων πρὸς αὐγὴν τὴν ἀνέσπερον, Πάτερ Ἀθανάσιε θεόφρον· διό περ, ὡς ἐπαυξήσαντα τὸ τάλαντον, ψυχῶν σε, θεραπευτὴν Χριστὸς ἀνέδειξε, τῶν ἀνιάτων μολώπων, σηπεδόνας ξίφει, τῷ τῶν λόγων τέμοντα, καὶ ῥῶσιν σωτήριον, παρέχοντα τοῖς προσιούσι σοι.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου Λαμπαδοῦ.

Ἦχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Λαμπαδὲ μακάριε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου δεήσεως, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, τῇ ψυχῇ καθυπέταξας· καὶ χαρισμάτων ἔμπλεως γέγονας, τοῦ παναγίου Πνεύματος Ὅσιε· ᾧ στηριζόμενος, τῶν πνευμάτων φάλαγγας τῶν πονηρῶν, πάσας καθυπέταξας, καὶ κατηδάφισας.

Πάτερ Λαμπαδὲ θεόπνευστε, ὡς κεκρυμμένος ἡμῖν, θησαυρὸς πεφανέρωσαι, ἐν σπηλαίοις κείμενος, καὶ σημείοις καὶ τέρασιν, εὐωδιάζων ψυχὰς τῶν πίστει σοι, προσερχομένων θεομακάριστε· ὅθεν βοῶμέν σοι· Καὶ ἡμᾶς ἐξάρπασον, τῶν δυσχερῶν, σοῦ ταῖς παρακλήσεσιν, ἀνευφημοῦντάς σε.

Πάτερ Λαμπαδὲ θεόσοφε, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, τῷ Θεῷ προσκολλώμενος, καὶ ταῖς τούτου λάμπυρσιν, ἱερῶς φωτιζόμενος, λαμπὰς ἐδείχθης πᾶσιν ἀυγάζουσα, σωτηριώδεις ἀρετὰς πάντοτε· ὅθεν τὴν μνήμην σου, τὴν φωσφόρον σήμερον, χαρμονικῶς, πίστει ἐορτάζομεν, θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Ὡς ἔνθεος ἡ ζωὴ σου, καὶ πανιέρων σου τὸ τέλος, Πάτερ Ἀθανάσιε· ἐν αὐτῷ γὰρ πᾶσα, ἢ τοῦ Ὁρους πληθὺς συναχθεῖσα, ὡς ἔβλεψεν ἄπνουν ἐν κλίνῃ σε, ῥήμασι γοεροῖς ἀνεβόα· Δὸς τελευταῖον λόγον τοῖς δούλοις σου Ἅγιε· δίδαξον ποῦ καταλείπεις τὰ τέκνα σου Πάτερ, ἃ ᾧκτειρας ὡς Πατήρ, ὄντως συμπαθῆς καὶ φιλόστοργος. Ὅμως κἂν ᾧδε τῷ τάφῳ καλύπτῃ, ἄνω σε πάντες πλουτοῦμεν προστάτην, καὶ πρεσβευτὴν πρὸς Θεόν, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπυρας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α´.

Τὸν ἀνέσπερον φωστῆρα τῆς οἰκουμένης, μέλψωμεν Ὅσιον Ἀθανάσιον· ὑπὲρ ἥλιον γὰρ ἔλαμπεν, ἐν τῷ τῆς πίστεως στερεώματι, καὶ πιστῶν ταῖς φρυκτωρῖαις τὰ συστήματα, πρὸς ἀρετὴν ἐχειραγώγησε· τὸ μὲν, θεοπνεύστοις διδασκαῖς, καὶ σωτηριῶν ῥημάτων εἰσηγήσεσιν, ἅς περ, ἀφθονωτάτους οἶα κρουνοῦς, ἀπὸ χειλέων ἐπήγαξε· τὸ δέ, τῇ πράξει τῇ θαυμαστῇ, καὶ ἰσαγγέλῳ πολιτεία, πρὸς ζῆλον ἐφελκόμενος· καὶ ἀμφοτέρω, βίον καὶ λόγον ὑπέρλαμπρον, ὡς παιδοτρίβης ἄριστος θεοπρεπῶς

ἐπιδεικνύμενος. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν δε τὴν ποιμνὴν φρουρήσον, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κράτυνον ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος β΄. Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς.

Τὸν Χριστοῦ ἔραστήν, τὸν ἐπώνυμον τῆς ἀθανασίας, τὸν ἀληθῆ μύστην τοῦ Σωτῆρος, καὶ κλέος καὶ καύχημα, τῶν μονοτρόπων πάντων καὶ ποδηγέτην, τὸν ἡγιασμένον ἀπὸ βρέφους τῷ Κυρίῳ, χοροὶ Πατέρων συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ ἔρωτα θεῖον ἐν ἑαυτῷ συλλαβών, τὴν μὲν τοῦ κόσμου ἔλιπεν ἀπάτην, ἦρε δὲ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπωμάδιον· καὶ τὰ στίφη τῶν δαιμόνων ἐτρέψατο ἀνδρείως, δεικνὺς ἡμῖν πρακτικῶς, τῆς θείας ἀγάπης τὸν ἄριστον δρόμον· τὸν αὐτὸν γὰρ καὶ αὐτὸς διαδραμών, ἐν σπουδῇ πέφθακε, τὸ φῶς τὸ ἀληθές, τῆς Τριάδος τῆς πανουργοῦ. Ὡθαύματος ἐκστατικοῦ, καὶ πράγματος θεοπρεποῦς! ὅτι γήινος ὢν τῇ φύσει, ἴσος γέγονε ταῖς νοεραῖς οὐσίαις, δόξαν καὶ τιμὴν θεόθεν ἄπλετον λαμβάνων, καὶ πρεσβευτῆς ἡμῖν γίνεται, ὡς ἂν τύχοιμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος δ΄. Ἐξέλθετε ἔθνη.

Ἐξέστησε νόας, ἐξέπληξε καὶ βροτούς, τὰ πανθαύμαστα σκάμματα, τῆς ἐν ἀσκήσει σου βιοτῆς· ὡς περ γὰρ ἄσαρκος σχεδόν, ἐν σαρκίῳ γεηρῷ, ἐχθροῖς τοῖς ἀοράτοις προσεπάλαισας. Γενεαὶ γοῦν σε πᾶσαι μέλπουσι τῶν εὐσεβῶν, ἐξαιρέτως δὲ ἡ σὴ τιμία ποιμνὴ, τὸ λαμπρὸν σου τῶν πόνων στηλογράφημα· ἦν ἀνέδειξας ὡς πόλιν ἐν ἐρήμῳ τερπνῇ· ἦν οἰκητήριον στίφους μοναζόντων, εὐπρεπὲς κατέστησας· ἦ καθάπερ ἐν ἐνδύμασι πολυτίμοις, τοῖς σοῖς καθωραΐζεται θαυμασίοις, καὶ τοῖς γενναίοις σου ἄθλοις· καὶ σαῖς λιταῖς Ἀθανάσιε, καὶ πρεσβείαις ἐξαιτεῖ, πρὸς Χριστοῦ περιφρουρεῖσθαι, τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων· ἡ χάρις γὰρ τοῦ Πνεύματος, πάσης σάλπιγγος εὐηχέστερον, πάντα πρὸς ὕμνον συγκαλεῖ τοῦ θεοφόρου Πατρός. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες θαυμάζετωσαν, τοῦ παμβασιλέως τὸν γνήσιον οἰκέτην, τὸν τοῦ κοσμοκράτορος τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, Πνεύματος θεοῦ πανοπλία τροπωσάμενον. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τῆς ἀρίστης ὄντως κανόνα τε καὶ τύπον, ποιμασίας εὐφημήσωμεν· τὸν ἐν δόγμασιν ἀκραιφνῆ· τὸν ἐν τῇ πίστει γενναῖον· τὸν ἐν θεωρίαις ὑψίνουν· ἐν πράξεσιν ὑπερνεφῆ· ἐν διδάγμασι τῆς τρυφῆς χειμάρρου· τὸν ποδηγέτην τῶν πλανωμένων· τὸν ἐδραστήρα τῶν κλονουμένων· τὸν πᾶσι τοῖς ἀσθενοῦσι συμπαθέστατον· Ἄθω τὸ μέγα κλέος, ἐγκωμιάζοντες πάντες εἴπωμεν· Πατέρων κοινωνὲ Ἀθανάσιε, πρόστηθι τῶν σῶν οικετῶν, διὰ παντὸς ἡμῶν Πάτερ, καὶ σῶσον τὴν ποιμνὴν σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων· προκύψασα γὰρ ἄνωθεν, ἡ παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταστέφει τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν Βασιλίδα κροτεῖτωσαν ἐν ὕμνοις. Βασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρατουμένους πρίν, ἀπολύσαι φιλάνθρωπως εὐδοκήσαντα. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ Ποιμένος ὑπέραγον Μητέρα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγῆ· τὴν φωτοφόρον νεφέλην· τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέραν· τὴν ἔμψυχόν τε κιβωτόν· τὸν πυρίμορφον τοῦ Δεσπότη θρόνον· τὴν μανναδόχον χρυσεᾶν στάμνον· τὴν κεκλεισμένην τοῦ Λόγου πύλην· ἀπάντων χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, ἅσμασι θεηγόροις, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν· Παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀξίωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν βασιλείας· οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἀγγελικαῖς ὁμιλῶν, χοροστασίαις Ἀθανάσιε Ὅσιε· τὸν βίον γὰρ τούτων Πάτερ, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, ἀρετὴν ἀσκήσας πεπολίτευσαι, φανεῖς καθαρότητος, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, ἀκτινοβόλους, ἀστραπᾶς εἰσδεχόμενος, τὰς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου πανόλβιε· ὅθεν καταυγαζόμενος, ἐώρας τὰ μέλλοντα, πάντα προλέγων ἐκ θείας, φωτοφανείας μυσούμενος, Χριστοῦ ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Χαίροις τῶν Ἀσκητῶν ἀρχηγός, γεγεννημένος, καὶ ἀήττητος πρόμαχος· παθῶν γὰρ τεμῶν τὰς ρίζας, καὶ τῶν δαιμόνων ὀρμάς, ὑποστάς ἀνδρείως Ἀθανάσιε, αὐτῶν ἐθριάμβευσας, τὴν ψυχόλεθρον πλάνησιν· τὴν τοῦ Σταυροῦ δέ, τοῦ Σωτῆρος ἐνέργειαν, καὶ ἀνίκητον, ἐφάνέρωσας δύναμιν· ἦν καὶ περιζωσάμενος, ἐνίκησας ἅπαντας, τοὺς ἀθετοῦντας τὴν θείαν, διὰ σαρκὸς ἐπιφάνειαν, Χριστοῦ ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Στυλὸς φωτοειδῆς ἀρετῶν, ἐστηριγμένος, καὶ νεφέλη σκιάζουσα, σὺ ὄφθης τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ, πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, τῶν Θεῶν ὀρώντων προηγούμενος, Σταυροῦ βακτηρία, τὴν τῶν παθῶν ῥήξας θάλασσαν· τὸν νοητὸν δέ, Ἀμαλήκ τροπώσάμενος, ἀνεμπόδιστον, τὴν οὐράνιον ἄνοδον, εὗρες θεομακάριστε, καὶ κληρὸν ἀκήρατον, σὺν Ἀσωμάτοις τῷ θρόνῳ, περιχαρῶς παριστάμενος, Χριστοῦ ὃν δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν τῶν Πατέρων καλλονὴν, τῶν Ἀσκητῶν τὸ κλέος, τὴν βρῦσιν τῶν θαυμάτων, καὶ πρὸς Θεὸν πρεσβευτὴν ἀκαταίσχυντον, συνδραμόντες ὧ φιλέορτοι, ἄσματικοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν, λέγοντες· Χαίροις ὁ τοῦ μονήρους βίου κανὼν καὶ χαρακτήρ, καὶ τύπος ἀκριβέστατος. Χαίροις φωστήρ τηλαυγέστατε, ὁ δαδουχῶν τὴν σύμπασαν, ἀρετῶν τοῖς πυρσεύμασι. Χαίροις τῶν ἐν ὀδύναϊς ὁ μέγας παρακλητῶρ, καὶ θερμὸς προστάτης τῶν περιστατουμένων. Σὺ τοιγαροῦν Ἀθανάσιε, μὴ παύση πρεσβευῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου ταύτης, καὶ πάντων πιστῶν, τῶν τιμώντων σου τὴν σεβάσμιον κοίμησιν.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν ἐν σαρκὶ ζωὴν σου κατεπλάγησαν, Ἀγγέλων τάγματα, πῶς μετὰ σώματος, πρὸς ἀοράτους συμπλοκάς, ἐχώρησας πανεύφημε, καὶ κατετραυμάτισας, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας· ὅθεν Ἀθανάσιε, ὁ Χριστὸς σε ἠμείψατο, πλουσίαις δωρεαῖς. Διὸ Πάτερ πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Ἀγ. Λαμπαδοῦ.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς βίον ἰσάγγελον, ἀπὸ παιδὸς ἐσχηκῶς, λαμπάσι τῶν ἔργων σου, λαμπαδουχίαν ἠθῶν, ἐκφαίνεις τοῖς πέρασι· σὺ γὰρ τῆς ἀπαθείας, τὴν αὐγὴν κεκτημένος, λύεις παθῶν τὴν νύκτα, Λαμπαδὲ θεοφόρε, τοῖς πόνθῳ προσιούσι, Πάτερ τῇ πρεσβείᾳ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν Σταυρόν, ἀναλαβὼν τὸν τοῦ Χριστοῦ, ἠκολούθησας αὐτῷ, διὰ τῶν ἔργων εὐσεβῶς, τῶν τῆς ἀσκήσεως Ὅσιε Ἀθανάσιε· καὶ πᾶσι Μονασταῖς, ἐνασκουμένοις σεμνῶς, γεγένησαι κανὼν, καὶ τύπος ἔνδοξε. Ἀλλὰ τοῖς θείοις σκάμμασι τὰ ἄνω, ἀπολαβὼν νῦν βασιλεία, μὴ διαλίπης, καθικετεύων, τοῦ σῶζεσθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μὴ εἰσέλθῃς μετ' ἐμοῦ, ὡς ὁ Προφήτης σοι βοῶ, εἰς κριτήριον Χριστέ· ἐγὼ γὰρ οἶδα τὰ ἐμά, κατηγοροῦντά με πταίσματα καὶ σοὶ κραυγάζω· Ἐλέησον εὐχαῖς, τῆς τεκούσης σε, ἐμὲ τὸν ταπεινὸν καὶ ἀνάξιον, ὡς τὸν Ληστήν καὶ Πόρνην καὶ τὸν Ἄσωτον, καὶ τὸν Τελώνην φιλόανθρωπε· οὐ γὰρ δικαίους, ἤλθες τοῦ σῶσαι, ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς πταίσαντας.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῷ Κυρίῳ Ὅσιε εὐαρεστήσας, διὰ θείων πράξεων, καὶ πολιτείας καθαρᾶς, τῆς κληρουχίας ἠξίωσαι, τῶν ἀσωμάτων, σοφὲ Ἀθανάσιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε τῶν ἐν ἀνάγκαις, καὶ πρεσβεία ἔτοιμος, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καὶ μὴ παρίδῃς, ἡ πάντων βοήθεια.

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ἀθανάσιον ὑμνῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσω. Ἀμήν.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἀθανασίας γεγωνῶς ἐπόνυμος, ἔτι ἐν βίῳ τελῶν, τῆς ἀληθοῦς ὥφθης, Πάτερ Ἀθανάσιε, ἀθανασίας μέτοχος, μεταστὰς τῶν προσκαίρων. Ἀλλὰ Χριστῷ παριστάμενος, μέμνησο ἡμῶν μεμνημένων σου.

Θεοσεβῆ ἐξ ἀπαλῶν γενόμενον, ὀνύχων Ὅσιε, πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν, γεννητόρων στέρησις, σε οὐδαμῶς ἐκόλυσεν· ἀλλὰ πάντα τὸν πόθον, ὀλοσχερῶς καὶ τὴν ἔφεσιν, ἔτρεψας πρὸς μόνον τὸν Κτίσαντα.

Ἀπὸ χειλέων ῥυπαρῶν τὴν αἴνεσιν, τολμήσας ἄδω σοι, τῷ περὶ σέ πόθῳ, κάτοχος γενόμενος, καὶ τῇ ἀγάπῃ δέσμιος. Ἀλλὰ Πάτερ συγγνώμων, γενοῦ καὶ δὸς κατ' ἀξίαν σοι, τοῦτον προσκομίσει τὸν ἔπαινον.

Θεοτοκίον.

Νέον παιδίον ὑπὲρ λόγον τέτοκας, τὸν παλαιὸν ἡμερῶν, νέας ἐν γῆ τρίβους, ἀρετῆς δεικνύμενον· οὗ ὁ κλεινὸς θεράπων σου, Ἀθανάσιος Κόρη, τῷ ἔρωτι τιτρωσκόμενος, τοῦτόν σοι τὸν οἶκον ἐδείματο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Λαμπαδοῦ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Ἀρδευτικαῖς, τῶν προσευχῶν ἐπιδόσεσι, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα μου, Πάτερ κατάρδευσον, Λαμπαδὲ θεοφόρε, καὶ λόγον ἀνυμνεῖν σε, ἔμπνευσον Ὅσιε.

Σὺ τὸν σταυρόν, τὸν σὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τῷ διὰ σέ τὴν σταύρωσιν, τὴν ἐθελούσιον, ὑπομείναντι Πάτερ, νεκρώσας σου τὴν σάρκα, κατηκολούθησας.

Ἀσκητικῶς, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενος, καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, ἐπικαλούμενος, ἐταπείνωσας τοῦτον· καὶ νίκης ἀνεπλέξω, Πάτερ διάδημα.

Θεοτοκίον.

Τίς ἐξείπειν σου κατ' ἀξίαν δυνήσεται, τὴν ὑπὲρ λόγον σύλληψιν; Θεὸν γὰρ τέτοκας, ἐν σαρκὶ Παναγία, ἡμῖν ἐπιφανέντα, Σωτῆρα πάντων ἡμῶν.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἀπὸ παιδὸς τῆ πρὸς Θεόν, ἀγάπη συνειλημμένος, τοὺς ὁμήλικας τῶν παίδων ἄθροίζων, καὶ χορείαν συνιστῶν, πνευματικῶς ἐρρύθμιζες, τῶν παιδικῶν πανσόφως, τούτους ἐθῶν ἐξαιρούμενος.

Σοφίας ἔρωτι βληθεὶς, πρὸς τὴν εὐδαίμονα πόλιν, Κωνσταντίνου παραγίνη θεόφρον· καὶ ὡς μέλιττα σοφῆ, καὶ μελουργὸς τὰ καίρια, τῶν λόγων συναθροίσας, τὰ περιττὰ καταλέλοιπας.

Ἰστίῳ Πάτερ τοῦ Σταυροῦ, τὴν ψυχικὴν σου ὀλκάδα, κυβερνήσας εὐσταλῶς τε καὶ κούφως, τὴν τοῦ βίου χαλεπὴν, ποντοπορίαν ἤνυσας, καὶ πρὸς γαλήνης θείου, ἤχθης λιμένας μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ὁ πρὸ αἰῶνων γεννηθεὶς, ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀπορρήτως, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ γαστρὸς σου προῆλθε, καὶ ἐθέωσεν ἡμῶν τὴν φύσιν μητροπάρθενε, τοὺς τῶν Ὁσίων δήμους, περιφανῶς ἐπαγόμενος.

Ἔτερος. Σὺ τῷ λόγῳ σου Κύριε.

Ἦσυχάζων ἐν ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις κρυπτόμενος, χάριν θεϊκὴν ἐκομίσω, θεόφρον μακάριε.

Ταπεινώσει ὑψούμενος, τῆ ἀγάπῃ πτερούμενος, πρὸς τὰς νοητὰς καταπαύσεις, μετέβης Πατὴρ ἡμῶν.

Ἐγκρατεία συνέζησας, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν· ὅθεν τοῦ ἐχθροῦ τὴν κακίαν, θεόφρον διέφυγες.

Θεοτοκίον.

Τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ἀπὸ πάσης δεόμεθα, ῥῦσαι ἀπειλῆς ἢ τεκοῦσα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ νεότητος πάντα καταλιπὼν, τὰ τοῦ βίου ἐπίκηρα καὶ τερπνά, προθύμως ἠκολούθησας, τῷ καλοῦντί σε Ὅσιε· καὶ ἐπ' ὤμων ἄρας, Σταυρὸν ὡς ἀκήκοας, ἐν νηστείαις Πάτερ, τὸ σῶμα κατέτηξας· ὅθεν καὶ Ποιμένα, τῶν οἰκείων προβάτων, καλῶς προχειρίζεται, ὁ πανάγαθος Κύριος, Ἀθανάσιε Ὅσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμη σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῆ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μῆτερ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον συνέχοντα· καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν πάντας ἐκτρέφοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα βαστάζοντα· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Νοῦν τῶν παθῶν, καθηγεμόνα ποιούμενος, καὶ ἐνθέοις, ἔργοις ποδηγούμενος, σὺ τὴν καλὴν, ἤνυσας ὁδόν, καὶ τὰς τῶν δαιμόνων, ἐνέδρας καὶ πανουργεύματα, καὶ τὰς ῥαδιουργίας, εὐσεβῶς ἀπεκρούσω, ὡς ἐχέφρων τὸ κρεῖττον ἐλόμενος.

Ἵπυσειλθὼν, τὸν ἐλαφρὸν τοῦ Κυρίου ζυγόν, καὶ τῷ θείῳ φόβῳ στοιχειούμενος, καὶ καθαρθεὶς, σῶμα καὶ ψυχὴν, γέγονας ἀγνείας, καὶ σωφροσύνης ὑπόθεσις, καὶ ὄρος ἐγκρατείας, καὶ σφραγὶς ἀπαθείας, καὶ ἀγάπης εἰκὼν Ἀθανάσιε.

Μετεσχηκῶς, τῆς καθ' ἡμᾶς καὶ τῆς θύραθεν, σὺ παιδείας, ἐμφιλοσοφώτατα, τὸ προσφυῆς καὶ λυσιτελοῦν, ἐκάστης διεῖλες, δικαιοσύνη φραπτόμενος, φρονήσει ταπεινώσει, συνέσει καὶ ἀνδρείᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐμπρέπων χαρίσμασι.

Θεοτοκίον.

Νώτοις φρικτῶς, χερουβικοῖς ἐποχούμενος, ὁ Δεσπότης, θρόνον ὥσπερ πύρινον, τὴν σὴν Ἀγνή, ὄκησε νηδύν, καὶ σαρκὸς προσλήψει, τὴν ἀνθρωπίνην ἐθέωσεν, οὐσίαν ὡς διδάσκει, ὁ κλεινὸς ἐν Ὅσιος, Ἀθανάσιος μόνῃ πανύμνητε.

Ἔτερος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Εὐωδία γενόμενος, ἐν τῷ Χριστῷ ταῖς θείαις ἀρεταῖς σου, ἰαμάτων μύρα, βρῦεις θεόπνευστε.

Φανεροῦσαι κρυπτόμενος, ὑπὸ Θεοῦ εἰς δόξαν τούτου Πάτερ, ἐπὶ χρόνοις πλείστοις, μακαριώτατε.

Τῶν λειψάνων σου ἔχοντες, νῦν τὴν σορὸν ἐκ ταύτης ἐξαντλοῦμεν, Λαμπαδὲ τὰς ῥώσεις, ἀνευφημοῦντές σε.

Θεοτοκίον.

Δυσωποῦμέν σε Ἄχραντε, τὴν τὸν Θεὸν ἀσπόρως συλλαβοῦσαν, τοῦ ἀεὶ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ῥφθης ὥσπερ μαγνήτης, ἔλκων τῇ γλυκύτητι Πάτερ τῶν λόγων σου, πρὸς διδασκαλίαν, καὶ ἀκρόασιν τῶν παραινέσεων, τοὺς ἐφιεμένους, διηνεκῶς ὄραν καὶ βλέπειν, τὸ σεπτὸν καὶ χαρίεν σου πρόσωπον.

Νόμοις θείοις ὑπέικων, καὶ ταῖς προσταγαῖς πειθαρχῶν τοῦ ποιήσαντος, νομοθέτης ὠφθης, μοναστῶν καὶ κανῶν ἀκριβέστατος, παιδευτὴς ἀφρόνων, καὶ ὁδηγὸς πεπλανημένων, καὶ φωστὴρ τῶν ἐν σκότει ἀοίδιμε.

Ἀρετῶν ἐκμαγεῖον, καὶ τῶν χαρισμάτων δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου πέλων, ἱερὸν καὶ τερπνὸν φροντιστήριον, ἐδομήσω πᾶσαν, διαγωγὴν καὶ πολιτείαν, προσφυῆ μονασταῖς ἐκτιθέμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεῦδον οὐ σθένει, στόμα κατ' ἀξίαν σε μέλπειν Πανύμνητε, ἀνωτέραν οὖσαν, Χερουβίμ καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως· διὸ σὺν τῷ θείῳ, Ἀθανασίῳ τὸν Δεσπότην, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν καθικέτευε.

Ἔτερος. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς, λαμπαδουχούμενος ἀεὶ ἤστραψας, φωτιστικὴν αἴγλην ἰαμάτων, φωτίζων τοὺς πιστοὺς, ταύτην σου τὴν μνήμην, γεραίροντας Ὅσιε.

Κλήσει κατάλληλον, πρᾶξιν δεικνύμενος λαμπὰς πέφυκας, τῷ θεϊκῷ προσαναπτομένη, τοῦ Πνεύματος πυρί, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὴν ὕλην συμφλέγουσα.

Μύρον ἠδύπνοον, ἐξ ἀεννάων θησαυρῶν Ὅσιε, τῶν θεϊκῶν πηγῶν ἀναβλύξεις, διώκων τῶν παθῶν, πᾶσαν δυσωδίαν, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῇ τεκούσῃ Χριστόν, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργὸν κράζομεν· Χαῖρε ἀγνή· χαῖρε ἢ τὸ φῶς, ἀνατεῖλασα ἡμῖν· χαῖρε ἢ χωρήσασα Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Ῥδὴ στ΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐνέκρωσας σαρκικάς, ἐπιθυμίας τοῖς πόνοις σου, ἐσταύρωσας σεαυτόν, κόσμῳ καὶ τοῖς πάθεσι, νηστείας καὶ δάκρυσι, προσευχαῖς καὶ ὕμνοις, ἀνευδότης προσεδρεύων Θεῷ.

Τῶν μοναστῶν ἀρχηγός, τῶν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἄθωνος, καὶ τύπος καὶ χαρακτήρ, ἐναρέτων πράξεων, ὑπάρχων ἐκόσμησας, τὰ ἐκεῖσε πάντα, τῶν ἀζύγων καταγώγια.

Ἦδὺς εὐθὺς καὶ χρηστός, ἐπιεικὴς τε καὶ μέτριος, εὐπρόσιτος προσηνής, ἐλεήμων πέφυκας, συμπαθὴς καὶ εὐσπλαγγνος, ἰλαρὸς τοῖς τρόποις, χριστομίμητος τοῖς ἡθεσι.

Θεοτοκίον.

Νέος καθάπερ Μωσῆς, ἀναφανείς κατεσκευάσας, οἷά περ ἄλλην σκιηνὴν, μάνδραν πανσεβάσμιε· ἦν καὶ ὑπερηύξησας, πόνοις καὶ ἰδρῶσι, καὶ ἀνέθου τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἔτερος. Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Διελθὼν τὸ τοῦ βίου κλυδώνιον, αὔραις θείου Πνεύματος οἰακιζόμενος, πρὸς τοὺς λιμένας ἔφθασας, τῆς ἐκεῖ καταπαύσεως Ὅσιε.

Μοναστῶν ὑποτύπωσις γέγονας· τὴν γὰρ Ἥλιου ἐξεικόνισας ἔρημον, ἐφησυχάζων Ὅσιε, καὶ τὰ πάθη ξηραίνων τοῦ σώματος.

Ὁ βυθὸς τῶν δακρύων σου γέγονε, πάντων τῶν δαιμόνων μακάριε ὄλεθρος, καὶ φωτισμὸς τῆς ποιίμνης σου, τῆς αἰεὶ σε τιμώσης πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Συμπαθείας τῆς σῆς με ἀξίωσον, ἢ τὸν συμπαθέστατον Λόγον κυήσασα, τὸν τῷ οἰκείῳ αἵματι, ἐκ φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους ῥυσάμενον.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡς τῶν ἀύλων οὐσιῶν θεωρὸς ἄριστος, καὶ πρακτικὸς ὑψηλῆς παναληθέστατος, ἀνακράζει σοὶ ἡ ποιίμνη σου θεορῶρημον· Μὴ ἐλλείπῃς ἰκετεύειν πρὸς τὸν Κύριον, λυτρωθῆναι πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, τοὺς βοῶντάς σοι· Χαίροις Πάτερ Ἀθανάσιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄνωθέν σου τὴν κλῆσιν, εἰληφὸς παραδόξως, ἀθάνατον ζωὴν ἐκληρώσω· μετὰ σώματος γὰρ ἐπὶ γῆς, ἀσωμάτων βίον μετελθὼν γέγονας, τοῖς πάθεσιν ἀνάλωτος· διὸ σε εὐφημοῦμεν Πάτερ.

Χαίροις φαιδρὸν μοναζόντων κλέος· χαίροις λαμπρὰ σωφροσύνης στήλη.

Χαίροις τῆς ἀνδρείας ἀρίδηλον γνώρισμα· χαίροις τῆς πανσόφου φρονήσεως ἔνδειξις.

Χαίροις στάθμη ἰσοστάσιος δικαιοσύνης ἀκριβοῦς· χαίροις λόγῳ καταρτίσας σου τῶν πρακτέων τὰς ὁρμάς.

Χαίροις νοῦς ἀπολαύων ἐννοιῶν ἀπορρήτων· χαίροις πᾶσαν τὴν κτίσιν εὐσεβῶς διαθροίσας.

Χαίροις δι' οὗ ἠσχύνθησαν δαίμονες· χαίροις δι' οὗ πᾶν πάθος νενέκρωται.

Χαίροις λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου· χαίροις σωτὴρ τῶν πιστῶς σοὶ βοῶντων.

Χαίροις Πάτερ Ἀθανάσιε.

Συναξάριον.

Τῇ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ.

Στίχ. Μέγας μὲν Ἀντώνιος ἀρχὴ Πατέρων·

Θεῖος δ' Ἀθανάσιος ἔνθεον τέλος.

Κἂν ἦν Ἀθανάσιος ὕστερος χρόνοις,

Ἀλλ' ὑπερέσχε καὶ παλαιοὺς τοῖς πόνοις.

Ἀθανασίῳ, καὶ μαθητῶν ἐξάδι,

Ναοὶ λύονται σωμάτων γαοῦ λύσει.

Πέμπτη δ' Ἀθανάσιον· ἄγον νόες ἄστῳ Θεοῖο.

Οὗτος ὁ περιφανὴς τῆς οἰκουμένης ἀστήρ, πατρίδα μὲν ἔσχε Τραπεζοῦντα τὴν πρὸς τῇ Λαζικῇ, γεννήτορας δὲ τῶν εὖ γεγονότων καὶ φιλοθέων, ἐξ Ἀντιοχείας ἐλκόντων τὸ γένος. Τοιαύτας οὖν ὁ παῖς ἀρχὰς ἐσχηκὼς καὶ τοιαῦς δε ρίζουχίας εὐγενεοῦς ἐκβλαστήσας, προσφυᾶ καρποῦται καὶ τὴν ἀναγωγὴν, καὶ γραμμάτων ἱερῶν εὐθύς εἰς μαθητείαν ἐκδίδοται. Ὡν εἰς γεῦσιν ἐλθὼν, ἐν ἐπιθυμίᾳ γίνεται καὶ εἰς ἀκρότητα φθάσαι παιδεύσεως· ἔνθεν τοι καὶ τὴν μεγαλόπολιν Κωνσταντίνου καταλαβὼν, κατακόρως τῶν μαθημάτων ἐμπίπλῃται· τὸ μὲν, ὑφ' ἐτέρων αὐτὸς διδαχθεὶς· τὸ δέ, καὶ διδάξας συχνοῦς. Νέαν τε ἄγων τὴν ἡλικίαν, πολὺν ἐκέκτητο φρόνημα, σωφροσύνης εὐθύμως ἐχόμενος καὶ τῆς ἀσκητικῆς σκληραγωγίας ἀντιποιοῦμενος. Ταύτης οὖν εἰς τέλος ἀφικέσθαι διανοούμενος, ἐπὶ τὸν Κυμινᾶν ἔρχεται. Ὅρος δὲ ἐστὶν οὗτος ὁ Κυμινᾶς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, ὑψηλὸν καὶ δυσπόρευτον, ἐν ᾧ Μοναστήριον ἦν, καθηγούμενον ἔχον Μιχαὴλ τὸν Μαλεῖνον ἐπικαλούμενον, ἱερὸν ἄνδρα καὶ τοῦ μοναδικοῦ πολιτεύματος ἀκριβέστατον γυμναστὴν καὶ τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν πρὸς

οὐράνιον πολιτείαν ἰθύνοντα· οἷς συγκαταλεγείς ὁ μακάριος καὶ τὴν Ἀθανασίου κλησὶν ἀναλαβὼν (Ἀβράμιος γὰρ ἐλέγετο πρότερον), πάντας ὡς ἐν ὀλίγῳ τοὺς συναγωνιστὰς τοῖς πόνοις ὑπερεβάλετο, δουλαγωγῶν τὴν σάρκα καὶ κατατρύχων καὶ πρὸς μόνην τὴν τῆς ἐν οὐρανοῖς πολιτείας ἀποβλέπων ἀπόλαυσιν.

Ἐντεῦθεν, διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀρετῆς ὑπὸ πάντων αὐτῷ προσαγομένην τιμὴν, ἐπὶ τὸν Ἄθω μεταχωρεῖ. Ὅρος καὶ τοῦτο κατὰ Μακεδονίαν ὑψηλὸν τε καὶ ἐπίμηκες, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης διῆκον, ὡς αὐχὴν τις ὑπόστενος. Ἐνθα γέροντί τινι μαθητεύει, τὴν ὑποταγὴν ἐν μετρίῳ φρονήματι ἀσπαζόμενος, καὶ πολλοὺς παρ' αὐτῷ τοὺς πνευματικοὺς ἰδρῶτας ἐκχέει. Ἐκεῖθεν ἀπάρας, κατὰ θεῖαν ἀποκάλυψιν, τοῖς ἐνδοτέροις τοῦ δηλωθέντος Ὅρους ἐπίδημεῖ· καὶ πολλὰ καταδυσωπηθεὶς παρὰ τοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ τότε διαλάμπαντος Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ, προεωραμένου ἤδη καὶ συναφθέντος αὐτῷ φιλικῶς, ναδὸν περιφανῆ τῇ Θεομήτορι ἀνεδείματο· κελλία τε πλεῖστα καὶ μεγίστους οἴκους ἐξ αὐτῶν κρηπίδων ἀνίστησιν, εἰς διαίτας καὶ καταγωγὰς ἀδελφῶν· καὶ Λαύραν πολυάνθρωπον μεγίστοις πόνοις ἀπαρτισάμενος, πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ, μηδ' αὐτῆς τῆς μαρτυρικῆς ἀπολειφθεὶς τελευτῆς. Ὡς γὰρ οὐκ ἐνεδίδου, βαρυτάτοις ὁ ἀδάμας πόνοις κατατεινόμενος, τὴν ἐν ἀδύτοις ὀροφιαίαν στοὰν εἰς τὸ ἄμεινον μετασκευάζειν ἠπειγέτο. Ὁ μὲν οὖν ἀνέβη συγκλείσων τὸ ἔργον· τὸ δέ, κατασπασθὲν, σὺν ἐτέροις ἐξ τὸν αἰοίδιμον καταχώννυσιν.

Οὗτος, ὡς ἡ περὶ αὐτοῦ ἐνδιάσκευος βίβλος ἐξιστορεῖ, μυρίων μὲν καὶ ἄλλων αὐτουργῶν θαυματουργιῶν ἀναδείκνυται, λόγοις διδακτικοῖς καὶ ἔργοις καὶ προοράσεσι παραδοξασθεῖς. Ἰάσατο δὲ καὶ ὑπὸ λέπρας τινὰ κατεχόμενον. Βυθισθέντας τε κατὰ θάλατταν τοὺς τούτῳ συμπλέοντας, ἐξαιρεῖται τοῦ κινδύνου σὺν τῇ νηί. Καὶ μετὰ τὴν ἀθλητικὴν ἀποβίωσιν, ὀθονίου περιτεθέντος, ὁ τοῖς αἵμασιν ἐκείνου ἐνεβέβαπτο, ἀνίσταται τις ἐκ νόσου χαλεπωτάτης. Πλεῖστά τε ἕτερα λόγου καὶ μνήμης ἄξια καθ' ἑκάστην δι' αὐτοῦ ὁ τῶν θαυμασίων Θεὸς ἐπιτελεῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λαμπαδοῦ.

Στίχ. Ἄρδων ἐλαίῳ Λαμπαδὸς τὴν λαμπάδα,

Ἔτοιμος ἐγγίσαντος ἦν τοῦ Νυμφίου.

Ὅς ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς ἑαυτὸν ἐκδοὺς καὶ δι' ἐγκρατείας καὶ συντόνου δεήσεως τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς καθυποτάξας τῷ πνεύματι, δίκην ἡλίου ἐξέλαμψε καὶ τοὺς ταῖς δαιμονικαῖς ἀπάταις καταζοφωθέντας ἐφώτισεν. Οὗτος ὁ Ἅγιος, καὶ ἔτι τῷ βίῳ περιῶν, θαύματα παράδοξα ἐκτετέλεκε· καὶ πρὸς Κύριον ἐκδημήσας, ἀενάως τοῖς αἰτοῦσι ταῦτα παρέχει, καὶ μαρτυρεῖ τὸ σπήλαιον, ἔνθα τὸ τίμιον αὐτοῦ καὶ ἅγιον κατάκειται λείψανον.

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Κυπριανὸς ὁ νέος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1679, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Κυπριανὸς ἀγάπη πεφλεγμένος,

Ἦγετο πάντως ὡς τρυφὰς τὰς βασάνους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Εἰς πᾶσαν διέδραμε, σχεδὸν τὴν κτίσιν τῆς πολιτείας σου, καὶ τῶν κατορθωμάτων, ὁ φθόγγος Πάτερ καὶ εἰς περιδοξον, ἔφθασας ὕψος Θεοῦ σε δοξάσαντος, καὶ περιβόητόν σε πᾶσι ποιήσαντος.

Πενήτων προμήθεια, χηρῶν προστάτης προνοητῆς ὀρφανῶν, λυπουμενῶν ταχεῖα, παραμυθία κινδυνευόντων λιμῆν, ἀδικουμένων ἀντίληψις γέγονας, τὸν σὸν μιμούμενος Πάτερ διδάσκαλον.

Ἀστέρα παγκόσμιον, καὶ μοναζόντων φωστήρα ἄδυτον, βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις, ἀμαρτανόντων μέγα προσφύγιον, εἰδὼς μεσίτην καὶ πρέσβυν προβάλλομαι, πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν σὲ πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Ἴδεῖν ἐφιέμενος, ὁ σὸς θεράπων τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, τὴν ἀπόρρητον δόξαν, Θεογεννήτορ τούτου τὸν τίμιον, Σταυρὸν λαβὼν ἠκολούθησε, τοῖς ζωηφόροις αὐτοῦ καὶ θείοις ἴχνεσιν.

Ἔτερος. Ὁ τὴν κάμινον πάλαι.

Τὰς βραζούσας καμίνους, τῶν παθῶν κατασβέσας, ἐγκρατείας τῆ δρόσῳ, μακάριε ἐβόας, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτοβόλοις λαμπάσι, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, καταυγάζεις καρδίας, τῶν πίστει μελωδούντων· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταπεινὸς τῆ καρδία, ὑψηλὸς πολιτεία, καὶ ἐν θαύμασι Πάτερ, ἐδείχθης ἀναμέλπων· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν μήτρα οἰκίσας, καὶ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὰ ἔθνη φωτίσας, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Νεανικῶς τροπούμενος, τὰς ἀρχὰς Ἀθανάσιε, καὶ τὰς ἐξουσίας τὰς τοῦ σκότους μέγιστος, διδάσκαλος πέφυκας, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος, τὰς ἐπιβουλὰς, καὶ τὰς ἐνέδρας καὶ δόλους, αὐτῶν ἀνακαλύπτων, καὶ τὴν ποιήμην σου πάσης, δαιμόνων κακουργίας, ἀπήμαντον φυλάττων.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιῶν τὸ πολίτευμα, ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὡς ἀληθῶς ἐκέκτησο, Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος, ἀναφανεὶς τὴν διαγωγὴν, καὶ τὴν πολιτείαν, ἐκτελῶν τὴν ἐκείνων· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπει· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὲ συνελθόντες σήμερον, ἐπαξίως γεραίρομεν, καὶ τὴν τῶν λειψάνων σου τιμῶμεν λάρνακα, παθῶν ἀπολύτρωσιν, ἀμαρτημάτων ἄφεσιν, πάσης συμφορᾶς, καὶ περιστάσεως λύσιν, αἰτούμενοι εὐχαῖς σου, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, πιστῶς καὶ χαρμοσύνως, τελοῦντες εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς Ἥλιος τὸ πρότερον, τὸ Καρμήλιον ᾤκησεν, οὕτω καὶ αὐτός, τῷ Ὄρει τῷ τοῦ Ἄθωνος, σχολάζων ἐπόθησας, καθ' ἑαυτὸν συνεῖναι Θεῷ· καὶ θεαρχικαῖς, καταυγασθεὶς θεωρίαις, θεράπων ἀνεδείχθης, τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, βοῶν αὐτῇ τὸ Χαῖρε, μετὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἔτερος. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἀποκαλύψει φρικταῖς, καὶ σημείοις φοβεροῖς Πάτερ θεόφρον, ἀγνοοῦσιν ἐγνώσθης, καὶ ἐπὶ χρόνοις πολλοῖς, ἐφάνης παμμάκαρ κρυπτόμενος, μύρα ἰαμάτων, ἡμῖν ἀναπηγάζων.

Χάριν ἀέναον ἡμῖν, ἀναβλύζεις ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου, ἀρδευόμενος μάκαρ, καὶ διασφάζεις ἡμᾶς, κινδύνων καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, τοὺς ἐπιτελοῦντας, τὴν σὴν ἁγίαν μνήμην.

Ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, διανοία καθαρᾶ ἐπολιτεύσω, καὶ Ἀγγέλοις συνήφθης, ἀπολυθεὶς τῆς σαρκός· Ὑμνεῖτε βοῶν τὸν φιλόανθρωπον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ Πατρὸς μονογενῆ, γεννηθέντα θεϊκῶς πρὸ τῶν αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, ἐκ τῆς Παρθένου σαρκί, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἀγνεῖαν σωφροσύνην καὶ καθαρὰν, πολιτείαν καὶ βίον ἀκίβδηλον, καὶ ἀγωγὴν, ἄσαρκος καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς, τετελεκὼς ἀνέδραμες, πρὸς τὰς οὐρανίους διατριβάς, καὶ πᾶσι συναγάλλη, Ὅσίοις καὶ Δικαίοις, καθικετεύων ὑπὲρ πάντων Χριστόν.

Μεγάλως μεγαλύνας ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην καὶ μέλεσι, τοῖς σεαυτοῦ, διὰ θεωρίας καὶ πρακτικῆς, τοῦτον δοξάσας ἔνδοξος, ὄφθης καὶ περίβλεπτος πανταχοῦ, ἐγένου θεοφόρε· τὴν ἀρετὴν γὰρ οἶδεν, ὄντως αἰδεῖσθαι καὶ πολέμιος.

Ἦνώθης Ἀσωμάτων ταῖς στρατιαῖς καὶ Ὀσίων χοροῖς συνηρίθμισαι, καὶ ἐκλεκτοῖς, πᾶσι συγχορεύεις μετεσχηκῶς, τῆς ἀληθοῦς θεώσεως, καὶ τῆς ἀθανάτου Πάτερ ζωῆς· μεθ' ὧν ὑπὲρ τῆς ποιμένης, τῆς σῆς ἀδιαλείπτως, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἡγιασμένος χωρητικός, τοῦ ἐνὸς τῆς Τριάδος ὑπάρχουσα ναὸν ὁ σός, Δέσποινα θεράπων καὶ εὐαγές, σεμνεῖον Ἀθανάσιος, ἡγειρεν εἰς δόξαν σου καὶ τιμὴν· ἐν ᾧ ἀκαταπαύστως, μὴ παύση δωρουμένη, τὴν συμμαχίαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἔτερος. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ὁ δι' ἡμᾶς ἐν σπηλαίῳ, γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, σπηλαίῳ κεκρυμμένην ἱερῶς, λαμπαδουχία τοῦ Πνεύματος, Λαμπαδὲ θεοφόρε, πιστοῖς ἀποκαλύπτει τὴν σεπτὴν, τῶν λειψάνων σου θήκην, πηγάζουσαν ἰάματα.

Ἀσκητικῶς ἠγωνίσω, τὸν ἀγῶνα τελέσας, καὶ πάσας τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ, πατήσας διασώζεις ἐκ φθορᾶς, τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, παμμάκαρ θεοφόρε Λαμπαδέ, ὀδηγῶν ἡμᾶς Πάτερ, πρὸς τρίβον τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Κύριε φεῖσαι, ὅταν μέλλης με κρῖναι, καὶ μὴ καταδικάσης με εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με. Δυσωπεῖ σε Παρθένος, ἢ σὲ κυοφορήσασα Χριστέ, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, καὶ τῶν Ὀσίων τάγματα.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Ὡς τηλαυγῆς ἀνέτειλας ἐκ κλιμάτων, Ἐὼας φασφόρος καὶ Ἐσπερίων, μέρη Ἀθανάσιε ἐφώτισας, σῶν ἀρετῶν λαμπρότησιν· ἀλλὰ μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ τοῦ κόσμου Κυρίῳ.

Θεοτοκίον.

Πανευαγῆς Παντάνασσα ἱκεσίαις, τοῦ σοῦ τιμιωτάτου Ἀθανασίου, φύλαττε τὴν ποιήν σου ἀπρόσψαυστον, πάσης ἐναντιότητος, διαπαντός σε ὑμνοῦσαν, τὴν προστασίαν τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰσθῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τὰ ἐφεξῆς γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τίμιος ὄντως ὁ θάνατος, τοῦ σοῦ Ὀσίου Χριστέ, ἐναντίον σου ἐπέφυκεν· ἰδοὺ γὰρ ἀνέβλυσεν, ἐκ ποδῶς ὁ θεράπων σου, πηγὴν αἱμάτων καὶ μετὰ θάνατον, παντοίας νόσους ἀποδιώκουσαν, καὶ φυγαδεύουσαν, πονηρίας πνεύματα, οἷς ἔτι ζῶν, ἀντιπαρετάξατο, καὶ μέχρις αἵματος. (δίς)

Πηγὴν θαυμάτων ἀνέδειξε, καὶ ποταμὸν δωρεῶν, τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου, τοῖς βροτοῖς ὁ Κύριος, Ἀθανάσιε πάνσοφε, τυφλοῖς τὸ βλέπειν αὕτη δεδώρηται· ἔλεφαντίδα λέπραν ἐκάθηρε· συνεχομένους τε, ἀκαθάρτοις πνεύμασιν, ἐκ τῆς αὐτῶν, ἐξουσίας ῥύεται, καὶ σωφρονοῦντας ποιεῖ.

Χαίροις Ἀσκητῶν ἀγλαίσμα, τῶν Μοναζόντων ἀστήρ, τῶν Ποιμένων τὸ καύχημα, Πάτερ Ἀθανάσιε, τῶν Ὀσίων ὁμόσκηγε· χαῖρε ἀγάπης καὶ σωφροσύνης πηγὴ· χαῖρε Τριάδος τὸ καταγώγιον· χαῖρε λαμπρότατε, λύχνε διακρίσεως· χαῖρε κανών, ἀρετῶν εὐθύτατε, καὶ στήλη ἔμψυχε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Πρὸς τό, Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην.

Τὸν τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμον, ἅπαντες εὐφημήσωμεν, τὸν ἐν τῷ Ἄθῳ ἀνδρικῶς καὶ γενναίως ἀσκήσαντα· ὃς καὶ τὴν ποιήν σου συνήγαγε ταύτην, καὶ οἶκον Κυρίῳ ἀνήγειρε

πόθω, καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἀνέθετο· ἧ καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει
τελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον·

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ
ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου αἱ γ' καὶ στ'
Ῥδαί.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Ὅσιακά.

Τῆς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

Σισώη τοῦ Μεγάλου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Φαιδρὰ ἐξανέτειλε, καθάπερ ἥλιος Ὅσιε, ἡ πανέορτος μνήμη σου, ἀκτίσιν
ἀστράπτουσα, τῶν σῶν ἐναρέτων, πράξεων παμμάκαρ, καὶ καταυγάζουσα πιστῶν,
τὰς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου. Αὐτὴν οὖν ἐορτάζοντες, περιχαρῶς σε
γεραίρομεν, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν, Μοναζόντων τὸ καύχημα.

Ἄγγελος ἐπίγειος, οἷά περ ἄλλως ἐβίωσας, ἐγκρατεία τὸ σῶμά σου, μαράνας
πανόλβιε, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις, καὶ μνήμην θανάτου, διηνεκῶς ἐμμελετῶν, τὰ θεῖα
Πάτερ ἐπαυξανόμενος, μεγίσταις ἀναβάσεσι, πρὸς ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον· ὅθεν ὄντως
κατήντησας, ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀκρόρειαν.

Θαῦμα ὑπὲρ ἔννοιαν, ἐν τῇ κοιμήσει σου γέγονεν, ὀσιόφρον θεσπέσιε, ἡνίκα ὁ
θίασος, τῶν ἁγίων Πάτερ, ἐπέστη ἀθρόον· ὡς περ γὰρ ἥλιος σοφέ, τὸ πρόσωπόν σου
ἐξανατέταλκε, δηλοῦν τὴν ἀστραπόμορφον, τῆς σῆς ψυχῆς καθαρότητα, καὶ
πιστούμενον ἅπαντας, οἴου τέλους τετύχηκας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ καθαρῶτατον, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, δυσωπῶ πολυύμνητε, τὸν νοῦν μου
καθάρισον, τὸν ἐσπιλωμένον, πάσαις ἀμαρτίαις, καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς
ὑπερθέου Τριάδος ποίησον· ὅπως τὴν μεσιτείαν σου, καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος,
μεγαλύνω σφζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἱκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐφερες Πανάμωμε, ἐν τῇ καρδίᾳ σου δίστομον, Συμεῶν σοι ὡς ἔφησε, ῥομφαίαν καὶ
τέτρωσαι, ἐν αὐτῇ τὰ σπλάγχνα, καὶ τὰς διαθέσεις, ὡς ἐθεάσω σὸν Υἱόν, ἐπὶ τοῦ
ξύλου σεμνὴ κρεμάμενον· διὸ καὶ ἀνεκραύγαζες· Τέκνον ἐμὸν μὴ παρίδης με, ἀλλὰ
σπεῦσον ἀνάστηθι, ὡς προεῖπας μακρόθυμε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι Ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε
Πατὴρ ἡμῶν Σισώη· νηστεία ἀγρυπνία προσευχῆ, οὐράνια χαρίσματα λαβών,
θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ

δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν
ιάματα.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ἐκ παιδὸς γεωργήσας ζωὴν τὴν κρείττονα, τῶν κατ' αὐτῆς ἐνεπλήσθης θεουργικῶν
ἀγαθῶν, τῶν Ἀγγέλων μιμητὰ Σισώη Ὅσιε· ὅθεν ὡς ἥλιος λαμπρός, ἀπαυγάσεις
τηλαυγῶς, ἐν ὥρᾳ τῆς σῆς ἐξόδου, δηλοποιῶν τὴν σὴν δόξαν, καὶ καταλάμπων τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία,

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ὁσίου οὔτος·

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πάθεσι νεκρωθέντα, ζώωσόν με Πάτερ ταῖς πρεσβείαις σου, τῇ ζωῇ νῦν τῶν ζώντων,
παρρησία πολλῇ παριστάμενος.

Ἔρωτι Πάτερ θεῖω, ἔρωτας σαρκὸς ἀποκρουσάμενος, ἠκολούθησας πόθῳ, τῷ
καλοῦντι Σισώη μακάριε.

Αἴγλην ἄυλον Πάτερ, ἔνδον ἐν καρδίᾳ εἰσδεξάμενος, ἐφωτίσθης καὶ πᾶσαν, τῶν
παθῶν τὴν ἀχλὺν ἐξηφάνισας.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με τὸν ἐν ζάλῃ, πασῶν ἡδονῶν κλυδωνιζόμενον, τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, τοῦ
παντὸς τὴν γαλήνην πανάμωμε.

Ῥοδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ λογισμῷ στερῶν Ὅσιε, τὴν δὲ ψυχὴν, ἔδειξας δουλεία, τῶν
παθῶν ἀταπείνωτον.

Πόνους σου τὴν ἄρουραν, τὴν τῆς ψυχῆς σοφῶς Ὅσιε, καλλιερῶν, στάχυν ἀπαθείας,
καὶ θαυμάτων ἐξήνηθης.

Νέκρωσιν ἐνδέδυσαι, ζωοποιὸν Χριστὸν ἐνδοξε, ἰχνηλατῶν· ὅθεν ἀνιστᾶν σοι, καὶ
νεκροὺς χάριν δίδωσιν.

Θεοτοκίον.

Τόπον ἀγιάσματος, καὶ νοητὴν Ἀγνὴν τράπεζαν, ἄρτον Χριστόν, τὴν ζωὴν τῶν ὅλων,
δεξαμένην ὑμνοῦμέν σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Σαρκὸς τὰς ἡδονάς, ἐγκρατείας τῷ τόνῳ, ἐνέκρωσας σοφέ, ἀρετῶν ἐμμελεία· διὸ ταῖς
ἀναβάσεσιν, ἐπαυξούμενος ἄριστα, Πάτερ ἔφθασας, πρὸς τὴν οὐράνιον τρίβον, καὶ
παρίστασαι, αἰεὶ Χριστῷ σὺν Ἀγγέλοις, Σισώη Πατὴρ ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοῦ σε καὶ τροφόν, καὶ Μητέρα ἐκάλει, ἐκ γλώσσης μητρικῆς, ὁ τῆς χάριτος κῆρυξ,
Θεὸν τὸν ἐν σπλάγγνοις σου, ἐγνωκῶς διὰ Πνεύματος· καὶ ἀμνὸν τεχθεῖς, αὐτὸν
ἐδείκνυ δακτύλῳ, κόσμου αἶροντα, τὰς ἀμαρτίας Παρθένε, προσλήψει τοῦ χείρονος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ
μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς
ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιούργημα;

Ῥοδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπομβρία τῆς χάριτος, Πάτερ ποταμούς θαυμάτων ἀνέβλυσας, μολυσμῶν ἀποκαθαίροντας, τοὺς ἐν πίστει μάκαρ σοὶ προστρέχοντας.

Ὅλονύκτοις δεήσεσι, καὶ ταῖς πανημέροις Ὅσιε στάσεσι, τὴν ψυχὴν προκαθηράμενος, τῆς Τριάδος οἶκον ταύτην ἔδειξας.

Ἐν ἐρήμοις ἐμάκρυνας, Πάτερ φυγαδεύων καὶ προσδεχόμενος, σὲ τὸν σφίζοντα μακάριε, ὀλιγοψυχίας καὶ κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἀλατόμητον ὄρος σε, πάλαι Ἀββακοῦμ προεῖδε Πανάμωμε, ὁ Θεὸς ἐξ οὗ ἐπέφανε, καὶ ἡμᾶς φθαρέντας ἀνεκαίνισεν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ναὸς τῆς τρισηλίου Θεότητος, χρηματίσας, παθῶν τὰ ἰνδάλαματα, τῆς σῆς ψυχῆς ἐξεμείωσας.

Νεκρώσας τῆς σαρκός σου τὸ φρόνημα, θεοφόρε, νεκροὺς ἐξανέστησας, τῇ συνεργίᾳ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἥλιον τεκοῦσα τῆς χάριτος, Θεοτόκε, Παρθένε τὸν ἄδυτον, ἐσκοτισμένον με φώτισον.

Ῥδὴ στ΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τοῦ κήτους τοῦ νοητοῦ, πανωλεθρίαν διέφυγες, ἐγκράτειαν προσευχὴν, ἀγάπην ἀνόθευτον, κραταιὰν ταπεινώσιν, καὶ στοργὴν βεβαίαν, πρὸς Χριστὸν Πάτερ κτησάμενος.

Χριστὸς σου τὰ πρὸς αὐτόν, κατηύθυνε διαβήματα, ὁ δυνατὸς δυνατόν, σαφῶς ἀπειργάσατο, πατοῦντα ἐπ' ὄφρων, καὶ σκορπίων κάρας, θεοφόρε παμμακάριστε.

Τῇ νεύσει τῇ πρὸς Θεόν, θεὸς σαφῶς ἐχρημάτισας· τῇ πρὸς τὸ φῶς ὀλικῆ, στοργῇ φῶς γεγένησαι· ἄγγελος ἐπίγειος, θεοφόρε Πάτερ, ἐπουράνιός τε ἄνθρωπος.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τῆς παρθενίας κειμήλιον, καθάρισόν μου τὸν νοῦν, παθῶν ἀμαυρώσεως, καὶ πλήρωσον χάριτος, καὶ δικαιοσύνης, τὴν καρδίαν μου Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ

» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Συναξάριον.

Τῇ στ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σισώη τοῦ μεγάλου.

Στίχ. Θεοῦ τεθνηκῶς πυξίῳ προσεγράφη,

Θείου Σισώης Πνεύματος τὸ πυξίον.

Βῆ δὲ Σισώης γῆθεν ἐς οὐρανὸν ἕκτη ἀμύμων.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐκ βρέφους τὸν Θεὸν ἀγαπήσας καὶ τὸν τοῦ Χριστοῦ σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, αὐτῷ ἠκολούθησε· καὶ τὰς παρατάξεις τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν τροπώσάμενος, χαίρων ἐχώρησε πρὸς τὰ ἐπίπονα τῆς ἀσκήσεως σκάμματα.

Ταπεινόφρονι δὲ εἰς ἄκρον γενομένῳ, νεκροὺς ἀνιστᾶν αὐτῷ ἐδωρήσατο ὁ τῶν ὅλων Κύριος. Ἐπεὶ οὖν ἀγγελικῶς ἐβίωσεν ὁ ἐν σώματι ἄσαρκος, πρὸς τὴν ἄυλον ζωὴν μετέστη, ὅπου τῶν Ἁγίων αἰ σκηναὶ καὶ ἡ αἰδῖος λαμπρότης, Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἰλεούμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἀθλήσεως τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Λουκίας τῆς Παρθένου καὶ Ῥήξου Βικαρίου καὶ ἄλλων πλείστων παθόντων ἐν Καμπανίᾳ.

Στίχ. Ἰδοῦσα Ῥήξου τὴν τομὴν ἢ Λουκία,

Οὐ πρὸς τομὴν ἐρρήξε φωνὴν δειλίας.

Αὕτη, κατασχεθεῖσα παρὰ τοῦ Ῥήξου καὶ τοῖς εἰδώλοις θῦσαι μὴ πεισθεῖσα, πολλῶν αὐτῇ βασάνων ἐπαπειλουμένων, μᾶλλον αὐτόν τε καὶ ἑτέρους πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐκκαλεσαμένη πίστιν, ὑπὸ τοῦ ἐκεῖσε ἡγεμόνος τὰς κεφαλὰς ὁμοῦ ἀποτέμνονται.

Οἱ Ἅγιοι εἰκοσιτέσσαρες Μάρτυρες, οἱ τῇ Λουκία καὶ τῷ Ῥήξῳ μαρτυρήσαντες, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Εἰκὰς τετάρτη Μαρτύρων ἔργον ξίφους

Ἦφθη ὑπὲρ σοῦ, Χριστέ, δόξα Μαρτύρων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀστίου (ἢ Ἀστείου), Ἐπισκόπου Δυρράχίου.

Στίχ. Ἀστεῖος ἀρθεῖς εὗρεν ἀστεῖον τέλος,

Ὀφθεις μελίσσαις βρῶσις, ἐγχρισθεῖς μέλι.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Ἀγρικολάου ἡγεμόνος. Κατασχεθεῖς δὲ ὑπὸ τῶν πρώτων τῆς πόλεως καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις μὴ πεισθεῖς, ἄγεται πρὸς τὸν Ἀγρικόλαον καὶ τύπτεται χερσὶ μολυβδίναις καὶ βουνεύροις. Ἐπιμένων δὲ τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, χρισθεῖς μέλιτι, ἐπὶ τοῦ τείχους ἀνεσκολοπίσθη, ὥρα θέρους, ἡλίου φλέγοντος, καὶ ὑπὸ μυιῶν καὶ σφηκῶν ἐνοχλούμενος ὁ μακάριος, ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀρχίππου, Φιλήμονος καὶ Ὀνησίμου.

Στίχ. Σταυροῖ ψυχρὸν φίλημα Χριστόν, Φιλήμον,

Σταυροῖ δὲ καὶ σὲ φίλτρον αὐτοῦ τὸ ζέον.

Τὴν ἀρχικὴν σοι τῶν φρενῶν ἐξουσίαν,

Ἄρχιππε, δεῖξον πρὸς τὰ τῶν ἵππων θράση.

Ὀνησιν εὗρεν Ὀνήσιμος ἐκ ξίφους,

Λαβὼν τὸ λαμπρὸν τῆς ἀθλήσεως στέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀπολλωνίου, Ἀλεξανδρίωνος καὶ Ἐπιμάχου.

Στίχ. Ἀπολλώνιος ἀμφιδεξίως ἔχει,

Ἀθλεῖν πρὸς ἄμφω, πρὸς θάλασσαν καὶ φλόγα.

Ἀλεξανδρίων καὶ κατωφερῶς τρέχων,

Ἀνωφερῶς ὑψοῦτο πρὸς Θεὸν Λόγον.

Πλέον τι πάσχειν ἤθελον καὶ τοῦ ξίφους,

Ἐφασκε πάσχων Ἐπίμαχος ἐκ ξίφους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὅλην τοῦ Πνεύματος τὴν αἴγλην, ὑποδέδεξαι νοῖ κεκαθαμένῳ, καὶ φωστήρ τῶν πιστῶν, βοώντων χρηματίζεις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεῖῳ πυρὶ τῆς ἐγκρατείας, ἐπυρπόλησας ἀκάνθας ἀμαρτίας, καὶ πρὸς φῶς νοητόν, μετῆλθες ἀνακράζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Μῆτερ τοῦ Σωτῆρος, συνεχόμενον βυθῷ ἀμαρτημάτων, καὶ παντοίας ἐχθροῦ, ἐξάρπασον κακίας, ἵνα τὴν σὴν σφζόμενος, μεγαλύνω προστασίαν.

Ῥδὴ η´. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Διηνεκέσι χρώμενος, προσευχαῖς καὶ δεήσεσι, λύμην ἐκ ψυχῆς τὴν τῶν παθῶν ἀπήλασας, καὶ τῆς διανοίας σου, τὸ ὀπτικὸν ἐκάθηρας· ὄθεν προορᾶν, προφητικῶς ἠξιώθης, τὰ μέλλοντα Σισώη, εὐσεβῶς ἀναμέλων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγγελικῶς ἐβίωσας, μετὰ σώματος Ὅσιε, καὶ τὰς ἐναντίας ἐτροπώσω φάλαγγας, ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον, μετ' εὐφροσύνης Πάτερ ζωὴν, ὅπου τῶν Ἀγγέλων κατεσκήνωσας

τάξεις· μεθ' ὧν νῦν ἀνακράξεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐλομανοῦσαν πάθεσι, τὴν ψυχὴν μου καθάρισον, σοῦ ταῖς πρὸς τὸ Θεῖον ἱεραῖς ἐντεύξεις, καὶ τῆς συνεχούσης με, αἰχμαλωσίας λύτρωσαι, Πάτερ θεοφόρε, καθαρῶς ἵνα ψάλλω· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἁγιασθεῖσα Πνεύματι, ὑπεδέξω ἐν μήτρα σου, τὸν Δημιουργὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ τοῦτον ἐκύησας, ἀνερμηνεύτως Κόρη ἀγνή· ὃν ἀκαταπαύστως, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους, ἰδὼν, τῷ Δημι-
» ουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ἰσθὸς θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Δέδεικται θαῦμα φοβερόν, κατ' αὐτόν σου τὸν καιρὸν τῆς κοιμήσεως, ὑπὲρ τὸν ἥλιον, τοῦ σοῦ προσώπου Πάτερ ἀστράπαντος, ὅτε παρέστησαν χοροί, Ἁγίων τὸ πνεῦμά σου, παραληγόμενοι, καὶ Θεῷ τῷ ποιητῇ προσκομίσοντες.

Ταῖς θείαις μάκαρ καλλοναῖς, ἐνηδόμενος καὶ θέσει θεοῦμενος, καὶ λαμπρυνόμενος, ταῖς φανοτάταις ἐκεῖθεν λάμπησι, τὴν φωτοφόρον σου πιστῶς, μνήμην τοὺς γεραίροντας, ταῖς ἱκεσίαις σου, ἀχλωδούς τῶν παθῶν λύμης λύτρωσαι.

Δίκαιος ἄμεμπτος παντός, ἀπεχόμενος κακοῦ Πάτερ γέγονας, ὅσιος ἄκακος, Θεῷ λατρεύσας ἐν ὁσιότητι· ἐπανεπαύσατο διό, Τριάς τῇ καρδίᾳ σου, ἧς νῦν τρανότερον, ἀπολαύεις τηλαυγῶς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ἔργων ὅλως ἐν ἐμοί, σωτηρία οὐχ ὑπάρχει Πανάμωμε· τὴν ἐναντίαν γάρ, ὀδεύων τρίβον σκότους πεπλήρωμαι· ἀλλ' ἢ τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτός, ἡμῖν ἀνατείλασα, φώτισον σῶσόν με, μὴ παρίδης με δεινῶς ἀπολλύμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
» τάβασιν, ὅπως ὁ Ἰψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι καὶ
» σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γενόμενος
» ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
» μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ τοῦ ἐν τῷ Μαλεῷ·
καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Κυριακῆς.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους στ´, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια ἀμφοτέρων.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α´. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Θεοφεγγῆ σε φωστῆρα Πάτερ ἐπέγνωμεν, ταῖς νοηταῖς ἀκτῖσι, καταυγάζοντα κόσμον, καὶ σκότος ἐκμειοῦντα τῆς πονηρᾶς, τῶν δαιμόνων συγχύσεως· τὴν φωτοφόρον σου μνήμην ὅθεν πιστῶς, ἐορτάζομεν μακάριε.

Περιφανῆς ἐν τῷ βίῳ πάλαι γενόμενος, πλούτῳ καὶ δυναστείᾳ, Μοναζόντων τὸ σχῆμα, ὁσίως ἠμφιάσω Πάτερ Θωμᾶ, τὴν πτωχείαν μιμούμενος, τοῦ δι´ ἡμᾶς σαρκωθέντος· ὅθεν πολλοῖς σε χαρίσμασιν ἐπλούτισεν.

Στύλω πυρὸς ὄρατῶς σε Θεὸς ὠδήγησε, πρὸς σωτηρίαν Πάτερ, πρὸς γαλήνης λιμένα, πρὸς ὄρμον ἀπαθείας· ὕδωρ τῆ σῆ, προσευχῆ δὲ ἀνέβλυσε· καὶ ἀβλεπτοῦσι τὸ βλέπειν καὶ τοῖς χωλοῖς, εὐδρομίαν ἐδώρησατο.

Στιχηρὰ τῆς Ἁγίας.

Ἦχος β´. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Μάρτυς, ἀθληφόρε τοῦ Χριστοῦ, ἔστης πρὸ βημάτων ἀνδρείως, Χριστὸν κηρύττουσα, σταύρωσιν ἐκούσιον καταδεξάμενον· καὶ δεσμοῖς ὁμιλήσασα, καὶ πάσαις αἰκίαις, χαίρουσα ἀνέδραμες πρὸς τὰ οὐράνια, δήμοις ἀπ´ αἰῶνος Μαρτύρων, συναριθμηθεῖσα καὶ δόξης, διαιωιζούσης ἀπολαύουσα.

Λόγου, τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς, νύμφη ἐκλεκτῆ ἀνεδείχθης, Κυριακῆ ἀληθῶς, κάλλει διαλάμπουσα, ἐνθέων πράξεων, καὶ τῆς θείας ἀθλήσεως, φαιδραῖς ἀγλαΐαις· ὅθεν τὸν οὐράνιον θάλαμον ᾤκησας· ἔνθα, ὡς παρθένος καὶ Μάρτυς, πάντοτε χορεύουσα πάντων, τῶν μνημονευόντων σου μνημόνευε.

Ῥίζης, εὐκλεοῦς Κυριακῆ, κλάδος ὠραιότατος ὄφθης, καρπὸν σωτήριον, φέρων τῆς ἀθλήσεως, τὰ κατορθώματα, καὶ μαραίνων ἐν χάριτι, φυτὰ ἀσεβείας· ὅθεν τὴν πανίερον, μνήμην σου σέβομεν, πόθῳ, καὶ λειψάνων τὴν θήκην, νῦν περιπτυσσόμεθα χάριν, ἐξ αὐτῆς ἰάσεων λαμβάνοντες.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ παρθένος, καὶ ἀθληφόρος καὶ Μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτόν, ἐν ἀγαλλιάσει τὴν λαμπάδα κατέχουσα· Εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ· μὴ χωρίσης με νυμφίε ἐπουράνιε. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτῆρ τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Πανύμνητε κατάβαλε, ἐχθρῶν μαιφονούντων ἰσχύν, καὶ τὴν λύπην, τοῦ λαοῦ σου εἰς χαράν, μετάβαλε Παρθένε, καὶ ἔλεος παράσχου, ὅπως σωθέντες ἀνυμνῶμέν σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρῶσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρευτο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β´.

Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἀγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ Ἁγία, τὴν λαμπάδα ἄσβεστον τηρήσασα. Ἀκούσωμεν τῆς Παρθένου ἐγκώμιον· Ὡ Παρθενία, ναὸς Θεοῦ! ὦ Παρθενία, Μαρτύρων δόξα! ὦ Παρθενία, Ἀγγέλων συνόμιλε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθιμι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύνουσα καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι! τέκνον γλυκύτατον· ἀδίκως πῶς πάσχεις, πάντας θέλων ρύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς; Ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Τὴν διαρρέουσαν δόξαν ἀπέρριψας, καὶ τὸν τοῦ Κτίσαντος, ζυγὸν ἠγάπησας, ἀγγελικὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐλόμενος πολιτείαν· ὅθεν χαρισμάτων σε, δωρεαῖς κατεπλούτισε, Χριστὸς ὁ Φιλάνθρωπος, ὁ δοξάσας τὸν βίον σου· ᾧ πρέσβευε Θωμᾶ θεοφόρε, ρῦσαι ἡμᾶς πάσης ἀνάγκης.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ´. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Κυρίων τὸν Κύριον, καὶ Βασιλέα Χριστόν, ἐξ ὅλης ἠγάπησας, Κυριακὴ τῆς ψυχῆς, καὶ χαίρουσα ἤθλησας· ὅθεν Παρθενομάρτυς, παρ' αὐτοῦ δοξασθεῖσα, βρῦεις τοῖς σὲ τιμῶσιν, ἱαμάτων τὴν χάριν, τοῖς πᾶσιν αἰτουμένη, πταισμάτων συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν ὁ Ν´ Ψαλμός, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

ᾠδὴ α´. Ἦχος β´. Δεῦτε λαοί.

Τὸν φωτισμόν, τῆς θείας χάριτος ἔνδοξε, ἐν τῇ ψυχῇ δεξάμενος, ὡς ἄλλην Αἴγυπτον, τῶν παθῶν τὴν ὀμίχλην, κατέλιπες καὶ βίον, ἔσχες οὐράνιον.

Περιφανῆς, Πάτερ ἐν βίῳ γενόμενος, κατὰ βαρβάρων ἔστησας, ἄπειρα τρόπαια· καὶ μονάσας ὀσίως, τὸ στίφος τῶν δαιμόνων, κατετραυμάτισας.

Ἀσκητικῶς, τῷ δυσμενεῖ συμπλεκόμενος, τῇ συμμαχίᾳ Ὅσιε, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἐταπεινώσας τοῦτον, καὶ νίκης οὐρανόθεν, στέφανον εἴληφας.

Θεοτοκίον.

Μόνη Θεόν, πᾶσι τὸν ὄντα ἀχώρητον, σοὶ χωρητὸν γενόμενον, δι' ἀγαθότητα, ἀπεκύησας Κόρη· ὃν αἶτησαι σωθῆναι, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Χαίρων κροτῶ σε, Μάρτυς, εὐσεβοφρόνως.

Ἰωσήφ.

Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Χαρμονικῶς, ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύσωμεν, τῆς ἀθληφόρου Μάρτυρος, καὶ ἐκβοήσωμεν· Ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις, Χριστέ Σωτῆρ οἰκτίρμον, σῶζε τὸν κόσμον σου.

Αἴγλη τῇ σῆ, φωτιζομένη ἢ ἔνδοξος, Κυριακὴ φιλάνθρωπε, σκότος διέφυγε, πολυθέου ἀπάτης, καὶ πᾶσιν ἱαμάτων, φέγγος ἀπῆστραψεν.

Ἴνα Χριστῷ, τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ σου, εὐαρεστήσης θάνατον, καὶ πῦρ καὶ βάσανα, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ τῆς ἀθανάτου, δόξης ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ῥύμην Ἀγνή, τὴν τοῦ θανάτου ἀνέστειλας, ἀθανασίας πρόξενον, Χριστὸν κύησασα· ὃν ὁ Ἄδης θανέντα, βουλήσει ἐκουσία, ἰδὼν ἐτρόμαξεν.

Τοῦ Ἁγίου.

ᾠδὴ γ´. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ταῖς σαῖς ἐπικαμφθεῖς Θεὸς δεήσεσι, χειρὶ σε Προφήτου δεσμῶν ἀφῆκε, καὶ πορεύεσθαι εὐώδωσε, πρὸς ἐπίπονον σκάμμα τῆς ἀσκήσεως.

Ὁ στύλῳ Ἰσραὴλ ποτὲ τὴν ἔρημον, παμμάρκαρ διέρχεσθαι εὐδοκήσας, διὰ στύλου σε πυρὸς ὀδηγεῖ, προειδῶς τῆς ψυχῆς σου τὴν εὐγένειαν.

Θεοτοκίον.

Χρυσοῦν ὡς ἀληθῶς θυμιατήριον, καὶ στάμιον τοῦ μάννα καὶ θεῖον ὄρος, καὶ παλάτιον τερπνότατον, τοῦ Θεοῦ σε Παρθένε ὀνομάζομεν.

Τῆς Ἀγίας. Ὁ αὐτός.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀγνήν σε ἄφθορον, ὡς κάλλει ἐκλάμπουσαν τῆς ψυχῆς σου, ἐαυτῷ νόμφην προσήκατο, ἐρασθεῖς σου δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

Τὰ κάλλη τὰ ἐκτὸς καταμαράνασα, τὴν ἔνδον ὑπέδειξας εὐμορφίαν, τῷ γινώσκοντι τὰ κρύφια· διὰ τοῦτό σε Μάρτυς ἐμνηστεύσατο.

Ὡς κλάδος ἱερὸς ὡραία τέθηλας, ἐκ ρίζης ἀγίας παρθενομάρτυς, καὶ καρποὺς ὡραίους ἤνεγκας, τὴν τρυφήν τὴν ἀγήρω προξενούντάς σοι.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, τεκοῦσα Παρθένε τοῦ σοφιστοῦ με, τῆς κακίας ἐλευθέρωσον, μεσιτεία σου μόνη παναμώμητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας
» τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς
» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῷ Κυρίῳ Ὅσιε εὐαρεστήσας, διὰ θεῖων πράξεων, καὶ πολιτείας καθαρᾶς, τῆς κληρουχίας ἠξίωσαι, τῶν Ἀσωμάτων, Θωμᾶ παμμακάριστε.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας.

Ὁ αὐτός. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀγνεΐας στιλπνότητι, κρίνον ὡς εὖοσμον, κοιλάσιν ἐξήνηθησας, Κυριακῇ τῷ Χριστῷ, μαρτύρων πανεύφημε. Λάμψεσιν ἐφωτίσθης, ἐπιγνώσεως θείας, πλάνης δυσωδεστάτης, ἀπελαύνουσα βλάβην· διὸ καὶ ἐορτάζομεν Μάρτυς τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ στεῖρα τὴν ἔλευσιν, προκατιδοῦσα τὴν σὴν, καὶ σῶν ἀσπασμῶν φωνήν, ἐνηχηθεῖσα ὡσὶν, ἠπόρει τῷ πράγματι, ἔνδοθεν ἐγνωκυῖα, ἀσπασμοῖς σοῖς Παρθένε· ἐσκίρτα γὰρ τὸ βρέφος, ἐν αὐτῆς τῇ νηδύϊ· διὸ τοῦ ἐν γαστρὶ σου Θεοῦ, ἔγνω τὴν σάρκωσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὀμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας θέλων, ὡς εὐσπλαγχνος.

Τοῦ Ἀγίου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐγκρατείας ἐνέπρησας, θεῖω πυρὶ ἀκάνθας ἁμαρτίας, καὶ θαυμάτων φέγγος, Πάτερ ἀπήστραψας.

Τῆς ψυχῆς σου τὰ ὄμματα, τῆς τῶν παθῶν ἰλύος ἐκκαθάρας, ἀβλεπούσας κόρας, μάκαρ διήνοιξας.

Σεαυτὸν ἠλλοτρίωσας, τῶν κοσμικῶν θορύβων θεοφόρε, καὶ ὑπερκοσμίου, γαλήνης, ἔτυχες.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, πάντας λύτρωσαι.

Τῆς Ἀγίας. Ὁ αὐτός.

Ἐπὶ βήματος ἴστασο, Κυριακῇ ἀδίκως κρινομένη, καὶ κριτῇ δικαίῳ, ἐνατενίζουσα.

Μέλη σώματος ἔδωκας, εἰς αἰκισμοὺς καὶ αἵματος Παρθένε, ταῖς ῥοαῖς ἀσάρκους, ἐχθροὺς ἐβύθισας.

Ἀταπείνωτος ἔμεινας, Κυριακὴ βασάνοις ὀμιλοῦσα, καὶ τὴν ἐπηρμένην, ὄφρῶν κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι πάσης κακώσεως, τοῦ δυσμενοῦς Παρθένε τοὺς εἰδότας, ἀληθῶς Θεοῦ σε, Μητέρα πάντα γενε.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Χειραγωγοῦντά σε, πρὸς τὰς ἐρήμους εὐσεβῶς ἔσχηκας, τὸν Ἥλιον Πάτερ τὸν Θεοσβίτην, φαινόμενον νυκτός, καὶ μυσταγωγοῦντα, τὰ θεῖά σε Ὅσιε.

Ὡς ἄλλον Κάρμηλον, τὸ Μαλεοῦ Ὅρος, σοφὴ ᾤκησας, ὀπτασιῶν θείων ἀπολαύων, καὶ θαυματουργιῶν, χάριν παραδόξως, Θωμᾶ κομιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν πληγωθεῖσάν μου, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δυσμενοῦς Ἄχραντε, ὡς συμπαθῆς ἴασαι καρδίαν, ἢ τὸν ἐπὶ Σταυροῦ, σαρκὶ προσηλωθέντα, ἀρρήτως κυήσασα.

Τῆς Ἁγίας. Ὁ αὐτός.

Τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ναὸν Θεοῦ παναληθῆ δείξασα, Κυριακὴ ναοὺς τῶν εἰδώλων, ἠδάφισας Χριστὸν ἐπικαλουμένη, τὸν σὲ δυναμώσαντα.

Ἐψώσας χεῖρας καὶ νοῦν, πρὸς τὸν Χριστὸν Κυριακὴ ἔνδοξε, καὶ φοβερῶ σεισμῶ τοὺς ἀθέους, κατέπληξας εἰς γῆν, κατανενευκότας, καὶ βλέπειν μὴ σθένοντας.

Σὲ ὁ τῶν ὄλων Θεός, θαρσοποιεῖ ζῶση φωνῇ ἄνωθεν, τοὺς αἰκισμοὺς φέρειν τῶν ἀνόμων, γενναίῳ λογισμῶ, ὅπως ἀναδήση, τῆς νίκης τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον.

Ἐλυσας Ἄχραντε, τῶν Προπατόρων τὴν ἀρὰν τέξασα, ἄνευ σαρκὸς σεμνὴ θελημάτων, τὸν πάντα τῷ αὐτοῦ, θελήματι θείῳ, σαφῶς οὐσιώσαντα.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ στ΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐν ἐρήμῳ ἀνύδρῳ κατόκησας, καὶ τῶν προσευχῶν ἐπομβρία σου Ὅσιε, ὕδωρ ἐν ταύτῃ πλούσιον, τὸν Δεσπότην πηγάσαι ἠξίωσας.

Ἀβραὰμ ὡς περ πάλαι ὁ δίκαιος, τῆς ἐνεγκαμένης σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, καὶ τῷ Θεῷ προσήγγισας, καὶ εἰς γῆν τῶν πραέων ἐσκήνωσας.

Μοναστῆς ἀληθῆς ἐχρημάτισας, καὶ μετὰ ταφὴν ἰαμάτων χαρίσματα, Πάτερ Θωμᾶ τοῖς χρήζουσιν, ἀναβλύζεις δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ὁ βουλήσει τὸ πᾶν ἐργαζόμενος, μήτραν βουληθεῖς ἀπειρόγαμον, ᾤκησε, τοὺς τῆ φθορᾷ νοσήσαντας, ἀξιῶν ἀφθαρσίας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἁγίας. Ὁ αὐτός.

Ἐπερέβης τοὺς ὄρους τῆς φύσεως, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν ἀθλήσει πανεύφημε, καὶ τὸν τὴν Εὐὰν τρώσαντα, τοῖς μεγίστοις σου πόνοις κατέτρωσας.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου πάνσεμνε, τῆς πολυθειᾶς βυθὸν ἀπεξήρανας, καὶ ἰαμάτων πέλαγος, τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν ἀνέβλυσας.

Ἐπὶ βήματος θῆρες ἠδέσθησαν, σὲ τὴν ἀδιάφθορον ἀμνάδα ἔνδοξε, Κυριακὴ καὶ σέβας σοι, ὡς Χριστὸν σεβομένη ἀπένειμαν.

Θεοτοκίον.

Βασιλέα κυήσασα Κύριον, οἷά περ Βασίλισσα θεοχαρίτωτε, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, οὐρανῶν βασιλείας ἀξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσ-

» σον. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἡ Μάρτυς Χριστοῦ, ἡμᾶς συνεκαλέσατο, τοὺς ἄθλους αὐτῆς, τοὺς θείους καὶ παλαίσματα, ἐγκωμίους ἔσαι νῦν· φερωνύμως αὕτη γὰρ πέφηνεν, ὡς ἀνδρεία τῷ φρονήματι, κυρία νοός τε, καὶ παθῶν ἀπρεπῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης, κρατούσης ἀνά πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ περιπολούσης, φιλόχριστοι, μέδοντός τε δυσσεβοῦς καὶ ἀπανθρώπου ὄντος, παρὰ πάντας ἀνθρώπους, προσεκυνεῖτο ἡ τῶν ἀθέων μιὰ καὶ δυσώνυμος αἴρεσις· τῆ τούτου γὰρ ἀθεωτάτη φωνῇ, τὰ πλήθη ὑπήκουεν, ὡς τοὺς μὴ εἰκοντάς τῆ αὐτοῦ ἀσεβεία, θάνατον ἀπειλῆσαι σφοδρὸν τε καὶ δύσμορον. Ἄλλ' ἡ Μάρτυς Χριστοῦ, τὰς τῶν τυράννων ἀθέους προσταγὰς τε καὶ ἀπειλὰς καταπτύσασα, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου κηρύξασα, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησεν· ὅθεν ὤφθη ἀληθῶς κυρία νοός τε, καὶ παθῶν ἀπρεπῶν.

Συναξάριον.

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ τοῦ ἐν τῷ Μαλεῶ.

Στίχ. Διεὶς πτέρυγας, εἶπεν ἂν Μωσῆς, Πάτερ,

Ὡς ἀετός τις ἐξανέπτῃς πρὸς πόλον.

Ἐβδομάτῃ Θωμᾶν θάνατος μέλας ἔμφρονα εἶλεν.

Οὗτος ἐν περιφανείᾳ καὶ περιβλέπτῳ καὶ στρατιωτικῷ βίῳ πρότερον ἐνδιαπρέψας καὶ πολλὰ καὶ μέγιστα κατὰ βαρβάρων στήσας τρόπαια, ὕστερον τὸν Χριστὸν ποθήσας καὶ ἅπαντα ὡς οὐδὲν λογισάμενος, τὸν ζυγὸν Κυρίου ὑπέδυ τὸν ἐλαφρότατον.

Τοσοῦτον δὲ τῷ φερεπόνῳ τῆς ἀρετῆς τοὺς πολλοὺς ὑπερήλασεν, ὡς στῦλος πυρὸς ἐν τῷ προσεύχεσθαι τοῖς πέλας, καὶ τούτων τοῖς εὐδοκιμωτάτοις, διαδείκνυσθαι. Ὅθεν δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων ἀποδιώξας καὶ τυφλοὺς ὀμματώσας καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας καὶ πηγὴν ὕδατος προσευξάμενος ἀναβλύσαι ποιήσας καὶ ἕτερα θαύματα κατεργασάμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Κυριακῆς.

Στίχ. Κυριακὴ θανοῦσα, τὴν τομὴν φθάνει,

Προαιρέσει πλήν καὶ τελειοῦται ξίφει.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Περεγρίνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Λουκιανοῦ, Πομπηίου, Ἡσυχίου, Παππίου, Σατορνίνου καὶ Γερμανοῦ.

Στίχ. Σὺν ἕξ κατῆλθεν εἰς βυθὸν Περεγρίνος,

Ἀθλήσεως ἐκεῖθεν ἀγρεύσων στέφος.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐξ Ἰταλίας· διὰ δὲ τὸν ὑπὸ Τραϊανοῦ γεγονότα διωγμὸν, ἐν τῷ Δυρράχιῳ ἔρχονται. Ἐν ᾧ, τὸν Ἅγιον Ἄστειον τὸν Ἐπίσκοπον ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον ἰδόντες καὶ τοῦτον μακαρίσαντες, συλλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ταξιωτῶν καὶ χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀνακηρύξαντες, προστάζει τοῦ ἀνθυπάτου Ἀγρικολάου, ἐν τῷ τοῦ Ἀδρία πελάγει ἐρρίφησαν· καὶ οὕτω τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαντο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐσταθίου, Πολυκάρπου καὶ Εὐαγγέλου.

Στίχ. Πρὸς εὐστάθειαν καρδίας Εὐσταθίου

Καὶ πῦρ συρίζον ἡρεμοῦν ὤφθη ὕδωρ.

Οὕτως ὄναιο σῶν, σφαγεῦ, θελημάτων

Σφάττειν τάχει με τὸν Πολύκαρπον θέλων.

Εὐάγγελος τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος

Εὐαγγελισμόν εἶχε τοῦ θείου στέφους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου.

Ὡδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσοῦς.

Τυφλοῖς τὸ ὄρα̃ν, καὶ χωλοῖς Πάτερ Θεω̃μ̃ τὴν εὐδρομίαν, ἐνοχλουμένοις ἀπολύτρωσιν, καὶ ἀσθενου̃σι τὴν ἴασιν, ἐπιχορηγῶν τῇ δυνάμει, τοῦ Χριστοῦ ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡσυχῶς τὴν σὴν, διετέλεσας ζωὴν Πάτερ παμμάκαρ, ἀκτημοσύνη λαμπρυνόμενος, καὶ ἐγκρατεία κοσμούμενος, μέλπων κατανύξει καρδίας, τῷ Δεσπότη πανόλβιε· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε σεμνή, ἀπειρόγαμε ἀγνή εὐλογημένη, καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἀμαρτανόντων ἢ λύτρωσις, σῶσόν με τὸν ἄσωτον σῶσον, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Ἁγίας. Ὁ αὐτός.

Ὁ νοῦς σου φωτί, ἀγαπήσεως Θεοῦ λελαμπρυσμένος, μέσον καμίνου ἰσταμένης σου, φλογιζομένης οὐδόλως δέ, ἄτρεπτος παρθένε ἐδείχθης, μελωδοῦσα τῷ Κτίστη σου· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φλογίζει τοὺς τρεῖς, Νεανίας οὐδαμῶς τὸ πρὶν ἢ κάμιнос, οὐδὲ τὴν Μάρτυρα· εὐχομένη γάρ, μέσον ἀκλόνητος ἴστατο, δρόσον θεϊκὴν δεχομένη, καὶ ἐν αἰνέσει κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥομφαία τῆς σῆς, παρρησίας τὸν ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας, παρθενομάρτυς ἐθανάτωσας, κληρονομησαὶ ποθήσασα, τὴν διαιωνίζουσαν δόξαν, Κυριακὴ καὶ κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ μόνος Θεός, μόνην εὗρε καθαρὰν τὴν σὴν γαστέρα, καὶ σωματοῦται καὶ γνωρίζεται, ἄνθρωπος σῶζων τὸν ἄνθρωπον· ὅθεν τῶν καλῶν ὡς αἰτίαν, σὲ ἐπιστάμενοι ψάλλομεν· Εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκεὶ κυήσασα.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ ἡ´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Πάθη δυσκάθεκτα ψυχῆς, ἐγκρατείας χαλινῷ καθυποτάξας, τοῖς ἀύλοις Ἀγγέλοις, ἐξωμοιώθης βοῶν· Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τοῦ Θεσβίτου Ἡλίου, ἀνιχνεύων ἱερὸν παμμάκαρ βίον, πρὸς τὸ ὄρος ἀνῆλθες, προσομιλεῖν τῷ Θεῷ, νηστεία τὸν νοῦν καθαιρόμενος, μέλπων Εὐλογεῖτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ζῶσα ὑπάρχουσα πηγὴ, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς ἀποτεκοῦσα, τὴν ψυχὴν μου τακεῖσαν, τῆς ἀμαρτίας φλογμῷ, Παρθένε Θεοτόκε πότισον, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἁγίας. Ὁ αὐτός.

Νύμφη Χριστοῦ παρθενοκαῖς, καλλοναῖς Κυριακὴ πεποικιλμένη, ἐγνωρίσθης· διό σε, ἐπουρανίων αὐτός, θαλάμων ἀξίως ἠξίωσεν, ἀνυμολογοῦσαν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς Δανιὴλ μέσον θηρῶν, ἐνεβλήθης τὸν Χριστὸν δοξολογοῦσα, καὶ τὴν τούτων παρθένε, θηριωδίαν σαφῶς, τῷ θεῷ μετέβαλες Πνεύματι· ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὲ ὡς ἀμνάδα πρὸς σφαγὴν, διὰ πόθον τοῦ ἀμνοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, ἀγομένην οἰκτεῖρας, ὡς συμπαθῆς φωτεινούς, ἐκπέμπει Ἀγγέλους τοῦ σώματος, λύοντάς σε Μάρτυς, πρὸ τῆς τομῆς τοῦ ξίφους.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπερούσιος Θεός, οὐσιώθη καθ' ἡμᾶς ἐκ σοῦ Παρθένε, καὶ ὠράθη ὡς βρέφος, ὁ πρὸ αἰῶνων Πατρί, καὶ θεῖῳ συνυπάρχων Πνεύματι· ὅθεν ὡς αὐτοῦ σε, δοξάζομεν Μητέρα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ
» συγκαταβάνα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-
» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Πνεύματι Πάτερ πτωχεύσας, οὐρανῶν βασιλείαν, ἀπέληφας σὺν πᾶσιν ἐκλεκτοῖς,
δόξης ἀρρήτου πληρούμενος, καὶ τῶν πόνων ἀξίως, δεχόμενος Θωμᾶ τὰς ἀμοιβάς·
διὰ τοῦτό σε πιστεῖ, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, τοῖς πιστῶς προσιοῦσι, πηγάζει ἰαμάτων ποταμούς, πάθη
ψυχῶν κατακλύζοντας, καὶ σωματῶν ὀδύνας, ἐξαίροντας μακάριε Θωμᾶ, πρεσβευτὰ
τῶν ἐν πίστει, ἀεὶ μακαρίζόντων σε.

Συναγελάζων Ὁσίων, φανοτάταις ἀγέλαις, καὶ φέγγει ἀνεσπέρῳ νοητῶς, Πάτερ
Θωμᾶ ἀγαζόμενος, τοὺς τὴν θεῖαν σου μνήμην, τελοῦντας φωταγωγήσον πιστῶς,
καὶ τυχεῖν σωτηρίας, πρεσβεΐαις ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ἵπεραστράπτουσα πᾶσι, τῶν θαυμάτων τῇ αἴγλῃ, τῶν σῶν θεοχαρίτωτε Ἀγνή, τὴν
τῶν παθῶν καὶ τῶν θλίψεων, ἀπελαύνεις ὀμίχλην, καὶ φῶς τῆς εὐφροσύνης νοητῶς,
ἐφαπλοῖς τοῖς Μητέρα, Θεοῦ σε μεγαλύνουσιν.

Τῆς Ἁγίας. Ὁ αὐτός.

Ἰσχυροτάτη Παρθένε, πρὸς Θεὸν πεποιθήσει, θηρίων τὰς ὀρμὰς καὶ τοῦ πυρός, καὶ
τῶν βασάνων τοῦ σώματος, τὸ ἐπίπονον Μάρτυς, ἐξέκλινας γενναίῳ λογισμῷ· διὰ
τοῦτό σε πιστεῖ, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ῥραιοτάτῳ νυμφίῳ, ὠραιότατον κάλλος, τῆς σῆς διευτρεπίζουσα ψυχῆς, τὴν
παρθενίαν ἀκήρατον, διετήρησας Μάρτυς· καὶ τούτῳ τῶν μελῶν τοὺς αἰκισμούς,
ὥσπερ προῖκα προσῆξας, Κυριακὴ πανεύφημε.

Σοῦ τὸ πολυάθλον σῶμα, ἐπὶ γῆς τεθαμμένον, ἰάσεων πηγάζει ποταμούς, τοῖς
εὐσεβῶς προσπελάζουσι, καὶ παθῶν ἀπελαύνει, τὸν ῥύπον καὶ βυθίζει πονηράς, τῶν
δαιμόνων ἐφόδους, Κυριακὴ θεόνυμφε.

Ἡ παναγία σου μνήμη, ὡς περ ἥλιος Μάρτυς, ἀνέτειλεν ἡμῖν Κυριακὴ, νέφη παθῶν
ἀπελαύνουσα, καὶ φωτίζουσα πάντας, τοὺς πιστεῖ ἀληθεῖ περιχαρῶς σε τιμῶντας
παρθένε καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Θεοτοκίον.

Φωτεινοτάταις λαμπάσι, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, Παρθένε Παναγία ὑπὲρ νοῦν, οἱ
Θεοτόκον εἰδότες σε, φωτιζόμεθα πίστει, καὶ σκότους ἐκλυτρούμεθα παθῶν, καὶ
παντοίων κινδύνων, καὶ πάσης περιστάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκο-
» ντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾷ πεπτω-
» κότα δεινῶς, ἐξ Ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρ-
» κωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις
» μεγαλύνωμεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου
Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου, καὶ τοῦ
Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ ἐν Ἄθῳ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ´, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Στιχηρὰ προσόμοια·

Ἦχος α´. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀφωρισμένος ὑπάρχων ἀπὸ κοιλίας μητρός, ὑπὸ Θεοῦ πανσόφως, οὐρανόθεν τὴν κλῆσιν, ἔσχεσ κατα Παῦλον· ὅθεν μαθὼν, τὰ ἐκούσια πάθη Χριστοῦ, κῆρυξ αὐτοῦ ἀνεδείχθης καὶ ζηλωτής, ἀληθῶς Μάρτυς Προκόπτε.

Τῇ μυστικῇ παντευχίᾳ καθωπλισμένος σοφέ, νικοποιῶ τροπαίῳ, τοῦ Χριστοῦ τῷ σημείῳ, Προκόπτε θεόφρον θράση ἐχθρῶν, δυσμενῶν ἐξηφάνισας· καὶ τῶν εἰδώλων τὰ ξόανα καθελών, μέχρις αἵματος ἐνήθλησας.

Ὡς τὸ στρατόπεδον πάλαι σὺν ταῖς πισταῖς γυναιξί, τῷ οὐρανίῳ Μάρτυς, Βασιλεῖ καὶ Δεσπότῃ, προσήγαγες Κυρίῳ· οὕτω καὶ νῦν, τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις προσάγαγε τῷ Χριστῷ, ὃ Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ´. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ἄστρον ἀνατέταλκας, ἐκ τῆς Ἑώας πολύφωτον, καταυγάζων Προκόπτε, τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, ταῖς θεοσημείαις, καὶ τῇ καρτερίᾳ, τῶν ἀλγεινῶν ὡς ἀληθῶς, καὶ ταῖς τῶν ἄθλων μεγίσταις λάμπησι· διό σου τὴν πανέορτον, καὶ φωτοφόρον πανήγυριν, ἐορτάζομεν σήμερον, ἀθλοφόρε Προκόπτε.

Σῶμά σου Προκόπτε, καταξερόμενον ἐνδοξε, καὶ πυρὶ δαπανώμενον, εἰρκταῖς συγκλειόμενον, ὁμιλοῦν παντοίαις, ἰδέαις βασάνων, ξίφει τεμνόμενον σοφέ, τὴν βασιλείαν σοι προεξένησε, παμμάκαρ τὴν οὐράνιον, ἐν ἧ´ χορεύεις γηθόμενος, ἀθλοφόρε πολυάθλε, τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Δῆμον προσενήνοχας, τῷ ποιητῇ διὰ πίστεως, ἱερῶς ἐναθλήσαντα, θεόφρον Προκόπτε, μεθ´ ὧν τῶν Μαρτύρων, χοροῖς ἠριθμήθης, καταβαλὼν τὸν δυσμενῆ, ἀνδρειοφρόνως ἀξιοθαύμαστε· διό σε μακαρίζομεν, ὡς στρατιώτην ἀήττητον, ὡς γενναῖον ἀδάμαντα, ὡς τῆς πίστεως πρόμαχον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐξέλαμψε σήμερον, ἡ ἐνδοξος μνήμη σου, Προκόπτε πολυάθλε, συγκαλοῦσα ἡμᾶς τοὺς φιλεόρτους, πρὸς εὐφημίαν καὶ δόξαν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ὅθεν καὶ προστρέχοντες, ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων σου, ἰαμάτων χαρίσματα λαμβάνομεν· καὶ τὸν σὲ στεφανώσαντα Σωτῆρα Χριστόν, ἀνυμνοῦμεν εἰς αἰῶνας, ἀκαταπαύστως δοξάζοντες.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Τὸ ὄμμα τῆς καρδίας μου, ἐκτείνω πρὸς σὲ Δέσποινα. Μὴ παρίδης, τὸν μικρόν μου στεναγμόν· ἐν ὥρᾳ ὅταν κρίνη, ὁ σὸς Υἱὸς τὸν κόσμον, γενοῦ μοι σκέπη καὶ βοήθεια.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν ζύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρῶσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐρανόθεν ἡ κλῆσις σου, ὡς τοῦ κήρυκος γέγονε, τῶν ἐθνῶν Προκόπτε παναιδίμει· καὶ φωτισθεις τὴν διάνοιαν, τὸ σκότος κατέλιπες, τῶν εἰδώλων καὶ φωστήρ, τῶν πιστῶν ἐχρημάτισας, θείαις λάμπησι, τῶν σεπτῶν σου ἀγώνων καταυγάζων, τὰ πληρώματα τοῦ κόσμου, κλέος Μαρτύρων καὶ καύχημα.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἐγκρατεία τὸ πρότερον, τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα, χαλινώσας ὕστερον, πρὸς τὴν ἄθλησιν, ἀνδρειοφρόνως ἐχώρησας, παμμάκαρ Προκόπιε, ἀφειδήσας τῆς σαρκὸς, τῆ δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ὅθεν ἅπασαν, ὑπομείνας ιδέαν τῶν βασάνων, στεφηφόρος πρὸς τὰς ἄνω, χοροστασίας ἀνέδραμες.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Στρατηγὸς ὡς ἀήτητος, τῷ Σταυρῷ ὀπλισάμενος, ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος πᾶσαν δύναμιν, τῶν ἐναντίων ἐβύθισας, καὶ ὄμβρους ἀνέβλυσας, ἰαμάτων δαυιλῶς, ἐκ πηγῶν ἀρυόμενος, ἀξιάγαστε, τοῦ Σωτῆρος καὶ πάντας καταρδεύων, τοὺς φλογμῶ τῶν παθημάτων, συνεχομένους θεόπνευστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Προκοπίου Χαρτοφύλακος.

Ταῖς μυστικαῖς λαμπηδόσι, τῆς ὑπερφώτου Τριάδος καταυγαζόμενος, Μάρτυς Προκόπιε γενναιόφρον, θέσει θεὸς χρηματίζεις, θεούμενος ἐν μεθέξει· ὅθεν τοὺς πίστει τελοῦντάς σου, τὴν φωσφόρον ἑορτὴν, ἐκ πειρασμῶν πολυτρόπων, περισφῶζε σαῖς πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε πυρίμορφον ὄχημα· χαῖρε ἀυγὴ μυστική, ἢ τῷ κόσμῳ εἰσάξασα, τὸν λαμπρὸν καὶ ἄδυτον, καὶ ἀνέσπερον ἥλιον· χαῖρε κογχύλη πορφύραν βάψασα, ἐκ σῶν αἱμάτων τῷ βασιλεῖ τοῦ παντός· χαῖρε πανάχραντε· χαῖρε φυλακτήριον, πάντων πιστῶν, τῶν προσκαλουμένων σε· ἐν πεποιθήσει ψυχῆς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθορᾶται ὃ Δέσποτα; Ὁ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνήρησαι, καὶ θανατοῦσαι ὃ πᾶσι νέμων ζοήν; Ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμπαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ἀγρευθεὶς οὐρανόθεν πρὸς τὴν εὐσέβειαν, κατηκολούθησας χαίρων ὥσπερ ὁ Παῦλος Χριστῷ, τῶν Μαρτύρων καλλονὴ Μάρτυς Προκόπιε· ὅθεν δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀριστεύσας εὐκλεῶς, κατήσχυνας τὸν Βελίαρ· οὐ τῆς κακίας ἀτρώτους, σφῶζε τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ὡς τοῦ Σωτῆρος γνησιώτατον φίλον, καὶ τῶν ἐν Ἄθῳ εὐωδέστατον κρίνον, καὶ νοητὸν ἀλάβαστρον ὀσίων ἀρετῶν, ἱεροῖς ἐν ἄσμασιν, εὐφημοῦμέν σε Πάτερ, εἰς ὀσμὴν τῶν μύρων σου, εὐλαβῶς συνδραμόντες, δι' ὧν εὐφραίνεις πάντοτε ἡμᾶς, τοὺς σὲ τιμῶντας, Θεόφιλε Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Πλουσίαις, μαρμαρυγαῖς τοῦ Πνεύματος, περιχεόμενος, τοὺς τὴν φωσφόρον ταύτην καὶ σεπτὴν, ἑορτὴν σου γεραίροντας, παθῶν ἀγλύος λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν Μάρτυς Προκόπιε.

Ἡ κλῆσις, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων γέγονεν, ἢ σὴ Προκόπτε, ἀλλ' οὐρανόθεν Παῦλον ὡς τὸ πρῖν, ὁ Χριστὸς ἐσαγήνευσε, παθῶν οἰκειῶν Μάρτυρα, παναληθῆ σε ἐργαζόμενος. Στρατείας, τῆς ἐπικήρου πάνσοφε, τὴν αἰωνίζουσαν, ὡς νουνεχῆς ἠλλάξω καὶ θνητοῦ, βασιλέως ἀθάνατον, καὶ βασιλείαν ἀφθορον, σοὶ παρεχόμενον Προκόπτε.

Θεοτοκίον.

Τὸν φύσει, Δημιουργὸν ἐκύησας, ἡμᾶς θεώσαντα, τῇ ὑπὲρ νοῦν ἐνώσει ἀληθῶς, Θεοτόκε πανύμνητε· ὄν ἐκτενῶς ἰκέτευε, φωταγωγῆσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ῥοδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφία.

Σταυροῦ ἐν μέσῳ, παραδόξως Χριστὸς σοὶ ὀπτάνεται, ἐκδιδάσκων ἐμφανῶς, τὴν πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν, καὶ σὲ πρὸς τὴν ἄθλησιν, προσεκαλούμενος.

Ναὸν καὶ στήλην, ἀνεγείρας σαυτὸν θείου Πνεύματος, ζήλου πνέων θεϊκοῦ, ναοὺς καὶ ἄψυχα ξάνα, δαιμόνων κατέαξας, Μάρτυς Προκόπτε.

Συναπεβάλου, δερματίνους χιτῶνας τῷ ξέεσθαι· ἀφθαρσίας δὲ στολὴν, περιεβάλου Προκόπτε, καὶ τὸν πολυμήχανον, Μάρτυς ἐγύμνωσας.

Θεοτοκίον.

Ῥῥοδαί με πάσης, προσβολῆς ἐναντίας τοῦ ὄφεως, Μητροπάρθενε ἀγνή, καὶ τὴν καρδίαν μου φώτισον, πίστει σε δοξάζοντος, τὴν παναμώμητον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφία

» Χριστέ· οὐ γὰρ ἔστιν ἅγιος, πλὴν σου φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν Παῦλον ὡς τὸ πρῖν, ὁ Χριστὸς οὐρανόθεν, Προκόπτε σοφέ, σὲ καλεῖ πρὸς τὴν πίστιν, τὸ κάλλος τὸ ἐνθεον, προειδῶς τῆς καρδίας σου· ὅθεν ἠθλησας, ἀνδρειοτάτως κηρύττων, τὰ παθήματα, καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς ἀνθρώπους, παμμακάρα ἐπέλευσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὄν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἀμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ἀλαλάζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ῥοδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἐπαιρόμενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τὸν ἀλαζόνα τύραννον, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, θείας ἀνυψώσεσι, κραυγάζων κατέρραξας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐπιφαίνεται φρουρᾷ σοὶ ἐγκεκλεισμένῳ, ὁ Λυτρωτὴς Προκόπτε, θάρσους ἐμπιπλῶν σε, φέγγει τε λαμπρύνων σε, καὶ κλῆσιν κατάλληλον, σοῦ τῇ προκοπῇ παρεχόμενος.

Τὸ τῇ χάριτι τῇ θείᾳ λελαμπρυσμένον, σοῦ κατιδόντες πρόσωπον, οἱ τῆς ἀπιστίας, ζόφῳ καλυπτόμενοι, τὸ φέγγος τῆς πίστεως, θεία ἐπινεύσει κομίζονται.

Θεοτοκίον.

Βεβαρυμένον τῷ ὕπνῳ ῥαθυμίας, πρὸς μετανοίας ὀρθρον με, τῇ σὴ ἀκοιμήτῳ, Δέσποινα ἐξέγειρον, πρεσβεία καὶ σῶσόν με, μόνη τὸν Σωτῆρα κύησασα.

Ῥοδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Τῷ φωτὶ τῶν λόγων σου, στρατὸν θεοπειθῆ, προσενήνοχας τῷ Χριστῷ, μαρτυρίου αἵματι, κληρονομήσαντα, μετὰ σοῦ Προκόπτε, βασιλείαν τὴν ἀσάλευτον.

Τῆς συγκλήτου ὠφθησαν, τῆς ἄνω κοινωνοί, γυναικῶν αἰ Συγκλητικαί, γένους περιφάνειαν, ἀπαρνησάμεναι, καὶ θανεῖν ἐλόμεναι, ὑπὲρ σοῦ Λόγε ἀθάνατε.

Τῷ πυρὶ φλεγόμεναι, τῷ θείῳ τὴν ψυχὴν, φλεγόμενοι καὶ ἀφειδῶς, ξεομένου σώματος, περιεφρόνησαν, αἰ τὴν σὴν ποθήσασαι, βασιλείαν πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Συλλαβοῦσα τέτοκας, Θεὸν Ἐμμανουήλ, εἰς ἀνάπλασιν τῶν βροτῶν, Παναγία ἄχραντε, σάρκα γενόμενον· ὃν ἀεὶ ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥοδὴ στ´. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἐρῆρι σου, ἡ μελίρρυτος γλῶσσα διδάγματα, μελισταγῆ καὶ πικρίας, ἀθείας ὄντως ἀπελυτροῦτο, εὐπειθῶς σοι, τοὺς προστρέχοντας Μάρτυς Προκόπιε.

Μητέρα, τὴν εὐσέβειαν Μάρτυς κτησάμενος, τῆς δυσσεβείας ἐξαίρεις, σοῦ τὴν κατὰ σάρκα σεμνὴν μητέρα, καὶ προσάγεις, οὐρανίῳ Πατρὶ δι' ἀθλήσεως.

Τὰς ὄψεις, ἀποξέων σιδήρῳ ὁ τύραννος, τοῦ λογισμοῦ σου τὸν τόνον, Μάρτυς οὐκ ἐσάλευσεν, ἠδρασμένον τῇ ἀγάπῃ, τοῦ τὰ πάθη σαρκὶ ὑπομείναντος.

Θεοτοκίον.

Ἅγιον, τῶν Ἁγίων ἀρρήτως ἐκήσας, ὑπεραγία Παρθένε, τοὺς πιστοὺς ἀεὶ ἀγιάζοντα, καὶ Μαρτύρων, τοὺς χοροὺς τοῖς Ἀγγέλοις συνάπτοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῷ ζήλῳ Χριστοῦ, τῷ θείῳ πυρπολούμεος, καὶ ἐν τῷ Σταυρῷ, τῷ τιμίῳ φρουρούμενος, τῶν ἐχθρῶν τὸ φρύαγμα, καὶ τὰ θράση καθεῖλες Προκόπιε, καὶ τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ὑψώσας, τῇ πίστει προκόπτων, καὶ φωτίζων ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Στόμα συνέσεώς μοι παράσχου, ὁ προάναρχος Λόγος, βουλομένῳ ὑμνεῖν, τὸν σὸν ὀπλίτην Προκόπιον· ἔχεις γὰρ πλοῦτον τῆς εὐσπλαγγίας, ἐν ἀπείρῳ Χριστέ μου πελάγει τῶν σῶν κριμάτων· ἵνα καγὼ τῆς ψυχῆς τὸ ζοφῶδες καθαρῶ, τοῦ νοῦ δὲ πᾶσαν κηλῖδα ἀποσμήξας, καὶ ναὸς ἀγιάσματος τοῖς θείοις ἔργοις γενόμενος, ἐπάξια μέλψω τῷ Μάρτυρι, ὃς τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ὑψώσε, τῇ πίστει προκόπτων, καὶ φωτίζων ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῇ Η´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου.

Στίχ. Ἔοικε Προκόπιος, ἀχένα κλίνων,

Λέγειν· Κοπεῖτω· τῇ πλάνῃ γὰρ οὐ θύω.

Ὁγδοάτη Προκοπίου ἀρηιθίου κράτα κέρσαν.

Οὗτος ὁ τοῦ Κυρίου Μάρτυς κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Διοκλητιανοῦ, πατὴρ μὲν εὐσεβοῦς καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντος, τοῦνομα Χριστοφόρου, μητὴρ δὲ Θεοδοσίας, τὰ εἰδῶλα θρησκευούσης, τῆς Αἰλιαίων (Ἱερουσαλήμ δηλ.) πόλεως γέννημα· ὃν ἡ μήτηρ, μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν, πρὸς Διοκλητιανὸν ἀγαγοῦσα, Δοῦκα τῆς Ἀλεξανδρέων πεποίηκεν.

Ὅς ἐντολὰς παρὰ τοῦ βασιλέως δεξάμενος, τοὺς χριστιανοὺς τιμωρεῖσθαι, καὶ ὁδοῦ τῆς πρὸς Ἀλεξανδρείαν ἀψάμενος, ἐξαίφνης κατὰ τὴν ὁδὸν ἀστραπῶν καὶ βροντῶν γενομένων, φωνῆς ἤκουσεν οὐρανόθεν, καλούσης τε αὐτὸν ἐξ ὀνόματος, Νεανίαν (τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ πρότερον ὄνομα), καὶ τὴν πορείαν ὀνειδιζούσης καὶ θάνατον ἀπειλούσης, ὅτι θεομαχῆσων πορεύεται κατὰ τῶν χριστιανῶν. Τοῦ δὲ Ἁγίου σαφέστερον ἐφανισθῆναι τὸν λαλοῦντα παρακαλέσαντος, ὥφθη αὐτῷ Σταυρὸς ἐν εἶδει κρυστάλλου, καὶ φωνὴ ἐκεῖθεν ἠκούσθη λέγουσα· Ἐγὼ εἰμι ὁ ἐσταυρωμένος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ λοιπὸν ἅπαν τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον μνηθεῖς, ὑποστρέψας ἐν Σκυθοπόλει, ἐπέταξε γενέσθαι, κατὰ τὸν δειχθέντα τύπον αὐτῷ, σταυρὸν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου συγκείμενον.

Ἐπεὶ δὲ μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Σαρακηνῶν μέγιστον στήσας τρόπαιον, πρὸς τῆς μητρὸς θυσίας τοῖς εἰδώλοις εὐχαριστηρίους προσενεγκεῖν προετρέπετο καί, ᾧ τινι

ἐπεπιστεύκει, δῆλος ἦν, αὐτίκα τοῦτον ἢ μήτηρ διαβάλλει ὡς χριστιανὸν πρὸς τὸν βασιλέα. Ὁ δέ, Οὐλκίῳ τῷ τῆς Καισαρείας ἡγεμόνι, ἐπέτρεψε τὴν κατὰ τοῦ Ἁγίου ἐξέτασιν· ὑφ' οὗ τύπτεται σφοδρῶς καὶ τῷ δεσποτηρίῳ δίδεται, δόξας ἡμιθανῆς εἶναι· τῇ δὲ τοῦ Κυρίου ἐπιστασία τῶν δεσμῶν ἐλύθη, καὶ Προκόπιος ἐκλήθη. Εἶτα ἄγεται ἐν τῷ τῶν εἰδώλων ναῷ· καὶ διὰ προσευχῆς τὰ ἐκεῖσε εἴδωλα καταβαλὼν, τοὺς στρατιώτας τῶν δύο νουμέρων, σὺν τοῖς αὐτῶν τριβούνιοις (τοὺς στρατιώτας δηλ. τῶν δύο Ταγματῶν σὺν τοῖς στρατηγοῖς αὐτῶν) Νικοστράτῳ καὶ Ἀντιόχῳ, καὶ δώδεκα γυναῖκας Συγκλητικὰς, ἅμα τῇ μητρὶ Θεοδοσίᾳ, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπισπᾶται πίστιν· ὧν οἱ μὲν τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν, αἱ δὲ ἀφειδῶς αἰκίζονται καὶ τοὺς μασθοὺς ἐκκόπτονται καὶ πυρωθείσαις σφαίραις τὰς μασχάλας διαπεύρονται καὶ ξίφει τὰς κεφαλὰς ἐκκόπτονται.

Μετὰ ταῦτα, ὑπὸ Φλαβιανοῦ ἡγεμόνος εἰς ἐξέτασιν ὁ Ἅγιος καθίσταται. Ὅς Ἀρχελάῳ τινί, ξίφει πληξαι αὐτὸν κατὰ τῆς γαστρὸς κελεύσας, ὁ εἰς τοῦτο προπηδήσας, κατὰ γῆν νεκρὸς ἔκειτο. Εἶτα τείνεται ὁ Ἅγιος καὶ ξέεται· καὶ ἐπ' ἀνθρακιᾶς ἀπλωθεὶς καταφλέγεται καὶ ὄξος ἐπαντλεῖται ταῖς καύσεσι· καὶ τῇ χειρὶ πῦρ καὶ λιβανωτὸν δεξάμενος, ἀκίνητον τὴν χεῖρα ἐκράτησεν, ἵνα μὴ δόξη τοῖς ἀσεβέσι, σκορπίσας τὸ πῦρ, θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προσαγαγεῖν. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἀναρτηθεὶς ξέεται· καὶ τὰς χεῖρας προσδέδεται· καὶ εἰς κλίβανον ἐκπυρωθέντα μέλλων ἐμβληθῆναι, ἐπεὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ σφραγίδι τοῦτον κατέψυξε, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δέχεται· καὶ τμηθεὶς τὸν αὐχένα, στεφηφόρος εἰς οὐρανοὺς ἀνελήλυθε.

Ἡ Ἁγία Θεοδοσία, ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Προκοπίου, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἀθλομήτωρ οὐσα Θεοδοσία,

Ἔσπευσεν εἶναι κάκξιφους ἀθληφόρος.

Αἱ Ἅγαι Δώδεκα γυναῖκες αἱ Συγκλητικαί, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Δις ἐξ ἀνεῖλεν εὐκλεεῖς κόρας ξίφος,

Ἦγουμένας σκύβαλα τῆς γῆς τὰ κλέη.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀντίοχος, Νικόστρατος, Ἀβδᾶς καὶ Σάββας, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ὁ Νικόστρατος τὴν τομὴν οἶσω λέγει

Ὡς Ἀντίοχος· μὴ γὰρ σὺ κάμοι κάρα;

Ἄπαξ ἑμαυτὸν πρὸς τὸ πάσχειν θρασύννας,

Χαρὰν τὸ πάσχειν ἐκ ξίφους Ἀβδᾶς ἔχει.

Ὁ Ὅσιος Θεόφιλος, ὁ κατὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἄθω ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θεὸν φιλήσας Θεόφιλος γεννάδας,

Ἦδη σύνεστι τῷ φιλουμένῳ ἄνω.

Ὁ Ἅγιος Νέος Ἱερομάρτυς Ἀναστάσιος, ὁ ἐξ Ἁγίου Βλασίου Ἦγουμενίτης, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1743, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἀναστασίῳ ἐπλάκη διπλοῦν στέφος,

Αἵμασι κοσμήσαντι ἱερωσύνην.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Βάρει μολύβδου, τὸν σὸν αὐχένα συντριβόμενος, Μάρτυς οὐκ ἠσθάνου· φέρειν γὰρ τὸν ζυγόν, ἐπαυχένιον ἐπόθησας, τὸν ἐλαφρότατον, τοῦ δι' οἶκτον ἡμῖν ὀμιλήσαντος.

Χάριν ἐξ ὕψους, τῶν ἰαμάτων κομισάμενος, νόσους ἀπελαύνεις Μάρτυς καὶ πονηρά, ἐκβοῶν διώκεις πνεύματα· Εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Τὰς νιφετώδεις τῶν δυσμενῶν πληγὰς δεχόμενος, μάκαρ καὶ πυρὶ φλεγόμενος καρτερῶς, τὴν ἀσέβειαν κατέφλεξας· Εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Κόρης ἀφθόρου, ὑπερφυῶς ἀποτίκτεται, Λόγος ὁ τῷ λόγῳ πάντα δημιουργῶν, ἀλογίας θέλων ῥύσασθαι, τοὺς τὴν ἐκούσιον, δοξολογούντας αὐτοῦ συγκατάβασιν.

Ωδή η´. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Λαμπάσι φλεγόμενος δεινῶς, τοῖς ὀβελίσκοις τε, κατακεντούμενος, καὶ τοῖς χρονίοις σου μάλωψιν, ἀναξέσεις εἰσδεχόμενος, καὶ ἀλγεινόμενος σφοδρῶς, Μάρτυς ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῇ σῇ δεξιᾷ τὰ ζοφερά, δαιμόνων πρόσωπα, μάκαρ ἐρράπισας· ταύτην γὰρ ἄνθραξιν ἔνδοξε, καταφλέγεσθαι ὑπέδειξας, παρανομοῦντι δικαστῆ, ἀντιταπτόμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τὴν πέτραν Χριστὸν τὴν ἀρράγῃ, παμμάκαρ ἔνδοξε, ἔχων θεμέλιον, λίθοις Προκόπιε ἔχαιρες, ὠμοτάτως βαρυνόμενος, πρὸς ἀβαρῆ σε χαρμονήν, ἀνακουφίζουσαν, ἐκβοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἴδου πᾶσαι Κόρη γενεαί, ὡς προεφήτευσας, σὲ μακαρίζουσι, Θεὸν μακάριον τέξασαν, μακαρίους ἐργαζόμενον, τοὺς τοῖς προστάγμασιν αὐτοῦ, ἀκολουθοῦντας πιστῶς, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ωδή θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Τοῦ πεποθημένου σοι τέλους, ἐπιτυχῶν μεγαλοφρόνως, ἔκλινας Θεῶ τὸν ἀνχένα· κρουσθεὶς δὲ ξίφει ὥσπερ ἐν ἄρματι, τῷ σῷ ἐπέβης αἵματι, καὶ πρὸς αὐτὸν Μάρτυς ἀνέδραμες.

Βρύεις ποταμοὺς ἰαμάτων, πηγὴ γενόμενος θαυμάτων, παύεις δὲ φλογμοὺς παθημάτων, δαιμονικάς τε βυθίζεις φάλαγγας, τῇ πανσθενεῖ τοῦ Πνεύματος, θεία δυνάμει ἀξιάγαστε.

Τοὺς τὴν παναγίαν σου μνήμην, περιχαρῶς ἐπιτελοῦντας, πάσης ἀπειλῆς πάσης νόσου, παντὸς κινδύνου σῶζε Προκόπιε, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην Κύριον, ἱερωτάταις σου δεήσεσιν.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε Κόρη, ἐκ φωτοφόρου σου νηδύος, ὁ δημιουργὸς τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων καὶ πάσης κτίσεως· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, φωταγωγῆσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Ἐξ οὐρανοῦ ὡς τῷ Παύλῳ, ἐγένετό σοι ἡ κλῆσις· ἧ φερωνύμως προκόπτων, Προκόπιε τῷ Κυρίῳ, χοροὺς προσῆξας Μαρτύρων· μεθ' ὧν πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν σὲ εὐφημούντων.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὸ πολίτευμα Λόγε, κραταίωσον ἐν πολέμοις, τοῖς βασιλεῦσι τὸ νῖκος, κατὰ βαρβάρων παρέχων, τῆς Θεοτόκου πρεσβείας, ἣν ἐδωρήσω, χριστιανοῖς προστασίαν. Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἴστῶμεν στίχους δ´, καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα.

Ἦχος β´. Βυζαντίου.

Ὡς προκόπτων ἐν Θεῷ, πάντας πρέσβευε ἀθλοφόρε, προκόπτειν ἐν αὐτῷ, Μαρτύρων κλέος μέγιστε Προκόπτε, ὡς παρῆρσιαν ἔχων πρὸς αὐτόν, καὶ τῷ τούτου θρόνῳ ἀεὶ παριστάμενος, ἐν θεαρέστοις ὁδοῖς, καὶ θείαις πράξεσιν, εὐαρεστοῦντας αὐτῷ, καὶ σὲ μακαρίζοντας.

Ἦχος γ'. Γερμανοῦ.

Νεανικὴν ἄγων τὴν ἡλικίαν, ὥσπερ ὁ θεσπέσιος Παῦλος, ἐκ τῶν ὑψίστων τὸ θεῖον χάρισμα ἐδέξω, καὶ τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος τὰ θράση, τῇ πανοπλίᾳ τοῦ Σταυροῦ κατέβαλες. Μαρτύρων τὸ καύχημα, ἀθλοφόρε Προκόπτε, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'. Κυπριανοῦ.

Αἶνος τῷ Θεῷ, ἐκ χοϊκῶν χειλέων προσάδεται, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, Προκόπτε πολυάθλε· σὺ γὰρ ὄφθης ἀκραιφνῆς στρατιώτης, τοῦ λόγου τῆς πίστεως, φαυλίσας ἐν τῷ σκάμματι, τῶν εἰδώλων τὰς μορφάς· καὶ νῦν προσερείσθης τῷ φέγγει τῆς Τριάδος, καταπυρσεύων ἡμῶν, τὰς διανοίας ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦχος πλ. α'.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον, στολισαμένη τοῖς ἄθλοις σου, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, εὐφραίνεται, καὶ τὴν σὴν παγγέραστον μνήμην, κατ' ἀξίαν εὐφήμως κραυγάζει γεραίρουσα· Χαίροις ὁ τὸν Παῦλον ζηλώσας, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἀράμενος, καὶ τὰς παγίδας συντρίψας τοῦ ἀντιπάλου. Χαίροις Μαρτύρων τὸ καύχημα, καὶ βασιλέων κραταίωμα, Προκόπτε πολυάθλε, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον, μὴ διαλίπης πρεσβεύων, ὡς παρῆρσιαν ἔχων, ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Ὡσπερ ὁ Παῦλος τὴν κλῆσιν, ἐκ τοῦ Θεοῦ δεξάμενος, Μάρτυς Προκόπτε, καὶ προκόπτων ἐν Θεῷ, τῇ τοῦ Σταυροῦ πεποιθήσει, τῶν τυράννων τὸ δυσσεβές, καὶ τῶν βασάνων τὸ ἀπηνές, ἀνδρείως κατήσχυνας. Διὸ καὶ μέχρις αἵματος, ἀντικατέστης πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, πρὸς ἀοράτους ἐχθροὺς ἀνταγωνισάμενος, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως, τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένην εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰ βούλει, Δοξολογία μεγάλη

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, αἱ γ' καὶ στ' Ὠδαί.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Μαρτυρικά.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ Θ' τοῦ Αὐτοῦ Μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος

Παγκρατίου, Ἐπισκόπου Ταυρομενίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε, ἡ κρηπίς τῶν Μαθητῶν, περιερχομένη τὸν κόσμον, ὅλον ἐστήριξε, τότε σε εὐράμενον λίθον ὡς ἔντιμον, Ἐκκλησίας θεμέλιον, προβάλλεται μάκαρ, στήλας

καταστρέφοντα, εἰδωλικάς καὶ ναούς, θεία δυναστεία τοῦ Λόγου, τοῦ διὰ σαρκὸς ὁμιλῆσαι, Πάτερ τοῖς ἀνθρώποις εὐδοκῆσαντος.

Λόγω, φυγαδεύων πονηρά, πνεύματα κακίας ἐτέλεις, πνευματικούς τοὺς λαούς, Πνεύματος τῆ χάριτι, Μάρτυς Παγκράτιε, ἀνατέμνων τὴν αὐλακα, τῆς τούτων καρδίας, καὶ καταβαλλόμενος, σπόρον τὸν ἔνθεον· ὃν περ, γεωργῶ προσηγάγου, τῷ ἐπουρανίῳ πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πιστῶς ἀνευφημούντων σε.

Δύσιν, φρυκτωρίαῖς νοηταῖς, σὺ ἀνατολὴν ἀπειργάσω, ἥλιον φέρουσαν, θείας ἐπιγνώσεως, τοῦ ἐκ Παρθένου ἡμῖν, ὑπὲρ νοῦν ἀνατείλαντος· καὶ δύσας ἀθλήσει, Πάτερ ἐξανέτειλας, πρὸς φῶς ἀνέσπερον· ἔνθα, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων, βλέπεις τὸ ποθούμενον κάλλος, τοῦ ἀγωνοθέτου σου Παγκράτιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντων, προστατεύεις ἀγαθῆ, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει, τῆ κραταιᾷ σου χειρὶ· ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ πρὸς Θεόν, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν, αἰετ μεσιτεῖαν, οἱ κατακαμπτόμενοι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν, Μῆτερ, τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου· ὅθεν σοὶ προσπίπτομεν· ῥῦσαι, πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ Υβρεις, ὑπομείναντα πολλάς, καὶ ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητῆν, βλέπουσα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα· Ὑπερῦμνητε Κύριε, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου, τὸ πλάσμα Δέσποτα, φέρεις, ἐν σαρκὶ ἀτιμίαν; Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Κράτος ἔνθεον, ἡμφιεσμένος, ἐκ τῆς χάριτος, τοῦ Κορυφαίου, Ἀποστόλων ζηλωτῆς ἐχρημάτισας· καὶ ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων Παγκράτιε, τὴν ἱερὰν διπλοῖδα ἐφοίνιξας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι, ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ,

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών. Ποίημα Θεοφάνους.

Ἦ Ὠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὠδὴν ἐπινίκιον.

Ἦ Υπέρτιμον λίθον σε, ἡ Ἐκκλησία, γνωρίζει Παγκράτιε, ἐδρασμῶ τῶν λόγων σου, στηριζομένη αἰεὶ, καὶ διὰ τοῦτό σου τιμᾷ, τὴν μνήμην σήμερον.

Μονάδα τρισάριθμον, ἐνιζομένην, ταυτότητι φύσεως, καταγγέλλων ἔσβεσας, τῆς ἀθεΐας ἀγλύν, καὶ φωτοβόλοις διδαχαῖς, λαοὺς ἐφώτισας.

Νεώσας ἀρότρω σου, τῶν θείων λόγων, καρδίας Παγκράτιε, χερσωθείσας πρότερον, κακοπιστίας ἀνχμῶ, γονίμους ἔδειξας σαφῶς, διὰ τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ἦ Ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν, ὁ φωτοδότης, φωτίζων τὰ πέρατα, Ἰησοῦς ὁ Κύριος, ἄχραντε Δέσποινα· δι' οὗ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, φῶς ἐθεάσαντο.

Ἦ Ὠδὴ γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ἦ Ὑπὸ τοῦ Πνεύματος σθενούμενος, πονηρὰ ἐδίωξας πνεύματα, καὶ τῷ μοχλῷ τῶν προσευχῶν, τὰ τεμένη ἠδάφισας, τῶν εἰδώλων Ἐκκλησίας, ἀνιστῶν ἀξιάγαστε.

Τῷ τμητικῷ σου λόγῳ ἔτεμες, δυσφημίας Ὅσιε ἄκανθαν, καὶ κατεφύτευσας ψυχαῖς, τὰ σωτήρια δόγματα, ἀρετῶν εὐθυνουμέναις, τῇ αὐξήσει Παγκράτιε.

Σκευὸς εὐρών σε θείου Πνεύματος, καθαρὰς ἀκτῖνας δεχόμενον, ὁ Κορυφαῖος μαθητῆς, πρὸς τὴν δύσιν ἀπέστειλεν, ἀθεΐας ἐκμειῶσαι, τὴν ἀγλύν πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν νεφέλην τὴν ὀλόφωτον, καὶ Θεοῦ τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, καὶ πλατυτέραν οὐρανοῦ, καὶ μετάρσιον κλίμακα, ἀπειρόγαμε Παρθένε, οἱ πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου
» Χριστέ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανόν, στερεώσας
» τὸν δευτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν
» παντοδύναμε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐσεβείας πρόμαχος, τροπαιοφόρος, ἱερὲ Παγκράτιε, ἀναδειχθεὶς ἐν οὐρανοῖς, σὺν Ἀσωμάτοις παρίστασαι, νῦν τῷ Κυρίῳ, πρεσβεύων σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ σκέπῃ ἄχραντε, τῇ σῇ Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν, μὴ διαλίπῃς πρεσβεύουσα, πρὸς τὸν Υἱόν σου, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, προσηλωμένον, σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, καὶ θρηνηδοῦσα μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐκραύγαζες· Οἴμοι! πῶς πάσχεις, Υἱέ μου παμφίλτατε!

Ἦδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Πυρὶ τοῦ Παρακλήτου πυρίπνοος δειχθεὶς, τὴν ἀπάτην ἐφλεξας Παγκράτιε σοφέ· καὶ ἀναλάμπας ὡς λύχνος τοὺς ἐν θαλάσσει, βυθιζομένους τῆς ἀγνοίας πρὸς λιμένας, θεοῦ ἐμβιβάζεις θελήματος.

Ἐκ πέτρας ἀκροτόμου ὁ Πέτρος ἀρδευθεὶς, καὶ πλησθεὶς ὡς ἄλλον σε ἐκπέμπει ποταμόν, κεχερσωμένας ἀρδεύειν ψυχὰς θεόφρον, καὶ ἀσεβείας ποταμοὺς ἀποξηραίνειν, ῥεύμασι τοῦ θεοῦ κηρύγματος.

Ὁ βίος σου ταῖς θεαῖς ἀστράπτων καλλοναῖς, πάντων ἀπημαύρωσε δαιμόνων τὰς ὀρμάς· καὶ διαλύσας τὸ σκότος τῆς ἀθεΐας, υἱοὺς ἡμέρας ἐναπέδειξας τοὺς πόθῳ, σοῦ ταῖς διδαχαῖς εὐπειθήσαντας.

Θεοτοκίον.

Σαρκούμενον τὸν Λόγον οὐσίαις ἐν δυσί, Κόρη καὶ θελήμασιν ἐκύησας ἀγνή, τὸν τὰς εἰσόδους γνωρίσαντα παραδόξως, τῆς σωτηρίας τοῖς τῇ πλάνῃ δουλωθεῖσιν, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ἦδὴ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Θαυμάτων ἐπιδείξειςιν, ἐζώγησας λαοὺς, λόγῳ δὲ ναοὺς κατηδάφισας, καὶ ἐδομήσω ἱερώτατε, Ἐκκλησιῶν τὰ κάλλη, εἰς καινισμόν ἀνθρώπων.

Τοῖς αἵμασιν ἐφοίνιζας, στολὴν τὴν ἱεράν, λύθρον δὲ δαιμόνων ἐξήρανας, καὶ νικηφόρος ἀνελήλυθας, πρὸς οὐρανὸν τῆς νίκης, ἀπολαβεῖν τὸ στέφος.

Ἐρράγη πρὸ προσώπου σου, φραγμὸς εἰδωλικός, θύρα δὲ ἠνοιχθη τοῖς ἔθνεσι, καὶ διεδόθη χάρις ἔνθεος, ταῖς τῶν πιστῶν καρδίαις, ἱερομύστα Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος ἐν τῇ μήτρᾳ σου, κατηῆλθεν ὁ Χριστός, Ἄχραντε καὶ ὄμβρους ἐξήρανε, πολυθείας καὶ ἐπήγασε, θεογνωσίας ὕδωρ, τοῖς ἐν φλογμῷ ἀπάτης.

Ἦδὴ στ'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Χαριτώσας σου τὸν νοῦν, καὶ λαμπρύνας δαμιλῶς, Ἰησοῦς ὁ φωτισμός, τῶν ἀπάντων καὶ Θεός, τῷ λόγῳ σου, τῆς ἀλογίας, λαοὺς ἐρρύσατο.

Ραντισμῶν εἰδωλικῶν, καὶ αἱμάτων ἐναγῶν, ἐλυτρώσω τοὺς λαοὺς, καὶ τυθεὶς ὡς περ ἄμνος, Παγκράτιε, θυσία ζῶσα, Θεῷ προσήνεξαι.

Ἱεροῦργησας Θεοῦ, Εὐαγγέλιον σοφέ, τὰς ἐνθέους διδαχάς, σφραγισάμενος λαμπρῶς, τῷ αἵματι, ἱερομύστα, Μάρτυς Παγκράτιε.

Θεοτοκίον.

Συμπνιγέντα προσβολαῖς, τῶν ἀκάρπων λογισμῶν, ἐπανάγαγε πρὸς φῶς, σωτηρίας καὶ ζωῆς, Πανάμωμε, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν κυήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν, ἐκμμούμενος βοῶ· τὴν ζω-

» ἦν μου ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με

» Σωτήρ τοῦ κόσμου, κράζοντα· Δόξα σοι.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίου.

Εἰληφῶς Παγκράτιε, ὡς Ἀποστόλου ὁμόπνου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰς μυστικὰς ἐνεργείας, ἔλαμψας, θεογνωσίαν τοῖς ἐν τῇ Δύσει· ἤλασας, τῆς ἀθεΐας τὴν σκοτομήνην, καὶ νομίμως ἐναθλήσας, πρὸς φέγγος ἤρθης, τῆς ἀνεσπέρου ζωῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παγκρατίου, Ἐπισκόπου Ταυρομενίας.

Στίχ. Προσθεῖς ἑαυτὸν Παγκράτιος ὡς βᾶθρον,

Ἀθλήσεως ἡγειρεν οἶκον ἐκ λίθων.

Παγκράτιος δ' ἐνάτη δῶμ' ἔδρακε παγκρατέοντος.

Ὅς ἦν Ἀντιοχεὺς τὸ γένος· παρὰ Πέτρου δὲ τοῦ Ἀποστόλου πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν χειραγωγεῖται πίστιν, παρ' οὗ καὶ χειροτονεῖται Ταυρομενίου Ἐπίσκοπος. Ῥωμύλῳ δὲ καὶ Λυκαονίδῃ τοῖς ναυκλήροις περιτυχόν, καταλαμβάνει τὴν Σικελῶν, οὓς καὶ ἐκ προοιμίων πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἀπεσπάσατο πίστιν. Ἐπεὶ δὲ καὶ τῇ νήσῳ ἐπέβη, τοῦ τε Φάλκωνος καὶ Λύσσωνος καὶ τῶν λοιπῶν δαιμόνων ἠφάνισε τὰ ἰνδάλματα καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ τόπου ἡγεμόνα Βονιφάτιον πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ πεποίηκε καὶ Ἐκκλησίαν δεῖμασθαι. Πᾶσαν δὲ μαλακίαν ὁ Ἅγιος θεραπεύων καὶ καθ' ἐκάστην προστιθέμενος πλήθη πολλὰ τῷ Θεῷ, καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος τελειῶν, ἐπεὶ ὁ ἡγεμὼν Βονιφάτιος μὴ παρήν, ὑπὸ τῶν Μοντανῶν ἀναιρεῖται.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀνδρέας καὶ Πρόβος, πυρὶ τελειοῦνται.

* Τὸ μαφόριον, ὅπερ ἀπαντᾶται προσέτι καὶ εἰς τὸ δεῦτερον Τροπάριον τῆς η' καὶ εἰς τὸ πέμπτον τῆς θ' ὥδῆς τοῦ ἐφεξῆς Κανόνος τοῦ Ἰωσήφ, λέξις οὕσα τῆς παρακμῆς τῆς τῶν Ἑλλήνων γλώσσης, κατὰ τινὰς μὲν σημαίνει κάλυμμα κεφαλῆς· ὡς «μαφόριον, σκέπασμα κεφαλῆς» (Βαρῖνος)· καὶ «κρήδεμνον δὲ τὸ μαφόριον» (Εὐσταθ., Ἰλ. Χ). Κατ' ἄλλους δὲ δηλοῖ ἐνδυμα, τὸ παρά τισιν ἴσως λεγόμενον Ζωστικόν· ὡς «Καὶ ζώννυται τὸ μαφόριον αὐτοῦ» (Δωροθ. Διδασκ. Ι. περὶ Μοναχοῦ)· καὶ «Εἰσήλθεν εἰς τὸ κελλίον περιζωσάμενος τὸ μαφόριον» (Αποφθέγμ. Πατέρων). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀθανάσιος, σχηματίσας καὶ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ, λέγει· «Παρθένου ἀπομαφορίζομενοι ἀπήγοντο εἰς τὸ βῆμα τοῦ ἡγεμόνος καὶ εἰς φυλακὴν ἐβάλλοντο» (Ἐπιστ. πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους).

Ἔστι δὲ ἡ λέξις, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν τραγελαφικῶν ἐκείνων τῆς λατινομίκτου διαλέκτου τῶν Βυζαντινῶν, συντιθεμένη πιθανῶς ἐκ τοῦ λατινικοῦ μάνος (ἡἀδ^τῖ = χεῖρ) καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ φορῶ, ὡς ἐὰν ἔλεγέ τις μανοφόριον, καὶ κατὰ συγκοπὴν μαφόριον· ἡγουν, φόρεμα μὲ μανίκια, ὁμοιάζον ἴσως τὸ ἕως τῶν ἀστραγάλων μακρὸν ἐπανωφόριον, ὅπερ ἐφόρουσαν αἱ παρθένοι τὸ πάλαι διὰ σεμνότητα, καθὼς λέγεται περὶ τῆς Θάμαρ, θυγατρὸς τοῦ Δαυΐδ· «Καὶ ἐπ' αὐτῆς ἦν χιτῶν καρπωτός· ὅτι οὕτως ἐνεδιδύσκοντο αἱ θυγατέρες τοῦ βασιλέως, αἱ παρθένοι τοὺς ἐπενδύτας αὐτῶν» (Β' Βασ., ιγ' 18)· ὡς ὁ Ἰώσηπος λέγει σαφέστερον περὶ αὐτοῦ· «Ἐφόρουσαν γὰρ αἱ τῶν ἀρχαίων παρθένοι χειριδιωτοὺς ἄχρι τῶν σφυρῶν, πρὸς τὸ μὴ βλέπεσθαι τοὺς χιτῶνας» (τὰ ὑποκάμμουσα δηλαδή). Τοιοῦτον λοιπὸν ὑπῆρχεν ἀναμφιβόλως τῆς σεμνοτάτης ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας τὸ μαφόριον, ὅπερ ἑλληνικώτερον καὶ Ἑσθῆς καλεῖται, ἐν ᾧ καὶ τὸν Ἰησοῦν πάντως ἐτύλιξε βρέφος, κατὰ τοὺς ἱεροὺς Ὑμνωδοὺς.

Στίχ. Ἐστῶτες εἰς τὸ σκάμμα τοῦ πυρός, Λόγε,
Αὔραις ἀνεψύχοντο σαῖς ἄνδρες δύο.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἐγκαινίων τοῦ σεβασμίου Ναοῦ τῆς Παναχράντου
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τοῦ ὄντος ἐν τῇ Πηγῇ.
Στίχ. Ναὸν σόν, πανάχραντε, τοῖς ἐγκαινίοις
Καθιεροῦμεν σῆ δόξη φωτοφόρῳ.
Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων Διονυσίου τοῦ ῥήτορος καὶ Μητροφάνους, τῶν ἐν τῷ
Ἁγιωνύμῳ Ὅρει τοῦ Ἄθω ἀσκητικῶς διαλαμψάντων καὶ δὴ ἐν τῇ μικρᾷ Σκῆτῃ τῆς
Ἁγίας Ἄννης κειμένων.
Στίχ. Τὴν τῶν Ὁσίων ζηλώσας πολιτείαν,
Διονύσιε, ἴσος αὐτοῖς ὥράθης.
Βίου μιμητῆς Διονυσίου ὄφθης
Τανῦν δέ, Μητρόφανες, σὺν τούτῳ χαίρεις.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ´. Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδας.
Ἐν αἵματι βεβάπτισται τῷ σῶ, Παγκράτιε πρότερον ἐν ὕδατι λαούς, βεβαπτικῶς καὶ
πρὸς Χριστὸν μετήλθες χαίρων· μεθ´ οὗ ἀυλιζόμενος, θέσει θεοῦσαι λαμπρῶς,
ἀιμακάριστε.
Τοὺς ἄλμη συγχωσθέντας τῶν δεινῶν, ἀγκίστρῳ σου τῶν λόγων ἀνηγάγου ἱερέ, καὶ
προσευχῶν ἱερωτάτῃ ἐπομβρία, θολερὸν ἐξήρανας, κακοπιστίας βυθόν, ἱερομύστα
Χριστοῦ.
Ἡ πέτρα σε ἢ ὄντως ἀρράγῃς, θεμέλιον ἔθετο καὶ βάσιν ἀρράγῃ, τῆς ἱεραῶς
ἱεροφάντορ Ἐκκλησίας, ἐν ἧ ἔδαφίζεται, πᾶσα κακία σοφέ, τοῦ νηπιώδους ἐχθροῦ.
Θεοτοκίον.
Καθαρωτάτην μόνην σε εὐρών, πανάμωμε, Λόγος καθαρώτατος Θεοῦ, σοῦ ἐκ
γαστρὸς ἀποτεχθεὶς πιστοὺς καθαίρει, μολυσμοῦ Θεόνυμφε, προσγενομένου ἡμῖν, ἐξ
ἀκραςίας κακῶν.
Ῥδὴ η´. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.
Πυρὶ λιπαινόμενος, ποικίλων πειρασμῶν, ἀνάλωτος ἔμεινας, στομοῦμενος τὸν νοῦν,
λαμπραῖς θεωρίαις, καὶ ὥράθης σοφέ, ξίφος διακόπτον, ὕλην πολυθεΐας.
Λαοὺς εἰς ἐπίγνωσιν, προσάγων τοῦ Χριστοῦ, σημεῖα καὶ τέρατα, ἐτέλεις ἐμφανῶς,
προλέγων τὸ μέλλον, ὡς προφήτης Θεοῦ, ταῖς τοῦ Παρακλήτου, θεόφρον ἐπιπνοίαις.
Εἰκόνα τοῦ κτίσαντος, δεικνύων τοῖς λαοῖς, ἐκῶν ἦν ἐφόρεσεν, ἐνούμενος ἡμῖν,
σημείων δυνάμεις, δι´ αὐτῆς ἐκτελεῖς, τῆς πολυθεΐας, τὸ μῦσος ἀναστέλλων.
Θεοτοκίον.
Ὡς ὄμβρος ἐν μήτρᾳ σου, κατῆλθεν ὁ Χριστός, καὶ πᾶσαν κατήρδευσε, τὴν κτίσιν
ἀληθῶς, ξηράνας Παρθένε, θολερούς ποταμούς, εἰδωλομανίας, ὁ μόνος εὐεργέτης.
Ὁ Εἰρμός.
» Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς
» Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε
» παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα
» τοὺς αἰῶνας.
Ῥδὴ θ´. Τὴν ζωοδόχον πηγὴν.
Τοῖς φωτοβόλοις τοῦ Πέτρου πυρσεύμασι, καταυγασθεὶς καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, ὡς
ἀστὴρ πολύφωτος, πρὸς τὴν δύσιν ἔφθασας, φωταγωγῶν διδαχαῖς τοὺς παρεισδύντας,
εἰς ἀγνωσίας Παγκράτιε βάραθρα.
Τὴν τῆς εἰκόνας τιμὴν διαβαίνουσαν, εἰς τὸ πρωτότυπον σὺ ἐπιστάμενος, πανταχοῦ
τὴν ἄχραντον, ἀνεστήλους ἔνδοξε, τοῦ Ἰησοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν εἰκόνα, εἰς ἰνδαλμάτων
δαιμόνων καθαίρεσιν.

Ἰερωτάταις ἐμπρέπων λαμπρότησι, μαρτυρικαῖς διαλάμπεις φαιδρότησιν, ὁρῶν καὶ ὀρώμενος, ἱερεῖ Παγκράτιε, ἀγαλλομένη ψυχῇ Θεοῦ τὴν δόξαν, Ἱεραρχῶν καὶ Μαρτύρων ἀγλαίσμα.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σου Κύριε, τὴν ἐκ Παρθένου ἀνέκφραστον γέννησιν, πειρασμῶν ῥυόμενος, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς τοὺς σοὺς οἰκέτας, ὡς εὐεργέτης καὶ μόνος φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀέναον, τὴν φωτοφόρον
» λυχνίαν τὴν πάγχρυσον, τὸν ναὸν τὸν ἔμψυχον, τὴν
» σκηνὴν τὴν ἄχραντον, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὴν
» πλατυτέρα, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον.

Πέτρος ἡ πίστεως πέτρα, Παγκράτιε κραταιάν σε, κρηπίδα Μάρτυς καὶ βάσιν, καθίστησιν Ἐκκλησίας· μεθ' οὗ καὶ σὺ τὴν σὴν ποιμνὴν, φύλαττε Πάτερ, ἐκ τῶν τῆς Ἄγαρ ἀβλαβῆ.

Θεοτοκίον.

Πάντες πιστοὶ σε μεσίτιν, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου, νῦν προβαλλόμεθα μόνην, οἱ συσταυρούμενοι τούτῳ· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύειν Θεογεννητορ, ὑπὲρ τῶν πίστει σε ἀνυμνούντων.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Γ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα πέντε

Μαρτύρων, τῶν ἐν Νικοπόλει

τῆς Ἀρμενίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων γ΄.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμεῖς, λίθοις συντριβόμενοι, Χριστὸν τὴν πέτραν τὴν ἄρρηκτον, οὐκ ἐξηρνήσασθε· ἀλλὰ νικηφόροι, χάριτι γενόμενοι, Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς συναγάλλεσθε· μεθ' ὧν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καλλίνικοι Μάρτυρες φρουραῖς, ἅμα συγκλειόμενοι, ὡς ἐντολῶν θείων φύλακες, καὶ ἐκτεκόμενοι, δίψει οὐρανόθεν, δρόσον ἐκομίσασθε, ὑμᾶς πνευματικῶς ἀναψύχουσαν· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀήτητοι Μάρτυρες ζωὴν, ἀληθῆ ποθήσαντες, καὶ εἰς αἰεὶ διαμένουσιν, θάνατον ἄδικον, παρανόμῳ ψήφῳ, χαίροντες ὑπέστητε· καὶ νῦν μετὰ Μαρτύρων εὐφραίνεσθε· μεθ' ὧν πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συνέχομαι πάντοθεν δεινοῖς, καὶ ποῦ φύγω Δέσποινα, ὁ δυστυχῆς καὶ πανάθλιος; εἰμὶ πρὸς σὲ ἀγνή, καταφεύγω μόνην, τὴν ἐμὴν βοήθειαν, ἐλπίς ἀπηλπισμένων θεόνυμφε· καὶ μὴ παρίδῃς με, τὸν ἀνάξιον οἰκέτην σου, θλιβομένων, ἐτοίμη βοήθεια.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία διήλθεν ὁ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν. Ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Στρατὸς θεοσύλλεκτος, παρεμβολὴ ἱερά, νομίμως ἀθλήσαντες ὑπὲρ τῆς δόξης Χριστοῦ, ἐν Πνεύματι ὤφθητε, Μάρτυρες τοῦ Κυρίου, Τεσσαράκοντα πέντε, λύσαντες δι' ἀγῶνων, τὴν πολύθεον πλάνην· διὸ ἡμῶν τοὺς ἀγῶνας, πάντες δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οὔτος, οὔ ἡ Ἀκροστιχίς· Θεοστεφῆ φάλαγγα μέλπω Μαρτύρων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Θεοφρόνως πιστοί, τοὺς στρατιώτας Χριστοῦ, τοὺς ἀθλοφόρους ἀνυμνήσωμεν, ὡς καθαιρέτας τῆς πλάνης, καὶ τροπαιούχους φαιδρούς, Θεῷ ἐπινίκιον, ὕμνον ἀναμέλλοντας.

Ἐπὶ γῆς ἀθληταί, ἠγωνισμένοι λαμπρῶς, καὶ τὰς βασάνους ὑπομείναντες, ἐν οὐρανοῖς τοὺς στεφάνους ὑπεδέξασθε, συμφώνως ἀναμέλλοντες, ὕμνον ἐπινίκιον.

Ὅμοιοῖα ψυχῆς, συνδεδεμένοι πιστῶς, κατὰ τῆς πλάνης ἐχωρήσατε, καὶ νικηταὶ στεφανηφόροι ἀνεδείχθητε, συμφώνως ἀναμέλλοντες, ὕμνον ἐπινίκιον.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μητὲρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἔπλασεν.

Ῥοδὴ γ΄. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Συνέσει στρατιῶται Χριστοῦ, κεκοσμημένοι τὸν ἀλάστορα, ἀρχαῖον ὄφιν ἐπνίξατε, ἐν τοῖς ρεῖθροις τῶν αἱμάτων ὑμῶν.

Τὸ σῶμα παραδόντες πικραῖς, καὶ ἀφορήτοις ἀξιάγαστοι, βασάνοις θεῖαν εἰλήφατε, κληρουχίαν διὰ πίστεως.

Ἐν λίθων ἀθλοφόροι βολαῖς, τυράννου γνώμη συνθλαττόμενοι, τῆς εὐσεβείας τὴν ἄγκυραν, ἀσφαλῶς διαφυλάξατε.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ῥυσθῆναι πλάνης διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου

» τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὰ σω-

» τήρια παθήματα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Οἱ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ οἱ γενναῖοι, ἀγωνισάμενοι καλῶς τὸν Βελίαρ, ὀλοτελῶς ἐβύθισαν αἱμάτων ροαῖς· λίθοις γὰρ συνθλώμενοι, καὶ τεμνόμενοι ξίφει, πυρὶ ἐκκαίόμενοι, καὶ εἰς ὕδωρ βληθέντες, στεφανηφόροι ὤφθησαν σαφῶς· ὅθεν τιμῶνται, καὶ πιστεὶ δοξάζονται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξεπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς

ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσα Χριστέ· Οἴμοι! ποθεινότητα, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ βροτῶν ἀνόμων νῦν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν.

Φιλοθέου ἀγάπης, κεκρατημένος τοῖς θεσμοῖς, τὸν ἀντίθεον ἐχθρόν, τῶν ἀθλοφόρων ὁ χορὸς ἐτροπώσατο, κράτει τοῦ Χριστοῦ κρατυνόμενος.

Ἦ θεόκλητος φάλαγξ, τῶν ἀθλοφόρων τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀντίθεον πληθὺν τῶν ἀσεβῶν, ἀνατρέπει ἀναμέλπουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Φῶς ἀπρόσιτον ἰδόντες, οἱ ἀθλοφόροι ἐν φρουρᾷ, τὴν πολύθεον ἀγλύν, εἰδωλικῆς παροινίας διεσκέδασαν, θεία δυναστεία νευρούμενοι.

Ἀτενίζοντες τῷ κάλλει, τῶν ἀκηράτων ἀγαθῶν, τὴν ἀβέβαιον φοράν, τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὁ αἰίδιμος δῆμος τῶν Μαρτύρων ἀπόσατο.

Θεοτοκίον.

Ἐπεσκίασεν ἡ τοῦ Ὑψίστου, Κόρη δύναμις ἐν σοί, καὶ παράδεισον εἰργάσατο τρυφῆς, ζωῆς ξύλον ἔχουσαν, μέσον τὸν μεσίτην καὶ Κύριον.

Ῥδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Λογίοις τεθραμμένοι τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου, εἰδώλων οἱ Μάρτυρες, τὴν ἀλογίαν κατήργησαν.

Ἀστέρες φαεσφόροι γεγόνατε, ἀθλοφόροι, καὶ ἄνθη τῆς πίστεως, τὴν εὐωδίαν ἐκπέμποντα.

Γεώργιον πεφήνατε Ἅγιοι, τοῦ Ὑψίστου, δρεπάναις τεμνόμενον, τοῦ μαρτυρίου πανεύφημοι.

Θεοτοκίον.

Μὴ παύση δυσωποῦσα ὄν ἔτεκες, Θεοτόκε, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκτενῶς ἀνυμνούντων σε.

Ῥδὴ στ'. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Γηθόμενοι οἱ Μάρτυρες, ἐβῶν· εἰς χεῖράς σου Δέσποτα, προσδέχου τὰ πνεύματα, ἡμῶν καὶ ἀνάπαυσον· σὲ γὰρ ποθοῦμεν, τὸν μόνον πολυέλεον.

Ἀγγέλων συνομόσκηνος, ἢ φάλαγξ τῶν σῶν ἐχρημάτισε, Μαρτύρων φιλάνθρωπε, τὸν δρόμον τελέσασα· καὶ νῦν πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτύρων ἢ πανεύκλεια, Μαρτύρων χορεία θεόλεκτος, Μαρτύρων εὐπρέπεια, θερμῶς δυσωπήσατε, σωθῆναι πάντας, τοὺς πρὸς ὑμᾶς προσφεύγοντας.

Θεοτοκίον.

Συλλήψεως ἀσπόρου σου, τίς λόγος ὁ φράσαι δυνάμενος, τὸ θαῦμα Πανάμωμε; Θεὸν γὰρ συνέλαβες, δι' εὐσπλαγχίαν, ἡμῖν ἐπιδημήσαντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆτος ἐγένετο·

» ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σὲ τὸν φιλάνθρωπον, καὶ ἔσω-

» σέ με, ἢ δεξιὰ σου Κύριε.

Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου. Γερασίμου.

Ὡς εὐσεβείας θεμέλιοι ἄρρηκτοι, οἱ Τεσσαράκοντα πέντε ἠρίστευσαν, ψυχῆς συμφωνία συνδούμενοι, καὶ ἐν σταδίῳ βοῶντες γηθόμενοι· Χριστὸς τῶν Μαρτύρων ὁ στέφανος.

Συναξάριον.

Τῇ Ι΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα πέντε Μαρτύρων, τῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας μαρτυρησάντων.

Στίχ. Παρεμβολή τις εὐρέθη Θεῷ νέα,
Τόλμη παρεμβάλλουσα καὶ πυρὸς μέσον.

Κτεῖνεν ἐρισθενέας δεκάτη πῦρ Νικοπολίτας.

Οὗτοι, κατὰ τοὺς καιροὺς Λικινίου βασιλέως καὶ Λυσίου ἡγεμόνος, ὠμολόγησαν τὸν Χριστόν. Ἐξήρχον δὲ αὐτῶν, οἱ καὶ τῆς πόλεως ἦσαν πρῶτοι, Λεόντιος, Μαυρίκιος, Δανιὴλ καὶ Ἀντώνιος. Διαφόροις δὲ βασάνοις ἐξετασθέντες, ὕστερον ἐν καμίνῳ πυρὸς βληθέντες, τέλος τοῦ δρόμου τῆς ἀθλήσεως εὔραντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Βιάνορος καὶ Σιλουανοῦ.

Στίχ. Οὐκ ἠδυνήθη σὴν ἐλεῖν στερρὰν φύσιν,

Μάρτυς Βιάνωρ, οὐδὲ τοῦ ξίφους βία.

Ἔσθη παταχθεὶς Σιλουανὸς τῷ ξίφει,

Ἄλλος Σιλῶαμ ἐξιώμενος πάθη.

Ἦν, ὁ μὲν Ἅγιος Βιάνωρ τῆς Πισσιδῶν ἐπαρχίας ἦν· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστόν ὁμολογίαν, Σεβηριανῷ ἡγεμόνι Εὐφρατησίας εἰς ἐξέτασιν ἄγεται· καὶ πρότερον μὲν κρεμασθεὶς, σπαθίζεται, καὶ σφαίραις πυρὸς κατακαίεται, καὶ τοὺς ὀδόντας καὶ τὰ ὦτα ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ Σιλουανὸς παρεστῶς καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου καρτερίαν βλέπων, ἐπίστευσεν εἰς Χριστόν, καὶ πάραυτα τὴν γλῶσσαν ἐξεκόπη, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν κεφαλὴν. Ὁ δὲ Ἅγιος Βιάνωρ τρυπᾶται τοὺς ἀστραγάλους, καὶ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ἐξορύττεται καὶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεῖται καὶ τὸν αὐχένα τέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀπολλωνίου, τοῦ ἐκ Σάρδεων.

Στίχ. Ἀπολλωνίῳ σταυρὸς ἢ τιμωρία,

Εἰπεῖν δ' ἀληθῶς, σταυρὸς ἢ σωτηρία.

Ὅς Περινίῳ τῷ ἄρχοντι, ἐνδημοῦντι τῷ Ἰκονίῳ, προσαχθεὶς καὶ τὸν Χριστόν ὁμολογήσας καὶ τὰ εἶδωλα μυκτηρίσας, σταυρῷ προσηλοῦται καὶ τὸ μαρτύριον ἐκπληροῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων μυρίων Πατέρων, οὓς διὰ πυρὸς καὶ θανάτῳ βιαίῳ παρέδωκε Θεόφιλος ὁ Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, διὰ Ἰσίδωρον τὸν Πρεσβύτερον.

Στίχ. Ἐκτείνειν εἰς σπήλαια πῦρ τοὺς μυρίους,

Σπήλαιον οἰκήσαντος οἰκέτας Λόγου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τοῖς Βεάτου (ἐν ἄλλοις· Βιάτου ἢ Βιώτου).

Στίχ. Ὁ βροντῆς γόνος αὐθις ἤχησε μέγα,

Ἐν τοῖς Βεάτου τὸν αὐτοῦ δόμον στήσας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸς.

Ἐν τῇ καμίνῳ Χριστέ, οἱ ἀθλοφόροι ἐμελώδουν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λελαμπρυσμένοι φωτί, τῷ τῆς Τριάδος ἀθλοφόροι, μετ' εὐφροσύνης ὑμῶν, τὰς ψυχὰς παρεδώκατε.

Παρεστηκότες Θεῷ, στεφανηφόροι ἀθλοφόροι, ὑπὲρ ὑμῶν ἐκτενῶς, ἀεὶ πρεσβεύετε.

Ὡς ἀληθείας πυρσοί, ὡς εὐσεβείας ὄντες πύργοι, περιφανεῖς ἀθληταί, πιστοῖς ἐδείχθητε.

Θεοτοκίον.

Ὡς σωτηρίαν ἡμῶν, σὲ Θεοτόκε δυσωποῦμεν· Ἐξευμενίζου ἡμῖν, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ.

Ῥδὴ η΄. Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Μετὰ Μαρτύρων γενέσθω, τὰ αἰτήματα ἡμῶν τῶν πιστῶν, καὶ τῆς αὐτῶν κληρουχίας κοινωνοὶ ἀξιοθείημεν, τὸν Χριστὸν ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀγαλλιάσει καρδίας, ὁ χορὸς τῶν καρτερῶν ἀθλητῶν, παρὰ Χριστοῦ τοὺς στεφάνους, εὐπρεπῶς ἀπολαμβάνουσι, καὶ φαιδρῶς ἀνυμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥεῖθροι ἰδίων αἱμάτων, φοινηθέντες ἀξιάγαστοι, ἐν οὐρανοῖς τῷ Χριστῷ συμβασιλεύετε, εὐσεβῶς ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς καρτεροὺς στρατιώτας, τοὺς λαμπτήρας τοῦ ἀσβέστου πυρός, τοὺς κοινωνοὺς τῶν φωτῶν, τοὺς ἀστέρας αἰεὶ λάμποντας, εὐσεβῶς ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβιμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε ἀγνή, ἐν τῇ γαστρί σου τὸν τούτοις ἐποχούμενον βαστάσασα· ὄν σὺν Ἀσωμάτοις, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, γεννηθέντα Υἱὸν καὶ
» Θεόν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, σαρκωθέντα ἐκ
» Παρθένου Μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερ-
» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον.

Ἐπὲρ τῆς κοινῆς, σωτηρίας πρεσβεύσατε, παναοίδιμοι Μάρτυρες, Χριστῷ παριστάμενοι, δι' ὃν καὶ τοὺς ἀγῶνας ὑπεμείνατε.

Ῥώμη κραταιᾷ, τὸ τῆς πλάνης ὀχύρωμα, καθελόντες ἀήττητοι, οἰκίαν οὐράνιον, κατοικεῖν σὺν Ἀγγέλοις ἠξιώθητε.

Ὡς ἀειφανεῖς, δεδειγμένοι φωστῆρες ἡμῖν, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, ἀπαύστως ἀυγάζουσι, φωτοβόλοις λάμπουσι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νόμοις καὶ θεσμοῖς, μαρτυρίου νικήσαντες, τὸν ἀλάστορα τύραννον, στεφάνους ἐδέξασθε, τοὺς τῆς δικαιοσύνης πανσεβάσμιοι.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας αἴτησαι, παισμάτων τὴν ἄφεσιν, δωρηθῆναι τοῖς πίστει ἀνυμνοῦσί σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν
» χρόνῳ τὸν ἄχρονον, ἀφράστως κηύσασαν, οἱ πιστοὶ
» ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Πολυχειρία γνώμης, καὶ ἐν ἀνδρείᾳ τῆς ψυχῆς, οἱ τεσσαράκοντα πέντε, Μάρτυρες πάντας τοὺς ἐχθρούς, συνδιεσπάραξαν Σῶτερ· ὧν ταῖς εὐχαῖς ἡμᾶς σῶσον.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν πάντες, ἔχομεν οἱ ἁμαρτωλοὶ, ὦ Παναγία Παρθένε, σὺ εὐδιάλλακτον ἡμῖν, ἀπέργασαι τὸν Υἱόν σου, σὴ μητρικῆ παρρησία.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἰα' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος
καὶ πανευφήμου Εὐφημίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τὰ ἐπόμενα· Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἢ τοῦ Κυρίου ἀμνάς, τὴν αὐτοῦ ἐθελούσιον, μιμουμένη νέκρωσιν, διὰ πόνων ἀθλήσεως, κειμένη τάφῳ αἵματος πρόσχυσιν, ἀναπηγάξει σθένει τοῦ Πνεύματος· ἦν ἀρῦόμενοι, εἰς ψυχῶν καθάρσιον, τῷ τοῦ παντός, αἶνεσιν προσάγομεν, Θεῷ ἐκάστοτε.

Μάρτυς ἀληθῶς πανεύφημε, θηρῶν ἐπέσχεος ὀρμάς, Δανιὴλ ὡς τὸ πρότερον, καὶ πυρὸς ἐν χάριτι, εὐχερῶς κατετόλμησας· καὶ πᾶσαν ἄλλην οἴσασα βάσανον, ἐδέξω στέφος νίκης ἀμάραντον· καὶ ἀνελήλυθας, πρὸς τὸν σοὶ ποθοῦμενον, περιχαρῶς· ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Θείων Πατέρων συνάθροισμα, πίστεως Ὅρον τῇ σῆ κορυφῇ ἐπιτίθεται· ὄν περ παναοίδιμε, ἠγκαλίσω φυλάττουσα, τὴν θείαν πίστιν ἀπαρασάλευτον, ἐκτρεπομένη ἅπασαν αἴρεσιν, καὶ κατασχύνουσα, τοὺς τοῦ ψεύδους ἔνδοξε, προασπιστάς· ὅθεν σε γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Ἔτερα Στιχηρά.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου, καθορῶντες πανεύφημε, ῥῶσιν ἀρῦόμεθα ἀδαπάνητον, καὶ τὰς ψυχὰς φωτιζόμεθα, καὶ νοῦν ἐλλαμπόμεθα, καθαρθέντες νοητῶς, ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, μεσιτείαις σου, ἱεραῖς Εὐφημία· διὰ τοῦτο, μετὰ πόθου εὐφημοῦμεν, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν.

Καὶ πυρὶ προσωμίλησας, καὶ θηρίοις ἐκδέδοσαι, καὶ ἐν λάκκῳ βέβλησαι καλλιπάρθενε, καὶ τοῖς τροχοῖς ἐπιτέθεισαι, ἐξ ὧν σε ἐρρύσατο, ὁ τῶν ὄλων ποιητής, κατασχύνας τὸν ταῦτά σοι μηχανώμενον, καὶ δοξάσας σε Μάρτυς Εὐφημία, τὴν κηρύξασαν τὸν ἕνα, Χριστὸν ἐν δύο ταῖς φύσεσιν.

Εὐτυχῆ καὶ Διόσκορον, καὶ τοὺς τούτοις ὁμόφρονας, Ἀκεφάλους ἅμα τε καὶ παράφρονας, τοὺς ἀνιάτως νοσήσαντας, εἰς τέλος κατήσχυνεν, Εὐφημία ἢ σεπτῆ, καὶ Χριστὸν ἀνεκέρυξε, ταῖς θελήσεσιν, ἐνεργείαις τε ἅμα διπλοῦν ὄντα, καθ' ὑπόστασιν δὲ ἕνα, ὡς οἱ Πατέρες ἐτράνωσαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος παρέστη ἢ παρθένος καὶ ἀθληφόρος καὶ Μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγαλλιάσει, τὴν λαμπάδα κατέχουσα· Εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ· μὴ χωρίσης με νυμφίε ἐπουράνιε. Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις, κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σῶτερ τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυνάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνῆ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρὸν... Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μγ' 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγατέωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ' 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ε' 15 – στ' 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνει δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τὴν ἐτήσιον μνήμην τῆς πανευφήμου Εὐφημίας, μετ' ἐγκωμίων ὑμνήσωμεν, λέγοντες· Χαίροις ἀθληφόρε καὶ Μάρτυς, ἢ τῶν τυράννων τὰ θράση καταργήσασα, καὶ τῶν κακοδόξων τὴν ἄνοιαν ἀπελέγξασα· Χαίροις τῆς Χαλκηδόνος τὸ κάλλιστον θρέμμα, καὶ τῶν ὀρθοδόξων τὸ ἄσειστον ἔρεισμα. Χαίροις, ἢ διὰ Χριστὸν τὸν νυμφίον σου, τὴν μὲν ἀκμὴν τοῦ σώματος, ταῖς βασάνους καταναλώσασα, τὴν δὲ ψυχὴν ταῖς ἀκτίσι, τοῦ Πνεύματος ἐκλαμπρύναςα. Χαίροις, ἢ πρεσβεύουσα πάντοτε, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ, τελούντων σου τὰ μνημόσυνα.

Ἦχος β'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡσπερ ζῶσα ἡ Μάρτυς, καὶ θανοῦσα ἐν λάρνακι, ταῖς τιμίαις αὐτῆς χερσί, τὸν ἡμέτερον Τόμον ἐπέφερε, τὸν δὲ τῶν αἰρετικῶν, τοῖς ποσὶ κατεπάτησεν· ἐκφραλίζουσα τούτων, τὸ κακόνουν καὶ βλάσφημον, τῶν δὲ πιστῶν κρατύνουσα τὸ ὀρθόν, καὶ ἀκίβδηλον· ἓνα μὲν καθ' ὑπόστασιν, τὸν Χριστὸν κηρυττόντων, διπλοῦν δὲ κατὰ φύσιν καὶ θέλησιν. Ἦς ταῖς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, εἰρήνην ταῖς ἐκκλησίαις σου δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.
Ἦχος γ'.

Τοὺς τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, ἀγῶνας καὶ τῆς πίστεως, οὓς ὑπὲρ Χριστοῦ ἠγωνίσω, ἐν ἀσθενεῖ τοῦ θήλεος φύσει, ἐπαξίως τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἐξειπεῖν κατισχύσει, τῶν ἀρετῶν σου τὰ προτερήματα, καὶ τῶν σῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, Εὐφημία πανεύφημε; τό τε στερρόν τῶν ὀρθῶν δογμάτων, καὶ ὀρθοδοξίας τὸ μόνιμον; διὸ καὶ ὑπὸ τῶν θείων Πατέρων, τὸν τῆς πίστεως Ὅρον, ὡς ζηλωτῆς ταύτης πεπίστευσαι, ὄν καὶ φυλάττεις διὰ παντὸς ἀπαράτρεπτον, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.
Ἦχος δ'.

Μαρτυρικὴν πανήγυριν, ἐπὶ γῆς τελουμένην, κατοπτεύοντες σήμερον, εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι· συνεκάλεσε γὰρ ἡμᾶς Εὐφημία ἡ σεπτὴ, διὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ καλοῦ, τῆς Ἐκκλησίας ποιμένος· καὶ προθεῖσα ἡμῖν ἑαυτήν, συγχωρεῖ ἐκάστῳ, τὸν ἀγιασμὸν ἀπαρύσασθαι. Προσέλθωμεν δὴ ἐν πίστει, καὶ ἀδιστακτῶ διανοίᾳ, μηδὲν ὑφορώμενοι, ἵνα ἐκ τῆς ἀγίας σοροῦ, ἀπαντλήσωμεν ἀφθόνως, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν, αἰτούμενοι συγχώρησιν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως, ἡ ἀμίαντος νύμφη, συγκαλεῖται ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικῆν, Εὐφημία ἡ πάνσεπτος. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι πάντες, μυστικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐν τῇ πανσέπτῳ αὐτῆς, καὶ λαμπρᾷ πανδαισίᾳ, καθαρθέντες τῷ νοῖ, ἐν φαιδραῖς ταῖς στολαῖς κατηγλαϊσμένοι, τοῦ θείου Πνεύματος· αὕτη γὰρ ὡς ἀγνή περιστερά, τῷ τῆς παρθενίας κάλλει, τῷ Υἱῷ νυμφευθεῖσα, ὀλικῶς τὴν ἀγίαν Τριάδα, ἐν ἑαυτῇ εἰσῳκίσατο, Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, τὸν ἓνα Θεόν, ὄν καὶ ποθοῦσα καὶ ζητοῦσα ἐνήθλησε· διὸ καὶ συμβασιλεύει αὐτῷ εἰς αἰῶνας, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγαθον προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε καθαρθῶμεν ἀδελφοί, χεῖλεσι ψυχῆ καὶ καρδία, καὶ ἀρυσώμεθα, πλοῦτον ἀδαπάνητον ἐκ τῆς ἀγίας σοροῦ, δωρεὰν προχεόμενον, νῦν τῆς πανευφήμου, μέσον προκειμένης τε, καὶ ὀρωμένης τρανῶς· ἦν περ μακαρίζοντες πόθῳ, καὶ πιστῶς γεραίροντες πάντες, θείοις ἐγκωμίοις καταστέψωμεν.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι.

Ἔστης πρὸ βημάτων καρτερῶς, δυσσεβῶν τυράννων ὡς ἄκμων, πόνοις ἀνάλωτος, Μάρτυς καλλιπάρθενε, Χριστὸν κηρύττουσα, Θεὸν εἶναι παντέλειον, καὶ σάρκα λαβόντα, ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, καὶ ταῖς θελήσεσιν· ὄθεν εἰς σοὺς πόδας τὸν Τόμον, τῶν αἰρετικῶν ἀπορρίπτεις, ζήλω τὸν ἡμέτερον κατέχουσα.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραις τοὺς πόδας μου καὶ κατήυθνε τὰ διαβήματά μου.

Μάρτυς Εὐφημία τοῦ Χριστοῦ, πάντες εὐφημοῦμεν ἐν πίστει, καὶ μακαρίζομεν, ἱεροῖς ἐν ᾄσμασι καὶ μελωδήμασι, τὴν σεπτὴν σου πανήγυριν, εἰς ἓν συνελθόντες, οὓς τὸ νῦν συνήθροισεν, ὁ Βυζαντίων ποιμὴν· ὄν περ, φρούρει φύλαττε σκέπε, καὶ ἡμᾶς παντοίας ἐκ βλάβης, λύτρωσαι πρεσβείαις σου πανεύφημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἡ διηνητισμένη ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πεφωτισμένη τὸν λογισμὸν, ἡ μύρα προχέουσα, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, ἢ ἐκ τῆς ἐφ᾽ ἡμᾶς ἀνατεύλασα, ὡς ἀστὴρ φαεινός, καὶ ἀθροισμὸν ποιήσασα, διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, τῶν θείων Πατέρων, μὴ διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα πρὸς Κύριον, Εὐφημία πανεύφημε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἢ ἀληθινή, ἢ βλαστήσασα τὸ καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Λίαν εὐφρανας τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ κατήσχυνας τοὺς κακοδόξους, Εὐφημία Χριστοῦ καλλιπάρθενε· τῆς γὰρ τετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας, ἃ οἱ Πατέρες καλῶς ἐδογματίσαν. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ νόμφη καὶ ἀμνάς, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστὲ τοῦ ἑαυτῆς, οὐρανοῦ νυμφίου, ὀπίσω σου ἔδραμε, τὴν λαμπάδα κατέχουσα, τὴν δι' ἔλαιον, τῶν ἀρετῶν ἀνημμένην. Ταύτης ἅπαντας, ῥῦσαι παντοίων κινδύνων, πρεσβείαις ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἱκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἀμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πιστεῖ καὶ πόθῳ, ἀεὶ σε δοξάζουσιν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατησχύνθησαν αἰσχροῦς, αἰρετιζόντων ἢ πληθῦς, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὕβρεως πέπλησται πολλῆς, ὅτε ἐώρων ποσί σου κατερῥιμμένον, τὸν Τόμον ἑαυτῶν, τὸν δὲ ἡμέτερον, τιμίας σου χερσί, κατεχόμενον, κατηγοροῦντα ἄνοϊαν ἐνδίκως, τῶν κακοδόξων καὶ κράζοντα· Χριστὸς ἐτέχθη, διπλοῦς τῇ φύσει, διπλοῦς δὲ καὶ ταῖς θελήσεσι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βᾶτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἐν τῇ εὐσήμεφ ἑορτῇ τῆς πανευφήμου, μετ' ἐγκωμίων ψαλμικῶς πιστῶν ὁ δῆμος, εὐφημήσωμεν πόθῳ Χριστοῦ τὴν Παρθένον· δογμάτων γὰρ ἀνεδείχθη τῶν πατρικῶν, προστάτις· καὶ μετὰ τέλος θαῦμα φρικτόν! Εὐτυχητὴ καὶ Διόσκορον, ἐλέγξασα τοὺς κακῶς, νοσήσαντας εἰς δόγμα Χριστοῦ, ὃν ὑμνοῦντες δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι ἀεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν Ἄγνη καὶ προσκυνοῦμεν,
ἀνυμνοῦντες τὸ τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς,
Παρθένε παντελεῆμον ὡς ἀγαθή, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσίου φοβεροῦ, ἐν
ᾧ ὥρα τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυρθῶμεν οἱ δοῦλοι σου.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Ἵπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς... (Ζήτει Νοεμβρίου 25).

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Ἦχος πλ. β΄.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος...

(Ζήτει τὸ Δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ).

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου· Ὑγρὰν διοδεύσας...

Καὶ τῆς Ἁγίας, ὁ παρῶν.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ἰακώβου Πρωτοψάλτου.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ ἄσω μελόδημα, τῇ
ἀθληφόρῳ Χριστοῦ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς ἀνακηρύττων, τοὺς πόνους οὓς ἤνεγκε,
καὶ τὰ παλαιίσματα.

Ἰάσεων ἄφθονα, ἡμῖν προχέεις χαρίσματα, τοῖς πίστει προστρέχουσιν, ἐν τῷ ναῷ σου
σεμνή, καὶ αἰτοῦσί σε, ἐκ βάθους τῆς καρδίας, καὶ πόθῳ τὴν μνήμην σου,
πανηγυρίζουσιν.

Ναὸς ἐχρημάτισας, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον, ἐν ᾧ περ ἠυδόκησε, Χριστὸς ὁ
Κύριος, ἐνοικῆσαί τε, καὶ ἐμπεριπατῆσαι, ψυχῆς καθαρότητι, Μάρτυς πολὺαθλε.

Θεοτοκίον.

Οὐ κρύπτομεν Δέσποινα, τοῦ σοῦ ἐλέους τὴν ἄβυσσον, καὶ βρύσιν τὴν ἄφθονον, τῶν
τεραστίων σου, καὶ τὸ πέλαγος, τῶν εὐεργεσιῶν σου, ὧν πᾶσι δι΄ ἔλεον, πολὺν
ἐξέχεας.

Ὡδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ὡ! πῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου, ἀθλοῦσα ἡ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὸν τύραννον
ἐξέστησε, δι΄ ἄκραν καρτερότητα· ἀνδρείως γὰρ ὑπήνεγκε, τὰ τῶν δεινῶν
κολαστήρια.

Πανεύφημε Μάρτυς Εὐφημία, εὐφήμοις ἐν ἄσμασιν ἀεὶ, τὴν μνήμην σου γεραίρομεν,
τὴν σὴν πλουτοῦντες λάρνακα, τὸ λείψανόν σου φέρουσαν, τὸ ἱερὸν καὶ σεβάσμιον.

Ἀνδρείως κατέβαλες τὸν ὄφιν, τὸν μέγαν σεμνὴ τὸν νοητόν, δυναμωθεῖσα χάριτι,

Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τῆς ἀσυγχύτου φύσεως, καὶ τρισηλίου Θεότητος.

Θεοτοκίον.

Ἵμνήσωμεν πάντες κατὰ χρέος, Μαρίαν τὴν Δέσποιναν ἀγνήν, τὴν μόνην
ἀειπάρθενον· αὕτη γὰρ τὸ κεφάλαιον, τῆς σωτηρίας γέγονεν, ἡμῶν δι΄ ἄκραν
καθαρότητα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ

» ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα-

» τικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφά-

» νων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λαμπάδα σου φαιδρῶς εὐτρεπίσασα, ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας πανεύφημε· ὅθεν εἰσελήλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους, στέφος τῆς ἀθλήσεως, παρ' αὐτοῦ δεξαμένη. Ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ, κρᾶζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα, βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ῥοδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὅλβον ἐθησαύρισας τὸν ἀληθῆ, ὃν περ σὴς καὶ βρῶσις οὐ δύναται, ἐξαφανίσει, καλλιπάρθενε σεμνή· οὐ γὰρ ἐν γῆ κατέκρυψας, τοῖς δεομένοις δὲ ἐσκόρπισας. Θάμβους ἐπληρώθησαν καὶ χαρμονῆς, ὄντως τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, ἐν ταῖς χερσὶ σου, καθορῶντες ᾧ σεμνή, τὸν Τόμον τὸν ὀρθόδοξον, ἐν δὲ τοῖς ποσὶ τὸν ἀλλότριον. Ὑβρεως ἐπλήσθησαν σφόδρα πολλῆς, οἱ περὶ Διόσκορον ἅπαντες, καὶ Εὐτυχέα, οἱ νοσήσαντες κακῶς, οὓς ἐπὶ τέλους ἤσχυνας, Μάρτυς Εὐφημία πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Νόες ἐπουράνιοι τὸ ἐπὶ σοί, ὄντως Θεοτόκε μυστήριον, κατανοοῦντες, ἐξεπλάγησαν· διό, ἰλιγγιώσι Δέσποινα, ὕμνον κατ' ἀξίαν προσφέρειν σοι.

Ῥοδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Μερίδα πανεύφημε, τὴν ἀγαθὴν προέκρινας, πάντα παριδοῦσα, τὰ τοῦ βίου, δόξαν καὶ πλοῦτον· ἐνός γὰρ χρεῖα ἐστί, μέριμναν καὶ τύρβην τῶν πολλῶν, σὺ ἀπεσκοράκισας, τὴν Μαρίαν ζηλώσασα.

Ἦ ξένον τεράστιον! νεκρὰ μὲν ἐν τῷ μνήματι, θαύματα τελεῖ δ' ὥσπερ τις ζῶσα, κρεῖττονα λίαν ἢ κατὰ ἄνθρωπον, αἱμάτων ἐκβλύζουσα κρουνοὺς, εἰς ἔνδειξιν μείζονα, ὅτι ζῶσιν οἱ δίκαιοι.

Συνοῦσα τῷ Κτίστη σου, ἐν οὐρανοῖς πανεύφημε, ἔντευξιν ποιοῦ ὑπὲρ τῶν πίστει, ἀνευφημούντων τὴν θεῖαν μνήμην σου, Μάρτυς Εὐφημία τοῦ Χριστοῦ, ὑπὲρ οὗ τὸ αἷμά σου, ὥσπερ θῦμα ἐξέχεας.

Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Δέσποινα, τῶν Προφητῶν ἢ πρόρρησις, ὄντως ἐπὶ σοὶ πέρας λαμβάνει· καὶ γὰρ συνέλαβες ἐν τῇ μήτρᾳ τῇ σῆ, τὸν Λόγον τὸν ἄναρχον Πατρός, ὡς ὁ θεῖος σύλλογος, τουτωνὶ προεκήρυξε.

Ῥοδὴ στ΄. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ὡς ἄνθος χόρτου ἢ πάνσεμνος, ὀρῶσα Εὐφημία ρέομενα, πάντα τὰ γήινα, δίκην σκυβάλων κατέπτυσεν, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ, ὃν περ ἐπόθησεν.

Καθεῖλες Κόρη τὸν δράκοντα, τὸν μέγαν καὶ πολλὰ ἐπαιρόμενον, καὶ κατεβύθισας, ἐν τοῖς κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου, τὸν καθ' ἡμῶν δολίως, μηχανευόμενον.

Ὅρῶντες Μάρτυς ὡς ἡδυσμα, ἐν μέσῳ σου τὸ λείψανον κείμενον, τὸ ἱερώτατον, πνευματικῶς εὐωχοῦμεθα, ἀγιασμόν καὶ ῥῶσιν, ἀπαρυόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ξενίζεις πάντας τῷ τόκῳ σου, Παρθένε Παναγία Θεόνυμφε· ὦ! πῶς ἀπείρανδρος οὔσα, πρὸ τόκου γεγέννηκας, καὶ μετὰ τόκον ἄλλιν, ἔμεινας ἄφθορος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ

» θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος· δεῦτε τὰς χεῖρας κρο-

» τήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάσωμεν.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄.

Ἀγῶνας ἐν ἀθλήσει, ἀγῶνας ἐν τῇ πίστει, κατεβάλλου θερμῶς, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ νυμφίου σου· ἀλλὰ καὶ νῦν, ὡς τὰς αἰρέσεις, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὸ φρύαγμα, ἐν τοῖ ποσὶ τῶν βασιλέων ἡμῶν ὑποταγῆναι πρέσβευε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ἢ ὑπὸ ἑξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων, Ὅρον λαβοῦσα, καὶ φυλάττουσα πανεύφημε.

Ὁ Οἶκος.

Τί τῶν σῶν ἀθλημάτων, ἢ τί τῶν σῶν κατορθωμάτων, ἢ τί τῆς παρθενίας, ἢ τοῦ βίου τοῦ ἀμέμπτου σου θαυμάσειέ τις πρότερον; Σὺ γὰρ εὐφρανας τὸν Πατέρα, ὡς τῷ Υἱῷ νυμφευθεῖσα, τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, σαυτὴν κατακοσμήσασα. Τίς ἱκανοὶ πρὸς ταῦτα; τίς λέγειν νῦν ἰσχύσειεν, ὅσαι σε περιλάμπουσιν ἀρεταί, μὴ ὑποδύουσαι; ὡς ἐξ ἀνατολῆς γὰρ ἐκ τάφου ἀνατέλλουσα, παντὶ φαίνεις, καὶ ἀκτινοβολεῖς ἐν γῇ καὶ θαλάσῃ, καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἡπειρον, ἀγιάζεις καὶ μυρίζεις τὰ πέρατα· διὸ Τόμον πεπίστευσαι, ὑπὸ ἑξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων, Ὅρον λαβοῦσα, καὶ φυλάττουσα πανεύφημε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας.

Στίχ. Δίκαζε Μάρτυς τοῖς ὄροις, καὶ κειμένη,

Κυροῦσα πίστιν, ἧς ἐνήθλησας πόθῳ.

Θέσκελον ἐνδεκάτη Ὅρον ἐμπεδοῖ Εὐφημίη.

Ἡ Ἁγία αὕτη καὶ πανένδοξος Μεγαλομάρτυς Εὐφημία διέλαμψε κατὰ τοὺς καιροὺς Διοκλητιανοῦ καὶ Πρίσκου, ἀνθυπάτου τῆς Εὐρώπης, γέννημα καὶ παιδεύμα τῆς πόλεως Χαλκηδόνος, ἐξ εὐγενῶν καὶ θεοσεβῶν γονέων καταγομένη· ἥτις διαβληθεῖσα τῷ ἡγεμόνι ὡς χριστιανή, πυρὶ προσωμίλησε καὶ θηρίοις ἐκδέδοται καὶ ἐτέραις μηχαναῖς κολαστηρίων, ἅπερ γενναίως ὑπομείνασα, ἐκομίσαστο τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον. Τὸ δὲ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον παρὰ τῶν εὐσεβῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Χαλκηδόνι διεσώζετο, ὅπου καὶ ναὸς περικαλλῆς ὠκοδόμητο, εἰς τιμὴν τῆς Ἁγίας.

Ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τῶν εὐσεβεστάτων βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας συνεκροτήθη ἡ οἰκουμενικὴ ἱερὰ Σύνοδος τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα ἁγίων Πατέρων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῆς Χαλκηδόνος, οἵτινες τοὺς περὶ Εὐτυχέα καὶ Διόσκορον ἀναθεματίσαντες καὶ τοὺς μίαν φύσιν καὶ μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ Χριστοῦ βλασφημοῦντας καθελόντες, ἐπεὶ οὐκ ἐπέιθοντο, ἐτέρως τούτους μετέρχονται· δηλαδή, ἐνέγραψαν τὴν ἐκτεθεῖσαν ὀρθόδοξον πίστιν τόμῳ καὶ τοὺς αἰρετικούς προέτρεψαν ἐν ἐτέρῳ γράψαι τὸ ἑαυτῶν φρόνημα, καὶ διανοίξαντες τὴν λάρνακα τῆς πανευφήμου Μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, ἔθεντο ἐπὶ τοῦ ταύτης στήθους ἀμφοτέρους τοὺς τόμους ἐσφραγισμένους· καὶ μετὰ ταῦτα, παραγενόμενοι καὶ ἀνοίξαντες, τὸν μὲν τόμον τῶν αἰρετικῶν εὗρον ἐρριμένον ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς Ἁγίας, τὸν δὲ τῶν ὀρθοδόξων τόμον κατεχόμενον ὑπὸ τῆς Μεγαλομάρτυρος ταῖς τιμίαις αὐτῆς χερσίν. Ὅπερ ἰδόντες, οἱ αἰρετικοὶ μὲν αἰσχύνης, οἱ δὲ ὀρθόδοξοι χαρᾶς ἐνεπλήσθησαν.

Τοῦτο γοῦν τὸ χάριτας βρῦον ἱερὸν τῆς Ἁγίας λείψανον ἀκέραιον ἐκ Χαλκηδόνος μετεκομίσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸ τῆς ἀλώσεως αὐτῆς, ὅπου καὶ ὁ τότε ἀοίδιμος ἐν Πατριάρχαις Καστῖνος ἐν αὐτῷ τῷ Βυζαντίῳ εὐκτῆριον ἤγειρε ναὸν εἰς τιμὴν τῆς Ἁγίας, ἄρτι κοσμηθείσης μαρτυρίου στεφάνῳ. Γενομένης δὲ τῆς ἀλώσεως, μετατεθέντων πάντων τῶν ἱερῶν λειψάνων ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τότε τὸ Πατριαρχεῖον, μετετέθη καὶ τὸ τῆς Ἁγίας ἐκεῖ.

Κακεῖθεν, μετατεθέντος τοῦ Πατριαρχείου ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναχράντου, μετεκομίσθη σὺν τοῖς λοιποῖς καὶ τὸ τῆς Ἁγίας ἱερὸν λείψανον ἐκεῖ. Μετατεθέντος δὲ ἐκεῖθεν τοῦ Πατριαρχείου ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, μετηνέχθη καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἁγίας λείψανον ἐν αὐτῷ, ὅπερ, θεία εὐδοκία, διασώζεται μέχρι τῆς σήμερον, τιμώμενον καὶ σεβόμενον οὐ

μόνον παρὰ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἑτεροδόξων, βρῦον ἰάματα τοῖς μετ' εὐλαβείας προσερχομένοις.

Καθιερώθη δὲ ἐν τῷ ῥηθέντι πανσέπτῳ ναῷ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι, καὶ παρεκκλήσιον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, ἔνθα κατατεθειμένον ἐστὶ καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον, καθ' ὃν καιρὸν, ἐπὶ τῆς πρώτης πατριαρχείας τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίου Γρηγορίου, ἐκ βάθρων ἀνφοδομήθησαν τὰ Πατριαρχεῖα καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν τῇ Πατριαρχικῇ αὐλῇ οἰκοδομαί. Τελεῖται δὲ ἡ μνήμη καὶ πανήγυρις τῆς Ἁγίας κατὰ τὴν ἰα' τοῦ Ἰουλίου, καθ' ἣν συναθροίζονται τὰ πλήθη τῶν ὀρθοδόξων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, τῆς τε Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν περιχώρων αὐτῆς, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἑτεροδόξων· καὶ οἱ μετ' εὐλαβείας προσερχόμενοι καὶ ἀσπαζόμενοι τὸ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον, ἀξιοῦνται πολλῶν ἰαμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κινδέου τοῦ Πρεσβυτέρου.

Στίχ. Οὐκ ἄξιόν τι καύσεως ὅλως ἔχων,

Σωθεὶς πυρὸς τέθνηκας οὕτω, Κινδέε.

Ὁ Ὅσιος Λέων, ὁ ἐν τῇ Μάνδρᾳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἀπελθὼν ἐντροφᾷ τερπνοῖς Λέων,

Ἵν εἶχεν ἐν γῆ τὰς ἀπορροίας πάλαι.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μαρκιανὸς καὶ Μαρτυροκλῆς, ὁ μὲν μαχαίρα, ὁ δὲ τοξευθεὶς, τελειοῦνται.

Στίχ. Ὑπῆρξε θήκη, Μαρκιανέ, σὸς φάρυγξ

Χωροῦσα τὴν μάχαιραν, ἣ κατεκρίθης.

Ὁ Μαρτυροκλῆς Μαρτύρων εὗρε κλέος,

Μάρτυς φανεὶς ἄριστος ἐκ τοξευμάτων.

Ὁ Ὅσιος Νικόδημος, ὁ ἐν τοῖς ὀρίοις τῆς τοῦ Βατοπεδίου ἱερᾶς Μονῆς ἀσκήσας καὶ διδάσκαλος τοῦ θείου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ χρηματίσας, διὰ τῆς κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πῶς ἀγέραςτον καταλίπω τοῖς λόγοις

Τὸν Νικόδημον, ᾧ γέρας νῆψις νόου;

Ὁ Ἅγιος Νέος Ὁσιομάρτυς Νικόδημος, ὁ ἐν Ἐλβασανίῳ τῆς Ἀλβανίας μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1722, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Νικόδημος ῥάβδον ἐν χερσὶ φέρων,

Πλάνην πατάσσει Ἀγαρηνῶν ἀνόμων.

Ὁ Ἅγιος Νέος Ὁσιομάρτυς Νεκτάριος, ὁ ἐκ Βρυούλλων, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1820, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Σταυρὸν αἴρων Νεκτάριος Κυρίου,

Πλάνην πατάσσει τῶν ἀπίστων γενναίως.

Μνήμη τῆς Ἁγίας ἰσαποστόλου βασιλίσσης Ὁλγας.

Στίχ. Ἄνθραξ νοητὸς ἡ Ὁλγα ἐν Ρωσία

Ἵφθη, τῆς ὑστερον φλογὸς ζωηφόρου.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥᾶον ἔφερες, βασάνων τὴν δριμύτητα, Μάρτυς πανεύφημε, ἐν στερρότάτῳ νοί, ἐξ ὕψους λαμβάνουσα, θεῖαν βοήθειαν· ὅθεν ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ πανεύφημος, ἀμνάς καὶ καλλιπάρθενος, πάντα ἐκάλεσε, πρὸς εὐωχίαν αὐτῆς· διὸ καὶ εὐφράνθητε, πανηγυρίζοντες, καὶ κραυγάσατε· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὺ διήλεγξας, τοῦ Εὐτυχοῦς τὴν ἄνοιαν, τοῦ δυστυχήσαντος, περὶ τὸ σέβας κακῶς, δεινοῦ Διοσκόρου τε, Μάρτυς πανεύφημε, ἀναμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἰλεῶν μοι, τὸν Υἱόν σου Παναμώμητε, ποίησον δέομαι, καὶ μὴ παρίδης σεμνή, δεήσεις καὶ δάκρυα, θερμῶς προχέοντι, καὶ κραυγάζοντι· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἔστης πρὸ βημάτων Εὐφημία, τυράννων παρανομούντων ἀνδρικώτατα, τὸν Χριστὸν κηρύττουσα, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, διπλοῦν ἐν ταῖς θελήσεσιν, ἅμα καὶ φύσει, καὶ κράζουσα· Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵγλην γεηρὰν ἀπεποιήσω, Χριστὸν τὸν νυμφίον σου ἐπιποθήσασα, οὔτινος τοῖς ἴχνεσι, Μάρτυς ἠκολούθησας· διὸ καὶ συναγάλλη νῦν, αὐτῷ κραυγάζουσα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φρίττω κατὰ νοῦν ἀναλαμβάνων, τοὺς πόνους σου τοὺς δεινοὺς καὶ τὰ παλαίσματα, οἷς ἐνεκαρτέρησας, γυναικείῳ σώματι, διὰ πολλὴν ἀγάπησιν, Μάρτυς πανεύφημε, Πατρός τε καὶ Υἱοῦ καὶ τοῦ θείου Πνεύματος, τοῦ μόνου Θεοῦ τρισυποστάτου.

Θεοτοκίον.

Ὅρμος γαληνὸς μόνῃ ἐδείχθης, Παρθένε χειμαζομένων καὶ προσφύγιον, ἔνθα καταφεύγοντες, οἱ κλυδωνιζόμενοι, ἐν τῷ τοῦ βίου κλύδωνι, περισφύζομεθα· διὸ σε κατὰ χρέος ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
» κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνε-
» γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλ-
» λουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερ-
» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἄπας γηγενής.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος ἐκδιηγήσασθαι, τὰς ὑπερφυεῖς τιμάς, καὶ δόξας Μάρτυς, ἃς περ ἀπέιληφας, συμβασιλεύειν ἄληκτα Χριστῷ πανεύφημε· κατ' ἀξίαν, ἄθλων δὲ κεκλήρωσαι, ἀκηράτου τρυφῆς ἀπολαύουσα.

Μύρω νοητῷ, ἐχρίσθης πανεύφημε τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ μυρίζεις πάντοτε, τῶν προσιόντων σοι μετὰ πίστεως, ψυχὰς ὁμοῦ καὶ σώματα καὶ πᾶσαν αἴσθησιν, δι' ἧς πόρρω, ἀποσκορακίζεται, ὁ δυσώδης ἐχθρὸς καὶ παμπόνηρος.

Ἱεροπρεπῶς, τὴν σὴν ἀξιάγαστον πανηγυρίζομεν, καὶ φαιδρὰν πανήγυριν, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ σου σήμερον, ἐν ᾧ περ συνηθροίσθημεν χειραγωγία πολλῇ, τοῦ ποιμένος, τοῦ καλοῦ πανεύφημε, ὑπὲρ οὗ ἐκδυσώπει τὸν Κύριον.

Ἄναρχε Τριάς, τοὺς θεολογοῦντάς σε σκέπε καὶ φύλαττε· ἔχεις γὰρ πρεσβεύουσαν, περὶ τὴν δόξαν τῆς σῆς λαμπρότητος, μετὰ Μαρτύρων πάντοτε τὴν καλλιπάρθενον, Εὐφημίαν, ἧς περ τὰ μνημόσυνα, ἐκτελοῦντες πιστῶς εὐφραίνόμεθα.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι ἀγνή, προσάγομεν Δέσποινα πόθῳ βοῶντές σοι· Χαῖρε θρόνε πύρινε, ὑψίστου χαῖρε Θεοῦ παλάτιον· ὃν ὁ Δαυὶδ προέγραψεν ὄρος πῶτατον· Ἀποστόλων, χαῖρε ἡ εὐπρέπεια, καὶ ἡμῶν τῶν ψυχῶν τὸ διάσωσμα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδου-
» χούμενος· πανηγυρίζετω δέ, ἄλλων Νόων φύσις γε-
» ραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος,
» καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή
» ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Καὶ θανοῦσα ζωηρόν, αἱμάτων μύρον ἔβλυσας, ὡς ἐν Θεῷ ζῶντι ζῶσα, καὶ τῶν δογμάτων τοῦ Χριστοῦ, τὰς πλάκας ταῖς ἀγκάλαις σου, Εὐφημία κατέχεις· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν Ἀγνή, καταφυγὴν καὶ δύναμιν, καὶ βοηθὸν σε παρέσχεν, ἐν ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν, καὶ ἐν ταῖς περιστάσεσι πάντας οὖν ἡμᾶς ρῦσαι ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἴστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις παρθενομάρτυς Χριστοῦ, ἡ ἐξ Ἐφᾶς ὡς ἀστήρ ἀνατείλασα, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, φωταγωγοῦσα φαιδρῶς, ψυχῆς διαυγείᾳ καὶ φαιδρότητι· δι΄ ἧς θεῖον θέσπισμα, τῶν Πατέρων κεκύρωται, καὶ κατηργήθη, Εὐτυχοῦς γλῶσσα βλάσφημος, Διοσκόρου τε, τοῦ δεινοῦ καὶ παράφρονος. Χαίροις ἡ ἀποστάζουσα, κρουνοὺς τῶν αἱμάτων σου, καθαρτικοὺς μολυσμάτων, ἐκ τῶν ἀγίων λειψάνων σου, Χριστοῦ τῆς δυνάμει, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε τῆς ἀθληφόρου Χριστοῦ, μετ΄ ἐγκωμίων τελουμένην πανήγυριν, ὀρῶντες συνευφρανθῶμεν, πνευματικῶς ἐν χαρᾷ, καὶ πανευφροσύνως ἐορτάσωμεν· αὐτὴ γὰρ κατέβαλε, τὸ ἀγέρωχον φρόνημα, τῶν τυραννούντων, τῆς δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ὅθεν ἤρατο, κατ΄ αὐτῶν μέγα τρόπαιον. Ταύτην γοῦν εὐφημήσωμεν, εὐφήμοις ἐν ἄσμασι, τὴν καλλιπάρθενον κόρην, τῆς εὐφημίας φερόνυμον, Χριστὸν δυσωποῦντες, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅρους παραλαβοῦσα σεμνή, ἔνδον τοῦ τάφου εὐσεβῶν κακοδόξων τε, κατεῖχες ἐν ταῖς χερσί σου, ὃν οἱ Πατέρες καλῶς, ἄνωθεν πνευσθέντες συνεξέθεντο· τὸν δὲ κατεπάτησας, ὡς ψευδῆ καὶ ἀντίθεον, τῶν κακοδόξων, οὓς εἰς τέλος κατήσχυνας· ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβῶς εὐφημοῦμέν σε, χαίροντες ἐν τῇ μνήμῃ σου, οὓς μάρτυς ὁ πρόεδρος ὁ ἱερός Βυζαντίων, ἐπισυνήγαγε σήμερον· διὸ τὸν Σωτῆρα, ἐκδυσώπησον δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφημίαν, τῆς πανευφήμου Εὐφημίας· ἅπαν γένος καὶ ἡλικία πᾶσα, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, τὴν Χριστοῦ παρθενομάρτυρα, ἐγκωμίους καταστέψωμεν· νομίμως γὰρ ἀνδρισαμένη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος ἀπορρίψασα, δι΄ ἀθλητικῶν πόνων, τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταβέβληκεν· οὐρανίῳ δὲ καὶ θείῳ στέφει κοσμηθεῖσα, αἰτεῖται τῷ νυμφίῳ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος αἱ γ΄ καὶ στ΄ Ἰδαί.

Ὁ Ἀπόστολος·

Ἀδελφοί, συνεργοῦντες παρακαλοῦμεν...

(Ζῆτει τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ Κυριακῇ).

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἡρώτα τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν, ἵνα φάγη μετ΄ αὐτοῦ...

(Ζῆτει τῇ Δευτέρᾳ τῆς Δ΄ Ἑβδομάδος).

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

ΤΗ ΙΒ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Πολυειδέσι βασάνοις ἐγκαρτερήσαντες, φωτοειδεῖς στεφάνους, ἐκομίσασθε ἄμφω,
Ἰλάριε καὶ Πρόκλε· ὅθεν ἡμῶν, τὴν πανέορτον μνήμην πιστῶς, ἐπιτελοῦμεν δεόμενοι
ἐκτενῶς, τοῦ πρεσβεῦειν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τοὺς σπαραγμοὺς τῆς σαρκός σου Πρόκλε ὑπήνεγκας, τὴν δι' αἰῶνος λῆξιν,
προορώμενος μάκαρ, καὶ τὴν τοῦ Παραδείσου διαγωγὴν, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον· ἐν
ᾧ ὑπάρχων ἰκέτευε καὶ ἡμᾶς, φωτισθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Καθάπερ δύο φωστῆρες κόσμον φωτίζετε, τῇ τῶν θαυμάτων αἴγλη, ἀθλοφόροι
Κυρίου, Ἰλάριε καὶ Πρόκλε τὸν σκοτασμόν, τῶν παθῶν ἐκδιώκοντες· ὅθεν ὑμᾶς
ἀνυμνοῦμεν περιχαρῶς, ἐορτάζοντες τὴν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε Κόρη τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, ὡς εὐμενῆς προστάτις, τῶν πιστῶν Θεοτόκε,
προσάγουσα τῷ Κτίστη τὸν ἰλασμόν, διαμείβου τοῖς δούλοις σου, ὡς παντελῆς
σωτηρία καὶ ἰλασμός, τῶν ψυχῶν ἡμῶν θεόνυμφε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ τὴν μακροθυμίαν, τούτου
ἀποσκοποῦσα, ἔλεγες θρηνοῦσα Μήτηρ ἀγνή· Οἶμοι! τέκνον γλυκύτατον, τί ταῦτα
πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ, ἵνα σώσης τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Σταυροῦ τὴν πανοπλίαν ἱερῶς ἐνδυσάμενοι, Ἰλάριε καὶ Πρόκλε, ὑπὲρ φύσιν
ἠθλήσατε, καὶ δόξης οὐρανόθεν κοινωνοί, ἐδείχθητε ὡς μέτοχοι Χριστοῦ· διὰ τοῦτο
χαρισμάτων ταῖς δωρεαῖς, πυρσεύετε τοὺς κρίζοντας· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς,
δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν
Ἁγίων οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Σεπτοῖς Ἀθληταῖς σεπτὸν εἰσφέρω μέλος. Ἰωσήφ.

Ἦχος α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Συνόντες τῷ Θεῷ, καὶ ταῖς θεαῖς ἀκτίσι, πυρσευόμενοι ἀεὶ, γενναῖοι ἀθληταί, τὴν
ψυχὴν μου φωτίσατε, μέλποντος τὴν φωτοφόρον, καὶ σεπτὴν ὑμῶν ἄθλησιν,
κατανύξει καρδίας μακάριοι.

Ἐπτέρωσεν ὑμᾶς, ὁ οὐράνιος πόθος· ὅθεν πάντα τὰ τερπνά, τοῦ βίου ἀθληταί,
ἐλογίσασθε σκύβαλα, νεύσεσι ταῖς πρὸς τὸ Θεῖον, θεωθέντες καὶ ἅπασαν, τῶν ἀθέων
ἰσχὺν ταπεινώσαντες.

Πυρὶ θεαρχικῆς, ἀναφθέντες Τριάδος, δυσσεβείας τὴν πυρὰν, ἐσβέσατε σοφοί, τῶν
αἱμάτων τοῖς ρεύμασιν· ὅθεν ταῖς τῶν ἰαμάτων, καθαλαῖς ἐπομβρήσεσι, τῶν παθῶν
ἡμῶν ρύπον ἐκπλύνετε.

Τὴν ἄλυπον ζωὴν, τὴν οὐράνιον δόξαν, Παραδείσου τὴν τρυφὴν, τὸ φῶς τὸ νοητόν, τὴν τερπνὴν ἀγαλλίασιν, Μάρτυρες ἐπιζητοῦντες, τῶν δεινῶν ὑπηνέγκατε, τρικυμίαν γενναίῳ φρονήματι.

Οὐράνιοι χοροί, τὴν ὑμῶν καρτερίαν, κατεπλάγησαν σοφοί· αἰκίσεις γὰρ σαρκός, καὶ πολὺπλοκα βάσανα, Μάρτυρες γενναιοφρόνως, ὑπηνέγκατε χαίροντες, καὶ ἐχθροῦ τὴν κακίαν συντρίβοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἴὸν τῶν ἀκοῶν, τῆς προμήτορος Εὐας, Γαβριὴλ σοὶ προσφωνῶν, τὸ Χαῖρε ἀληθῶς, ἐξετίναξε Δέσποινα· μόνη γὰρ τὸν ἀναιρέτην, τῆς κακίας τοῦ ὄφους, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον ἐκύησας.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.

Σοφία λόγων, θεϊκῶν τοὺς ἀσόφους διήλεγξας, καὶ στρεβλώσεις τῆς σαρκός, ἰσχύϊ Πνεύματος ἠνεγκας, Πρόκλε παμμακάριστε, Μάρτυς θεόπνευστε.

Ἀναρτηθέντα, ὠμοτάτως κελεύει σε ξέεσθαι, ὁ παράφρων πρὸς Θεόν, ψυχῆς τὰ ὄμματα τείνοντα, καὶ τῆ καρτερία σου, καλλωπιζόμενον.

Θλάσιν ἀνδρείως, τῶν μελῶν καθυπέμεινας πάνσοφε, αἷματι δὲ τὴν πυράν, τῆς ἀσεβείας ἀπέσβεςας, Πρόκλε δυναμούμενος, τῆ θείᾳ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Λῦσον Παρθένε, τὸν δεσμὸν τῶν κακῶν μου συνδέουσα, τῆ στοργῇ με τοῦ ἐκ σοῦ, τεχθέντος Λόγου πανάμωμε, καὶ σῶσόν με Δέσποινα, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ

» Χριστέ· οὐ γὰρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἰλάριον πιστοί, καὶ τὸν ἔνδοξον Πρόκλον, ἀθλήσαντας στερρῶς, καὶ ἐχθρὸν καθελόντας, συμφώνως τιμήσωμεν, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες· οὗτοι θαύμασι, τῶν παθημάτων τὸ σκότος, ἐκδιώκουσι, φωταγωγοῦντες τοὺς πίστει, αὐτοῖς προσπελάζοντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεςιν, ἀμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, ἀεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν Ἄμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ἀλαλάζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἦκολούθει σοῦ τοῖς λόγοις, τὸ τοῦ πράγματος βέβαιον· ὁ γὰρ αἰμοβόρος, εἶργετο προβαίνειν τοῖς ἔμπροσθεν, ἕως Χριστὸν τὸν τῶν ὅλων μόνον Κύριον, ὠμολόγησε, Πρόκλε Θεὸν ὑπεράγαθον.

Τεταμένος καὶ τῷ ξύλῳ, τοῖς ἰμάσι πεδούμενος, καὶ ποικιλοτρόπως, Μάρτυς ταῖς αἰκίαις βαλλόμενος, θεοῖς ἀψύχοις τὸ σέβας οὐ προσένειμας, ἐν Κυρίῳ Θεῷ σου, σαφῶς δυναμούμενος.

Ἀητήτῳ παρρρησία, καὶ γενναίῳ φρονήματι, ἀθλοφόρε Πρόκλε, ἔστης πρὸ βημάτων τὴν σάρκωσιν, διαπρυσίως κηρύττων τοῦ κενώσαντος, ἑαυτὸν μέχρι δούλου, μορφῆς Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ἰταμὸς μὲν ὁ διώκτης, τοῖς σοφοῖς ἐπεδείκνυε, τῶν βασάνων εἶδη, καὶ τὸν βιαιότατον θάνατον· ἀκαταπλήκτους δὲ βλέπων κατεπλήττετο, καὶ τὴν ἥτταν ὀρῶν, ἑαυτοῦ ἐμωραίνετο.

Θεοτοκίον.

Συντριβὲν τῇ παραβάσει, τῶν χειρῶν σου τὸ ποίημα, κατοικτείρων Λόγε, μήτραν ἀπειρόγαμον ὄκησας, καὶ ἐν δυσι ταῖς οὐσίαις προελήλυθας, ἀφθαρσίας καινίζων, ὁδοὺς τοῖς εἰδόσι σε.

Ῥδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε ἰσχύς, τῶν Μαρτύρων καὶ στήριγμα· σὺ Ἅγιε τοῖς Ἁγίοις, ἀδιάσειστον τεῖχος, ἀθλοῦσι προθυμότατα.

Ἐρωτι θεϊκῶ, τὴν ψυχὴν πυρακτούμενος, ὑπέφερες ταῖς λαμπάσι, φλογιζόμενος Πρόκλε, παμμάκαρ ἀξιάγαστε.

Πῦρ μόνον δειλιῶ, τὸ αἰώνιον ἔκραζες, φλεγόμενος Μάρτυς Πρόκλε, προσταγαῖς τοῦ τυράννου, καὶ γνώμη θανατούμενος.

Θεοτοκίον.

Τίς δύναται τὸ σόν, ἐρμηνεῦσαι μυστήριον, ᾧ Δέσποινα Θεοτόκε; τὸν γὰρ Κτίστην τῶν ὄλων, ἀφράστως ἐσωμάτωσας.

Ῥδὴ στ΄. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Οὐ πῦρ οὐδὲ μάστιγες, οὐ θῆρες οὐδὲ θανάτου πεῖρα, γενναιότατοι ὑμᾶς χωρίσαι, τῆς τοῦ Θεοῦ, καθαρᾶς ἀμώμου τε, ἀγαπήσεως κατίσχυσε.

Νόμοις ἐγκωμίων οὐ δουλεύει, ἢ τῶν Μαρτύρων ὄντως, μέχρις αἵματος ἀνδραγαθία· μόνος αὐτούς, ὁ δοξάζων Κύριος, μεγαλύνει ὡς θεράποντας.

Εὐπλόως τὸ πέλαγος περῶντες, τῶν χαλεπῶν βασάνων, προσωρμίσθητε πρὸς θεῖον ὄρμον, τῆς ἐν Χριστῷ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, αἰδίου ἀπολαύσεως.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ἡ Παρθένος ἀνεβόα, ὁ Ἡσαΐας πάλαι, βουλῆς Ἄγγελον μεγάλης τίκτει,

Ἐμμανουήλ, τὸν Θεὸν καὶ Κύριον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ

» με, καταγιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἄλλ' ὡς Θεός, ἐκ

» φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Τοὺς ἀσφαλεῖς. Γερασίμου.

Ὡς συγγενεῖς, καὶ ἐν τοῖς τρόποις σύμψυχοι, καὶ ἐν παντί, ὁμονοοῦντες ὥφθητε, Πρόκλε Μάρτυς ἀξιάγαστε, σὺν Ἰλαρίῳ τῷ θεόφρονι· τὸ πάθος γὰρ Χριστοῦ ἐξεικονίσαντες, τῆς παρ' αὐτοῦ εὐκλείας ἠξιώθητε, αἰτούμενοι πᾶσι θεῖαν ἄφεσιν.

Συναξάριον.

Τῇ IB' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόκλου καὶ Ἰλαρίου.

Στίχ. Ἦνεγκε γυμνὸς πυκνὰ ὁ Πρόκλος βέλη.

Εἶπει δὲ Ἰλάριος ἐτμήθη κάραν.

Δωδεκάτη βέλος εἶλε Πρόκλον, ξίφος Ἰλαρίον τε.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Μαξίμου ἡγεμόνος.

Κατεσχέθη δὲ πρῶτον ὁ Ἅγιος Πρόκλος, καὶ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ὁμολογήσας τὸν Χριστόν, Μαξίμῳ τῷ ἡγεμόνι ἐκδίδοται καὶ λαμπάσι πυρὸς τὴν γαστέρα καὶ τὰς πλευρὰς κατακαίεται καὶ ξέεται καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμᾶται καὶ λίθῳ βαρεῖται τοὺς πόδας· καὶ ἀπαγόμενος τοῦ τοξευθῆναι, συναντᾷ τὸν ἑαυτοῦ ἀνεψιὸν Ἰλάριον, ἐλκόμενον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Πρόκλος ταῖς νιφάσι τῶν βελῶν κατατρωθεὶς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰλάριος, ἐρωτηθεὶς καὶ χριστιανὸν ἑαυτὸν ἀποκαλεσάμενος, κρεμασθεὶς τύπτεται καὶ ἐπὶ μιλίοις τρισὶ σύρεται· εἶτα τὴν κεφαλὴν ἐκτμηθεὶς, κατετέθη μετὰ τοῦ Ἁγίου Πρόκλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ τοῦ Μαλεΐνου, ὃς ἐχρημάτισε πατὴρ πνευματικὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ.

Στίχ. Ζήσας, Μιχαήλ, ὡς ἄσαρκος ἐν βίῳ,

Ὁμωνύμῳ νῦν συμπαρίστασαι Νόφ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σεραπίωνος· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀνδρέου τοῦ στρατηλάτου, Ἡρακλείου, Φαύστου, Μηνᾶ καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μάμαντος, πέραν ἐν τῷ Σίγματι.

Στίχ. Πῖόν τι Χριστῷ θῦμα καὶ Σεραπίων,
Χριστοῦ παρ' ἐχθρῶν εἰς τὸ πῦρ βεβλημένος.

Ὡς ἄρμα αἶμα τετράιππον εἰς Πόλον
Εὐροῦσα, ἐξώρμησε τετράς Μαρτύρων.

Μάμαντα ἂν δὲ ἀγέραστον παρίδω,

Πῶς ἂν φανείην φίλος εἶναι Μαρτύρων;

Ἡ Ἁγία Βερονίκη ἡ αἰμορροοῦσα, ἦν ἰάσατο ὁ Χριστός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὅλου νοητῶς δράττεταί σου νῦν, Λόγε,

Ἡ κρασπέδου σου πρὶν μόνον δραξαμένη.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς· Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Σώματα τοῖς αἰκισμοῖς, ἐκδεδωκότες πόθῳ, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου Μάρτυρες, πρὸς τούτου τὸν στέφανον, τὸν τῆς δικαιοσύνης, ἐδέξασθε εἰκότως.

Φωτὶ τῷ θεῷ τὸν νοῦν, πεφωτισμένοι πίστει, βασάνων σκότος παρεδράμετε, βοῶντες πανεύφημοι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐρῆρει χειλέων τῶν σῶν, μελισταγῶν λογίων, παμμάκαρ Πρόκλε θεῖον ἴαμα, ποτίζων τοὺς μέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥώμη τῇ θεῖα τὸν νοῦν, ὀχυρωθεὶς βασάνων, πικρὰς ιδέας ἐκαρτέρησας, κραυγάζων Ἰλάριε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῶν κτισμάτων Ἀγνή, ἀγιωτέρα κύεις, τὸν πάντων Κτίστην διαμένουσα, Παρθένος ἀμίαντος, εὐλογημένη ἀεὶ, Μῆτερ δεδοξασμένη.

Ῥδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Μετὰ πλείστας βασάνους τοξεύμασιν, ἀνημέροις ἐχθρός σε προδίδωσιν· ὑφ' ὧν κατατεμνόμενος, παναοίδιμε Πρόκλε, χαίρων εἰς χεῖρας, τοῦ Θεοῦ ἐναπέθου τὸ πνεῦμά σου.

Ἐπληγώθη τὸ τίμιον σῶμά σου, ἀνευδότοις τοξεύμασιν Ἄγιε, καὶ ἀνιάτως ἔπληξε, δυσμενεῖς ἀσώματους, μὴ μελωδοῦντας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Λαμπρυνόμενος αἴγλη τῆς χάριτος, ὥσπερ λίθος ἐν γῆ κυλιόμενος, συνέτριψας

Ἰλάριε, ὀχυρώματα πλάνης, μέλπων συντόνως· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων σου ῥεύσαντες, ἀσεβείας τὸ πῦρ ἐναπέσβησαν, τοὺς δὲ πιστοὺς κατήρδευσαν, μελωδοῦντας ἀπαύστως· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθεὶς ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου, ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας καὶ πλάσας με, Θεοκῆτορ Δέσποινα, ἀνεκτήσατο κόσμον, οὕτω βοῶντα· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ

» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ

» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε

» τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἴδε φωταυγῆς καὶ ἱερὰ καὶ εὐσημος, τῶν Μαρτύρων μνήμη ἔλαμψε, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγοῦσα, τὸν ζόφον τῆς κακίας ἐξαίρουσα, καὶ νέφη τῶν ψυχῶν ἀπελαύνουσα, καὶ ἰαμάτων χάριν βρύουσα.

Ὡς δύο μαζίοι πνευματικοὶ προχέετε, ἰαμάτων γάλα Ἅγιοι, πᾶσαν ἐκτρέφοντες καρδίαν, πικρίαν νοσημάτων διώκοντες, καὶ πάθη χαλεπὰ θεραπεύοντες· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Σταγόσιν αἱμάτων ἀθληταὶ φοινίξαντες, ἀλουργίδα παναοίδιμοι, ταύτην ὠραίως τε φοροῦντες, Χριστῷ συμβασιλεύετε πάντοτε, τῷ μόνῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκετεύοντες.

Ἡ γῆ ἐπευλόγηται ὑμῶν τοῖς αἵμασι, καὶ λειψάνων καταθέσεσι· τῶν πρωτοτόκων δ' Ἐκκλησία, τοῖς πνεύμασιν ἐνθέως φαιδρύνεται· ἐν ἧ μετὰ Μαρτύρων ὡς Μάρτυρες, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκετεύσατε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ἀγνῆ γεγένησαι, Παναγία Μητροπάρθενε, τοῦ διὰ σοῦ ἐπιφανέντος, ἐν ὕλῃ ὀρωμένη τοῦ σώματος, καὶ πάντας τοὺς ἐν σκότει φωτίσαντος· ὅθεν σε πιστεὶ μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθη-
» σας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὁρα,
Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ,
καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου
τοῦ Σαββαΐτου*.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια ἀμφοτέρων ἀνά γ'.

Στιχηρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Γαβριήλ ὁ μέγιστος ὁ νοῦς, ὁ θεοειδέστατος, ὁ φωταυγῆς καὶ σωτήριος, φῶς τὸ τρισήλιον, καθορᾷ καὶ μέλπει, σὺν ταῖς ἄνω τάξεσι, τὸ θεῖον καὶ φρικῶδες μελῶδημα, καθικετεύει τε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ μέγα μυστήριον τὸ πρὶν, τοῖς Ἀγγέλοις ἄγνωστον, καὶ πρὸ αἰώνων τηρούμενον, μόνος πεπίστευσαι, Γαβριήλ καὶ τοῦτο, τῇ μόνῃ τεθάρρηκας, Ἀγνῆ εἰς Ναζαρέτ ἀφικόμενος· μεθ' ἧς ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Φωτὸς ὢν ἀνάπλεως ἀεὶ, καὶ ποιῶν τὸ θέλημα, καὶ ἐκτελῶν τὰ προστάγματα, τοῦ Παντοκράτορος, ἀρχηγὲ Ἀγγέλων, Γαβριήλ πανάριστε, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας περισφζε, ἀεὶ αἰτούμενος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Πάτερ θεοφόρε Στέφανε, θεία φρονήσει τὸν νοῦν, ὀχυρώσας λαμπρότατα, τὸν θυμὸν ἀνδρεία τε, σωφροσύνη τὴν ἔφεσιν, δικαιοσύνη ἄπασαν δύναμιν, ψυχῆς ἰθύνας

φιλοσοφώτατα, ἄρμα τερπνότατον, ἀρετῶν συνήρμους, οὐ ἐπιβάς, χαίρων ἀνελήλυθας, πρὸς ὕψος ἔνδοξε.

Πάτερ θεηγόρε Στέφανε, θεολογία τὸν νοῦν, κατελάμπρυνας Ὅσιε, δορυφόρον οἶά περ, τὸν θυμὸν προτεινόμενος, κατὰ βλασφημῶν μάκαρ αἰρέσεων, ἐπιθυμία τρυφῆς τῆς ἄνωθεν ἥς κατηξίωσαι, μετασχεῖν θεσπέσιε, παρεστηκῶς, θρόνῳ τοῦ παντάνακτος, καὶ παντοκράτορος.

Πάτερ θεορρήμον Στέφανε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, πιεζόμενος πάντοθεν, πρὸς τὸ πρῶτον αἴτιον, ἀνατρέχειν ἀνέπεισας· καὶ κατευνάσας κόσμου τὸν τάραχον, καὶ τοὺς θορύβους ἀποσεισάμενος, νοῦ καθαρότητι, συνεκράθης πάντοτε, πρὸς ἐφετῶν, ὄντως τὸ ἀκρότατον, θεόφρον Ὅσιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Συγχαρήτε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Ἀγγέλων ταξιαρχίαι· ὁ πρωτοστάτης γὰρ ὑμῶν, καὶ ἡμέτερος προστάτης, ὁ μέγας Ἀρχιστράτηγος, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ τεμένει, παραδόξως ἐποπτανόμενος ἀγιάζει. Ὅθεν κατὰ χρέος ἀνυμνοῦντες αὐτὸν βοήσωμεν· Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ σκέπη τῶν πτερύγων σου, μέγιστε Γαβριήλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε· ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Νοῦς ὁ προαιώνιος, φῶς ὑπεστήσατο δεύτερον, Γαβριήλ σὲ μεθέξουσιν, ἐνθέοις φωτίζοντα, πᾶσαν οἰκουμένην, καὶ τὸ ἀπ' αἰῶνος, ἀνακαλύπτοντα ἡμῖν, θεῖον καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, ἐν μήτρᾳ σωματούμενον, παρθενικῇ τὸν ἀσώματον, καὶ γενόμενον ἄνθρωπον, εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Στίχ. Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Θρόνῳ παριστάμενος, τῆς τρισηλίου Θεότητος, καὶ πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς θείαις λαμπρότησι, ταῖς ἐκπεμπομέναις, ἀπαύστως ἐκεῖθεν, τοὺς ἐπὶ γῆς χαρμονικῶς, χοροστατοῦντας καὶ εὐφημοῦντάς σε, παθῶν ἀχλύος λύτρωσαι, καὶ φωτισμῷ καταλάμπρυνον, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Θραυσον τὰ φρυγάματα, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ τῆ ποιμήνη σου, συνεχῶς ἐπερχόμενα.

Κόπασον τὰ σχίσματα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας. Πράννον τὸν σάλον, τῶν ἀμετρήτων πειρασμῶν. Ῥῦσαι κινδύνων καὶ περιστάσεων, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας, καὶ σοῦ τῆ σκέπη προστρέχοντας, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡς ταξιαρχὴς καὶ πρόμαχος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγὸς Ἀρχιστράτηγε, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, νόσων καὶ δεινῶν ἀμαρτημάτων ἐλευθέρωσον, τοὺς εἰλικρινῶς ἀνυμνοῦντας, καὶ αἰτουμένους σε ἔνδοξε, ἐνεργῶς ὡς ἄυλος, τὸν ἄυλον καθορῶν, καὶ τῷ ἀπροσίτῳ φωτί, τῆς τοῦ Δεσπότητος δόξης καταλαμπόμενος. Αὐτὸς γὰρ φιλανθρώπως, σάρκα δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου προσείληφε, σῶσαι βουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγε, δυσωποῦμέν σε αἰεὶ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς σαῖς δεήσεσι τειχίσης ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερύγων, τῆς ἀύλου σου δόξης, φρουρῶν

ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς ταξιάρχης τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς θεῖος Ἀρχάγγελος, τῶν νοερῶν στρατιῶν, Τριάδος τὴν ἔλλαμνιν, καθυποδέχη λαμπρῶς, Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγε· ὅθεν ἐκ πάσης βλάβης, καὶ παντοίας ἀνάγκης, σῶζε ἀπαρατρώτους, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας, καὶ πόθῳ ἀνευφημοῦντας, τὰ σὰ θαυμάσια.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ὅμοιον. Γερασίμου.

Ὡς θεῖον στεφάνωμα, τὴν ἀρετὴν ἐσχηκώς, λαμπρῶς ἐστεφάνωσας, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ἐν λόγοις καὶ πράξεσι· σὺ γὰρ ὡς Ἱεράρχης, καὶ σοφὸς θεηγόρος, θεῶν ἁσμάτων λύρα, Πάτερ Στέφανε ὠφθης· διὸ ταῖς σαῖς φαιδρότησιν, ἡμᾶς στεφάνωσον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Ἀρχαγγέλου, καὶ τοῦ Ὁσίου. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀρχαγγέλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ὡς παμμέγιστον τὸν Γαβριὴλ αἰνέσω. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ὡς φῶς χρηματίζοντα, ταῖς πρὸς τὸ φῶς τὸ ἀκρότατον, ἀύλοις μεθέξεσι, θεῖον καὶ ἄυλον, ἱκετεύω σε, Ἀρχάγγελε τὸν νοῦν μου, φωτίσαι πρεσβείαις σου, ὅπως ὑμνήσω σε.

Στησώμεθα σήμερον, χοροὺς ἐνθέους γηθόμενοι, τὸν πρῶτον γεραίροντες, τῶν ἁσωμάτων Νόων, τὸν τὴν ἄρρητον, χαρὰν μεμνηκότα, ἐν κόσμῳ φοιτήσασαν, δι' ἀγαθότητα.

Προστάτην σε μέγιστον, καὶ πρὸς Θεὸν ἀντιλήπτορα, καὶ τεῖχος καὶ στήριγμα, Γαβριὴλ ἔχοντες, οἱ ποθοῦντές σε, ρύόμεθα κινδύνων, καὶ βλάβης τοῦ ὄφους, ἀνευφημοῦντές σε.

Θεοτοκίον.

Ἄγνην σε πανάμωμον, ὁ Γαβριὴλ ὡς ἐώρακε, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, λαμπρῶς ἐβόησεν, ἀπειρόγαμε, βροτῶν ἢ σωτηρία, Ἀγγέλων τὸ καύχημα, καὶ σεμνολόγημα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Σοὶ Στέφανε στέφανόν σοι ὁμώνυμον οἶσομεν ὕμνων. Θεοφάνους.

Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Σοὶ τῆς σῆς παμμάκαρ διδαχῆς, χρέος προσκομίζοντες, τὴν ἀμοιβὴν ἀποτείνομεν στέφανον, ἐγκωμίων πλέκοντες· σὺ δὲ ἴλεως, δεδεγμένος πανόλβιε, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, χάριν μοι παράσχου τὴν τοῦ Πνεύματος.

Ὁλεθρίων ὄρμημα παθῶν, Πάτερ κατεμάρανας, ὡς λογισμὸν κεκτημένος θεόφρονα· εὐμενῆς γὰρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσηγῆς τε καὶ κόσμιος, λόγῳ τῆς σοφίας, Στέφανε καὶ γνώσεως στεφόμενος.

Ἱερῶς ἐκόσμησας σαυτόν, Πάτερ διὰ γνώσεως, καὶ πρακτικῆς ἐνεργείας χαρίσματος, θεορρήμον Στέφανε, ἐφιέμενος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἐλπίδος, ἄριστα παμμάκαρ οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον.

Τῶν κτισμάτων σὺ ὡς ἀληθῶς, ὑπερτέρα πέφηνας, τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων

Πάναγνε· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς ηὐδόκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· ᾧ σὺν παρρησίᾳ, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ῥδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Μεθέξει φωτὸς ἀυλοτάτου, ὡς ἄυλος ὄντως Γαβριήλ, ἀύλως φωτιζόμενος, φῶς καθορᾶσαι δεύτερον, τοὺς ὑλικοὺς ἐκάστοτε, βροτοὺς φωτίζων ὑμνοῦντάς σε. Μεγίστης εὐκλείας ἠξιώθης, τὸ μέγα μυστήριον ἡμῖν, ἀνακαλύψας μέγιστε, Ἀγγέλων δι' οὗ ἦρθημεν, οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς μέγιστον, ὕψος μεγάλως τιμῶντές σε.

Ἐπίφανον πᾶσιν οὐρανόθεν, τοῖς πόθῳ ζητοῦσί σε ἀεὶ, καὶ παῦσον τὸ κλυδώνιον, τὸ καθ' ἡμῶν κινούμενον, τῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ὧ Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε. Θεοτοκίον.

Γνωρίζων τὸ πάλαι κεκρυμμένον, μυστήριον Κόρη σοι ποτέ, ὁ Γαβριήλ ἐκραύγαζε· Χαῖρε Θεοῦ παλάτιον, ἐν ᾧ οἰκήσας ἅπαντας, βροτοὺς θεώσει ὡς εὐσπλαγχνος.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Ἐξέλαμψεν ὁ βίος σου, θεοφόρε Στέφανε, ὀλολαμπῆς ὡς ἥλιος, ἐν τῷ κόσμῳ καὶ κατεφώτισε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προσανέχοντας.

Φωτίζονται τὰ πέρατα, διδαχαῖς σου Ὅσιε· ὡς γὰρ φωστήρ ἐξέλαμψας, θεοφόρε τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά σου.

Ἀδούλωτον ἐτήρησας, τὴν ψυχὴν σου πάθεσι, καὶ ἡδοναῖς τοῦ σώματος, θεοφόρε Στέφανε τίμιε· διὸ νῦν ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε·

Θεοτοκίον.

Ἐφάνης καθαρότητι, ὡσεὶ κρίνον Δέσποινα, τῶν ἀκανθῶν ἐκλάμψασα, λαμπηδόσι τῆς παρθενίας σου, ἐν μέσῳ Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν

» Ἐθνῶν στεριεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου,

» ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ μέγας Γαβριήλ, ἀρχηγὸς τῶν Ἀγγέλων, δεικνύμενος ἀεὶ, σὺν αὐτοῖς ἀνακράζει, τὸ θεῖον μελώδημα, τῇ Τριάδι γηθόμενος. Τοῦτον ἅπαντες, μεγαλοφώνως ἐν πίστει, ἀνυμνήσωμεν, καὶ καθαρᾶ διανοίᾳ, αἰσίως δοξάσωμεν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τὸ αἶμά σου σοφέ, μυστικῶς ἀνεβόα, ἐκ γῆς πρὸς τὸν Θεόν, ὡς τοῦ Ἄβελ θεόφρον· τρανῶς γὰρ ἐκήρυξας, τὴν Τριάδα τὴν ἄκτιστον· ὅθεν Ὅσιε, ποιμαντικῶς διαπρέψας, ἀπεδίωξας, τοὺς τῆς αἰρέσεως λύκους, σφενδόνη τοῦ Πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας· καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ῥοδὴ δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ἴστασο μεθέξει θεαρχικαῖς, πάλαι Γαβριήλ ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων, τὸν Προφήτην Δανιήλ, καὶ ἐντιθεὶς τὴν δῆλωσιν, τῶν ἀγνοουμένων ἐν πνεύματι.

Στόμασι πηλίνοις σε χαρμονικῶς, πύρινον τὴν φύσιν ὑπάρχοντα, ἀνευφημοῦμεν· ἐξελοῦ ἡμᾶς πυρός, διηνεκῶς φλογίζοντος, θείαις Γαβριήλ μεσιτεῖαις σου.

Τὴν ὑπὲρ τὸν ἥλιον θείαν στολὴν, δόξη ἀπροσίτῳ ἀστράπτουσαν, ἡμφιεσμένους, στρατηγὲ τῶν Λειτουργῶν, τῷ Βασιλεῖ παρίστασαι, τῷ ἐπουρανίῳ γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὅλην σε τῷ Πνεύματι ὁ Γαβριήλ, περιηgniσμένην Πανάμωμε, κατανοήσας, ἐκβοᾷ σοὶ ἐμφανῶς· Χαῖρε ἀρᾶς ἡ λύτρωσις, καὶ τῶν προπατόρων ἀνάκλησις.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐλήλυθας, ἐκ παρθένου.

Σὺ Στέφανε, μοναζόντων ἐγένου στεφάνωμα, ὡς λίθον πολύτιμον, τὴν ἀρετὴν περικείμενος· ὦφθης γὰρ μακάριε, θεοχαρίτωτον ὄντως ἐγκαλλώπισμα.

Τὴν ἔνθεον, θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας· διὸ τῶν χαρίτων σε, αὕτη στεφάνοις ἐλάμπρυνε, δόξαν τὴν αἰώνιον, σοὶ προξενήσασα Πάτερ πανσεβάσμιε.
Ἀμάραντον, ὁ Δεσπότης παμμάκαρ σοὶ στέφανον, ὡς δίκαιος ἐπλεξε, τῆς ἀρετῆς ἀμειβόμενος· Σάββα τοῦ θεόφρονος, σὺ μαθητῆς γὰρ ἐγένου γνησιώτατος.
Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως, τὸν καρπὸν μοι ἡ Εὐα προσήνεγκε· ζωὴν δὲ γεννήσασα, τὴν ἐνυπόστατον Πάναγνε, αὐθὶς με ἀνώρθωσας· διὸ κραυγάζω σοὶ· Χαῖρε ἀειπάρθενε Δέσποινα.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Νοὸς κατὰ μέθεξιν, τοῦ πρώτου φωτιζόμενος, δεύτερον ὠράθης φῶς κραυγάζων, σὺν ταῖς ἀπειροῖς Ἀγγέλων τάξεσιν· Ἅγιος Πατὴρ ὁ παντουργός, Υἱὸς ὁ συνάναρχος, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ σύνθρονον.

Τὸ εἶδός σου πύρινον, τὸ κάλλος ὑπερθαύμαστον, ἅπασαν διάνοιαν ἐκπλήττον, μέγα τὸ κλέος Γαβριὴλ μέγιστε, θείων Ἀσωμάτων ἀρχηγέ, πάντων ἐγκαλλώπισμα, τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Ὁ θεῖος ὡς εἶδέ σε, καιρῷ τοῦ θυμιάματος, πάλαι συνεστῶτα Ζαχαρίας, μένει κωφεύων· οὐ γὰρ ἐπίστευσε, σοῦ τῆ ἀγγελία τῆ φρικτῆ, ἥπερ ἐξεφώνησας, Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἀγιάσματος, ὑπάρχουσα πανάμωμε, φωνῆ Γαβριὴλ τοῦ Ἀρχαγγέλου, τὸν ἐν Ἅγίοις ἀναπαυόμενον, τέτοκας πανάγιον Θεόν, πάντας ἀγιάζοντα, καὶ δεινῶν ἐξαιρούμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Μεσίτης Θεοῦ.

Ὁρμὴν τῶν παθῶν, ἀπαθείας ἔρωτι κατέσβεσας, θεοφόρε Στέφανε, καὶ ταῖς θεωρίαις τε καὶ πράξεσι, κατελάμπρυνας Πάτερ, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Νοῖ καθαρῷ, ταῖς γραφαῖς ὠμίλησας τοῦ Πνεύματος, θεορῶν Στέφανε, καὶ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως, συνελέξω τὸν πλοῦτον, θεόφρον Πάτερ Ὅσιε.

Σοφίας βυθόν, ἐρευνήσας Στέφανε κατέλαβες, εὐρεῖν ὅσον χρήσιμον, καὶ τὸν μαργαρίτην τὸν πολύτιμον, διὰ πόνων ἐκτήσω, παμμάκαρ τὸν τῆς γνώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἴδου ἐν γαστρὶ, Θεοτόκε πάναγνε Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον ἔσχηκας, ὥσπερ Ἡσαΐας προηγόρευσε, ὑπὲρ φύσιν τε τοῦτον, Θεογεννητορ τέτοκας.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Γεώδεις γλῶσσαι γεραίρειν σε, τὸν νοῦν τὸν φωταυγῆ καὶ οὐράνιον, οὐκ ἐξισχύουσι, περιφανῶς λαμπρυνόμενον, ταῖς ὑπὲρ νοῦν· καὶ λόγον, θείας λαμπρότησιν.

Ἄκτις ἡλίου πολύφωτε, πυρίνων Λειτουργῶν Ἀρχιστράτηγε, ταῖς σελασφόροις σου, πρὸς τὸν Δεσπότην δεήσεις, τοὺς ὑμνητάς σου σκότους, παθῶν ἐξάρπασον.

Βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τὴν πίστιν τὴν ὀρθόδοξον κράτυνον, παῦσον τὰ σχίσματα, τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχάγγελε, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην πάντων, σοῦ παρακλήσεις.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων θείων ὑπήκοος, Ἀγνή τοῦ Γαβριὴλ ἐχρημάτισας, καὶ τὸν προάναρχον, Λόγον σαρκὶ ἀπεκύησας, τῆς ἀλογίας κόσμον, ἀπολυτρούμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Οἰκουμένης φωστὴρ φαινότατος, Πάτερ ἀναδέδειξαι λόγου λαμπρότησι, καταφωτίζων Στέφανε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προστρέχοντας.

Μακαρίως τὸν βίον διέδραμες· μύσας τὰς αἰσθήσεις γὰρ ἔξω γεγένησαι, τῆς κοσμικῆς συγχύσεως, καὶ Θεῷ προσωμίλησας Στέφανε.

Ὡς καλὸς ὡς ὠραῖος ὁ στέφανος, ᾧ νῦν ἐστεφάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταῖς ἀρεταῖς στεφόμενος, καὶ παθῶν βασιλεύσας Πανάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ φύσιν Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ἐπικαλοῦμαι

» ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν ὡς πρωτεύων, τὸ πρὸ αἰῶνων ὀρισθὲν ὄντως μέγα, σὺ Γαβριὴλ πεπίστευσαι μυστήριον, τόκον τὸν ἀπόρρητον, τῆς Ἁγίας Παρθένου, Χαῖρε προσφωνῶν αὐτῇ, ἡ κεχαριτωμένη. Χρεωστικῶς σε ὄθεν οἱ πιστοί, ἐν εὐφροσύνῃ ἀεὶ μακαρίζομεν.

Συναξάριον.

Τῇ Π΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Σύναξις τελεῖται τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ.

Στίχ. Τῶν σῶν ἀγαθῶν ὥσπερ οὐκ ἔχω κόρον,

Ὡς οὐδ' ἑορτῶν, Γαβριήλ, Ἄρχων Νόων.

Τῇ δεκάτῃ Σὲ τρίτῃ συναγήοχεν ὧδε Γαβριήλ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.

Στίχ. Καὶ σκῶλα καὶ θήρατρα καὶ πάγας βίου,

Φυγῶν Στέφανος εἰς Ἐδέμ λόχμας ἔδου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γολινδούχ, τῆς μετονομασθείσης Μαρίας.

Στίχ. Σκηνοῖς, Γολινδούχ, εἰς Ἐδέμ· σκηναὶ δέ σοι

Τὸ τοῦ Βαλαάμ, ὡς σκιάζουσαι νάπαι.

Αὕτη ἦν ἐκ Περσίδος, συνοικήσασα ἀνδρὶ Ἀρχιμάγῳ, ἐπὶ βασιλέων, Περσῶν μὲν, Χοσρόου, Ῥωμαίων δέ, Μαυρικίου. Μεθίσταται δὲ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν καὶ βαπτίζεται, διὰ τὸ ἐν ἐκστάσει αὐτὴν γενέσθαι καὶ ἰδεῖν τοὺς προγόνους αὐτῆς καὶ τοὺς διαφέροντας ἐν τῇ γεέννῃ, οἱ ἐν ἀπιστίᾳ τὸν βίον κατέλυσαν. Διὰ τοῦτο παρά τε τοῦ ἰδίου ἀνδρός, Ἀρχιμάγου τυγχάνοντος, παρά τε τοῦ βασιλέως, εἰς τὸ τῆς λήθης φρούριον ἐκπεμφθῆναι καταδικάζεται. Καὶ διαγαγοῦσα ἐν αὐτῷ χρόνῳ ὀκτῶ καὶ δέκα καὶ μὴ πεισθεῖσα, εἰς λάκκον, ἐν ᾧ δράκων ἦν, ἀκοντίζεται. Χρόνον δὲ τετραμηνιαῖον ἐκεῖσε ποιήσασα, ἐξημέρωσε τοσοῦτον αὐτόν, ὡς ἐπ' αὐτῷ ἐπικλίνεσθαι καὶ ἐπαναπαύεσθαι. Ἀλλὰ καὶ χάριν ἐκ Θεοῦ ἔλαβε, μὴ ὑπὸ πείνης τοῦ λοιποῦ ἐνοχλεῖσθαι.

Εἶτα, ἐκεῖθεν ἀνεγκυσθεῖσα, τῷ τοῦ Χοσρόου υἱῷ καθίσταται εἰς ἐξέτασιν καὶ τύπτεται μᾶστιξιν, ἐξ ὧν ὁ μαστὸς αὐτῆς διαρρήγνυται· καὶ ἐν σάκκῳ, καμινιαίας αἰθάλης πλήρει ἐμβληθεῖσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσφαλισθεῖσα, ἐν τινὶ τόπῳ καταμόνας προσρίπτεται. Διαφυλαχθεῖσα δὲ ἀβλαβής, χαμαιτυπείῳ ἐκδίδεται, ἔνθα πολλοὶ τῶν ἀκολάστων εἰσερχόμενοι, ταύτην οὐχ εὔρισκον. Ἀπαγομένη δὲ τὴν ἐπὶ θάνατον, ἐρρύσθη ὑπὸ Ἀγγέλου. Τῆς δὲ δυσφορούσης ἐπὶ τὸ μὴ παθεῖν, ἐπιστὰς ὁ Ἄγγελος, ξίφος κατέχων, πλήττει αὐτὴν κατὰ τοῦ ἀνχένος, καὶ ἔδοξε τομὴν ἐργάσασθαι καὶ ἐκ τῆς τομῆς αἷμα ρυῖναι· ἐξ οὗ τὰ περικείμενα αὐτῇ ἱμάτια ἐβάφη καὶ ἰάσεις πολλὰς εἰργάσαντο.

Ἡ δὲ Ἁγία, παραγενομένη ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ προσκυνήσασα τοὺς Ἁγίους τόπους καὶ τὴν διαφορὰν τῆς πίστεως τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν αἱρέσεων γνοῦσα θεόθεν καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει παραγομένη, σορῶ μικρᾷ κατασχεθεῖσα, καταλιμπάνει τὰ τῆ δε καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδημεῖ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ῥδὴ ζ´. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἰωάννου, τόκον ἔνδοξε ἐμήνυσας, τῷ Ζαχαρίᾳ ποτέ, ἔνδον τοῦ θείου ναοῦ, ἐστῶτι καὶ ψάλλοντι, τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ περιδοξος, τοῦ οἴκου σου εὐπρέπεια, περιφανῶς Γαβριήλ, καθαγιάζει ψυχάς, πιστῶν καὶ προτρέπεται, μεγαλοφώνως βοᾷν· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λαμπρυνόμενος, μεθέξει Ἀρχιστράτηγε, πρώτου φωτὸς μυστικῶς, δεύτερον φῶς ἀληθῶς, ὠράθης τοὺς μέλλοντας, φωτίζων πάντοτε· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἀπεστάλη, Γαβριήλ ὁ Ἀρχιστράτηγος, χαρὰν μηνύων σοι, Παρθενομῆτορ ἀγνή, δι´ ἧς λύπη πέπανται, καὶ ἡ ἀρὰ ἀληθῶς, ἀπεστείρωται, καὶ εὐλογία ἦνθησε, τοῖς πιστοῖς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Μυρίζουσιν Ὅσιε τῶν σῶν δογμάτων, οἱ λόγοι τῇ χάριτι, τοῦ Πνεύματος λαμπόμενοι· Θεότητα μίαν γάρ, σέβων ἐν προσώποις τρισί, Λόγου τε τὴν σάρκωσιν ὑμῶν, εὐωδιάζεις ἡμᾶς πανόλβιε.

Ὁ βίος τῷ λόγῳ σου συνδραμῶν Πάτερ, διπλοῦν σοι τὸν στέφανον, παμμάκαρ προεξένησε· σοφίας γὰρ ὄργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τῷ Κτίστη σου βοᾷν· Εὐλογητὸς εἶ καὶ ὑπερένδοξος.

Νοὸς καθαρότητι καὶ διανοίας, θεόφρον λαμπρότητι, τὸν βίον διελήλυθας, ἀγνεία τε σώματος, καὶ παρθενία σεπτῇ, ἄριστον ἀνάθημα φανείς, τῷ παντεπόπτη καὶ παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Ἰθύνασα πάνσεμνε τὸν ἐμὸν βίον, πρὸς τὸν σὸν πανεύδιον, λιμένα καθοδήγησον, Θεὸν ἡ κῆσασα, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸν πᾶσι παρέχοντα πιστοῖς, τὴν ἀφθονίαν τῆς ἀγαθότητος.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ῥδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἱερολογίαις ἱεραῖς σε, λαὸς ἱερὸς ὑμνεῖ γηθόμενος· σὺ γὰρ τὸν παναίτιον, Λόγον σωματούμενον, τὸ καθ´ ἡμᾶς Ἀρχάγγελε, τῇ ἐξ ἡμῶν προσφωνεῖς, Παρθένω ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον· ὅθεν σὲ τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νοῖ τῷ μεγάλῳ τε καὶ πρώτῳ, ἀύλως Ἀρχάγγελε ἐνούμενος, στόματι πυρίνῳ σου, μέλπεις τὸ μελώδημα, τὸ φοβερὸν ὃ μέλπουσι, πάντες Ἀγγέλων χοροί· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐκλείαις σαφῶς πεποικιλμένος, ταῖς θείαις διέρχη τὰ οὐράνια, εἶτα τὰ ἐπίγεια, ἀποπεραιούμενος, τὰ ἱερὰ θελήματα, Χριστοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ, Ἀγγέλων Γαβριήλ ἀρχηγέτα, κλέος τῶν ἐν πίστει, ἀεὶ σε εὐφημούντων.

Σαρκὶ καθ´ ὑπόστασιν ὁ Λόγος, ἀνθρώποις προσομιλῆσαι προελόμενος, ἔσχε σε προτρέχοντα, καὶ προασπιζόμενον, τὸ ἱερὸν παλάτιον, ὃ ἱερὸν Γαβριήλ, καί, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς θρόνον τερπνὸν τοῦ Βασιλέως, ὡς πάντων τῶν ποιημάτων ὑπερέχουσας, ὡς τὸν ὑπερούσιον, μόνην οὐσιώσασαν, καὶ τοῖς βροτοῖς ἐνώσασαν, ἐνώσει κρείττονι, γεννήσεως ἀρρήτου καὶ ξένης, τὴν εὐλογημένην, ὑμνήσωμεν Παρθένον.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμιμος ποτέ.

Στέφος εὐπρεπές, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, τῆ κορυφῆ σου ἐπιτέθεικε, φερώνυμε Στέφανε, τῶν σῶν ιδρώτων ἔνεκα, τῶν ἀπειρῶν τε καμάτων σου, οὐς χαίρων ἠγωνίσω, τῷ τούτου πόθῳ πυρούμενος.

Ἵσθησιν παμμάκαρ, νοῖ τῷ πρώτῳ προσωμίλησας, ψυχῆς καθαρότητι, πολιτείας τε σεμνότητι, στεφανηφόρε Στέφανε, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἔρωτι σφοδρῷ, παμμάκαρ κατιχνεύσας, τοῦ θεοφόρου Σάββα Στέφανε, τὸν βίον τὸν ἔνθεον, πολιτείας τε σεμνότητα, ἐζήλωσας πανεύφημε· γέγονας ἐκμαγεῖον, τούτου γὰρ ὄντως πανάριστον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ὁ ἀπαθής, ἐν μήτρᾳ σου ἐνοῦται, τῷ ἀνθρωπίνῳ νοῖ Πάναγνε, σαρκός τε παχύτητι, ὑπὸ χρόνον τε γενόμενος, αἰώνων ὁ ὑπέρτερος· ὅθεν σε Θεοτόκον, πίσται καὶ πόθῳ δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Κάμιος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλ-
» λοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ῥδὴ θ´. Ἄπας γηγενής.

Ἴστασαι φρικτῶς, τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, διακονούμενος, καὶ καταστραπτόμενος, φωτοχυσίαις ταῖς ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ ἱερῶς θεούμενος καὶ φῶς ὀρώμενος, καὶ φωτίζων, πίσται τοὺς τιμῶντάς σε, ἱερὲ Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγε.

Ὡσπερ οὐρανός, ὀρᾶσαι κατὰστερος, θείαις λαμπρότησιν· ὥσπερ στρατηγέτης δέ, χερσὶ κατέχεις σκῆπτρον ὑπέρλαμπρον, καὶ διαθέεις ἅπασαν τὴν γῆν τὸ βούλημα, τοῦ Δεσπότη, πάντοτε ποιούμενος, καὶ δεινῶν τοὺς πιστοὺς ἐξαιρούμενος.

Στήσον τὸ δεινόν, βαρβάρων κλυδώνιον, ἐπεγειρόμενον, πάντοτε τοῖς δούλοις σου· τῆς Ἐκκλησίας παῦσον τὰ σχίσματα· τοῖς ὑμνηταῖς σου βράβευσον, πταισμάτων λύτρωσιν, βασιλεῖ τε, δώρησαι τὰ τρόπαια, Γαβριὴλ τῆ θερμῆ προστασία σου.

Ἡ περικαλλής, δυὰς καὶ περίδοξος, Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, θρόνῳ παριστάμενοι, τῆς θείας δόξης πᾶσιν αἰτήσασθε, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν, ὡς προστάται, ὡς τὴν ἀγαθότητα, τοῦ Δεσπότη ἐν πᾶσι μιμούμενοι.

Θεοτοκίον.

Φέγγος ἀστραπῆς, τοῦ τόκου σου ἔλαμψε, καὶ κατεφαίδρυνε, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, καὶ τὸν προστάτην τοῦ σκότους ὤλεσε, Θεογεννήτορ πάναγνε Ἀγγέλων καύχημα, καὶ ἀνθρώπων, πάντων τὸ διάσωσμα, τῶν ἀπαύστοις φωναῖς ἀνυμνούντων σε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἐπέρτιμε Στέφανε, νῦν καθαρῶς ἠδόμενος, καὶ τρυφῆς ἀπολαύων τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἔνθα τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, περὶ Θεὸν χορεύουσι μάκαρ, τοὺς σὲ νῦν γεραίροντας, μεσιτεύων πρὸς σὲ ἔλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ἐφετῶν ἀκρότατον, πρὸς τὸ μόνον τῷ ὄντι σαφῶς μακάριον, πρὸς τὸ πανυπέρτατον κάλλος, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ὄντως ἀγήρω, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ὡς ἥλιος ἔλαμψας, ἐν μοναστῶν συστήμασιν, ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων καθιερούμενος, καὶ ὡς περ ἀκτίνας ἐκπέμπων, τὰς ἀρετὰς τῆς σῆς πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, θεοφόρε Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πόρρωθεν, προφητικοῖς ἐν ὄμμασιν, οἱ Προφῆταί σε πάντες προανεφώνησαν, μέλλουσαν φανεῖσθαι Μητέρα, τοῦ παντουργοῦ καὶ πάντων Δεσπότη· διό σε πανύμνητε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀρρήτως πυρσευόμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐλλάμψεσι, τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, διέρχη
πᾶσαν τὴν κτίσιν, ὡς ἀστραπὴ Ἀρχάγγελε, πληρῶν τὸ θεῖον πρόσταγμα, Γαβριὴλ
ἀστραπόμορφε, φρουρῶν φυλάττων καὶ σκέπων, τοὺς σὲ φαιδρῶς ἀνυμνοῦντας.
Θεοτοκίον.

Εἰκόνος ἧς μετέλαβον, θεουργικῶς τῆς κρείττονος, ἐξώσθην, οἴμοι! ὁ τάλας, δι'
ἀκрасίας τῆς πάλαι· σὺ δὲ Χριστὲ ὡς εὐσπλαγχνος, ἀρρήτως κοινωνήσας μοι, τοῦ
χειρόνος μετείληφας, καινοποιήσας με Λόγε, παρθενικῶν ἐξ αἱμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀρχαγγέλου γ', δευτεροῦντες τὸ
α'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Γαβριὴλ Ἀρχάγγελε Θεοῦ, θεῖος Ἀρχιστράτηγος, καὶ ὑπουργὸς ἀναδέδειξαι· καὶ ταῖς
λαμπρότησι, καὶ ταῖς φρυκτωρίασι, τούτου ἀνγαζόμενος, ἀμέσως κατὰ μέθεξιν
δεύτερον, φῶς ἐχηρημάτισας, καὶ φωτίζεις τὴν περίγειον, ἐξαστράπτων, τῷ κάλλει τῆς
δόξης αὐτοῦ.

Γαβριὴλ πρωτάγγελε τὸ σόν, κλέος περιβόητον· καὶ θαυμαστή σου ἡ δύναμις· ἡ χάρις
ἔνθεος· ἡ μορφή ώραία· τὸ εἶδός σου πύρινον· ἡ τάξις ὑψηλὴ καὶ ὑπέρτιμος· ἡ φαῦσις
ἄυλος· ἡ ῥοπή ἀμετακίνητος, πρὸς τὸ χεῖρον, τῇ νεύσει τοῦ κρείττονος.

Γαβριὴλ Ταξίαρχε χαρᾶς, μυστικῆς προάγγελε, ὁ νυμφοστόλος ὁ ἔνδοξος, τῆς
Θεομήτορος, σὺν αὐτῇ τῷ Κτίστη, πάντων καθικέτευε, λυτροῦσθαι τῶν δεινῶν καὶ
τῶν θλίψεων, τοὺς σὲ γεραίροντας, καὶ τὰ θεῖα Εὐαγγέλια, σοῦ ἐν πίστει, δεχομένους
πάντοτε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὅπου ἐπισκιάσει ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις·
οὐ φέρει γὰρ τῷ φωτί σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἐωσφόρος. Διὸ αἰτοῦμέν σε, τὰ
πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα ἀπόσβεσον, τῇ μεσιτείᾳ σου
λυτροῦμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ, ἀξιώμηντε Γαβριὴλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν ὡς Θεοῦ Μητέρα εὐλογημένη, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Εἰ βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν μεγάλην. Εἰ δ' οὐ, εἰς τὸν Στίχον τὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν, ζήτηε ἅπαντα Σεπτεμβρίου στ'.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γολινδοῦχ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἄστρον ἡμῖν φαεινότατον, ἐκ τῆς Περσίδος σεμνῆ, Γολινδοῦχ ἐξανέτειλας, ἀρετῶν
λαμπρότησι, καὶ τῶν ἄθλων φαιδρότησι, τὴν οἰκουμένην περιαιγάζουσα, καὶ ἀθεΐας
νύκτα διώκουσα· ὄθεν τὴν μνήμην σου, τὴν φωσφόρον σήμερον, περιχαρῶς, πίστει
ἐορτάζοντες, ὑμνολογοῦμέν σε.

Θείαις σεμνῆ εἰσηγήσεσιν, ἔγνωσ Χριστὸν τὸν Θεόν, τοῖς ἐν γῆ ἐνδημήσαντα· καὶ τῆς
διανοίας σου, φωτισθεῖσα τὰ ὄμματα, πρὸς πᾶσαν πάλιν τομῶς ἐχώρησας, τῶν

ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ ὄλεσας, τούτων τὸ φρύαγμα· ὅθεν διαδήμασι, νικητικοῖς,
ἔστεψέ σε Κύριος, ὁ ὑπεράγαθος.

Ἄπληγον τὸν νοῦν ἐτήρησας, ἐν τῷ πληγαῖς ὀμιλεῖν, καὶ χρονίαις καθεύξεσιν,
ἀθληφόρε ἐνδοξε· κατωτάτῳ ἐν λάκκῳ δέ, ἀπορρίφεισα ἡμέραις πλείοσι, τροφήν
ἐτρέφου μὴ διαρρέουσαν, δράκοντα δόλιον, κεκτημένη σύννοικον, ἐκ τῆς αὐτοῦ,
βλάβης ἀνενόχλητος, Μάρτυς προσμείνασα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Χαίροις Γολινδοῦχ, Μάρτυς ὠραῖσμένη. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῷ.

Χαρμονικῶς τῷ Δεσπότη ἐν οὐρανῷ, παρεστῶσα ἐνδοξε, καὶ ταῖς θεαῖς ἀστραπαῖς,
λαμπομένη πάντοτε ἡμᾶς, εὐπροσδέκτοις σου εὐχαῖς, Μάρτυς καταύγασον.

Ἀποφυγοῦσα τὸ σκότος τὸ περσικόν, ὡς ἀστήρ ἀνέλαμψας, εὐσεβείας φαεινός, καὶ
πολλῶν ἐφώτισας ψυχάς, ἐπιγνώσει θεϊκῆ, θεομακάριστε.

Ἰχνηλατοῦσα τὸ πάθος τοῦ ἀπαθοῦς, Γολινδοῦχ πανεύφημε, μαρτυρίου καλλοναῖς,
σεαυτὴν ὠραῖσας· καὶ νῦν, εἰς νυμφῶνα νοητόν, εἰσηλθες χαίρουσα.

Θεοτοκίον.

Ῥύπου κακίας τὴν φύσιν ὁ πλαστοουργός, τὴν ἡμῶν βουλόμενος, ἐκκαθᾶραι ἐκ τῆς
σῆς, καθαρᾶς σεσάρκωται γαστρός, Θεοτόκε· διὸ πάντες σε δοξάζομεν.

Ῥδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Ὁ νοῦς σου νεύσει πρὸς Θεόν, ὄλως πεφωτισμένος, ἐμυήθη τὰ θεῖα, Γολινδοῦχ καὶ
ἀσφαλῶς, βεβαιωθεὶς ἐν αὐτοῖς, ἀπιστίας, σκότος ἀπεκρούσατο.

Ἰσχὺν θεμένη τὸν Χριστόν, τῇ θεογενεσίᾳ, προσεχώρησας Μάρτυς, καὶ τὴν κλῆσιν
εὐσεβῶς, ὥσπερ τὴν πίστιν τὴν σὴν, ἐνηλλάξω, θεαῖς ἐπινεύσεις.

Σοφῶν λογίων ἱεραῖς, ἀναπτύξῃς πίστει, ἐπιμένουσα Μάρτυς, ἐμυήθῃς ἐν αὐτοῖς, τὴν
πρὸς ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ, παραδόξως, θεῖαν ἐπιφάνειαν.

Θεοτοκίον.

Γνωστῶς κατείδομεν Θεόν, σαρκωθέντα Παρθένε, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, δι' οἴκτον
νῦν τὴν ἡμῶν, ἀναλαβόντα μορφήν· διὰ τοῦτο, πίστει σε δοξάζομεν.

Ῥδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Οἱ σοὶ πανεύφημε, κατευθυνόμενοι, πρὸς τὸν Κύριον βρόχοις τοῖς τοῦ ἐχθροῦ, πόδες
οὐ κεκάλυνται, ὑποσκελίζοντες αὐτοῦ, τὰς πορείας θεῖῳ Πνεύματι.

Λυθῆναι σπεύδουσα, παθῶν συγγύσεως, καὶ δολίας ἀπάτης Μάρτυς δεσμοῖς,
χαίρουσα ὠμίλησας, καταδεσμοῦσα ἐν αὐτοῖς, πᾶσαν πλάνην τοῦ ἀλάστορος.

Ἰσχὺν σοὶ δίδωσι, Χριστὸς ὁ Κύριος, ὑπομεῖναι βασάνους καὶ πονηράς, στρέβλας
ἀξιάγαστε· δι' ὧν κατήργησας ἐχθροῦ, πάντα Κόρη μηχανήματα.

Θεοτοκίον.

Δεσμὸν διέλυσας, τῆς παραβάσεως, τῶν καλῶν τὸν δοτῆρα ὑπερβολῆ, τέξασα
χρηστότητος, Παρθενομῆτορ οἱ πιστοί, διὰ τοῦτο σε δοξάζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Τῷ θεῷ φέγγει σου, Ἀγαθέ.

Ὀχυρωθεῖσα τὸν λογισμόν, ἐν ὀχυρωτάταις φυλακαῖς, χρόνον πολὺν ἐκαρτέρησας,
φύλαξ δεικνυμένη διαταγμάτων Χριστοῦ, ἀγλίσμα Μαρτύρων Μάρτυς πανεύφημε.

Ἰπὸ Ἀγγέλου φωτοειδοῦς, τῶν περικειμένων σοὶ δεσμῶν, ἀπολυθεῖσα ἐξέδραμες,
πρὸς ἀγιωτάτου ἀνδρὸς ἀπάντησιν, πρὸς σὲ παρὰ Κυρίου σταλέντος ἐνδοξε.

Χαίρουσα ὄκησας σκοτεινόν, λάκκον καὶ βαθύτατον σεμνή, ὡς Δανιὴλ ὁ Θαυμάσιος,
δράκοντι συνοῦσα ὅς τις ἠδέσθη σε, Χριστοῦ τῶν παθημάτων ἐπιγνοῦς Μάρτυρα.

Θεοτοκίον.

Μεμολυσμένος τὸν λογισμόν, καὶ ἠχρειωμένος ταῖς πολλαῖς, Μῆτερ Θεοῦ
παραβάσεις, σὲ καθικετεῦω μόνῃ ἀμόλυντε, οἰκτεῖραί με καὶ σῶσαι τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ἐδὴ στ´. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἀπέρριψαν λάκκω σε, κατωτάτῳ δυσμενεῖς, ἐν ᾧ ἡμέραις πλείοσι, βρῶσιν οὐδόλωσ
εἴληφας ἐκ χειρός, ἀνθρώπων· ἐτρέφου γάρ, θεῖῳ ἄρτῳ, τὸν Κτίστην μεγαλύνουσα.
Ῥημάτων ὑπάρχουσα, φύλαξ Μάρτυς θεϊκῶν, πολυχρονίαν κάθειρξιν, κατεδικάσθης
πάσαις ἀσκητικαῖς, τὸ σῶμα συντρίβουσα, ἀγωγαῖς καὶ τὰ πάθη ὑποτάττουσα.
Τελείως ἠλόγησας, τῆς ἀγίας σου σαρκός, ἐν τῷ ῥοπάλοις τύπτεσθαι, καὶ τὰ ὅστ᾽
συντρίβεσθαι ἀφειδῶς, τοῖς λίθοις πανεύφημε· θεϊκὸς γάρ σε πόθος ἐπερρώννυν.
Θεοτοκίον.

Ἐφάνας ὁ Ὑψιστος, ἑαυτῷ περιβολήν, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τοὺς
γυμνωθέντας θείας καταστολαῖς, ἐφαίδρυνεν Ἄχραντε· διὰ τοῦτό σε πόθῳ
μακαρίζομεν.

Ἐδὴ ζ´. Δροσοβόλον μὲν.

Σὲ γυμνοῦντες περιέφερον οἱ ἄφρονες, παικτικῶς πόλιν ἄπασαν· ὀρωμένης δὲ
οὐδαμῶς, ἐφρόντισας σεμνή, αἰσχύνης· τὴν δόξαν τὴν ἐκεῖ, ἀποκειμένην γὰρ νοός,
ὄμμασιν ἔβλεπες.

Ὅσπερ ἄσαρκος ὑπήνεγκας τὰς μάστιγας, Μάρτυς θεομακάριστε· ἐδυνάμου γὰρ ὁ
Χριστὸς σε σάρκα δι' ἡμᾶς, φορέσας συνῶν σοὶ καὶ τηρῶν, τὴν σὴν καρδίαν
Γολινδοῦχ, ἄτρεπτον θεία στοργῇ.

Ῥωμαλέως τὴν χρονίαν ἐκαρτέρησας, κάθειρξιν ἀξιάγαστε· ὥσπερ κόσμον δὲ τὰ
κλοιᾶ προφέρουσα σεπτῶν, Χριστοῦ παθημάτων κοινωνός, ὡς καὶ τῆς δόξης τῆς
αὐτοῦ, Γολινδοῦχ γέγονας.

Ἀναγέννησιν κομίζεται δι' ὕδατος, καὶ πνεύματος πανεύφημε, ἡ τεκοῦσά σε
νουθεσίαις εἴξασα ταῖς σαῖς, Θεοῦ καταυγάσαντος αὐτῆς, ἀποκαλύψεσι φρικταῖς, τὸν
λογισμὸν ἐμφανῶς.

Θεοτοκίον.

Ἰλαστήριον κεκτήμεθα Πανάμωμε, πρὸς τὸν Θεόν σε πάντοτε. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῶν ἐκεῖ
βασάνων φοβερῶν, καὶ λύτρωσαι πάσης ἀπειλῆς, ἐπιβουλῆς τε ὀρατῶν, καὶ ἀοράτων
ἐχθρῶν.

Ἐδὴ η´. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Σὲ μέγιστοις ἀγῶσιν ἐγκατερήσασαν, καὶ χρονία καθεῖρξει δεσμῶν ἀπέλυσε, θεία
προτροπῇ, δυσμε- νῆς πονηρότατος, Μάρτυς ἀθληφόρε, φαιδρῶς δεδοξασμένη.
Μετὰ πόνους μυρίους τῆς ἐναθλήσεως, ἀκροτάτη ἀσκήσει σαυτὴν ἐκδέδωκας,
Θέκλαν ἀληθῶς, τὴν σεπτὴν Πρωτομάρτυρα, Μάρτυς μιμουμένη· μεθ' ἧς σὲ
εὐφημοῦμεν.

Ἐπερώθης τῷ πόθῳ τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τὰ θήρατρα πάντα τοῦ πολεμήτορος,
ὡς περιστερά, τοῦ Χριστοῦ ἀξιάγαστε, Μάρτυς ὑπερέβης, καὶ τῷ Θεῷ ἠνώθης.

Νοερῶς ἐνουμένη τῷ θεῖῳ ἔρωτι, τὰς ἐκεῖθεν πλουσίως αὐγάς εἰσδέδεξαι· αἶς καὶ νῦν
ἡμᾶς, καταυγάζεσθαι πρέσβευε, Μάρτυς τοὺς τελοῦντας, τὴν σὴν ἀγίαν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἡ τῷ τόκῳ σου πᾶσαν ἀποστειρώσασα, τὴν κακίαν τοῦ πλάνου πάσης στερεῦουσαν,
πράξεως Ἀγνή, ἀγαθῆς τὴν καρδίαν μου, δεῖξον καρποφόρον, Θεὸν ἰλεουμένη.

Ἐδὴ θ´. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ἰδεῖν θεόφρον νοὸς λαμπρότητι, τὰ ἀγαθὰ τὰ μένοντα ἐκεῖσε ἠξίωσαι, ἐνδημοῦσα
εἰσέτι τῷ σώματι· ὦν νῦν ἐν μετουσίᾳ θεία ὑπάρχουσα, τούτων καὶ ἡμᾶς, ἐπιτυχεῖν
Κυρίῳ πρέσβευε.

Ὡς φῶς ὡς ἥλιος ἐναπήστραψεν, ἡ καρτερά καὶ θεία καὶ γενναία σου ἄθλησις, καὶ
πιστῶν τὰς καρδίας ἐφώτισε, φέγγει θεογνωσίας καὶ ἀπεμείωσε, πάντα τὸν τῆς
πλάνης, σκοτασμὸν θεομακάριστε.

Σαυτήν ἐνδύμασι περιέστειλας, σῶν ἱερῶν αἱμάτων βεβαμμένοις λαμπρότησι· τὸ δὲ σὸν ἡμαγμένον ἱμάτιον, Μάρτυς πηγὴν θαυμάτων ἔδειξας χάριτι, τοῖς καθαρωτάτῳ λογισμῷ, τούτου προσψαύουσιν.

Ἡ σὴ δεδόξασται θεῖα κοίμησις, ἀγγελικῶν ταγμάτων σε λαβόντων πρὸς Κύριον· διὰ τοῦτο τελοῦμεν τὴν μνήμην σου, πάντες ἐν εὐφροσύνῃ πανηγυρίζοντες, Μάρτυς ἀθληφόρε, τοῦ Χριστοῦ ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον.

Φωνῇ Ἀγγέλου Ἀγνὴ συνέλαβες, Λόγον Πατρὸς ἡμῖν ὁμοιωθῆναι θελήσαντα· ὃν δυσώπει εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, καὶ τῶν ἀμαρτημάτων λύσιν πανάμωμε· ὅθεν εὐχαρίστοις σε φωναῖς ἀεὶ δοξάζομεν.

Κυριακὴ τῶν 630 Ἀγίων

καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἁγίας

καὶ Οἰκουμενικῆς Δ΄ Συνόδου.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Κατὰ τὴν αὐτὴν 13 τοῦ παρόντος, ἐὰν τύχη ἐν Κυριακῇ ἢ τῇ πρώτῃ μετ' αὐτὴν ἐρχομένη, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῶν 630 Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Δ΄ Συνόδου, τῆς ἐν ἔτει 451, ἐπὶ τῶν βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας, συγκροτηθείσης κατὰ Εὐτυχοῦς καὶ Διοσκόρου τῶν Μονοφυσιτῶν.

Ἔστι δὲ ἡ Ἀκολουθία αὕτη ποίημα τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φιλοθέου, ἀκμάσαντος περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου γ' καὶ Ἀνατολικά γ' καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων τὰ παρόντα δ' προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σὲ τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἀνεμῆνευτον Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, δι' ἡμᾶς φιλόφρονε ἀνεκήρυξε, τὸ σεπτὸν σύστημα, τῶν σοφῶν Πατέρων, Θεὸν τέλειον καὶ ἄνθρωπον, διπλοῦν ταῖς φύσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις ὑπάρχοντα, διπλοῦν καὶ ταῖς θελήσεσιν, ἕνα τὸν αὐτὸν καθ' ὑπόστασιν· ὅθεν σὺν Πατρὶ τε, καὶ Πνεύματι γινώσκοντες Θεόν, ἕνα πιστῶς προσκυνοῦμέν σε, τούτους μακαρίζοντες.

Πύρρον τε καὶ Σέργιον, καὶ τὸν Ὀνώριον ἅμα, Εὐτυχῇ Διόσκορον, καὶ δεινὸν Νεστόριον κατεστρέψατε, τῶν κρημνῶν ἔνδοξοι, τὸ Χριστοῦ ποίμνιον, ἐκατέρων διασώσαντες, διπλοῦν ταῖς φύσεσιν, ἕνα τὸν Χριστὸν καθ' ὑπόστασιν, λαμπρῶς ἀνακηρύξαντες, μόνας ἐνεργείαις δεικνύμενον· ὃν καὶ προσκυνοῦντες, ὡς ἄνθρωπον, καὶ τέλειον Θεόν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, νῦν ὑμᾶς δοξάζομεν.

Ἄκτιστον ἐκήρυξαν, οἱ θεοφόροι συμφώνως, τὴν θεῖαν ἐνέργειαν, καὶ τὴν θεῖαν θέλησιν τοῦ πτωχεύσαντος, τὸν ἐμὸν ἄνθρωπον, τῇ σαρκὶ νείμαντες, τὸ κτιστὸν τῆς ἐνεργείας τε, καὶ τῆς θελήσεως, φύσεως φυγόντες τὴν σύγχυσιν, ἐμφρόνως οἱ μακάριοι, ὑποστατικὴν τε διαίρεσιν· οὗς ἐν ἐτησίοις, τιμῶντες οἱ πιστοὶ ταῖς ἑορταῖς, Χριστὸν συμφώνως δοξάζομεν, τὸν αὐτοὺς δοξάσαντα.

Τριάδα τὴν ἄκτιστον, οἱ θεοφόροι Πατέρες, Θεὸν ἕνα Κύριον, ὁμοφρόνως σήμερον ἀνεκήρυξαν, τὸ ἀπλοῦν ἅπασι, τῆς μιᾶς φύσεως, καταλλήλως ὑποδείξαντες, κοινῷ θελήματι, καὶ τῆς ἐνεργείας ἀπλότητι, ἄναρχον ἀτελεύτητον, τοῦτον διὰ πάντων γνωρίσαντες· ὅθεν ἀνυμνοῦμεν, αὐτοὺς ὡς Ἀποστόλων μιμητάς, καὶ τὸ ἐκεῖνων διδάξαντας, πάντας Εὐαγγέλιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα· τοὺς καθαιρέτας τῆς

πλάνης, και ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Και νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ α΄ τοῦ Ἦχου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, και τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ιδ΄ 14).

Ἀκούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχμαλώτεται Λῶτ ὁ ἀδελφίδους αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα και ὀκτώ, και κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν. Και ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα αὐτὸς και οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ και ἐπάταξεν αὐτοὺς και κατεδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβάλ, ἣ ἔστιν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Και ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, και Λῶτ τὸν ἀδελφίδουν αὐτοῦ ἀπέστρεψε και πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ και τὰς γυναῖκας και τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, μετὰ τὸ ὑποστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολλογόμορ, και τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδίον βασιλέως. Και Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους και οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Και εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ, και εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν και τὴν γῆν· και εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. α΄ 8).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδετε, παραδέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν. Εἰσελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραὰμ και τῷ Ἰσαὰκ και τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς και τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Και εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς· Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, και ἰδοὺ ἔστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ὑμῶν προσθείη ὑμῖν, ὡς ἐστέ, χιλιοπλασίως και εὐλογήσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Και ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς και ἐπιστήμονας και συνετοὺς και κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους και ἑκατοντάρχους και πεντηκοντάρχους και δεκάρχους και γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Και ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀναμέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, και κρίνατε δικαίως ἀναμέσον ἀνδρὸς και ἀναμέσον ἀδελφοῦ αὐτοῦ, και ἀναμέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώση πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν και κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἔστι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ι΄ 14).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδού, Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, και ὁ οὐρανός τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, και πάντα ὅσα ἔστιν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τοὺς πατέρας ὑμῶν προεἶλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς· και ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Και περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, και τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν θεῶν και Κύριος τῶν κυρίων, ὁ Θεὸς ὁ μέγας και ἰσχυρὸς και φοβερός, ὅστις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον. Ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ και ὀρφανῷ και χήρᾳ, και ἀγαπᾷ τὸν προσηλύτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον και ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ και αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις και πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ και ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῆ. Αὐτὸς καύχημά σου και οὗτος Θεός σου, ὅστις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα και θαυμαστά και τὰ ἐνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Δόξα. Ἦχος γ΄.

Ἀποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γέγονατε Ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ Ἁγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε. Μεθ' ὃν καὶ Μακεδόνιον πνευματόμαχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε, καὶ Σεβήρον τὸν Ἀκέφαλον. ἽΩν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως ἐκ θεοῦ Πνεύματος, βουλήσει δὲ Πατρός, συνείληφας Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα πρὸ τῶν αἰώνων ὑπάρχοντα, δι' ἡμᾶς δὲ ἐκ σοῦ ἀπάτορα γεγονός· σαρκὶ ἀπεκύησας, καὶ βρέφος ἐγαλούχησας. Διὸ μὴ παύση πρεσβεύειν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτικά. Τὸ Ἀναστάσιμον.

Εἶτα τὸ τῶν Πατέρων. Ἦχος πλ. δ'.

ἽΥπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς, τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν, πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας.

Πολυεύσπλαγγε δόξα σοι.

ἽΕτερον, πασῶν τῶν Ἁγίων Συνόδων, ἦτοι τῶν Ἑπτά.

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Τὸν ἐπτάρηθμον δῆμον τῶν Συνόδων τιμήσωμεν, δι' ὧν τὴν καλὴν παραθήκην, ἀσινῆ ἐπλουτήσαμεν· ὡς στύλους γὰρ ὑπήρτισεν ἑπτά, αὐτὰς τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ Χριστός, ὧν τὰ δόγματα ὡς ἄγκυραν ἀσφαλῆ, κρατοῦσα μέλπει πάντοτε· δόξα τῷ καταυγάσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ μεγαλύναντι, δόξα τῷ βεβαιοῦντι δι' ὑμῶν πίστιν τὴν Ὀρθόδοξον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι, Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ', τῆς Θεοτόκου εἰς β', καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς η'.

Οἱ δύο Κανόνες τῶν Πατέρων, ὧν ὁ πρῶτος ἔχει Ἀκροστιχίδα· Πλάνης ἀνυμνῶ δεξιούς καθαιρέτας.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Φιλόθεος*.

ἽΩδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Πλάνης καθαιρέτας δεξιούς, νῦν ἀνυμνήσαι προθέμενος Δέσποτα, χάριν τὴν σὴν ἄνωθεν, τὴν πανσθενῆ καλῶ καὶ τὴν ἐνέργειαν· δεξιὰ γὰρ ὄντως, σὺ τοῦ Πατρὸς τε καὶ δύναμις.

Λόγοις Προφητῶν τῶν ἱερῶν, Εὐαγγελίων τε νόμοις ἐπόμενοι, τοῦ Θεοῦ τὸ ἄγνωστον, καὶ τὸ γνωστὸν σαφῶς ἡμᾶς ἐδίδαξαν, οἱ σοφοὶ Πατέρες, τῆς πλάνης πάντας ῥυσάμενοι.

ἽἌνωθεν χορὸς προφητικός, καὶ Ἀποστόλων ὁ θεῖος κατάλογος, ἕνα τρισυπόστατον, Θεὸν τρανῶς καὶ πανσθενῆ ἐδίδαξαν· ὃν σεπτοὶ Πατέρες, σαφῶς ἡμῖν ἐξεκάλυψαν.

Νόμοις πειθαρχοῦντες θεϊκοῖς, οἱ θεοφόροι Πατέρες ἐδίδαξαν, κατ' οὐσίαν ἄγνωστον, τὸν ποιητὴν ἀπάντων χρηματίζοντα, ἐνεργείαις μόναις, καλῶς νοεῖσθαι τοῖς βλέπουσι.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ τριλαμπές θεουργικῶς, ἐν τῇ γαστρὶ σου χωρήσασα Δέσποινα, τὰς καρδίας φώτισον, ὡς ἀγαθὴ τῶν εὐσεβῶς ὑμνούντων σε· φῶς γὰρ σὺ καὶ δόξα, καὶ σωτηρία αἰώνιος.

Δεύτερος Κανὼν.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἡ τῶν Πατέρων εὐσεβῆς ὁμήγουρις, ἡ κροτηθεῖσα ποτέ, κατ' Εὐτυχοῦς ὄντως, τὸν Σωτῆρα ὥρισεν, ἀδιαιρέτοις φύσεσιν, ἐν δυσὶ τοῖς τοῦ θεοῦ, Πατρὸς Κυρίλλου διδάγμασι, βαίνουσα σαφῶς καὶ ἐμμένουσα.

Ἐξακοσίων ἀριθμὸς τριάκοντα, εὐσεβεστάτων ἀνδρῶν, τὴν Εὐτυχοῦς πλάνην, καὶ Σεβήρου αἵρεσιν, καταβαλόντες ἔφασαν· Ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Χριστὸν κηρύττομεν βαίνοντες, ἔπεσι Κυρίλλου τοῦ μάκαρος.

Ὁ μὴ κηρύττων ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, καὶ ἐνεργείαις Χριστόν, τὸν τοῦ Πατρὸς Λόγον, σχοίη τὸ ἀνάθεμα· ἡ γὰρ τετάρτη Σύνοδος, τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐμφρόνως οὕτως ἐθέσπισε. Πάντες οὖν αὐτοὺς μακαρίζωμεν.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διὸ σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Καταβασία· Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου...

Ῥδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ἡ πρώτη πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ἡ χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, ὡς ποταμοὺς ὑμᾶς ἀνεστόμωσε, τὴν πλάνην ἔνδοξοι κατασύροντας, καὶ πιστοὺς ποτίζοντας, εὐσεβείαςνάματα, Προφητῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα.

Σέργιον καὶ Πύρρον τοὺς δεινοὺς, προστάτας τῆς αἵρέσεως, Παῦλον καὶ Πέτρον καὶ τὸν Θεόδωρον, γενναίως ἅμα σοφοὶ καθείλετε, τὴν σεπτὴν στηρίζαντες, Ἐκκλησίαν ἔνδοξοι, Ἀποστόλων Πατέρων τοῖς δόγμασιν.

Ἀνάρχου Θεότητος τρανῶς, ἐνεργείαν συνάναρχον, οἱ θεοφόροι ἀνακηρύξαντες, κτιστὴν ἐδίδαξαν τὴν ἐνεργείαν, τοῦ κτιστοῦ προσλήμματος, ἐν διπλῇ φύσεων, Υἱὸν ἓνα Χριστὸν καταγγείλαντες.

Θεοτοκίον.

Ἴδεῖν οἱ ποθοῦντες τὰς αὐγάς, τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος, καὶ τὴν ἀνέσπερον θεῖαν ἔλλαμψιν, πηγῇ προσδράμωμεν τῇ τῆς χάριτος, τῇ Μητρὶ τοῦ κτίσαντος· ἐν αὐτῇ γὰρ ἅπαντα, τοῖς πιστοῖς χορηγεῖται τὰ βέλτιστα.

Δεύτερος. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Οἱ τοῖς Σεβήρου ἀναιδῶς, ἀναβρυνόμενοι λόγοις, τοῖς ἰοῦ θανατηφόρου ἐμπλέοις, καταισχύνθητε ἀεὶ, ἀποχωροῦντες ἅπαντες, τῆς Ἐκκλησίας ὥσπερ, λύκοι καὶ κύνες ἀρπάκτορες.

Οἱ θειασῶται καὶ πιστοὶ, τὸν παντουργὸν καὶ Σωτῆρα, ἐν δυσὶν ἀδιαιρέτοις οὐσίαις, καὶ θελήσεσι διτταῖς, καὶ ἐνεργείαις σέβομεν· τὴν τοῦ Σεβήρου πλάνην· ὅθεν εἰς τέλος τροπούμεθα.

Δεῦτε Σεβήρου Εὐτυχοῦς, καὶ Ἰακώβου τὴν πλάνην, Θεοδώρου Διοσκόρου σὺν τούτοις, ἀποθώμεθα τρανῶς· τὴν δὲ τετάρτην Σύνοδον, τῶν εὐσεβῶν Πατέρων, μέλψωμεν θείοις ἐν ἔσμασιν.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις ἀγνῇ μακαρίζομεν.

Καταβασία· Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους, Θεοτόκε...

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς αἰρέσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσάλων, σβέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διὸ ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία πανάμωμε· λῦσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων· πρᾶνον μηχανάς τε, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων κατὰ τῶν δούλων σου. Ὡδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Νόμους τοὺς τοῦ Πνεύματος, μελέτην ποιούμενοι, τοὺς πατρικοὺς νόμους σοφοί, καταπεμφθέντας πρὸς ὑμᾶς, ἐκ Ῥώμης ἐδέξασθε, καὶ ἀναπτύξαντες φωτὶ τῷ τοῦ Πνεύματος, τὴν Ἐκκλησίαν καλῶς ἐστηρίζετε.

Ὑμνοὶς καταστέψωμεν, τὴν θεῖαν ὁμήγυριν, τῶν θεοφόρων οἱ πιστοί· τὸν σαρκωθέντα Λόγον γάρ, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, ταῖς ἐνεργείαις ἅμα καὶ τοῖς θελήμασι, τοῖς καταλλήλοις ἡμῖν ἀνεκήρυξαν.

Μέγιστα φυσώμενον, Ὀνώριον πάνσοφοι, ἐπὶ τῷ θρόνῳ καὶ ἀρχῇ, Ῥώμης ποτὲ τῆς παλαιᾶς, καλῶς κατεστρέψατε, καὶ μετὰ τέλος τοῦτον ἀποκηρύξαντες, ὡς τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ θρόνου ἀνάξιον.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐνυπόστατον, Παρθένε γεννήσασα, Θεοῦ καὶ φῶς ἀληθινόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μου τῆς ψυχῆς, διάνοιξον δέομαι, καὶ τῆς ἐκεῖθεν αἴγλης μέτοχον ποίησον· σὺ γὰρ μεσίτις αὐτοῦ τε καὶ πρύτανις.

Δεύτερος. Σύ μου, Χριστέ, Κύριος.

Φράσον ἡμῖν, ἄφρον Σεβήρη καὶ μάταιε, μίαν φύσιν, σύνθετον τὸν ἄναρχον, φῶς τοῦ Πατρὸς Λόγον καὶ Υἱόν· εἰ γὰρ οὕτως εἶποις, καὶ ἄλλην φύσιν ἐσήμανας· ἢ σὰρξ γὰρ καὶ ὁ Λόγος, οὐχὶ μία οὐσία, ἀλλὰ δύο ὑπάρχουσιν ἄθλιε.

Μίαν εἰπὼν, φύσιν τοῦ Λόγου ἐπήγαγε, σαρκωθεῖσαν, φύσιν ἀνθρωπότητος, ἄνευ τροπῆς ὅλως καὶ φυρμού, ὁ Ἀλεξανδρέων, διδάσκαλός τε καὶ πρόεδρος, τρανῶς τὰς δύο φύσεις, καὶ θελήσεις διδάσκων, τοὺς φρονεῖν ὀρθοδόξως ἐθέλοντας.

Δύο Χριστοῦ, ἅπαντες φύσεις κηρύττομεν, ἀσυγχύτως, πᾶσαν τὴν δυσσέβειαν, τοῦ Εὐτυχοῦς ἄρδην οἱ πιστοί, καὶ τοῦ Διοσκόρου, τοῦ ἄφρονος στηλιτεύοντες, ἐπόμενοι τῷ ὄρω, τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ Κυρίλλου τοῦ θείου τοῖς ἔπεσιν.

Θεοτοκίον.

Χερουβικόν, ὄχημα σὺ Θεομητορ ἀγνή· σὺ χωρίον, σὺ καὶ ἐνδιαίτημα, τοῦ πατρικοῦ Λόγου καὶ Θεοῦ, τοῦ ἐκ σῶν ἀχράντων, λαγόνων σάρκα φορέσαντος· διὸ διτταῖς οὐσίαις, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, προσκυνοῦντες ἀπαύστως δοξάζομεν.

Καταβασία· Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν...

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Φωτίσας τῇ ἐλλάμπει.

Νομοθέτας θεοφόροι Χριστὸς ὑμᾶς ἔδειξεν, ὀδηγοῦντας ὡς Μωσῆς Ἰσραὴλ νέον ἄριστα, Φαραῶ τὸν ἐχθιστον, βυθῷ δεινῷ τῆς ἀπωλείας, ὥσπερ ἐκεῖνος ποντίσαντας.

Ὡς καλλίστη καὶ λαμπρὰ τῶν Πατέρων ἡ Σύνοδος· τὸν ἀπλοῦν γὰρ Ἰησοῦν ἐκμαθοῦσα καὶ σύνθετον, ὡς Θεὸν καὶ Ἄνθρωπον, διπλᾶς αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας, πᾶσι κηρύττει τοῖς πέρασι.

Δῶρον θεῖον τὰς ἐκ Ῥώμης γραφὰς λογισάμενοι, ἐπ' ἐκείναις εὐσεβείας τὸν πύργον ἐστήριξαν, οἱ σοφοὶ Διδάσκαλοι, διττὰς Χριστοῦ τὰς ἐνεργείας, ὡς καὶ τὰς φύσεις κηρύξαντες.

Ἐξηλέγχθη Παῦλος Πέτρος ὁμοῦ καὶ Θεόδωρος, σὺν τῷ Πύρρῳ καὶ Σεργίῳ Ὀνώριος σύγχυσιν, τοῦ Χριστοῦ τῶν φύσεων, τῆς ἐνεργείας τῇ συγχύσει, κατασκευάζοντες αἰσχιστα.

Θεοτοκίον.

Ὅλη Κόρη φωτισμὸς σὺ ὑπάρχεις καὶ ἔλλαμψις, τοῦ ἀδύτου φωτισμοῦ χρηματίσασα τέμενος· διὰ τοῦτο δέομαι, φωτὶ τῷ σῷ Θεογεννήτορ, ψυχῆς τὰς κόρας μου φώτισον. Δεύτερος. Ἵνα τί με ἀπόσω.

ἽΩ Σεβῆρε τὰς φύσεις, τοῦ Χριστοῦ μὴ συγγέης δεινῶς παράνομε· οἱ γὰρ θιασῶται, καὶ παμμάκαρες πάντες Διδάσκαλοι, ἐν δυσὶν οὐσίαις, καὶ ἐν ἐνὶ Χριστὸν προσώπῳ, καταγγεῖλαντες πᾶσιν ἐξέθεντο.

Προσελάβετο φύσιν, τὴν τῆς ἀνθρωπότητος σαφῶς ὁ ἄναρχος, τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, ὡς φιλόανθρωπος θέλων οἰκτεῖραι ἡμᾶς, τοὺς ἀπολωλότας· ὅθεν αὐτὸν ἀνακηρύττω, ἐν οὐσίαις δυσὶ καὶ θελήμασιν.

Τὸν Σεβῆρον καθεῖλεν, ἡ τετάρτη Σύνοδος καὶ τὸν Διόσκορον, Χριστὸν βλασφημοῦντας, βεβαιοῦσα τὸν Τόμον τοῦ Λέοντος, τοῦ προέδρου Ῥώμης, πάνυ καλῶς τὰς δύο φύσεις, τοῦ Σωτῆρος ἀτμήτως ὀρίζοντα.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἰλασμὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Ἰδὴ στ´. Σπλάγγων Ἰωνᾶν.

Ξένην καὶ καινὴν, σύγχυσιν τῶν φύσεων, Χριστοῦ τὸ δεινόν, ὄντως συνέδριον, ἐξηρεῦξαντο, τὰς διττὰς ἐνεργείας συγγέαντες, εἰς ἐνέργειαν, τὴν μίαν καὶ ἀλλόκοτον· ἦνπερ, ὀρθοδόξων πλήρωμα, ἱερῶν περιβόλων ἀπήλασεν.

Ἵνα τὸν δεινόν, ἐκφύγη Νεστόριον, δυάδα υἱῶν, κακῶς εἰσάγοντα, τὸ συνέδριον, τὸ τῆς πλάνης ἐκ βόθρου εἰς βάραθρον, ἐξωλίσθησε, θελήσεων καὶ φύσεων, μάτην, δογματίζον σύγχυσιν· ἀλλὰ θείοις Πατράσι διήλεγκται.

ἽΟνπερ τῷ Πατρί, Υἱὸν ὁμοούσιον, Πατέρες τὸ πρὶν, τρανῶς ἐκήρυξαν, σὺν τῷ Πνεύματι, Διδασκάλων ἐνθέων ὁ σύλλογος, ἐνεργείαις, θεϊκαῖς πάντας ἐδίδαξαν, μίαν, φυσικὴν γνωρίσαντες, τὴν ἐνέργειαν ἅμα καὶ θέλησιν.

ἽΥποστατικὴν, φρονοῦντες τὴν θέλησιν, εἰσηῖγον κακῶς, σὺν ταῖς θελήσεσι, καὶ τὰ πρόσωπα, τῶν θελόντων τῆς πλάνης οἱ πρόμαχοι· οὗς περ, κάλλιστα Πατέρες ἐξελέγξαντες, φύσει, συμφυῆ διδάσκουσι, τὴν κατάλληλον ταύτης ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον.

Θύρα θεϊκῆς, ἀκτῖνος σὺ Δέσποινα, πηγὴ τε φωτός, ἀδύτου γέγονας· τὸ γὰρ πλήρωμα, τῆς Θεότητος ἅπαν ἐσκήνωσεν, ἀπορρήτως, ἐν τῇ μήτρᾳ σου πανάμωμε· οὗπερ, φυσικὴν ἐνέργειαν, καὶ τὴν αἴγλην βραβεύεις τοῖς χρήζουσιν.

Δεύτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αἱ δύο ἐπιστολαί, Κυρίλλου αἱ πρὸς τὸν Σούκενσον, ἀποσταλεῖσαι ποτέ, Ἐφῶς τὸν πρόεδρον, ἐλέγχουσιν ἅπασαν, τὴν Σεβήρου πλάνην, εὐσεβῶς Χριστὸν κηρύττουσαι. Ὁ Κύριλλος τὸν Χριστὸν, κηρύττει ἐν δύο φύσεσι, καὶ ἐνεργείαις διτταῖς, Σεβήρου τὴν αἵρεσιν, τοῦ ἄνου τρεπόμενος· διὸ πάντες τούτου, τοῖς διδάγμασιν ἐμμένομεν.

Θεοτοκίον.

Παρθένον σε καὶ ἀγνήν, Θεογεννήτορα ἔνδοξον, Μαρία οἱ εὐσεβεῖς, κυρίως κηρύττομεν, ἐμφράττοντες δύσφημον, Νεστορίου στόμα, Διοσκόρου τε κακόνοιαν.

Καταβασία· Τὴν θεῖαν ταύτην...

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Αὐτόμελον.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐκράτυνεν· ἢ καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὑφαντὸν ἐκ τῆς ἄνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καὶ δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα Μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Ἐν ὑψηλῷ κηρύγματι, τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀκούσωμεν βοῶσης· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ κρατῆρ, ὃν φέρω, κρατῆρ ἐστὶ τῆς σοφίας. Τοῦτο τὸ

πόμα, ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέω ἀντιλογίας, ἀλλ' ὁμολογίας, ἧς πίνων ὁ νῦν Ἰσραήλ, Θεὸν ὀρᾷ φθεγγόμενον· Ἴδετε ἴδετε, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἠλλοίωμαι. Ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν μου ἄλλος οὐκ ἔστιν ὄλωσ. Ἐντεῦθεν οἱ μετέχοντες πλησθήσονται, καὶ αἰνέσουσι τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Τὸ Συναξάριον τῆς ἡμέρας, εἶτα·

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἁγίων ἐξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου.

Στίχ. Πόλου νοητοῦ ἀστέρες σελασφόροι,

Ἀκτίσιν ὑμῶν φωτίσατέ μοι φρένας.

Θεοδοσίου τοῦ υἱοῦ Ἀρκαδίου τὰ σκῆπτρα ἰθύνοντος, γέγονέ τι τοιοῦτον· Εὐτύχιος γάρ τις, Μοναχὸς καὶ Πρεσβύτερος, ἀρχηγὸς αἰρέσεως κατέστη, λέγων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μιᾶς φύσεως εἶναι καὶ μιᾶς ἐνεργείας· ὃς καὶ καθαιρεῖται ὑπὸ Φλαβιανοῦ τοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Προέδρου καὶ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων. Ὁ δὲ Εὐτύχιος, χρυσάμενος βοηθοῖς τοῖς τοῦ βασιλέως ἀθέοις εὐνούχοις, οὐκ ἐπαύσατο στασιάζειν καὶ ἐνέδρας ποιεῖν, μέχρις οὗ ὁ Θεοδόσιος τῶν τῆδε μετέστη. Ἐπεὶ δὲ τὴν βασιλείαν διεδέξαντο ὁ τε Μαρκιανὸς καὶ ἡ Πουλχερία, κελεύουσι γενέσθαι Σύνοδον Οἰκουμενικὴν, εἰς ἣν καὶ συνήχθησαν τὸν ἀριθμὸν Ἐπίσκοποι ἐξακόσιοι τριάκοντα. Ἀμφότεροι δέ, ὀρθόδοξοι δηλονότι καὶ ἑτερόδοξοι, ἐγγράψαντες τὰ ἑαυτῶν φρονήματα εἰς δύο Τόμους καὶ διανοίξαντες τὴν λάρνακα τῆς πανευφήμου Μάρτυρος Εὐφημίας, ἐπὶ τοῦ ταύτης στήθους σφραγίσαντες ἔθηκαν· καὶ μετὰ ῥητᾶς ἡμέρας, εὐξάμενοι καὶ ὑπανοίξαντες, εὔρον τὸν μὲν τῶν αἰρετικῶν Τόμον ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς Ἁγίας ἐρρίμμενον, τὸν δὲ τῶν ὀρθοδόξων, ταῖς τιμίαις χερσὶν αὐτῆς κατεχόμενον. Τούτου δὲ γενομένου, ἐξέστησαν ἅπαντες, ἰδόντες τὸ τοιοῦτον θαῦμα· καὶ ἐπὶ πλεῖον στηριχθέντες τῇ πίστει, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν ποιοῦντα καθ' ἑκάστην παράδοξα καὶ ἐξαισία πράγματα, πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν πολλῶν καὶ ὠφέλειαν. Τελεῖται δὲ ἡ τοιαύτη σύναξις ἐν τῇ Ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Ταῖς τῶν ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν, Θεοτόκε.

Σὲ τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ καὶ ἄνθρωπον, κατανοήσαντες χοροί, θεολόγων Δέσποτα πρὶν, κόσμῳ σε ἐκήρυξαν, διπλοῦν ταῖς θελήσεσι, καὶ ἐνεργείαις φιλάνθρωπε, σοῦ τὸ διπλοῦν ἐκατέρας, τῶν φύσεων πιστούμενοι.

Κόσμος λαμπρός, Ἐκκλησίας ὄφθητε· τῶν Ἀποστόλων γὰρ καλῶς, ἐκδεξάμενοι τὰ θεσμά, πάντας ἐδιδάξατε, λόγον τὸν τῆς πίστεως, τριαδικὸν ἓνα Κύριον, δημιουργὸν ἐνεργόν, θελητικὸν παντοδύναμον.

Ἄκτιστον φῶς, καὶ ζωὴν ἀθάνατον, κατανοήσαντες Θεόν, ὑπὲρ ταῦτα τοῦτον καλῶς, πᾶσιν ἐκήρύξατε, φύσεως κατώτερα, τὰ φυσικὰ ιδιώματα, τὰ συμφυῆ ἐγνωκότες, ὁμοῦ καὶ ἀδιαίρετα.

Θείου φωτός, ἀστραπὰς ἐξέπεμψεν, ὑμᾶς εἰς κόσμον ὁ Χριστός, τοὺς τῆς πλάνης δημιουργούς, ἄρδην καταφλέγοντας· πᾶσαν δὲ φωτίζοντας, τὴν Ἐκκλησίαν μακάριοι, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντας, Θεὸν καὶ παντοδύναμον.

Θεοτοκίον.

Ἐλαμψε φῶς, ὁ Χριστὸς ἀνέσπερον, ἐκ σῆς νηδύος προελθὼν, καὶ τὸν κόσμον ἔσωσε πρὶν, ὁ ὑπερυψούμενος· ὃν περ καθικέτευε, Θεογεννήτορ φωτίσαι μου, τῆς σκοτισθείσης καρδίας, τὰ νοούμενα ὄμματα.

Δεύτερος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Δυσὶ μὲν ἐν φύσεσι, καὶ ἐνεργείαις ὁμολογοῦντες Χριστὸν, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, τὴν τοῦ Σεβήρου πλάνην τροπούμεθα· ὅθεν τὸ πάθος προσλήψει ὑποίσαντι, σαρκὸς βοῶμεν αὐτῷ· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐνα ἐπιστάμεθα, τὸν ἐπὶ ξύλου καὶ ἐν τοῖς κόλποις Πατρός, ὡς Θεὸν ἐν ὑψίστοις, καὶ ἐν μνημείῳ ὡς συνημμένον σαρκί· ᾧ μελωδοῦμεν, συμφώνως κραυγάζοντες·
Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀρείου τὴν κένωσιν, κατατομὴν τε τοῦ μικροθέου πιστοί, τὴν συναίρεσιν αὐθις, τοῦ Σαβελλίου τῶν τῆς Τριάδος ἐχθρῶν, μεμισηκότες, Τριάδι κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀπάντων μὲν Κύριον, ἐνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ, ὀρθοδόξως Πατέρα, θεολογοῦντές σε καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότες σοῦ ἐκπορευόμενον, Πνεῦμα εὐθὲς συμφυές, καὶ συναΐδιον.

Καταβασία· Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει...

Ῥοδὴ η´. Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραήλ.

Ἀποστόλων τε καὶ Προφητῶν, ὡς ἐξ ὀρμητηρίου, Πατέρες κεκινημένοι, τῆς ἐνθέου διδαχῆς, ἐκήρυξαν λέγοντες· Εἷς ὑπάρχει Κύριος πάντων, Χριστὸς ἐν ὑποστάσει, διπλοῦς τὰς φύσεις, ὁμοῦ καὶ ἐνεργείας.

Ἵνα πλάνην πᾶσαν ἀναιδῆ, καλῶς καὶ βλασφημίαν, Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐξορίσωσιν ὁμοῦ, ἐνεργεῖαν θέλησιν οὐσιώδη, ἄκτιστον φέρειν τὸν Κύριον ἀνεῖπον, τὴν κτιστὴν δὲ πάλιν, ὡς Ἄνθρωπον καὶ Κτίστην.

Ῥῆμα θεῖον σχόντες ἐν χερσὶ, Πατέρες ὡς περ ξίφος, ἐχθροὺς τοὺς τῆς εὐσεβείας κατεπλήξατε καλῶς, ἐνεργεῖαν θέλησιν τοῦ Σωτῆρος, πάντα τε τούτου τὰ φυσικὰ προσφόρως, διπλᾶ προσειπόντες, καθάπερ καὶ τὰς φύσεις.

Θεοτοκίον.

Ὅλη Κόρη ὅλη εἶ καλή, ὅλη φωτειδής τε φωσφόρος καὶ θεοφόρος, ὅλη μόνη καὶ λαμπρά· διό μου τὰ ὄμματα τῆς καρδίας φώτισον, πνέοντος Δέσποινα, τὴν δόξαν σου καὶ τετρωμένου, τῷ πρὸς ἐκείνην πόθῳ.

Δεύτερος. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Καταισχυνέσθω πρόσωπα, καὶ φιμούσθω τὰ στόματα, τῶν μὴ κηρυττόντων ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσιν, ἀτμήτως ἀτρέπτως τε, καὶ ἀσυγχύτως ἓνα Υἱόν· οἱ γὰρ εὐσεβεῖς, πάντες κοινῶς συμφρονοῦμεν, κατ' ἄλλο μὲν καὶ ἄλλο, ἐνεργεῖν τε καὶ θέλειν, Χριστὸν οὐ μὴν προσώποις, κατ' ἄμφω δὲ τὰς φύσεις.

Οἱ Ἰακώβου ἔχοντες, τοῦ Κεντόνου ἐπὶ κλησιν, ὄνομά τε τούτου ἑαυτοῖς ἐγγράφοντες, ἡμῖν ἀποφήνατε· Εἰ ἐν τῇ κλήσει τούτου ὑμεῖς, ἐν τῇ κολυμβήθρῳ, ἐβαπτίσθητε πάλαι· διὸ αὐτοῦ πρὸς χάριν, τοῦ Χριστοῦ ἀποστάντες, ληρεῖτε ὡς ἐκεῖνος, σαφῶς ἀναισχυντοῦντες.

Ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδος, ἡ τετάρτη Διόσκορον, Εὐτυχῆ Σεβῆρον τοὺς δεινοὺς κατέβαλεν, εἰς τέλος ἐξώσασα, τὴν ἀκανθώδη πλάνην αὐτῶν, τὴν συγχυτικὴν, τῶν οὐσιῶν τοῦ Σωτῆρος, τῆς θείας Ἐκκλησίας, τοῦ Χριστοῦ καὶ Δεσπότου· μεθ' ἧς ὀρθοδοξοῦντες, μισήσωμεν δὴ τούτους.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῖ Θεότητα, ἐνιαίαν ἐκλάμπουσιν, αἴγλην ἐκ μιᾶς τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἄναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλεῦον, ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ παῖδες εὐλογοεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία· Παῖδας εὐαγεῖς...

Ῥοδὴ θ´. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ἐχοντες Χριστὸν μακάριοι, ἐν ἑαυτοῖς τὰ θεῖα πάλαι λαλήσαντα· καὶ νῦν καθαρῶς, τῷ καθαρῷ συναπτόμενοι, τὴν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν στηρίζατε, ἦν πόνοις καὶ ἰδρῶσι, μεγίστοις ὄντως παρεστήσατε.

Τύπος καὶ κανὼν γεγονάτε, τῇ Ἐκκλησίᾳ πάσῃ Θεοῦ τρισόλβιοι, σάρκωσιν Χριστοῦ, θεολογεῖν ἐκδιδάξαντες, τῆς ἀκτίστου μιᾶς τε Θεότητος, τὴν νῦν τε γλωσσαλγίαν, προφητικῶς ἀποκρουσάμενοι.

Ἄπαν δυσσεβείας πρόβλημα, προφητικῶς Πατέρες καλῶς ἐλύσατε, τὴν διαφορὰν, τῆς ἐνεργείας διδάξαντες, φυσικὴν ἀδιαίρετον ἄκτιστον, ἀξίως προσειπόντες, καὶ παντουργὸν καὶ παντοδύναμον.

Στόμα τοῦ Θεοῦ γενόμενοι, ταῖς ἐνεργείαις μόναις καὶ ταῖς ἐκλάμπουσαι, μεθεκτὸν αὐτόν, ὡς ἀγαθὸν ἐκηρύξατε, τὸν τῆ φύσει ἀπρόσιτον Ἅγιοι· ὅθεν ὑμᾶς ἀξίως, ὡς εὐεργέτας μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Σύ μου τῆς ὥδης πανύμνητε, καὶ κορωνὶς χρυσοῦ καὶ θεῖον συμπέρασμα· ἦν περ τῆς φυγῆς, ἐπανελθὼν νῦν ἀνέθηκα, τῷ Υἱῷ σου σεμνὴ χαριστήριον, τὸν ὕμνον σοὶ συνάγων, ὡς τῶν καλῶν αἰτία Πάναγνε.

Δεύτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Διῆλθεν ὁ Σεβήρος τὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐαγῆ Ἐκκλησίαν ὁ δόλιος, καὶ τὴν ποιήν, ψήφῳ τῶν Πατέρων τῶν εὐσεβῶν, τῆς βλασφημίας ἕνεκα, καὶ τῆς στωμυλίας τῆς ἑαυτοῦ, ἐδέξατο δικαίως, καὶ ἔρριπται συλλόγου, τῶν Διδασκάλων ὁ κατάκριτος. Τὰς φύσεις τί συγγείεις τὰς τοῦ Χριστοῦ, καὶ φυρμὸν ἀντεισάγεις καὶ σύγκρασιν, τὸ τοῦ Σταυροῦ, πάθος προσαρμόττων καὶ τὴν ταφήν, τῆ ἀπαθεί Θεότητι, τοῦ μονογενοῦς Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὃ δείλαιε Σεβήρε; διό περ τὴν μεγίστην, σοῦ βλασφημίαν βδελυττόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ὅφρὸν καὶ θράσος ἅμα τῶν δυσμενῶν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου κατάβαλε, καὶ τὰς βουλάς, τῶν κακοδοξούντων Δημιουργέ· τῶν δὲ πιστῶν τὸ σύστημα, στήριξον ἀκράδαντον ὡς Θεός, τὸ κέρασ ἀνυψώσας, καὶ πίστει κραταιώσας, ἵνα σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Καταβασία· Ἄπας γηγενής...

Ἐξαποστειλάριον τὸ Ἀναστάσιμον.

Εἶθ' οὕτω τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρων θεῖων σήμερον, τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον. Πάσης βλάβης αἰρέσεων, ῥῦσαι λαόν σου Κύριε· καὶ πάντας καταξίωσον, Πατέρα Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο ταῖς θελήσεσι, καὶ φύσεσι Πανάμωμε, μιᾷ δὲ τῆ ὑποστάσει, τίκτεις Θεὸν ἀπορρήτως, τὸν δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντα, μέχρι Σταυροῦ θελήματι, καὶ ἡμῖν χαρισάμενον, τὸν τῆς Θεότητος πλοῦτον, τῆ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσει.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ', καὶ Ἀνατολικὸν ἓν, καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τὰ παρόντα γ' Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θεῷ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφύεστατον χρησιμολόγημα, τῷ βραχεῖ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὄρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ, τοὺς διατιθεμένους τὴν διαθήκην αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμώδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Γεωργίου Νικομηδείας.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμών, Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν, ἐδογματίσεν καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· οὗς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς θεῖα παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρεις πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου· Ἐκκλησίας τὸ καύχημα· οἰκουμένης ἀγλαΐσμα· ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων ἢ στ' Ὠδή.

Ἀπόστολος· Τέκνον Τίτε, πιστὸς ὁ λόγος...

(Ζήτηε Ὀκτωβρίου ια').

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον· Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου... (Ζήτηε Νοεμβρίου ιβ').

Κοινωνικόν·

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν...

Τῆ Ἰα' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀκύλα,
ἐνὸς τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Παῦλος ὁ μέγας θεόφρον τοῦ κόσμου ἥλιος, ὥσπερ φαιδρὰν ἀκτῖνα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν, σὲ μάκαρ ἐπαφῆκε φωτιστικαῖς, σοῦ τῶν λόγων λαμπρότησι, καταφωτίζειν τοὺς πάλαι ἐν τῇ νυκτί, τῆς ἀγνωσίας κινδυνεύοντας.

Ἡ καθαρὰ σου καρδία τοῦ θεοῦ Πνεύματος, φωτιστικαῖς ἀκτῖσιν, ἀγασθεῖσα πλουσίως, Ἀκύλα θεηγόρε φωτοειδής, ἀληθῶς ἐχρημάτισας, καὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ σκότος τὸ χαλεπὸν, θεῖα χάριτι διέλυσας.

Οἱ τῷ ναῷ σου τῷ θεῷ πίστει προστρέχοντες, καὶ ἐν αὐτῷ σε μάκαρ, δυσωποῦντες Ἀκύλα, λυτροῦνται νοσημάτων παντοδαπῶν, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς ἱεραῖς σου πρεσβείαις καὶ πρὸς Θεόν, μεσιτεῖαις ἱερώτατε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε Κόρη τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, ὡς εὐμενῆς προστάτις, τῶν πιστῶν Θεοτόκε, προσάγουσα τῷ Κτίστη τὸν ἰλασμόν, ἀνταμείβου τοῖς δούλοις σου, ὡς παντελῆς σωτηρία καὶ ἰλασμός, τῶν ψυχῶν ἡμῶν πανάμωμε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ τὴν μακροθυμίαν, τούτου ἀποσκοποῦσα, ἔλεγες θρηνοῦσα, Μῆτερ ἀγνή· Οἴμοι! Τέκνον γλυκύτατον· τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ; ἵνα σώσης τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός. Γερασίμου.

Τοῦ Παύλου μαθητῆς, καὶ συνέκδημος ὄφθης, δεχθεὶς ἐν τῇ ψυχῇ, τὸν τῆς χάριτος λόγον, Ἀκύλα Ἀπόστολε, τοῦ Σωτῆρος διάκονε· ὅθεν ἠῤῥασας, τοὺς ἐν νυκτὶ τῆς ἀπάτης, καὶ ἠγώνισαι, ὑπὲρ τῆς δόξης Κυρίου· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Σοφίας χάριτι, Πάτερ κοσμούμενος, σάλπιγξ θεόφθογγος, ὄφθης τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀρετῶν ὑφηγητῆς, Νικόδημε θεηγόρε· πᾶσι γὰρ παρέθηκας, σωτηρίας διδάγματα, βίου καθαρότητος, διεκφαίνων τὴν ἔλλαμψιν, τῷ πλούτῳ τῶν ἐνθέων σου λόγων, δι' ὧν ὡς φῶς τῷ κόσμῳ ἔλαμψας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὁκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸν κλεινὸν ὑμνήσωμεν Ἀκύλαν πόθῳ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοί.

Τὸν ἱερόν, ἱερωτάτοις ὑμνήσωμεν, Ἀκύλαν μελωδήμασι, καὶ ἐκβοήσωμεν· ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, οἰκτίρμον πάντας σῶσον, ὡς ὑπεράγαθος.

Ὅλον σαυτὸν, μάκαρ δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, φωτοειδὲς ἐτέλεσας,

καταστραπτόμενος, ταῖς αὐτοῦ φωταυγίαις· διὸ τοὺς ἐν τῷ σκότει, ἐφωταγώγησας.

Νόμοις Χριστοῦ, ὀχυρωθεὶς τὴν διάνοιαν, τὸ τῶν ἀνόμων φρύαγμα, ὅλον κατέβαλες, καὶ εἰδώλων τεμένη, κατέστρεψας ἀθλήσας, θεομακάριστε.

Καθαρτικαῖς, σῶν πρεσβειῶν ἐπίδοσες, τὰ τῶν σωμάτων ἔνδοξε, καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἀποκάθαρρον πάθη, πιστῶς ἐπιτελούντων, τὴν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Λόγῳ σεμνῇ, Λόγον ἐν μήτρᾳ συνέλαβες, τὸν διὰ λόγου ἅπαντα, δημιουργήσαντα· διὰ τοῦτό σε λόγοις, ἐνθέοις ἀνυμνοῦμεν, Θεοχαρίτωτε.

Ῥδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Ἐπόθησας Θεὸν ὡς θέμις ἔνδοξε, τὸν μόνον Δεσπότην καὶ Βασιλέα, καὶ αὐτοῦ τὸ θεῖον βούλημα, ἀδιστάκτῳ καρδία ἐξετέλεσας.

Ἰσχύι τοῦ σεπτοῦ καὶ θείου Πνεύματος, Ἀκύλα πανεύφημε τοῦ Βελίαρ, τὴν ἰσχὴν πᾶσαν κατέβαλες, ἐναθλήσας γενναίως ἱερώτατε.

Νοῖ σου καθαρῷ ἐνοπτριζόμενος, τὴν δόξαν Κυρίου ταύτης μετέσχες, τελεώτερον μακάριε, μεταστάς τῶν προσκαίρων πρὸς τὰ μένοντα.

Θεοτοκίον.

Ὁ μόνος καθαρὸς ὁ μόνος Κύριος, σὲ μόνην ὡς ἔγνω καθαρωτέραν, πάσης κτίσεως Πανάμωμε, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων σεσωμάτωται.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας

» τὴν ἀμαρτίαν· καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς

» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῦ Παύλου τοῖς ῥήμασι, καταυγασθεὶς τὴν ψυχὴν, ὡς ἥλιος ἔλαμψας, θεογνωσίας φωτὶ, Ἀκύλα μακάριε· στέφος δὲ μαρτυρίου, ἀνεπλέξω νομίμως· ὄθεν ἀναπηγάζεις, ποταμοὺς ἰαμάτων, τοῖς πίστει ἐορτάζουσι, μάκαρ τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Παρθένε πανάχραντε· ὄλεσον κατὰ κράτος, τῶν βαρβάρων τὰ θράση· γνώτωσαν τὴν ἰσχύν σου, φιλοπόλεμα ἔθνη· τῷ νεύματί σου πάντα, ἡμᾶς διαφύλαξον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον, ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο θαῦμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ῥδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Νυσταγμῷ τοὺς καθεύδοντας, τῆς πονηρᾶς Ἀκύλα δυσσεβείας, πρὸς τῆς εὐσεβείας, τὸ φῶς ἐξήγειρας.

Ἐπερήφανον φρύαγμα, τοῦ δυσμενοῦς κατέβαλες Ἀκύλα, ταπεινώσει θεία, θωρακιζόμενος.

Μακαρίως ἐνήθλησας, ὑπὲρ Χριστοῦ τὸ αἷμά σου κενώσας, Ἰερεῦ καὶ Μάρτυς, τῶν παθημάτων αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Νοητόν σε παλάτιον, καὶ ὑψηλὸν τοῦ Βασιλέως θρόνον, Θεοτόκε Δέσποινα, ὀνομάζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ἦδιστον λόγον ἀεὶ, ἀναπηγάζων εὐσεβῶς πάνσοφε, τῶν ἐν πικρᾷ πλάνῃ ὑπαχθέντων, ἐνήδυνας ψυχάς, ὡς ἱερομύστης, Ἀκύλα πανεὐφημε.

Σοὶ τοὺς ἐπαίνους Λουκᾶς, ὁ θεηγόρος ἀληθῶς ἔγραψε· τοῦ ἱεροῦ Παύλου μαθητῆς γάρ, καὶ θεῖος ξεναγός, ἐγένου τὰ θεῖα, σοφῶς παιδευόμενος.

Ῥσπερ ἀστέρα φαιδρόν, φωτοβολοῦντα τὸ σεπτὸν κήρυγμα, τὸν ἱερὸν εὐράμενος Παῦλον, πρὸς τούτου τὰς αὐγάς, ἐδέξω τοῦ Λόγου, στερρῶς λαμπρυνόμενος.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ καὶ δούλη Χριστοῦ, τοῦ σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς γέγονας· ὄν ἐκτενῶς, πάντοτε δυσώπει, τοῦ σφίξεσθαι ἡμᾶς, τοὺς σὲ Θεοτόκον ἀγνὴ ὀνομάζοντας.

Ῥδὴ στ΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐξεχύθη σου χάρις τοῖς χεῖλεσι, μάκαρ ἱερώτατε καὶ σὲ εὐλόγησεν, ὁ τῶν ἀπάντων Κύριος, εἰς αἰῶνας Ἀκύλα θεόπνευστε.

Νοσημάτων παντοίων ἀλέξιμα, καὶ ἁμαρτανόντων ψυχῶν ἰλαστήριον, ἡ σὴ πρεσβεία πέφυκε, θεοφόρε Ἀκύλα μακάριε.

Αἱ πορεῖαί σου θείως τελούμεναι, καὶ πρὸς τὰς ὁδοὺς τοῦ Θεοῦ εὐθυνόμεναι, τοῖς πλανωμένοις ὤφθησαν, ὁδηγία καὶ τρίβος σωτήριος.

Θεοτοκίον.

Κυριώνυμε Κόρη πανάμωμε, τὸν ἀγαθοδότην Θεὸν ἡ κήσασα, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας πάντοτε, πειρασμῶν πολυτρόπων διάσωσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσ-

» σον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἀποστόλων σύνθρονος καὶ συνοδίτης, γεγονὼς Ἀπόστολε, τὴν οἰκουμένην διδασκῶν, καὶ θαυμασίως κατηύγασας, στέφανον δόξης, Ἀκύλα δεξάμενος.

Τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ Ὑπερμάχῳ. Γερασίμου.

Ὡς ἐναρέτου πολιτείας μύστην ἄριστον, καὶ εὐσεβείας θεοφόρητον διδάσκαλον, ἡ Ὁρθόδοξος γεραίρει σε Ἐκκλησία· οὐρανόθεν γὰρ τὸ χάρισμα δεξάμενος, καταυγάξεις τοῖς ἐνθέοις σου συγγράμμασι, τοὺς βοῶντάς σοι, χαίροις πάτερ Νικόδημε.

Συναξάριον.

Τῆ ἸΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀκύλα.

Στίχ. Ἦπλωσε Παῦλος, ὡς σαγήνην, τοὺς λόγους,

Ἦγρευσε δ΄ ὡς θήραμα θεῖον Ἀκύλαν.

Ἀκύλαν δεκάτῃ γε τετάρτῃ τύμβος ἔκρυπεν.

Οὗ τοὺς ἐπαίνους ἐν ταῖς Πράξεσι Λουκᾶς ὁ θεηγόρος ἀνεγράψατο· τοῦ ἱεροῦ γὰρ Παύλου μαθητῆς ὑπάρχων καὶ ξεναγός, παρ' αὐτοῦ τὰ θεῖα ἐμύθηθη. Ὅθεν καὶ τὴν πλάνην καταπτύσας τοῦ Βελίαρ, ἱερεὺς καὶ Μάρτυς τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου γεγονώς, τὸν στέφανον παρ' αὐτοῦ εἴληφε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰούστου.

Στίχ. Μὴ θῦμα βαλεῖν εἰς τὸ βωμοῦ πῦρ θέλων,

Εἰς πῦρ Ἰούστος θῦμα βάλλεται ξένον.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Ῥώμης, ἐν τοῖς Νουμέροις στρατευόμενος, ὑπὸ τριβούνον Κλαύδιον, παρ' οὗ, εἰς Χριστὸν πιστεύσας, πρὸς τὸν ἡγεμόνα Μαγνέντιον ἀποστέλλεται. Ἐρωτηθεὶς δέ, καὶ τῆ πίστει τοῦ Χριστοῦ ἐμμένειν εἰπὼν, τείνεται σφοδρῶς καὶ νεύροις ὠμοῖς τύπτεται καὶ περικεφαλαίαν πυρακτωθεῖσαν κατὰ τῆς κεφαλῆς δέχεται καὶ σφαίραις σιδηραῖς πυρωθείσαις τὰς μασχάλας ὑποτίθεται καὶ ἐπὶ ἐσχάρας πυρὸς ἀπλοῦται· καὶ τελευταῖον καμίνῳ πυρὸς ἐμβληθεὶς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέδωκε, μηδὲ μέχρι τριχὸς λυμνημένου αὐτὸν τοῦ πυρός.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Θαυματουργοῦ Ὁνησίμου.

Στίχ. Ἐλαφρὸν ἦρα φορτίον σὸν ἡδέως,

Μεθ' οὗ σὸς Ὁνήσιμος ἦκω σοι, Λόγε.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης.

Στίχ. Ἄφεις Ἰωσήφ καθέδραν τὴν γηίνην,

Παρίσταται νῦν τῷ θρόνῳ τοῦ Κυρίου.

Οὗτος ὁ μακάριος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοφίλου, γέννημα ὑπάρχων θεοφιλῶν καὶ εὐσεβῶν γονέων, Φωτεινοῦ καὶ Θεοκτίστης, καὶ ἀντάδελφος Θεοδώρου τοῦ ἐν Ἁγίοις ὁμολογητοῦ καὶ ἡγουμένου τῶν Στουδίων. Οὗτος οὖν, διὰ τὸν ἀξιεπαινον αὐτοῦ βίον, κοινῇ ψήφῳ τοὺς οἰακας ἐγχειρίζεται τῆς Θεσσαλονικέων Ἐκκλησίας. Κάκεισε χρόνον μακρὸν διατρίψας, πρὸς τὴν Βασιλίδα ἀνέζευξε κελεύσει βασιλικῆ· καὶ παραστὰς ἅμα τῷ καλῷ ἀνταδελφῷ, καὶ μὴ πτοηθεὶς μηδὲ πεισθεὶς τοῖς ῥήμασι τοῦ ἀσεβοῦς, ἀνακρινόμενος ὡς προσκυνητῆς τῶν θείων Εἰκόνων, παραντίκα ὁ μὲν ὁμολογητῆς Θεόδωρος ἐν τῇ τῆς Ἀπολλωνιάδος λίμνῃ πέμπεται ὑπερόριος. Ὁ δέ γε μακάριος Ἰωσήφ, φυλακαῖς διαφόροις προσομιλήσας, καὶ τῇ λοιπῇ κακοπαθείᾳ πυκτεύσας καὶ πάλιν διὰ τινος τῶν ἀσεβῶν, ἀποσταλέντος παρὰ τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως, ἀναγκασθεὶς καὶ τὰ αὐτὰ ἀπολογησάμενος, μείζονα τῶν προτέρων κακώσεων ὑφίσταται πάθη καὶ σκοτεινότεραις καὶ ζοφωδεστέραις φυλακαῖς κατακλείεται. Ἐν αἷς, πολλὰς καὶ ἀνυποίστους βασάνους ὑποστάς, καὶ λιμῶ καὶ δίψει καὶ πάσῃ κακοπαθείᾳ προσταλαιπωρήσας, πρὸς τὴν αἰώνιον λῆξιν ἀπῆρεν, οὐδὲ τὸν ὀπισθεν χρόνον τῆς αὐτοῦ βιοτῆς ἄνεσιν εὕρηκώς.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀκύλας καὶ Ἰλάριος, λιθοβοληθέντες, τελειοῦνται.

Στίχ. Τὸν Ἰλάριον καὶ τὸν Ἀκύλαν λίθοις

Ἄνδρες πλάνοι κτείνουσιν, οἷς θεοὶ λίθοι.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πέτρος, ὁ νέος, τοὺς πόδας ἐκκοπεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἀπροσκόπτως βαίνοντα τὸν θεῖον Πέτρον,

Ἐξημίωσαν τῶν ποδῶν ἀφαιρέσει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἡράκλειος, ῥοπάλοις τυπτόμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Τὰς ἐκ ῥοπάλων Ἡράκλειος αἰκίας,

Ὡς Ἡρακλῆς ῥόπαλον αὐχήσει τάχα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

Στίχ. Νίκην, ὦ Νικόδημε, τῷ πιστῷ δήμῳ

Δίδωσιν ὁ λόγος σου Πνεύματι θείῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσοῦς.

Ἐφάνασ σαντῶ, ἀφθαρσίας στολισμὸν τῷ θείῳ Πνεύματι, ὅλος ὠραῖος ἐχρημάτισας, καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀπεγύμνωσας, καὶ τοὺς ὑπ' ἐκείνου Ἀκύλα, γυμνωθέντας ἐνέδυσας, καταστολὴν φωτοειδῆ, καὶ φῶς σήμερον.

Λιμῶ νοητῶ, κρατουμένους τοὺς λαοὺς καὶ κινδυνεύοντας, ἄρτῳ τῶν λόγων

ἀξιόγαστε, τῆς σῆς σοφίας διέθρεψας, καὶ τῆς οὐρανοῦ τραπέζης, κοινωνοὺς

ἀπετέλεσας, ἱερομύστης πεφυκῶς, θεοειδέστατος.

Ἄγιῳ ναῶ, οἱ προστρέχοντες τῷ σῷ ῥῶσιν κομίζονται, καὶ παθημάτων ἀπολύονται,

καὶ νοσημάτων καθαίρονται, ἀνυμνολογοῦντές σε πόθῳ, καὶ βοῶντες πανεύφημε·

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεκροῦται τὸ πρὶν, ὁ Ἀδὰμ φθοροποιῶ βρώσει πανάμωμε· σὺ δὲ τεκοῦσα τὴν ζωὴν

ἡμῶν, τοῦτον Παρθένε ἐζώωσας· ὅθεν ὡς καλῶν σε αἰτίαν, ἀνυμνοῦντες

κραυγάζομεν· Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκὶ κύησασα.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Περιχαρῶς τοὺς οὐρανοὺς, σὺν τοῖς θείοις μαθηταῖς καὶ ὑπηρέταις, καὶ αὐτόπταις τοῦ

Λόγου, ἁρμονικῶς κατοικῶν, Ἀκύλα καὶ θέσει θεοῦμενος, μέμνησο τῶν πίστει, καὶ

πόθῳ σε τιμώντων.

Οἱ τῶν ἰδρώτων σου κρουνοί, ποταμοὺς πᾶσιν ἡμῖν θείων θαυμάτων, ἀναβλύζουσι

μάκαρ, καὶ ἐπηρείας παθῶν, ἀτόπων ξηραίνουσι πάντοτε, καὶ τὰς παρατάξεις,

βυθίζουσι τοῦ πλάνου.

Θέσει θεοῦμενος ἀεὶ, ὁ ἐγγίζων τῷ Θεῷ νοῖ ἀύλῳ, ὅλος φῶς χρηματίζεις, ἀπολυθεὶς

τῆς σαρκός, καὶ βλέπεις ἃ βλέπουσιν Ἄγγελοι, ἔνδοξε Ἀκύλα, Χριστοῦ ἱερομύστα.

Θεοτοκίον.

Ὡς τὸν παναίτιον Θεόν, ὑπὲρ πᾶσαν ἀληθῶς Ἄγνη αἰτίαν, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, καὶ

δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, ὀφθέντα τεκοῦσα πανάμωμε, τοῦτον ἐκδυσώπει, ὑπὲρ τῶν σὲ

ὑμνοῦντων.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ

» συγκαταβάνα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-

» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-

» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἱερωτάτοις σε ὕμνοις, ἱερὸν πεφυκῶτα, κειμήλιον τοῦ Λόγου καὶ σεπτόν, τούτου τε

πάνσοφον κήρυκα, καὶ τοῦ κόσμου φωστήρα, καὶ στήριγμα τῆς πίστεως ἡμῶν,

συνελθόντες Ἀκύλα, συμφώνως μακαρίζομεν.

Ὡς καθαιρέτης τῆς πλάνης, καὶ ἔθνῶν ποδηγέτης, καὶ θεῖος τοῦ Σωτῆρος ἀθλητής, καὶ

συμπολίτης καὶ σύσκηνος, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων, Ἀκύλα θεηγόρε σὺν αὐτοῖς, τὸν

Δεσπότην δυσώπει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σὲ φοιτητὴν μὲν τοῦ Παύλου, ἐπιγνόντες Ἀκύλα, τοῦ κόσμου δὲ φωστῆρα ἀπλανῆ, καὶ ἱερώτατον Μάρτυρα, καθαιρέτην εἰδώλων, καὶ γνώσεως Θεοῦ εἰσηγητὴν, εὐσεβεῖ διανοίᾳ, θεόφρον μακαρίζομεν.

Ἡ παναγία σου μνήμη, ἀνατείλασα κόσμῳ, ὡς ἥλιος φωτίζει τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶς εὐφημούντων σε· ἐν ἧ̄ πρέσβευε μάκαρ, δοθῆναι ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ εἰρήνην βαθεῖαν, καὶ μέγα πᾶσιν ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικὴν σε λυχνίαν, προεώρα Προφήτης, τὸ φῶς τὸ ἀνατεῖλαν ἐκ φωτός, Παρθενομήτορ βαστάζουσαν, τὸ φωτίσαν πλουσίως, τὰ πρὶν ἐσκοτισμένα ταῖς αὐγαῖς, τῆς αὐτοῦ ἀνεκφράστου, πανάμωμε Θεότητος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκο-
» ντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτω-
» κότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρ-
» κωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις
» μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὁρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἱε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων

Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης, τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Πλήρης Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων καταχωρίζεται εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος Μηναίου (σελ. 184 κ.ἐξ.).

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Μαρτύρων γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Νηπιόφρονα τύραννον, ἐν τελείῳ φρονήματι, ἀτελεῖ τε σώματι Μάρτυς Κήρυκε, ἀνδρειοφρόνως κατήσχυνας· διὸ πρὸ βημάτων σε, ἀπηνῶς δικαστικῶν, καταβάλλει θανάτῳ σε, μνηστευόμενος, τὴν ζωὴν τὴν ἀγήρω· ἧς ἐπέβης, ἐν ἀτμίζοντι εἰσέτι, περιρρέομενος αἷματι.

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, ταῖς ἀρδείαις τοῦ Πνεύματος, Ἰουλίττα ἔνδοξε τὸν ἐκ σπλάγχνων σου, ἀναβλαστήσαντα Κήρυκον, προσάγεις θυόμενον, καὶ ληνοῖς μαρτυρικοῖς, ἀληθῶς ἐκθλιβόμενον· μεθ' οὗ βλύσασα, κατανύξεως οἶνον, τὰς καρδίας, κατευφραίνετε τῶν πίστει, ἐπιτελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν.

Αἰκισμοῖς ὁμιλήσασα, καὶ ποικίλαις κολάσεσιν, ἀληθῶς ὑπέμεινας ἀξιάγαστε· τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐνορῶσα δέ, υἱοῦ τὴν τελείωσιν, τὸ μαρτύριον διπλοῦν, Ἰουλίττα διήνυσας· ὅθεν νέμει σοι, καὶ διπλοῦς τοὺς στεφάνους, ἀθλοθέτης, ὁ τὴν νίκην τοῖς ἀθλοῦσιν, παντοδυνάμως δωροῦμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε καὶ θεάσασθε ἅπαντες, ξένον θέαμα καὶ παράδοξον. Τίς ἐώρακε νήπιον, τριετῆ ὄντα, τύραννον αἰσχύναντα; ὦ τοῦ θαύματος! Μητέρα ἐθήλαζε, καὶ τιθνούμενος τῆ γαλουχῶ ἐβόα· Μη πτοοῦ μητέρ μου, τὰς ἀπειλὰς τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος·

Χριστὸς γάρ ἐστιν, ἡ ἐλπίς τῶν πιστευόντων εἰς αὐτόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον· Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρῶσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τριετὴς τὴν Τριάδα ἐκήρυττε, καὶ γαλουχῶν τὴν μητέρα ἐστήριζε· Παῦσον, ὦ μῆτέρ μου, τὸν ὀδυρμὸν τῶν δακρύων· ἄνωθεν ὁ Κτίστης βλέπει, καὶ σφύζει τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρες σου, Κύριε.

Ἦ δάμαλις ἡ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ὑπὸ ἀνόμων, ὀδυρομένη γοερῶς· Οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι, ἐκ σοῦ παμφίλατε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'· Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

(Ποίημα Πατριάρχου ΚΠόλεως Κυρίλλου στ')

Ἦ λογικὴ Χριστοῦ ἀμνὰς Ἰουλίττα, σὺν τριετῇ ἀμνῷ αὐτῆς τῷ Κηρύκῳ, δικαστικοῦ πρὸ βήματος παρέστησαν, εὐθαρσῶς κηρύττοντες, τὴν Χριστῶνυμον κλήσιν· οὐδόλως ἐπτοήθησαν, ἀπειλὰς τῶν τυράννων· καὶ στεφηφόροι νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἀγαλλιώνται, Χριστῷ παριστάμενοι.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Κήρυκον ὑμνῶ σὺν τεκούσῃ προφρόνως. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Κηρύξαντες Λόγον τὸν ἐκ Πατρός, σαφῶς γεννηθέντα, σαρκωθέντα τε ἐκ μητρός, Μάρτυρες τῶν τούτου παθημάτων, διὰ παθῶν καὶ θανάτου γεγόνατε.

Ἦ ἔνθεος Μάρτυς ὡς φωταυγής, σελήνη συνοῦσα, τῷ ἡλίῳ τῷ ἐξ αὐτῆς, τεχθέντι Κηρύκῳ πᾶσαν κτίσιν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι φωτίζουσι.

Ῥεόντων ἠλλάξω τὰ μηδαμῶς, κινούμενα Μάρτυς, καὶ ἀγκάλαις τὸν σὸν υἱόν, φέρουσα σὺν τούτῳ τῶν ἀνόμων, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην ἡμαύρωσας.

Ἦ ὑπάρχουσα γένους περιφανοῦς, διὰ μαρτυρίου, καὶ βασάνων πολυειδῶν, Μάρτυς Ἰουλίττα Βασιλέως, τοῦ ἀθανάτου θυγάτηρ γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Κατήργηται θάνατος διὰ σοῦ, καὶ Ἄδου τὸ κέντρον, ἠφανίσθη Μῆτερ ἀγνή· σὺ γὰρ τὸν ἀθάνατον Δεσπότην, θανατωθέντα σαρκὶ ἀπεκύησας.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίων θαλάμων, καὶ φωταυγοῦς λήξεως, διαιωνιζούσης τε δόξης, κατηξιώθητε, Μάρτυρες ἔνδοξοι, τοῦ διαβόλου τὰ κέντρα, πόνοις τῆς ἀθλήσεως, ἐξαφανίσαντες.

Νεοττὸς ὡς ὠραῖος, περιστερᾶς σώφρονος, ταύτην ἐμμήσω τῷ πλάνῳ,

ἀντιταπτόμενος, ἔνδοξε Κήρυκε, θωπευτικῶς προσελθόντι, καὶ συλησῆσαι σπεύδοντι, σὲ τὸν ἀήττητον.

Ἐπερήφανον ὄφιν, εἰς οὐρανοὺς θέμενον, στόμα καὶ τὴν γῆν ἐξαλείφειν,
κατακαυχόμενον, νήπιον ἄκακον, τῆ τοῦ Σταυροῦ πανοπλία, παντελῶς ἠδάφισε, καὶ
ἐξηφάνισε.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς κόλπους, τοὺς πατρικοὺς ἄχραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σοῦ
τὴν πανάμωμον, γαστέρα ὤκησε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως ὠράθη, καὶ βροτοὺς ἐθέωσεν, ὁ
ὑπερούσιος.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ
» τῆ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στή-
» ριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Φιλομάρτυρες δεῦτε τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς, Κήρυκον
ὑμνήσωμεν, καὶ τὴν τούτου μητέρα· τῷ τριετῇ γὰρ τοῦτον ἐκθρέψασα γάλακτι, τῷ
Θεῷ θυσίαν, προσήγαγεν ἄμωμον· ὅθεν καὶ τῆς νίκης, σὺν αὐτῷ τοὺς στεφάνους,
ἐδέξατο ἄνωθεν, καὶ Χριστῷ συναγάλλονται· πρὸς οὓς πίστει βοήσωμεν·

Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ· τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ
συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην
γινώσκων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ
σαρκωθέντα, ἀσπύρως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως
ὑμνούντων σε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι,
τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε
δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν·
τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ
σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος,
σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς
ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Νηπιάζοντι σώματι, καὶ τελειοτάτῳ Μάρτυς φρονήματι, τὸν ἀρχέκακον κατέβαλες,
τὸν τὴν πονηρίαν κακουργήσαντα.

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, Μάρτυς Ἰουλίττα βότρυον ἐξήνησας, τὸν γενναῖον ὄντως
Κήρυκον, μαρτυρίου γλεῦκος ἀποστάζοντα.

Συμπαθῶς ἐνητένιζες, οἷά περ ἀμνάς ἀρνίῳ τῷ Μάρτυρι, Ἰουλίττα ἀξιάγαστε,
σφραγισμένη Μάρτυς ἐνδοξε.

Ἐπερήφανον τύραννον, θεῖα ταπεινώσει περιφραττόμενοι, ἀθλοφόροι κατεβάλατε,
καὶ στεφάνους νίκης ἐκομίσασθε.

Θεοτοκίον.

Νόμοι φύσεως πάναγνε, ἐν τῇ ὑπὲρ φύσιν κυοφορία σου, ἐναλλάττονται· τὸν
Πλάστην γὰρ, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον ἀπεκύησας.

Ὡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Τεινομένη θεόφρον, μᾶστιξι τὸ σῶμά σου δαπανωμένη τε, τῆς φθορᾶς τὸ πάχος,
ἐξεδύσω στολὴν ἐνεδύσω δέ, ἣν ὁ ἐκ Παρθένου, μονογενῆς σάρκα φορέσας, τοὺς
ἀνθρώπους θεώσας ἐνέδυσεν.

Ἐγυμνώθης τὸ σῶμα, Μάρτυς παναοίδιμε καταφρονήσασα, σαρκικῆς αἰσχύνης, καὶ ἐχθρὸν τὸν τὴν Εὐαν γυμνώσαντα, Ἰουλίττα πάλαι, καρτερικῶς ἀνδρισαμένη, αἰώνιαν αἰσχύνην ἐνέδυσας.

Κεφαλὴν ἐκτμηθεῖσα, κάραν τὴν τοῦ ὄφεως Μάρτυς συνέθλασας· στερηθεῖσα πλούτου, τὸν οὐράνιον ὄλβον κεκλήρωσαι, μὴ σαλευομένην, παραλαβοῦσα βασιλείαν, μετὰ πάντων Μαρτύρων πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, σάρκα ἀνελάβετο ἔννου καὶ ἔμψυχον, ἐκ σοῦ Παναγία, καὶ δι' οἴκτον ἐγένετο ἄνθρωπος, καὶ ἐθέωσέ με, τὸν παραβάσει ἀπωσθέντα· ὃν ἰκέτευε σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἐπέλευσαν τῶν ἀπειρῶν βασάνων, οἱ πανεύφημοι τὸ ἄστατον ὕδωρ, τῇ τοῦ Σταυροῦ κυβερνήσει καὶ ὄρμῳ, γαληνοτάτῳ σαφῶς προσωρμίσθησαν, βυθίσαντες τὸν Φαραῶ, τὸν ἀόρατον αἵματος ρεύμασι.

Σκιρτᾷ σε Ἰκονιέων ἡ πόλις, θρεψαμένη· καὶ κομπάζει τῇ μνήμῃ, σοῦ τῇ σεπτῇ ἡ Ταρσὸς Ἰουλίττα· τοῦ μαρτυρίου ἐν ταύτῃ γὰρ ἤνυσας, τὸ στάδιον σὺν τῷ υἱῷ, καὶ στεφάνων τῆς νίκης ἠξίωσαι.

Ἠλόγησας πολυπλόκων βασάνων, καὶ τρυγῶν ὠραιοτάτῃ ἐδείχθης, σὺν νεοττῷ ἀναπτᾶσα καὶ πάντων, ὑπεραρθεῖσα παγίδων τοῦ ὄφεως, πανεύφημε καὶ εἰς μονάς, οὐρανίου πανσόφως κατέπαυσας.

Θεοτοκίον.

Προρρίζους τῷ τμητικῷ σου δρεπάνῳ, τῆς πρεσβείας ἐναπόκοπον Κόρη, τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς τῆς ψυχῆς μου, καὶ καρποφόρον ἀνάδειξον δέομαι· ἀπάντων γὰρ τὸν φυτουργόν, τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἐκύησας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-
» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλή-
» σθη, καὶ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι
» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν ἀγκάλαις φέρουσα ἡ χριστομάρτυς, Ἰουλίττα Κήρυκον, ἐν τῷ σταδίῳ μητρικῶς, ἀγαλλομένη ἐκραύγαζε· Σὺ τῶν Μαρτύρων, Χριστέ τὸ κραταίωμα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν νοῦν μου φώτισον, Χριστέ, φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, ὅπως ἐπαξίως ἐξισχύσω ὑμνῆσαι τοὺς Ἁγίους σου, καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐξειπεῖν. Ποία δὲ γλῶσσα ἐκλαλῆσαι δυνησεται, τοὺς ἄθλους οὓς ὑπέμειναν, καὶ τὰ ἔπαθλα; Διὸ οὖν σοι προσπίπτω φιλόανθρωπε. Ἄνεσιν παράσχου τῇ ἀθλίᾳ νῦν ψυχῇ μου, δωρούμενός μοι καιρὸν μετανοίας· εἰς τοῦτο γὰρ ἐκὼν ἔλαβες σάρκα, ἵνα πάντας πρὸς ζωὴν ἐπαναγάγῃς, ἧς οἱ ἀθληταὶ τυχόντες, ἀπαύστως μέλουσι· Σὺ τῶν Μαρτύρων Χριστέ τὸ κραταίωμα. Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης.

Στίχ. Ἰουλίττα σύναθλος υἱῷ Κηρύκῳ,

Ἡ λαϊμότημητος τῷ κάραν τεθλασμένῳ.

Πέμπτη Ἰουλίτταν δεκάτῃ τάμον, υἱᾷ δ' ἔαξαν.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ὀρμωμένη ἐξ Ἰκονίου· διὰ δὲ τὸν ἐπικρατοῦντα διωγμὸν ἐκεῖσε, τὸν αοίδιμον Κήρυκον τριετὴ ὑπάρχοντα λαβοῦσα, καταλαμβάνει τὴν Σελεύκειαν. Εὐροῦσα δὲ κάκει τὴν αὐτὴν κατὰ τῶν Χριστιανῶν κίνησιν, ἔρχεται ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας, ἐν ἧ Ἀλέξανδρός τις ἡγεμὼν, ὦμος καὶ θηριώδης τὸν τρόπον, τοὺς τὸν Χριστὸν ἐπικαλουμένους ἐτιμωρεῖτο· ὑφ' οὗ ἡ Μάρτυς συλληφθεῖσα ἠκίζετο. Ἐκσπασθέντος δὲ ἐξ αὐτῆς τοῦ παιδός, σπεύδων ὁ

ἡγεμῶν κολακείαις αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν ἐφελκύσαι, καὶ μὴ δυνηθεῖς, τῇ μητρὶ μόνον αὐτοῦ ἀτενὲς ἐνορῶντος, καὶ ὑποψελλιζούσῃ τῇ φωνῇ τὸ τοῦ Χριστοῦ ἐπικαλουμένου ὄνομα, καὶ τελευταῖον, λάξ κατὰ τῆς γαστρὸς τοῦ ἡγεμόνος, ὡς εἶχεν, ἐντεινάντος, ὀργισθεὶς ἐκεῖνος, κατὰ τῶν βαθμίδων τοῦ βήματος ἔρριψεν αὐτόν· ὅς, τῇ ἐκεῖσε προσκρούσει, τὸ κρανίον συντριβεῖς, τὴν μακαρίαν ἀφήκε ψυχὴν. Ἡ δὲ Ἁγία Ἰουλίττα, μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, μὴ πεισθεῖσα τὸν Χριστὸν ἐξομώσασθαι, ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν στέφανον ἔλαβε τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λολλιανοῦ.

Στίχ. Ποσὶ προθύμοις ἔδραμε τρίβον τέλους

Ὁ Λολλιανός, οὗ προσίκρουστον τέλος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀβουδίου.

Στίχ. Ἀβουδίῳ μάχαιρα πρόξενος τέλους,

Αὕτη δὲ τούτῳ πρόξενος καὶ τοῦ στέφους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Παῖδες Ἑβραίων.

Ῥάβδοις συντρίβων σου τὸ σῶμα, ὁ παράνομος θεόφρον Ἰουλίττα, λογισμοῦ τὸ στερρόν, ἐσάλευσεν οὐδόλως· ῥάβδον καὶ γὰρ δυνάμεως, τὸν Σταυρὸν Χριστοῦ κατεῖχες.

Ὅμβροις αἱμάτων ἐκχυθεῖσιν, ἐγκατέσβησαν τὸ πῦρ τῆς ἀθείας, οἱ Χριστοῦ ἀθληταί, κραυγάζοντες προθύμως· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φέρουσα Μάρτυς ἐν ἀγκάλαις, ὄν ἐκύησας ἐπέστης τῷ σταδίῳ· καὶ διπλοῦν τὸν καλόν, ἐτέλεσας ἀγῶνα, ἀναβοῶσα· Κύριε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι σοῖς ἀκολουθοῦντες, μακαρίζομεν γενεαὶ πᾶσαι Κόρη, μακαρίου Θεοῦ, Μητέρα σε δειχθεῖσαν, τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, μακαρίους ἐκτελοῦντα.

Ῥδὴ η´. Νικηταὶ τυράννου.

Οἱ φαιδροὶ ἀστέρες, οἱ τῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας, ἀπλανῶς πηχθέντες, καὶ τὴν γῆν τοῖς θαύμασι φωταγωγοῦντες, εὐσεβῶς τιμῶνται, ὑπὸ πάντων σήμερον, τῶν ὑμνολογούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέον ὡσπερ κλάδον, ῥίζα θεοφύτευτος οὕσα θεόφρον, τὸν σεπτὸν σου γόνον, φέρουσα ἐμάρανας τῆς ἀσεβείας, τὰ φυτὰ βοῶσα, σὺν αὐτῷ καὶ λέγουσα· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅσπερ μόσχον νέον, δάμαλις ὑπάρχουσα ὠραιότατη, Ἰουλίττα φέρεις, Κήρυκον τὸν ἐνδοξον θυσίαν ζῶσαν, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου Ἀμνῶ ἀνατεῖλαντι, καὶ σφαιασθέντι, δι' ἄκραν εὐσπλαγχίαν.

Θεοτοκίον.

Σαρκοθεῖς ὁ Λόγος, ἐκ τῶν παναχράντων σου αἱμάτων Κόρη, τοὺς προνευκότας, πρὸς τὰ ἀλογώτατα τῆς σαρκὸς πάθη, ἐπιγνώσει θεία, ἐθέωσεν ἄχραντε. Ὅν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῇ χάριτί σου γεγο-

» νότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι,

» Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύ-

» ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἴαμα φέρει ἡ σορός, τῶν ἐνδόξων ἀθλοφόρων τῇ χάριτι, τοῦ θείου Πνεύματος, ἐπαρδομένη· δεῦτε ἀρύσασθε, καὶ ἀγιάσθητε ψυχὰς, καὶ νόσων καθάρθητε, οἱ φιλομάρτυρες, τὸν δοτῆρα τῶν καλῶν μεγαλύνοντες.

Ὡς ῥόδα ταῖς μαρτυρικαῖς, ἐξηγηθήσατε κοιλάσι μακάριοι, ὡς κρίνα εὖοσμα, ὡς Παραδείσου θεῖα βλαστήματα, μυρευσικὴν ὡς ἀληθῶς, στάζοντα τερπνότητα, καὶ τῶν πιστῶν τὰς ψυχὰς, εὐωδία μυστικῆ κατευφραίνοντα.

Στίγμασι τοῖς μαρτυρικοῖς, ὠραιώθητε καλλίνικοι Μάρτυρες, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις σαφῶς, ὁμοιωθέντες Θεῶ παρίστασθε, νίκης διάδημα τερπνόν, λαμπρῶς περικείμενοι, καὶ τοῖς τιμῶσιν ὑμᾶς, ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι.

Ἡ Μάρτυς οἶά περ ἁμνάς, ὥσπερ ἄρνα τὸν υἱὸν αὐτῆς φέρουσα, λύκων ἀνάλωτος, μέσον διήλθε καὶ εἰς οὐράνιον, μάνδραν ἐσκήνωσεν ἀεὶ. Τούτων παρακλήσεσι, Κύριε σῶσον ἡμᾶς, τοὺς αὐτῶν τὴν ἱερὰν μνήμην σέβοντας.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τὴν τυφλώττουσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καὶ πονηροῖς λογισμοῖς, ἁμαυρωθεῖσαν καὶ κινδυνεύουσαν· καὶ ἐξελοῦ με πειρασμῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ἵνα δοξάζω σε, τὴν ἐλπίδα τῶν πιστῶν καὶ κραταίωμα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
» τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐκῶν, κατήλθε μέχρι καὶ
» σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γενόμενος
» ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
» μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τὴν ἡλικίαν ἀτελής, ἐν φρονήσει τελεία, ὑπῆρξας θαυμαστότατα, Κήρυκε ἀθλοφόρε, σὺν μητρὶ τε γαλουχῶ, Ἰουλίττη ἦρασθε, τὸ τῆς ἀθλήσεως στέφος, μετὰ πάντων Ἁγίων· ὧν πρεσβείαις καὶ ἡμεῖς, τύχοιμεν τοῦ ἐλέους.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε παλάτιον τερπνόν, Χαῖρε θρόνε Κυρίου· Χαῖρε σκῆπτρον πανθαύμαστον, Χαῖρε κούφη νεφέλη, χρυσοῦν θυμιατήριον. Χαῖρε Μῆτερ ἄχραντε, τοῦ Βασιλέως καθέδρα. Χαῖρε εὐδὶε λιμὴν, καὶ προστάτις ἀπάντων, Θεοκυῆτορ Παρθένη.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Τὸν γενναῖον ἀθλητὴν, καὶ κήρυκα τῆς πίστεως, σὺν μητρὶ θεόφρονι, ἐπαξίως μακαρίσωμεν· οὗτοι γὰρ καρτερῶς ἐναθλήσαντες, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀνδρείως κατέβαλον· διὸ στεφάνους ἔλαβον παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύουσιν αὐτῷ, ἐν παρρησίᾳ ἀκαταπαύστως, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντας, τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἄθλησιν.

Ἦχος β'. Βυζαντίου.

Δεῦτε πιστοί, τοῖς ἐπαίνοις συνελθόντες, στέψωμεν δυάδα παναγίαν, Τριάδος σέβας κατέχουσαν· τῶν γὰρ εἰδώλων τὴν πλάνην, καὶ τῶν τυράννων τὴν ἀπόνοιαν, τοῖς ἑαυτῶν ποσὶ κατεπάτησαν. Τούτους ἀνευφημοῦντες ἀνακράζωμεν λέγοντες· Χαίροις Ἰουλίττα πανσεβάσμιε, ἢ τὴν γυναικείαν ἀσθένειαν ἀπορρίψαμένη, καὶ ἀνδρικῶς ἀγωνισαμένη· Χαίροις Κήρυκε παμμακάριστε, ὁ τριετὴς τῇ ἡλικίᾳ, καὶ τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν καταβαλὼν. Χαίρετε τὸ ἡμέτερον κλέος καὶ καύχημα, τῶν ἐν πίστει ἑορταζόντων, τὴν ἱερὰν ὑμῶν ἄθλησιν· οὐς ἱκετεύομεν πρεσβεύειν ἀεὶ, τὸν τῶν ὅλων Κύριον, τῷ κόσμῳ δωρηθῆναι εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Μαυρολέοντος.

Ὁ ἐκ σπαργάνων πεπληρωμένος χάριτος, καὶ ἐσχηκῶς πεπολιωμένον φρόνημα, ἐν τῇ νίκῃ τῶν ἀγῶνων σου Μάρτυς Κήρυκε, αἴτησαι σὺν τῇ μητρὶ σου, Χριστὸν τὸν Θεόν, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, ὡς τῆς Τριάδος μέγας ὁμολογητῆς.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Νήπιος ἀνεφάνης ἐν Μάρτυσι, τέλειος ἐδείχθης τῷ φρονήματι· ἀφ' οὗ τὸν ἄναρχον Λόγον, ἐδέξω πανεύφημε, τὸ πῦρ οὐκ ἐδειλίασας τῶν παρανόμων. Σὺν τῇ μητρί σου τὸν Κτίστην ἰκέτευε, ἵνα σῶση ὡς Σωτὴρ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνῶσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Ἀγάλλου τέρπου καὶ εὐφραίνου, Ἰκονιέων ἡ πόλις, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησε καρπὸς εὐκλεῆς, Ἰουλίττα ἡ πανεύφημος, καὶ καλλίνικος Μάρτυς, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ τίμιος παῖς, Κήρυκος ὁ φερόνυμος· πᾶσαν γὰρ μηχανὴν, τοῦ τυράννου Βελίαρ, ἀνδρικῶς καταπατήσαντες, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, ἀξίως ἐκομίσαντο, κηρύξαντες λαοῖς, σέβεσθαι καὶ προσκυνεῖν, τὴν Ἁγίαν Τριάδα. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς παρρησία βοῶμεν, τῷ τούτους δοξάσαντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἐφερες Πανάμωμε, ἐν τῇ καρδίᾳ σου δίστομον, Συμεῶν σοι ὡς ἔφησε, ῥομφαίαν καὶ τέτρωσαι, ἐν αὐτῇ καὶ σπλάγχνα, καὶ τὰς διαθέσεις, ὡς ἐθεάσω σὸν Υἱόν, ἐπὶ τοῦ ξύλου σεμνῆ κρεμάμενον· διὸ καὶ ἀνεκραύγαζες· Τέκνον ἐμὸν μὴ παρίδης με, ἀλλὰ σπεῦσον ἀνάστηθι, ὡς προέφησεν μακρόθυμε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων ἡ στ' Ὡδή.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοί, ὅτε ἤμην νήπιος...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. (Ζήτηε Σάββατον ι').

Κοινωνικόν· Ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ.

Τῆς Ἰς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος

Ἀθηνογένους.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἀθηνογένης ὁ ἔνδοξος, ἱερωσύνης φαιδρόν, περικείμενος ἔνδυμα, ταῖς βαφαῖς τοῦ αἵματος, ἱερώτατον ἔδειξε. Μεθ' οὗ εἰσηλθεν εἰς ναὸν ἅγιον, τῷ παντεπόπτη

ἐμφανιζόμενος, καὶ λειτουργῶν αὐτῷ, σὺν ἀύλοις τάξεσι, καὶ μετοχῇ, θεία λαμπρυνόμενος· ὃν μακαρίσωμεν.

Ἀθηνογένης ὁ πάνσοφος, χορὸν προσῆξε Χριστῷ, ἀθλητῶν διὰ πίστεως, καρτερῶς ἀθλήσαντα, καὶ τὸν δρόμον τελέσαντα· μεθ' ὧν νικήσας τὸν πολυμήχανον, χοροῖς Μαρτύρων ἀναλαμβάνεται, θέσει θεοῦμενος, καὶ πρεσβεῦων πάντοτε, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν ἱεράν αὐτοῦ, μνήμην τελούντων ἀεὶ.

Δεκάς μαθητῶν θεόλεκτος, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, τῶν παθῶν τὰ σκιρτήματα, καθελούσα ἠθλήσε, καὶ τὸν ὄφιν ἐνέκρωσεν, Ἀθηνογένην καθηγητὴν ἱερόν, ἐνθῆφ σθένει καταπλουτήσασα. Ταύτης δεήσεσι, σῶσον ἡμᾶς εὐσπλαγχνε, τοὺς ἐπὶ σέ, πάντοτε ἐλπίζοντας, τὸν ὑπεράγαθον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν πανάχραντε, τὴν προστασίαν ἡμῶν, συσχεθέντες ἐν θλίψεσι. Μὴ παρίδης τέλεον, ἀπολέσθαι τοὺς δούλους σου· ἀλλὰ τάχυνον τοῦ ἐξελέσθαι ἡμᾶς, τῆς ἐνεστώσης ὀργῆς καὶ θλίψεως, ᾧ παμμακάριστε, Παναγία Δέσποινα· σὺ γὰρ ἡμῶν, τεῖχος καὶ βοήθεια, ἀκαταμάχητος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθορᾶται ᾧ Δέσποτα; Ὁ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλῳ ἀνήρησαι, καὶ θανατοῦσαι ὃ πᾶσι νέμων ζοῆν· ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμψαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Χρῖσμα ἅγιον, εἰσδεδεγμένος, Μάρτυς ἐνθεος, τοῦ Λόγου ὄφθης, Ἀθηνόγενης ἀθλήσας στερρότατα, καὶ ὡς θυσίαν αὐτῷ προσενήνοχας τῶν φοιτητῶν σου δεκάδα τὴν πάνσεπτον· μεθ' ὧν πρέσβευε, δοθῆναι τοῖς σὲ γεραίρουσι, πταισμάτων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ,

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τῶν σῶν Ἀθλητῶν, Χριστέ, μέλπω τὸ κλέος.

Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τάξεσιν Ἄσωμάτων, νῦν περιπολεύων ἀξιάγαστε, Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς, τοὺς ὑμνοῦντάς σε πίστει περίσφζε.

Ὡσπερ ἄμωμον θῦμα, ὀλοκαυτωθεὶς θεομακάριστε, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, προσηνέχθης Θεῷ διὰ πίστεως.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότου, δῆμος πειθαρχῶν ὁ πανσεβάσμιος, τῶν Χριστοῦ ἀθλοφόρων, τῶν ἀνόμων βουλάς ἀπεκρούσατο.

Θεοτοκίον.

Σάρκα γεγεννημένον, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπειρόγαμε, τὸν αἰώνιον Λόγον, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον ἐκύησας.

Ῥδὴ γ'. Στερέωσον ἡμῶν τὸν νοῦν.

Λύσας τοῦ ἐχθροῦ, δεινὰς μηχανουργίας, τῇ πρὸς τὸν Θεόν, ἀλύτῳ διαθέσει, Ἀθηνογένης ὁ Μάρτυς καὶ Ἱεράρχης, σὺν μαθηταῖς δόξης ἠξίωται.

Ἡμβλυναν ἐχθροῦ, τὰ βέλη καὶ τὰ κέντρα, ταῖς μαρτυρικαῖς, ἐνστάσεσιν οἱ θεῖοι, καὶ καταυγάζουσι πάντων τὰς διανοίας, ταῖς φωτοβόλοις αὐτῶν λάμπουσιν.

Τείνας τοὺς στερρούς, ἰμάσιν ὁ παράφρων, ξέει ἀπηνῶς, μαστίζων ἀνευδότης· ἀλλ' οὐκ ἐσάλειψε τούτων τῆς διανοίας, τὴν ἀκατάπληκτον στερρότητα.

Θεοτοκίον.

Ἦφθης οὐρανῶν, Ἄγνη ὑψηλοτέρα, καὶ τῶν Σεραφίμ, αἰὶ ἀγιωτέρα, ὡς τῶν ἀπάντων
Δεσπότην καὶ Βασιλέα, ὑπερφυῶς κυοφορήσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμῶν, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ὁ τοὺς
» οὐρανοὺς, τῷ λόγῳ στερεώσας, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ
» δοξάζειν σε τὸν Σωτῆρα, καὶ λυτρωτὴν καὶ πανοι-
» κτίρμονα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει τὸ πρότερον, προκαθαρθεὶς τὴν ψυχὴν, ἀθλήσει τὸ δεύτερον, τελειοτάτῳ
νοῖ, Θεῷ εὐηρέστησας, θύτης αὐτοῦ καὶ Μάρτυς, γεγονῶς θεοφόρε· στίφος δὲ
προσηγάγου, μαθητῶν τῷ Δεσπότη· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς, πρέσβευε ἔνδοξε.
Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη κυήσασα τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα, τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ
τόκῳ σου Ἄχραντε, ῥύσαι με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου Βελίαρ· στήσόν με ἐπὶ πέτραν,
τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν δυσωποῦσα ἐκτενῶς, ὃν ἐσωμάτωσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν
ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν
πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἡ πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη φιλάνθρωπε.

Ῥοδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νοῦν τὸν πάντων ἐπέκεινα, θείαις ἀναβάσεσι φανταζόμενοι, τῆς σαρκὸς οὐκ
ἐδειλίασαν, τὰς πικρὰς αἰκίσεις οἱ θεόφρονες.

Χριστοκῆρυξ θεόληπτος, καὶ Ἱερομάρτυς ἀκαταγώνιστος, χρηματίσας κατηξίωται, ὁ
Ἀθηνογένης θείας χάριτος.

Ῥητορεύοντες Μάρτυρες, σάρκωσιν τοῦ Λόγου καθυπεμείνατε, τὰς αἰκίσεις καὶ τὸν
θάνατον, πρὸς ἀθανασίαν μεταβαίνοντες.

Θεοτοκίον.

Ἰσοδύναμον σύνθρονον, τῷ γεγεννηκότι τὸν ὑπερούσιον, ἐσωμάτωσας Πανάμωμε,
τοῖς βροτοῖς δι' οἶκτον ὀμιλήσαντα.

Ῥοδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Στομώσας ἀπαθείας τὸ φρόνημα, παθοκτόνον, πάθος ἐξεικόνισας, τοῦ ἀπαθοῦς
ἀξιάγαστε.

Ταῖς θείαις προτροπαῖς προσενήνοχε, τῷ Δεσπότη, μαθητῶν ὀμήγυριν, Ἀθηνογένης ὁ
ἔνδοξος.

Ἐφαίδρυνε τὴν μνήμην σου Μάρτυς, ὁ φωτοδότης, πληρῶν τὰς αἰτήσεις σου, ἐν τοῖς
πιστῶς σοι προστρέχουσι.

Θεοτοκίον.

Μητέρα καὶ Παρθένον εἰδότες σε, Παναγία, συμφώνως γεραίρομεν, καὶ εὐσεβῶς
μακαρίζομεν.

Ῥοδὴ στ΄. Ἰάσθητί μοι, Σωτήρ.

Εὐκλείας μαρτυρικῆς, Ἀθηνογένης ἐπέτυχε, καὶ σὺν αὐτῷ μαθητῶν, χορὸς
ἐστεφάνωται, ἀσκήσας τὸ πρότερον, καὶ τὴν τῶν δαιμόνων, τροπωσάμενος ἀπόνοιαν.
Λαμπρύνει σου τὸ σεπτόν, μνημόσυνον ὁ Δεσπότης σου, πληρῶν σου τὰς πρὸς
αὐτόν, ἐντεύξεις μακάριε· ἰδοὺ γὰρ ἡ ἔλλαφος, τὸν αὐτῆς σοι γόνον, προσκομίζει θεῖον
νεύματι.

Παράδεισος νοητός, ἐδείχθητε ἀξιάγαστοι, τὸ ξύλον τὸ τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ
κατέχοντες, τὰς αἰσθήσεις πάντων τε, τῇ θείῳ ἀνθέων, εὐωδίᾳ καθιδύνοντες.

Θεοτοκίον.

Ὡς νοητὴ κιβωτός, τὸν νομοδότην ἐβάστασας, λυχνία ὡς φωταυγῆς, τὸ φῶς
ἀπεκύησας, ὡς ρίζα ἀπότιστος, τῆς ζωῆς τὸν βότρυν, Θεοτόκε ἀνεβλάστησας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
» ρίας μου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀθηνογένους, Ἐπισκόπου Πηδαχθήσης (ἢ Πηδαχθόης).

Στίχ. Ἀθηνογένης ἐκ ξίφους ἀνηρέθη,

Ψευδῆ θέαιναν τὴν Ἀθηνᾶν οὐ σέβων.

Ἔκτη καὶ δεκάτη Ἀθηνογένη τάμε χαλκός.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦν ἀπὸ Σεβαστείας, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως· καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ Φιλομάρχου ἡγεμόνος μετὰ τῶν δέκα μαθητῶν αὐτοῦ, πολλοὺς τε βασάνων αἰκισμοὺς αὐτοῖς ἅμα ὑπομείνας, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτὴν. Λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ, ὅτι, πρὸ τῆς κατασχέσεως αὐτοῦ, ἀπελθὼν εἰς τὸ Μοναστήριον αὐτοῦ, τοὺς μαθητὰς οὐχ εὔρε· προκατεσχέθησαν γάρ. Τὴν δὲ ὑπαντήσασαν αὐτῷ ἔλαφον, ἦν ἀνεθρέψατο ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, ἠλόγησε καὶ ἐπηύξατο μὴ ἀγρευθῆναι αὐτὴν τε καὶ τὸ σπέρμα αὐτῆς ὑπὸ τῶν κυνηγῶν, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον χρόνον ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, αὐτὴν τε καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς μελλούσας φύεσθαι, νεβρὸν προσάγειν ἕνα· ὃ καὶ γέγονεν. Ὁρᾶτο γάρ, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶ Ἁγίων Εὐαγγελίων, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰσερχομένη ἢ ἔλαφος καὶ τὸν νεβρὸν αὐτῆς μόσχον ἀνατιθεῖσα τῷ Ἁγίῳ, καὶ πάλιν ἐξιούσα· ὄν θύοντες οἱ συνειλεγμένοι, εὐωχοῦντο εὐφραινόμενοι, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τοῦ Ἁγίου καὶ θαῦμα μέγιστον τοῖς ὀρῶσί τε καὶ ἀκούουσιν ὁμοῦ πιστοῖς καὶ ἀπίστοις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φαύστου.

Στίχ. Φαύστῳ ὑπῆρξε σταυρὸς ἢ σωτηρία,

Αὐτῷ προσηλωθέντι πίστεως χάριν.

Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Δεκίου. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν συνελήφθη· καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας παρρήσια, σταυροῦται καὶ βέλεσι κατατιπρώσκειται. Ἡμέρας δὲ πέντε ἐν τῷ σταυρῷ προσκαρτερήσας, εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιόχου, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πλάτωνος.

Στίχ. Πρὸς τὸν τὸ πᾶν βλέποντα Δεσπότην βλέπων,

Ἀντέσχες, Ἀντίοχε, καὶ τομῆς ἄχρι.

Οἱ Ἅγιοι δεκαπεντακισχίλιοι Μάρτυρες οἱ ἐν Πισιδίᾳ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Θεῶν ἀθλητῶν ἀμφὶ πέντε καὶ δέκα

Χιλιάδες τέμνουσιν ἀμφὶ γῆν μίαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Τῶν Χαλδαίων ἢ κάμιнос.

Τοῖς κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου, πλάνης ἔσβεσας φλόγα· τῷ πυρὶ τῶν ἀγώνων σου, ἀπετέφρωσας ὕλην, κακίας μακάριε· Εὐλογητὸς βοῶν ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Οἱ σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, τῆς ἐγκρατείας πόνοις,

καὶ τῆς πλάνης σεβάσματα, τοῖς τῶν αἱμάτων ὄμβροις, μειώσαντες Μάρτυρες, ὡς στρατιῶται Χριστοῦ ἀνευφημείσθωσαν.

Κεφαλὰς ἐκτεμνόμενοι, παρανόμῳ προστάξει, καὶ τὰς σάρκας ξεόμενοι, πολυπλόκοις βασάνοις, ὡς πύργοι ἀκλόνητοι, οὐκ ἐσαλεύθητε Ὅσιομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες Πανάμωμε, διὰ σοῦ τῆς ἀρχαίας, τῶν προγόνων ἐκπτώσεως, τὸ Χαῖρέ σοι βοῶμεν, καὶ πίστει δοξάζομεν, τὸν διὰ σοῦ ἐκ φθορᾶς ἡμᾶς ῥυσάμενον.

Ῥδὴ η΄. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Ἐνατενίζων ταῖς θεαῖς φωταυγίαις, εἰδωλικῆς ἐξαπάτης, Ἀθηνογένης διέλυσε, τὸ βαθύτατον σκότος, καὶ φῶς ἐχρημάτισεν.

Ὁ τῶν Ἀγγέλων χορὸς καὶ τῶν Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν καὶ Ὁσίων, ἐπὶ τῇ μνήμῃ εὐφραίνεται, τῶν σεπτῶν ἀθλοφόρων, δοξάζων τὸν Κύριον.

Συνηριθμῆθης Μαρτύρων ταῖς ἀγέλαις, μαθητευσάντων δεκάδα, μαρτυρικὴν ἐπαγόμενος, Ἱεράρχα μεθ' ὧν σε, πιστῶς μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἵν ἀπεκύησας Λόγον ὑπὲρ λόγον, Θεογεννητορ Μαρία, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπησον, τῶν πιστῶς σε ὑμνούντων, καὶ μακαρίζόντων σε ἄχραντε.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ

» καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον· Εὐλο-

» γεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδιθ θ'. Τὸν προδηλωθέντα.

Ἴδε φωταυγίης, σήμερον ἡμέρα Μαρτύρων, ἀπαστράπτουσα θαύμασι, καὶ θεαῖς ἀγλαίαις, καταυγάζουσα τῶν πιστῶν τὰς καρδίας. Δεῦτε φωτισμὸν ἀπαρυσώμεθα.

Ὡσπερ προσφοραὶ, καὶ ἄμωμοι ὡς ἄρνες, προσηνέχθητε Μάρτυρες, τῷ δι' ἡμᾶς τυθέντι, παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, ὡς ἀγωνοθέτου κομισάμενοι.

Στάζουσιν οἱ σοί, γλυκασμὸν ἀθλοφόρε πόνοι, καὶ πικρίαν πᾶσαν, παθῶν καθαίρουσι τῶν πίστει, τῷ τεμένει σου προστρεχόντων καὶ πόθῳ, σοῦ ἑορταζόντων τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις, Θεὸν τὸν φέροντα πάντα· τρέφεις τὸν τροφέα, ἡμῖν Ἀγνή ὁμοιωθέντα. Ὅν ἰκέτευε τῷ λαῷ σου δοθῆναι, πάντων δυσχερῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ

» καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν

» πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Πληρῶν τὸ αἶτημα Χριστέ, τοῦ σοῦ Ἱερομάρτυρος, Ἀθηνογένους φαιδρύνεις, νῦν τῆς ἐλάφου τῷ νεβρῷ, μνήμην αὐτοῦ ἐτήσιον, σὺν μαθητῶν τῇ δεκάδι, σοὶ Λόγε πρεσβεύοντος.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Δέσποινα ἀγνή, Θεὸν ὄν ἐσωμάτωσας, ἐκ παναχράντων σῶν σεμνή, καὶ παναγίων αἱμάτων, τοῦτον ἀεὶ ἐκδυσώπει, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι, ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθοῦ,

ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ἱζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος

Μαρίνης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας.

Ἦχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τὴν ἐπηρμένην ὄφρυν, τοῦ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ἐξαλείφειν φάσκοντος, πρὸς τὴν γῆν ἐταπείνωσεν, ἀπαλὴ κόρη καὶ παναμώμητος, τὰς πανουργίας αὐτοῦ νικήσασα. Ὡ τῆς δυνάμεως, τοῦ Σταυροῦ καὶ χάριτος! ἦτις ἡμῶν, πᾶσαν ὑπεστήριξε, σαφῶς ἀσθένειαν. (δίς)

Μάρτυς Μαρίνα πανένδοξε, τὰς οὐρανίους μονάς, ἐπαξίως οἰκήσασα, σὺν παρθένων τάγμασι, καὶ Μαρτύρων στρατεύμασι, τοὺς ἐκτελοῦντας πίστει τὴν μνήμην σου, καὶ προσιόντας πιστῶς τῇ σκέπῃ σου, σῶζε πρεσβείαις σου, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν παρὰ Θεοῦ, αἴτησαι καὶ λύτρωσιν, καὶ μέγα ἔλεος. (δίς)

Μάρτυς Μαρίνα πανεύφημε, οὔτε βασάνων τὸ πῦρ, οὐ τρυφῆς ἢ ἀπόλαυσις, οὐ τοῦ κόσμου χάριτες, οὐ τερπνότης νεότητος, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης ἐχώρισεν, ἐφιεμένην τῆς ὠραιότητος, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, τοῦ σεπτοῦ νυμφίου σου, ἐπιτυχεῖν ἤς περ κατηξίωσαι, θεομακάριστε. (Δίς)

Δόξα. Ἦχος β´.

Ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλαγμοῦ, ἀνυμνήσωμεν Μαρίναν τὴν Μάρτυρα· ὅτι καθεῖλεν ἐπὶ γῆς, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, καὶ τὸν ἀντίπαλον ἐχθρὸν ἀνδρείως ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῆς κατεπάτησε· διὸ καὶ τελειωθείσα, εἰς οὐρανὸς ἀνίπταται, τὴν κάραν στεφηφοροῦσα καὶ ἀνακράζουσα· Σὲ νυμφίε μου ποθῶ, καὶ τὸ τοῦ πόθου φίλτρον ἔχουσα, ὑπὲρ σοῦ τὰς σάρκας μου, τῷ πυρὶ παρέδωκα· κατασκηνώσω οὖν εἰς τὰς αἰωνίους σου μονάς, ἔνθα ἐστὶ τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α´.

Ὡς ἐν πέτρα στερῶν, τῆς ὁμολογίας Χριστοῦ, προσερεισθεῖσα Μαρίνα πανεύφημε, τὸν παλαμναῖον ἐχθρὸν εἰς χάος ἐβύθισας, καὶ στέφος τῆς νίκης, ἐπάξιον ἀπειληφας. Ὁ αὐτός.

Μετὰ τῶν ἄνω ταγμάτων, συνηριθμήθης ἔνδοξε, κόσμον λιποῦσα, καὶ τὸν Χριστὸν ποθήσασα, Μαρίνα πάνσεμνε, αἰτοῦσα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β´.

Ὡς ἀλάβαστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσενήνοχας, τῷ σῶ νυμφίῳ Χριστῷ, Μαρίνα Μάρτυς ἀθληφόρε ἀήττητε· ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας στέφος ἄφθαρτον, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε· ὅθεν καὶ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν, ὠραίοις σου ποσὶ κατεπάτησας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ σωτηρίου ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· διὸ καὶ οὐρανίων θαλάμων ἠξιώθης, ὡς παρθένος, καὶ Μάρτυς Χριστοῦ πολυάθλε.

Ἦχος δ´.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην· ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν, τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλόανθρωπε. Τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν· τὸν δόλιον κατεπάτησαν· ἴσχυσαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν· εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α´.

Τῇ παρθενικῇ σου θελχθεὶς ὠραιότητι, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ὡς ἀμώμητον νύμφην, ἑαυτῷ σε ἠρμόσατο, ἀκηράτῳ συναφείᾳ· ἐν γὰρ τῷ θελήματι αὐτοῦ παρασχόμενος, τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε καὶ παθῶν, ἀήττητον ἔδειξεν· ἐγκαρτερήσασαν δὲ αἰκίαις πικραῖς, καὶ βασάνοις δριμυτάταις, διπλῶ στέφει δισσῶς σε κατέστεψε, καὶ παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην.

Αὐτὸν δυσώπησον, παρθενομάρτυς Μαρίνα πανεύφημε, τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι σωτηρίαν, καὶ ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρήκτον, τὴν ἀρράγαθῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, φιλομάρτυρες πιστῶς, τὴν ὑπὲρ τοῦ πάντων Δεσπότης στερρῶς ἀθλήσασαν, Μάρτυρα τιμῶμεν, Μαρίναν νύμφην Χριστοῦ· παρθενίας χιτῶνι γάρ, τὸ σῶμα κοσμοῦσα, χρύσειον ὡς ὕφασμα, τούτῳ ἐπέθηκεν, αἷμα, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ διπλοῖς κοσμεῖται στεφάνοις, καὶ τῷ στεφανίτῃ νῦν παρίσταται.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Μέγα, τὸ κατόρθωμα τὸ σόν, μέγα καὶ πανάριστον ὄντως, σοῦ τὸ ἐκνίκημα· φύσις γὰρ εὐπτόητος καὶ εὐταπεινώτος, τὸν ἀόρατον δράκοντα, τὸ ὄρος τὸ μέγα, νοῦν τὸν πολυμήχανον, Μαρίνα σὺ ἀληθῶς, εἴλες, εὐτελεῖς ὡς στρουθίον, καὶ καταπατοῦσα χορεύεις, νῦν μετὰ Ἀγγέλων ἀξιόγαστε.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι.

Λόγου, τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς, νύμφη ἐκλεκτὴ ἀνεδείχθης, Μαρίνα σὺ ἀληθῶς, κάλλει διαλάμπουσα, ἐνθέων πράξεων, καὶ μαραίνουσα χάριτι, φυτὰ ἀθείας· ὅθεν τὴν πανίερρον μνήμην σου σέβομεν, πόθῳ, καὶ λειψάνων τὴν θήκην, νῦν περιπτυσσόμεθα χάριν, ἐξ αὐτῆς ἰάσεων λαμβάνοντες.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ παρθένος, καὶ ἀθληφόρος καὶ Μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγαλλιάσει, τὴν λαμπάδα κατέχουσα· Εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ· μὴ χωρίσης με νυμφίε ἐπουράνιε. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτήρ, τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Μνηστευθεῖσα τῷ Λόγῳ Μαρίνα ἔνδοξε, τῶν ἐπιγείων τὴν σχέσιν πᾶσαν κατέλιπες, καὶ ἐνήθλησας λαμπρῶς ὡς καλλιπάρθενος· τὸν γὰρ ἀόρατον ἐχθρόν, κατεπάτησας στερρῶς, ὀφθέντα σοι Ἀθληφόρε. Καὶ νῦν πηγάζεις τῷ κόσμῳ, τῶν ἰαμάτων τὰ χαρίσματα.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες· πρῶτον ὁ τῆς Θεοτόκου· Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, εἰ βούλει· εἰ δὲ μή, τῆς Ὀκτωήχου· εἶτα οἱ δύο παρόντες τῆς Ἁγίας.

Κανὼν πρῶτος τῆς Ἁγίας, οἷ ἡ Ἀκροστιχίς· Χριστοῦ παρθενομάρτυρα νύμφην ἄσμασι μέλω.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Χορεύουσα Μάρτυς περι Θεόν, καὶ τῶν λαμπηδόνων, πληρουμένη τῶν παρ' αὐτοῦ, αἴγλην μοι παράσχου φωτοφόρον, ταῖς σαῖς πρεσβείαις καλλιπάρθενε.

Ἐρόντων τὸ ἄστατον καὶ φθαρτόν, σοφῆ διανοία, κεχημένη Μάρτυς Χριστοῦ, παρεῖδες ἐμφρόνως καὶ δικαίως, κατηξιώθης τῆς ἄνω λαμπρότητος.

Ἰκέτης προσέρχομαί σοι σεμνή, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τῶν τοῦ βίου με δυσχερῶν, διάσωσον Μάρτυς ἀθληφόρε, καὶ τὸν τῶν παθῶν μου κατεύνασον τάραχον.

Σοφία καὶ χάριτι λαμπρυνθείς, ὁ νοῦς σου Μαρίνα, τῶν τυράννων τὰς ἀπειλάς, οὐκ ἔπηξε Μάρτυς τοῦ Σωτῆρος, θεία δυνάμει κρατυνόμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν τρίβον ὑπέδειξας τῆς ζωῆς, ζωὴν οὐσιώδη, συλλαβοῦσα καὶ σαρκικῶς, κύησασα ταύτην Θεομήτορ· καὶ τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου διέρρηξας.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τῇ θ' Ὡδῇ. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μαρτύρων, περιφανῶς λαμπρότησι, περιαστράπτουσα, περι Θεὸν χορεύεις ἱερῶς, θεουμένη πανεύφημε, καὶ φωτισμὸν πρεσβείαις σου, παρεχομένη τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Ἀθλήσει, τὴν ψυχικὴν νεώσασα, θεόφρον ἄρουραν, τοῦ μαρτυρίου στάχυν γεωργεῖς, γεωργῶ συντηρούμενον, τῷ τὴν ἰσχύν σοι πνεύσαντι, Παρθενομάρτυς ἀξιάγαστε.

Πορφύραν, σῶν ἐξ αἱμάτων βάψασα, καὶ στολισθεῖσα φαιδρῶς, περιφανῶς τὰ ἄνω κατοικεῖς, ὡς παρθένος βασιλεία, καὶ θεϊκαῖς λαμπρότησι, Μάρτυς Μαρίνα κατηγλάισαι.

Ἦρωσθεῖσα, τοῦ παντουργοῦ πανεύφημε, δυνάμει Πνεύματος, τὸν ἰσχυρὸν ἀνδρείως συμπλοκαῖς, ἐταπείνωσας τύραννον, μεγαλαυχία χρώμενον, καὶ σοῖς ποσὶ Μάρτυς ὑπέταξας.

Θεοτοκίον.

Δοχεῖον, χωρητικὸν γεγένησαι, τῆς θείας χάριτος, Θεογεννητορ ἄχραντε· διό, σὲ Μαρίνα ποθήσασα, παρθερικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῶ Ἰῶ προσαπενήνεκται.

Ὡδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Θεός.

Οὐ πῦρ οὐδὲ μάστιγες, οὐδὲ ξίφους ἀκμή, οὐ τυράννων ὀμότητες, οὐδὲ θάνατος, οὐ θηρῶν ἀγριότης, τῆς θείας ἐχώρισεν, ἀγάπης σε πανόλβιε.

Ἐπὶ ἤρξας ἄσειστος καὶ ἀσάλευτος, ἐν καιρῷ περιστάσεως, πύργος πανένδοξε, εὐσεβείας κρηπίδα, θεμένη τῆς πίστεως, ἐν πέτρα παμμακάριστε.

Παρθένος ἐν Μάρτυσιν ἐχρημάτισας, ἐν παρθένοις ἀήττητος, Μάρτυς γεγένησαι, τῷ Χριστῷ νυμφευθεῖσα, διπλοῦν σοι παρέχοντι, τὸν στέφανον πανόλβιε.

Ἁγίων αἱμάτων σου καλλιπάρθενε, οἱ κρουνοὶ προχεόμενοι, πᾶσαν κατέσβεσαν, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, καὶ δῆμον προσήγαγον, Μαρτύρων τῷ νυμφίῳ σου.

Θεοτοκίον.

Ἦρωσθέντες τῇ χάριτι Θεοτόκον σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν· σάρκα γενόμενον, τὸν τὸ εἶναι τοῖς πᾶσι δίδόντα γὰρ τέτοκας, καὶ κόσμον ἀνεκαίνισας.

Δεύτερος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Τὸ πάθος τοῦ ἀπαθοῦς, τοῦ νεκρωθέντος δι' ἡμᾶς νέκρωσιν, Μάρτυς σεμνή στέργουσα, τὸν μαρτυρικὸν θνήσκεις θάνατον.

Μεγίστων ἐπιτυχεῖν, ἐφιεμένη δωρεῶν πάνσεμνε, πόνους σαρκὸς ἔφερες, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ τῷ σώματι.

Αἱμάτων σου σταλαγμοῖς, τῆς ἀθείας τὴν πυρὰν ἔσβεσας, καὶ τῶν πιστῶν ἠρδευσας, ὦ Μαρίνα Μάρτυς τὸ φρόνημα.

Ὡς Μάρτυς μαρτυρικὴν, ἐνδεικνυμένη καρτερῶς ἔνστασιν, τὸν πτερνιστὴν πτέρναις σου, ταῖς ὠραιόταταις συνέτριψας.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σάρκα γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-
» ζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-
» ρέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μαρίνα Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀνευφημοῦμέν σε πιστοί, ὅτι τὸν τύραννον ἐχθρόν, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἐν τοῖς ποσὶ κατεπάτησας, γενναιοφρόνως· καὶ γεγονόςας ἡμῖν, ἀνδρεία πίστεως, πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, πατοῦσα δύναμιν· καὶ οὐρανόθεν ἔλαβες τὸν στέφανον, τῇ κορυφῇ σου ἀοίδιμε. Χριστὸν δυσώπει, σωθῆναι πάντας, τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βᾶτον ἐν πυρί, ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρών, τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστῳ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαξε· Παρθένος τίκτει, καὶ Μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Ῥδὴ δ΄. Σύ μου ἰσχὺς, Κύριε.

Θεοπρεπῆς, γέγονεν ὄντως ὁ βίος σου· τοῖς Ἀγγέλοις, ὥφθη ποθεινότητος· τῶν δὲ δαιμόνων τῇ στρατιᾷ, καὶ τοῖς ὑπηρέταις, ἐκείνων τῆς ἀγριότητος, ἀπρόσιτος ἐδείχθη· τῷ Χριστῷ γὰρ ἐβόας· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Ἐπὶ τῆς γῆς, ἠγωνισμένη πανόλβιε, καὶ προσκαίρους, πόνους ὑπομείνασα, ἐν οὐρανοῖς, νῦν τὰς ἀμοιβάς, παρὰ τοῦ Δεσπότη, κομίζῃ Μάρτυς ἀοίδιμε, ἀπείρους εἰς αἰῶνας, σὺν Ἀγγέλοις βοᾶσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Νῦν ἐπὶ σοί, χαίρει παρθένων τὸ καύχημα, νῦν Μαρτύρων, ὄμιλος εὐφραίνεται, νῦν καὶ τὸ πλῆθος τῶν εὐσεβῶν, ἐπισυναχθέντες, χορεύουσιν ἀγαλλόμενοι, βοᾶντες τῷ Δεσπότη, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Ὅλη καλή, πέφηνας κόρη καὶ ἄσπιλος· ὥφθης ὅλη, νύμφη παναμώμητος, τῷ τῶν ψυχῶν, κάλλους ἐραστῇ· διὰ γὰρ βασάνων, πυρώσεως παμμακάριστε, ἐφάνης λαμπρότερα, τῷ Χριστῷ μελωδοῦσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἀγνή, καὶ μετὰ τόκον διέμεινας· σὺ γὰρ Λόγον, μόνη ἐνυπόστατον, τὸν τῷ Πατρί, σύνθρονον Υἱόν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, γεγέννηκας Θεονύμφευτε· καὶ φέρεις ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἀχώρητον πᾶσι, καὶ τὸν πάντων τὸ κράτος κατέχοντα.

Δεύτερος. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Μαρτυρίου διαλάμπουσα λαμπηδόσι, καὶ ἀφθαρσίας στέφανον, ἀναδησαμένη, χαίρουσα παρίστασαι, Χριστῷ τῷ νυμφίῳ σου, ὧ Μαρίνα Μάρτυς πανεύφημε.

Τὸν περνίσαντα ἀπάτη τὴν πρώτην Εὐαν, μαρτυρικαῖς ἐνστάσεσι, τρέψασα καθεῖλες, δείξασα ἀνίσχυρον, καὶ χαίρουσα ἔκραζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σὲ τὴν ἄσπιλον ἀμνάδα καθάπερ λύκοι, οἱ δυσμενεῖς σπαράττοντες, Μάρτυς ταῖς αἰκίαις, ἄμωμον ὀλόκληρον, Θεοῦ ἀπετέλεσαν, θεῖον ἱερεῖον καὶ σφάγιον.

Τοῦ ποιμένος θείοις ἴχνεσιν ἐπομένη, τὸ δι' αὐτὸν ὑπέμεινας, ἐκούσιον πάθος, Μάρτυς καὶ ἐσκήνωσας, εἰς μάνδραν οὐράνιον, ἔνθα τῶν Μαρτύρων τὰ τάγματα.

Θεοτοκίον.

Ἡ πανάμωμος καὶ μόνη ἀγιώτερα, τῶν Χερουβιμ φανεῖσα, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, πάσης περιστάσεως, τῶν πίστει ὑμνούντων σε, ἄχραντε Παρθένε θεόνυμφε.

Ῥδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἀθλητῶν ἐν σταδίῳ, δρόμον συντονώτατον κόρη διήνυσας· ὁ γὰρ θεῖος πόθος, τὸ τοῦ θήλεος χαῦνον ἐπτέρωσε, προφανῶς δεικνύων, τὸν λογισμὸν τῶν παθημάτων, αὐτοκράτορα Μάρτυς ὑπάρχοντα.

Ῥανίδες σῶν αἱμάτων, Μάρτυς ἀποστάζουσαι χλαῖναν πολύτιμον, καὶ τῆς ἀκηράτου, εὐφροσύνης χιτῶνα ἐξύφαναν· ὄν περ νῦν θεόφρον, ἐν οὐρανοῖς ἐνδεδυμένη, νοητῶ σου νυμφίῳ παράστασαι.

Τοῖς δεσμοῖς τῶν εὐχῶν σου, κόρη τὸν μέγαν ὄφιν ἐδέσμευσας, καὶ ὄφρυν τὴν πρῶην, ἐπηρμένην πρὸς γῆν ἐταπείνωσας· ἐκτελεῖν γὰρ οἶδεν, ὡς ἀγαθὸς ὁ παντεπόπτης, τῶν αὐτοῦ φοβουμένων τὸ θέλημα.

Ἵπερτέρας σε δόξης, θείοις διαδήμασιν ὄντως ἐκόσμησεν, ὁ νυμφίος Λόγος, δι' αὐτὸν ἐναθλοῦσαν θεώμενος, καὶ πυρὸς τὴν φλόγα, καὶ αἰκισμῶν τὰς ἀλγηδόνας, καρτερῶς ὑπομένουσαν ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ῥυπτομένην ὀρῶντες, τῷ τῆς παρθενίας σου τόκῳ Πανάμωμε, τῶν βροτῶν τὴν φύσιν, τῆς κατάρας τῆς πρῶην δοξάζομεν, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, μόνη ἀγνή δι' εὐσπλαγχνίαν· ὄν δυσώπει Παρθένε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δεύτερος. Σὺ, Κύριέ μου, φῶς.

Φῶς γέγονας φωτὶ, τῷ μεγάλῳ τρανότερον, ἐγγίζουσα καὶ φωτίζεις, φωτοφόρον τὴν μνήμην, τὴν σὴν τοὺς ἐορτάζοντας.

Σοῦ μόνου καλλοναῖς, ὡς παρθένος ἐνήδομαι· σὲ Κύριε ἀγαπῶσα, σφαγιάζομαι ξίφει· Μαρίνα ἀνεκραύγαζεν.

Ῥοὺν Μάρτυς δυσσεβῶν, ἀθείας ἐξήρανας, τοῖς ρεύμασι τῶν αἱμάτων, τῶν ἀδίκως χυθέντων, καὶ πῦρ ἀπάτης ἔσβεσας.

Ὀλόκληρον σαυτὴν, τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἐρύθημα παρθενίας, ταῖς βαφαῖς τῶν αἱμάτων, λαμπρότερον τελέσασα.

Θεοτοκίον.

Ῥοῦς ἔστη τῆς φθορᾶς· ἡ Παρθένος ἀφθόρως γάρ, γεγέννηκε τὸν τὴν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων φθαρεῖσαν, φθορᾶς ἐλευθερώσαντα.

Ῥδὴ στ'· Ἰάσθητί μοι, Σωτήρ.

Ἀπόθετον τῷ Χριστῷ, ἐφάνης κάλλος καὶ ἄσπιλον, καὶ ὡς πηγὴ διαυγῆς, καὶ κῆπος πολύκαρπος, Μαρίνα πανένδοξε, καὶ γνησίαν νύμφην, καὶ Παράδεισος ἀσύλητος.

Νεᾶνις πανευπρεπῆς, ὀπίσω σου ἠκολούθησε, δραμοῦσα πρὸς τὴν ὁσμὴν, τῶν μύρων σου Δέσποτα, τὸ ἄχραντον πάθος σου, διὰ καρτερίας, μιμουμένη τὸ σεβάσμιον.

Ἵπέμεινας ἀνδρικῶς, ἀγῶνας Μάρτυς πολυάθλε, καὶ τὸν πρὶν φρενοβλαβῶς, μεγάλην καυχώμενον, μετ' ἤχου ἀπόλεσας, Σταυροῦ τῆ δυνάμει, ᾧ Μαρίνα κυριώνυμε.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν, καὶ πάνσεπτον ἐνδιαίτημα, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ψυχῆς καθαρτήρια, παράσχου μοι δάκρυα, καὶ ἐπάκουσόν μου, τῆς δεήσεως πανάμωμε.

Δεύτερος. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Αἱμάτων, τῆ πλημμύρᾳ θαλάσσης ἐξήρανας, κακοπιστίας· Χριστοῦ δέ, τὴν σεπτὴν κατήρδευσας Ἐκκλησίαν, ᾧ Μαρίνα, ἀθληφόρε παρθένων τὸ καύχημα.

Ἀβρόχως, τῶν βασάνων διήλθες κλυδώνιον· ἀκαταπόντιστος ὄθεν, εἰς λιμένα ἄκλυστον καθωρμίσθης, καὶ τῆς ὄντως, ἀπολαύεις γαλήνης αἰοίδιμε.

Τύπτεσθαι, ἀνηλεῶς καὶ ράβδοις συντριβεσθαι, τὴν τοῦ Κυρίου ἀμνάδα, πονηρὸς διώκτης προσέταττέ σε, τεταμένην, πρὸς Χριστὸν τὴν διάνοιαν ἔχουσαν.

Ῥρθησας, πρὸς Χριστὸν τὸν ἀνέσπερον ἥλιον, καὶ ταῖς αὐτοῦ φρυκτωρίας, τὴν ψυχὴν θεόφρον σοῦ κατηυγάσθης, ἀθληφόρε, καὶ πρὸς φῶς μετετέθης αἰδίων.

Θεοτοκίον.

Θάλασσαν, σπαργανώσας ὁμίχλη βουλήματι, κυοφορεῖται ὁ Κτίστης, ἐκ Παρθένου Κόρης ἀπειρογάμου, ὥσπερ βρέφος, καὶ σπαργάνοις ἀρρήτως εἰλίσσεται.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ

» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἷματι.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη παρθένε, μαρτυρίου στίγμασι, στεφανωθεῖσα Μαρίνα, αἷμασιν, ἀθλητικοῖς τε ῥεραντισμένη, θαύμασι, καταλαμφθεῖσα τῶν ἰαμάτων, εὐσεβῶς Μάρτυς ἐδέξω, βραβεῖα νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ νυμφίῳ Χριστῷ, ἔρωτι τῆς καρδίας σου, ἀπὸ βρέφους σεμνὴ πυρποληθεῖσα, ἔδραμες, δορκὰς ὡς διψῶσα πηγαῖς ἀειρῦντοις, Παρθενομάρτυς· καὶ τῇ ἀθλήσει δὲ σαυτὴν συντηρήσασα, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ ὄντως τοῦ Κτίστου σου, νύμφη εὐκλεής, θαλάμῳ ἔφθασας ἐστολισμένη, πεποικιλμένη, στεφανηφόρος, νικητῆς, λαμπαδηφόρος, εὐθαλής, ἀφθάρτου νυμφῶνος τυχοῦσα, καὶ δεξαμένη ὡς χρυσίον, βραβεῖα νίκης τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης.

Στίχ. Χεὶρ δημίου τέμνει σε, Μαρίνα, ζίφει,

Χεὶρ Κυρίου χάριτι θεία δὲ στέφει.

Ἐβδομάτη δεκάτη Μαρίνα δειροτομήθη.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐκ κόμης τινὸς τῆς Πισσιδείας, ἐν τοῖς μέρεσιν Ἀντιοχείας, Αἰδεσίου τινός, ἱερέως τῶν εἰδώλων, ὑπάρχουσα θυγάτηρ μονογενῆς. Παραδοθεῖσα δὲ ὑπ' αὐτοῦ γυναικί τινι, δωδεκαέτις τυγχάνουσα, τῆς μητρὸς αὐτῆς τὸν βίον ἀπολιπούσης, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ τῆς τῶν Χριστιανῶν ἀξιοθῆναι πίστεως, ἣν ἐδιδάσκετο ὑπὸ τινῶν τῶν ἐν αὐτῇ τῇ κόμῃ. Καὶ ἤδη πεντεκαιδεκάτου ἀγομένου αὐτῇ ἔτους, τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀγῶνα ἐπεπόθει ἀνύσασθαι.

Ὀλύμβριος οὖν ὁ ἡγεμῶν, μαθὼν περὶ αὐτῆς, ἀποστείλας συνελάβετο αὐτὴν καὶ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν. Μεθ' ἡμέρας δὲ ἐξαγαγὼν αὐτὴν τῆς φυλακῆς, παρέστησε τῷ βήματι αὐτοῦ· καὶ ἰδὼν αὐτὴν, ὄλος ἐξέστη ἐπὶ τῇ ὠραιότητι αὐτῆς. Ἐρωτηθεῖσα οὖν παρ' αὐτοῦ τὴν τύχην καὶ τὸ ὄνομα, Μαρίνα, ἔφη, καλοῦμαι, τῆς Πισσιδείας γέννημα καὶ θρέμμα καὶ τὸ τοῦ Κυρίου μου ὄνομα ἐπικαλουμένη. Μὴ ἀνασχομένης δὲ αὐτῆς τὸν Χριστὸν ἐξομώσασθαι, ἐκέλευσεν ὁ ἡγεμῶν ταθῆναι αὐτὴν καὶ ράβδοις ἀπηνῶς καταζαίνεσθαι, καὶ τῷ αἵματι αὐτῆς ἡ γῆ ἐφοινίσσεται. Εἴθ' οὕτως ἀναρτηθῆναι ταύτην προστάττει καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ξέεσθαι ἐπὶ πολὺ· μετὰ τοῦτο δὲ ἔβαλεν αὐτὴν εἰς φυλακὴν.

Ἐγένετο δὲ σεισμὸς μέγας, ὡς τε σαλευθῆναι τὸ δεσμοτήριον· καὶ ἰδοὺ, δράκων ποθὲν ἐρπύσας, δεινῶς τὴν ἡχὴν ἐποιεῖτο ἐν τῷ ἔρπειν αὐτόν, καὶ κύκλω αὐτῆς πῦρ ἔδοξεν ἐμβάλεῖν. Φοβηθείσης δὲ αὐτῆς ἐπὶ πολὺ καὶ συντρόμου γενομένης, ἐδέετο πρὸς τὸν Θεόν· καὶ οὕτως ὁ φοβερῶτατος ἐκεῖνος δράκων ὡς κυνὸς μέλανος μορφήν διεδείκνυτο. Ἡ δὲ Ἁγία τῶν τριχῶν τούτου δραξαμένη καὶ σφῦραν εὐροῦσα, κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ νώτου τοῦτον τύπτουσα, εἰς τέλος αὐτόν ἐταπείνωσεν. Μετὰ δὲ τοῦτο, εἰς ἑτέραν ἐξέτασιν ἀχθεῖσα, λαμπάσι πυρὸς κατακαίεται καὶ ἐπὶ σκεύους ὕδατος πλήρους κατὰ κεφαλῆς ἐμβάλλεται. Ἀβλαβῆς δὲ φυλαχθεῖσα ἐκ τούτου, εἴλκυσε πολλοὺς εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, οἱ καὶ τὰς κεφαλὰς ἐτμήθησαν. Ἐπὶ τούτῳ θυμωθεὶς ὁ ἡγεμῶν, ζίφει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀπέτεμεν.

Μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Σπεράτου καὶ Βερονίκης.

Στίχ. Σοῖς αἷμασι, Σπεράτε, τοῖς ἐξ αὐχένος

Αἷμα τραχήλου μιγνύει Βερονίκη.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Φῶς τὸ ἀπρόσιτον Μαρίνα, κατεφώτισεν ἀξίως τὴν ψυχὴν σου, καὶ λαμπάσι φωτός, κατηύγασε βοῶσαν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦρθης πρὸς θεῖον ὄντως ὕψος· ὑψηλὴν γάρ σου ἐκέκτησο τὴν γνώμην· καὶ νυμφῶνα λαμπρόν, κατώκησας βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νύμφη γνησία τοῦ Δεσπότη, ἀναδέδειξαι Μαρίνα θεοφόρε, καὶ ὡς Μάρτυς αὐτῶ, ἀήττητος κραυγάζεις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἄρχων οὐκ ἔτι ἐξ Ἰούδα, ἀλλ' ἐξέλειπεν· ἐκ σοῦ γὰρ ὁ Δεσπότης, τῶν ἐθνῶν ἡ ἐλπίς, ἀνέτειλεν ἀφράστως· ὃν εὐλογοῦσιν ἅπασαι, γενεαὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι.

Δεύτερος. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Πυρὶ τῷ θείῳ, φλεγόμενη πυρὸς οὐκ ἐφρόντισας· ὅθεν ἐπομβρίζεις πάντοτε τοῖς πιστοῖς, ἰαμάτων θεῖανάματα, παθῶν ἐπήρειαν, ἀθληφόρε Μαρίνα ξηραίνουσα.

Πολυειδέσιν, αἰκισμοῖς ἐκφοβῶν σε ὁ τύραννος, εὔρε τὴν ψυχὴν σου πέτρας ὡς ἀληθῶς, στερρότεραν· ἀνεβόας γάρ· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σὺ τῷ νυμφίῳ, καθάπερ προῖκα προσήγαγες, δῆμον καὶ λαὸν πιστεύσαντα εἰς Θεόν, καὶ τῆς πλάνης ἀμαυρότητα, ταῖς φωτοβόλοις σου, θαυματουργίαις ἀποκρουσάμενον.

Θεοτοκίον.

Παρθένε μόνη, ὡς καθαρὰν σε ἀδιάφθορον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Μαρίναν δοξάσας τοῖς θαύμασι.

Ἰδὴ ἡ· Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων.

Σταθιρὰν τὴν γνώμην κεκτημένη, σταθερῶς τοὺς ἄθλους ἐκαρτέρεις, καὶ στέμμασι νικητικοῖς, ἐστέφθης μελωδοῦσα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μυστικὴν Μαρίνα σοὶ παστάδα, ὁ ψυχῶν νυμφίος Θεὸς Λόγος, ἠντρέπισεν ἐν οὐρανοῖς, ὃν βλέπουσα κραυγάζεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄρεταῖς ποικίλαις κοσμουμένη, δωρεῶν πλειόνων ἠξιώθης, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ὀρῶσα καὶ βοῶσα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτηρίας ὄφθης ἀθληφόρε, τοῖς πολλοῖς αἰτία καὶ μαρτύρων, προσήγαγες δῆμον Χριστῶ, συμφώνως μελωδοῦσα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰλασμὸς ἡμῖν Θεογεννήτορ, διὰ σοῦ ἐδόθη· σὺ γὰρ μόνη, ἀπέτισας τὴν ὀφειλὴν, τὸν πάντων συλλαβοῦσα, Θεὸν τε καὶ Δεσπότην, ἄχραντε Παρθένε, εἰς πάντων σωτηρίαν.

Δεύτερος. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Παρθένον καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν, Θεῷ διέσωσας, καὶ προσενήνοχας, ὡς προῖκα πάντιμον ἔνδοξε, τὴν ἀοίδιμόν σου ἄθλησιν, καὶ εἰς νυμφῶνα νοητόν, εἰσήχθης μέλπουσα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥήμασι τυράννου δυσμενοῦς ὑπηρετούμενοι, πυρὸς ἐπάξιοι, οἱ ματαιόφρονες ζῶσάν σε, τῇ πυρᾷ Μάρτυς ἐνέβαλον· ἀλλ' οὐκ ἐφλέχθης τῷ πυρὶ, τῆς τοῦ νυμφίου στοργῆς, θεοφόρε δροσιζομένη, καὶ τοῦτον γεραίρουσα.

Ἰστασο πρὸ βήματος Χριστόν, ἀνακηρύττουσα, Θεὸν ἀθάνατον, καθυπομείναντα σταύρωσιν, καὶ τὴν πλάνην θανατώσαντα, καὶ τὴν ἀθάνατον ζωὴν, πιστοῖς παρέχοντα, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἦφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον, ἀποκυήσασα, τὸν οὐρανῶσαντα πάναγνε, γηγενῶν ὄλον τὸ φύραμα, καὶ τῆς Μαρίνης τὴν σεπτὴν, μνήμην φαιδρύναντα· ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν

» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν

» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβεῖας ἔρασταί, Παῖδες

» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ῥοδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Μαρίνα Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ ἀνώλεθρον, ἐν Παραδείσῳ
τρυφῆς, ἐπιτηδεῖως ὄντως ἐτρύγησας· τὴν στρεφομένην ἀβλαβῶς, ῥομφαίαν διέβης
γάρ, μαρτύρων αἵμασι, λαμπομένη τηλαυγῶς καλλιπάρθενε.

Ἐφλεξε πᾶσαν ὑλικὴν, καὶ φιλόκοσμον σου Μάρτυς διάνοιαν, ἔρωσ ὁ ἔνθεος, καὶ
στερρότάτην Μάρτυρα ἔδειξε, παρθενικαῖς μαρμαρυγαῖς, τὸ πρὶν διαλάμπουσαν,
Μαρίνα πάνσεμνε· διὸ πάντες σε πιστῶς μακαρίζομεν.

Λῦσόν μου νύμφη ἐκλεκτή, τῶν πταισμάτων τὰς σειρὰς ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ τὸ
χειρόγραφον, τῆς ἀμαρτίας Μάρτυς διάρρηξον, παρισταμένη εὐπρεπῶς, Χριστῷ τῷ
νυμφίῳ σου, τῷ πανοικτίρμονι, καὶ παθῶν μου τὴν ἀχλὺν διασκέδασον.

Πέπαιται φρύαγμα δεινόν, τοῦ ἀλάστορος· ἰδοὺ γὰρ νεάνιδες, ἐπιλαθόμεναι, τῆς
γυναικείας φύσεως ἤθλησαν· καὶ κατ' αὐτοῦ περιφανῶς, τὴν νίκην ἀράμεναι, νῦν τῆς
προμήτορος, ἀνεκτήσαντο σαφῶς τὴν παράπτωσιν.

Θεοτοκίον.

Ῥιμιμον δρέπομαι ζωὴν, μὴ βλαπτόμενος τῷ ξύλῳ τῆς γνώσεως· σὺ γὰρ Πανάχραντε,
ζωῆς τὸ ξύλον, Χριστὸν ἐβλάστησας, τὸν τὰς εἰσόδους τῆς ζωῆς, τοῖς πᾶσι
γνωρίζοντα· διὸ σε πάναγνε, Θεοτόκον εὐσεβῶς καταγγέλλομεν.

Δεύτερος. Λίθος ἀχειρότμητος.

Τῶν Ἀντιοχέων ἡ πόλις, σοῦ τοῖς σπαργάνοις καὶ τοῖς ἄθλοις, Μάρτυς ἐγκαυχᾶται·
τῶν ἄνω, ἡ Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων δέ, μετὰ δικαίων ἔχει σου, πνεῦμα τὸ θεῖον
εὐφραϊνόμενον.

Ἰδόντες σου Μάρτυς Μαρίνα, τοὺς ὑπὲρ πίστεως ἀγῶνας, Ἄγγελοι ἐθαύμασαν ὅπως,
ἐν γυναικείᾳ φύσει κατήσχυνας, τὸν πρὶν τὴν σὴν προμήτορα, ἐν Παραδείσῳ
θανατώσαντα.

Ὡς περικαλλῆς ἀθληφόρος, καὶ περιδέξιος παρθένος, στέφος ἀνεπλέξω νομίμως,
δικαιοσύνης καταπατήσασα, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον, καὶ νικηφόρος χρηματίσασα.
Σὲ τὴν νοητὴν χελιδόνα, καὶ ἀδιάφθορον ἀμνάδα, καὶ περιστερὰν χρυσαυγούσας, τῷ
μαρτυρίῳ ἔχουσας πτέρυγας, καὶ πρὸς Θεὸν πετάσασαν, καὶ καταπαύσασαν
γεραίρομεν.

Ἦνθησας κοιλᾶσιν ὡς κρίνον, ταῖς τῶν Μαρτύρων ἀθληφόρε, ᾧ Μάρτυς Μαρίνα ὡς
ρόδον, τὴν παρθενίαν εὖοσμον φέρουσα· καὶ τῷ τερπνῷ σου, θεῖον ὄσφράδιον
γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλας μήτρας, ἐξ ἀπειράνδρου σου Παρθένε· οὗ ταῖς φρυκτωρίαῖς
ἐνθέως, καταυγασθεῖσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἡ τῆς χαρᾶς ἐπώνυμος, Θεοκυῆτορ
Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μαρίνα Μάρτυς Κυρίου, καὶ καλλιπάρθενε νύμφη, ῥῦσαι λαόν σου καὶ πόλιν,
ἐκδυσωποῦσα τὸν Θεόν, ὅπως ῥυσθῶμεν οἱ πάντες, φθορᾶς ὀργῆς καὶ κινδύνων.

Θεοτοκίον.

Χρυσοπλοκάτατε πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ
Βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστῆναι πανένδοξε, ἀνδρικῶ φρονήματι ἠὺτομόλησας· καὶ τῶν Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κόνιν ἐλέπτυνας· καὶ τὸν τύραννον ἐχθρόν, ἀθληφόρε πανεύφημε, τὸν καυχώμενον, ὑπεράνωθεν ἄστρον θρόνον θεῖναι, σὺ κατήσχυνας Μαρίνα, καὶ τοὺς λαοὺς κατεφώτισας.

Τὸν ἀρχέκακον δράκοντα, τὸν τὴν Εὐαν γυμνώσαντα, παραβάσει πρότερον Μάρτυς ἔνδοξε, διὰ Σταυροῦ ἀπενέκρωσας, ἀγῶσι δεσμεύσασα, τοῖς σεπτοῖς σου εὐσεβῶς, Χριστὸν δύναμιν ἔχουσα· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ὡσπερ προῖκα πολῦτιμον, τῷ νυμφίῳ προσήγαγες, ἀθληφόρε ἔνδοξε δῆμον ἅγιον, τοῖς θαυμασίοις πιστεύσαντα, οἷς πίστει ἐτέλεσας, ἀνωτέρα καὶ ποινῶν, καὶ πυρὸς κατεφλέγοντος, καὶ στρεβλώσεων, ἐν Χριστῷ δεικνυμένη τῷ τὴν νίκην, οὐρανόθεν σοι παρθένε, θεουργικῶς χορηγήσαντι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἀθλητικὴν ὀδεύσασα ὁδόν, προγονικὴν ἐξέφυγες βουλήν, Μαρίνα πανσεβάσμιε· καὶ ὡς μὲν παρθένος φρονίμη, λαμπαδηφόρος εἰσηλθες, εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου σου· ὡς δὲ Μάρτυς ἀνδρεία, χάριν ἔλαβες, ἀπελαύνειν πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων. Ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ψυχικῶν ἀλγηδόνων ἐλευθέρωσον, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰ βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν μεγάλην.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἀγίας, αἱ γ΄ καὶ στ΄ Ὡδαί.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας.

Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν...

Εὐαγγέλιον κατὰ Μᾶρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς...

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ Ἡ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Μάρτυρος γ΄.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἐνέδυσας Κύριε, τὸν ἀθλοφόρον σου δύναμιν, τὴν ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ τοῦτον ἐνίσχυσας, διὰ σὲ βασάνους, ἐξ ἐχθρῶν ἀνόμων, ὑπενεγκεῖν ἀθλητικῶς, καὶ μαρτυρίου στέφανον δέξασθαι· δι΄ οὗ ἡμῖν συγχώρησιν, ἀμαρτημάτων κατάπεμψον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρὸν ὀπλισάμενος, ὁ ἀθλοφόρος σου Κύριε, καὶ σῶ ζήλῳ πυρούμενος, εἰδώλων ἐνέπρησε, τὰ τεμένη πάντα, καὶ τὰς παρατάξεις, τοῦ ἀρχεκάκου καθελῶν, Αἰμιλιανὸς

ὁ ἔνδοξος, βραβεῖα νίκης Δέσποτα, τὴν βασιλείαν ἀπειλήφε, παρὰ σοῦ τὴν οὐράνιον, καὶ πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἄστρα ὑπέρλαμπρον, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέδειξας, Αἰμιλιανὸν τὸν Μάρτυρα, ὀπλίτην τε ἄριστον, δαδουχοῦντα πᾶσαν, νῦν τὴν οἰκουμένην, θαυματουργίαις μυστικαῖς, καὶ ἀθείας σκότος ἐλαύνοντα· ὕφ' οὗ φωταγωγούμενοι, θεοπρεπῶς ἀνυμνοῦμέν σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς τάλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἁμαρτίας, ἐναποκάθαρσον ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στήσον τὸ ἄστατον· ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος ἰκέτης σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγγων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθανυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλόνηρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Ἦ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία,

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Ὡς προσφορὰ καὶ ὀλοκάρπωμα θεῖον, διὰ πυρὸς προσενεχθεὶς τῷ Δεσπότη, τοῖς ὄμβροις τῶν χαρίτων σου εὐφραίνεις νῦν ἡμᾶς· πῦρ γὰρ τὸ οὐράνιον, τῇ ψυχῇ περιφέρων, ὥσπερ αὔραν ἔφερες, τὴν κατάφλεξιν Μάρτυς. Ἀλλὰ μὴ παύσῃ πάντοτε φρουρεῖν, τοὺς σὲ τιμῶντας, Αἰμιλιανὲ ἔνδοξε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Αἰμιλιανοῦ Μάρτυρος μέλπω κλέος. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Αἰνέσωμεν σήμερον, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν ἡμῶν, καὶ τούτου τὸν Μάρτυρα, ἀνευφημήσωμεν, ἐναθλήσαντα, νομίμως καὶ τῆς νίκης, τὸ στέφος ἀράμενον, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ἰσχὺν ἐνδυσάμενος, τοῦ τὴν ἡμῶν ἀγαθότητι, ἀσθένειαν ἔνδοξε, Μάρτυς φορέσαντος, ἀπεγύμνωσας, εἰδώλων ἀσθενείας, τὸ μάταιον φρύαγμα, θεομακάριστε. Μονάδα θεότητος, ἐνιζομένην ταυτότητι, ἀοίδιμε φύσεως, χαίρων ἐκήρυξας, καὶ πολύθεον, διέλυσας ἀπάτην, ἀθλήσας στερόματα, ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον.

Ἰσχὺς μου καὶ ὕμνησις, καὶ φωτισμὸς τῆς καρδίας μου, ὑπάρχει πανάμωμε, Χριστὸς ὁ Κύριος· ὃν ἐκύησας, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, μιᾷ ὑποστάσει δέ, κατανοοῦμενον.

Ῥοδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Λύχνος τοῖς ποσί σου ἐγενήθη, καὶ φῶς σοῦ ταῖς τρίβοις ἀληθῶς, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δι' οὗ καθυπεσκελίσας, παρανομούντων βήματα, μαρτυρικῶς κλείζόμενος.

Ἰθύνας νοός σου τὰς πορείας, πρὸς θεοῦ θελήματος σοφέ, λιμένα γαληνότατον, πολυθείας θάλασσαν, κυματομένην πνεύματι, τῆς πονηρίας διέφυγες.

Αἰμιλιανοῦ τοὺς θεῖους ἄθλους, τὴν πίστιν καὶ μέχρι τελευτῆς, ἀνδρείαν κατεπλάγησαν, Δυνάμεις αἱ οὐράνιαι, ὅπως σαρκὶ τὸν ἄσαρκον, ταπεινωθεὶς καταβέβληκε.

Θεοτοκίον.

Νόμους τοὺς τῆς φύσεως λαθοῦσα, ἐν τῷ ὑπὲρ φύσιν τοκετῷ, Παρθένος μετὰ γέννησιν, Παρθενομήτορ ἔμεινας· τὸν πλαστοουργὸν γὰρ ἄχραντε, ἀπάσης κτίσεως τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ
» ἄφθονος πηγῇ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευμα-
» τικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφά-
» νων δόξης ἀξιώσον.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Πυρπολούμενος, τῷ θείῳ ζήλῳ, πῦρ ὁμόδουλον, οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλ' ὑπελθὼν ἀπτοήτῳ θελήματι, τὴν ἀναφθεῖσαν πυρὰν ὠλοκαύτωσαι, καὶ τῷ Δεσπότῃ ὡς θῦμα προσήνεξαι. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Παρθένον φυλάξας σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου Μητέρα πανάμωμον, μόνος Κύριος· αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος, ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως ἐκλάμπαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι! Τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ Θεοῦ σε θεῖος ἔρωσ, παραδόξως ἀνέφλεξεν· ὅθεν τῶν μαστίγων, τὸ πικρὸν καὶ πυρὰν ἐκαρτέρησας, καὶ τοὺς θεοὺς τῶν ἀθέων ἐνεπύρισας, καὶ ψυχὰς παμμάκαρ, τῶν πιστῶν κατεδρόσισας.

Ἦ Υπερεῖδες τὰ παρόντα, διὰ μόνα τὰ μένοντα, καὶ τῷ θείῳ πόθῳ, ὅλην τὴν ψυχὴν σου προσέδησας· τῆς ἀσεβείας τὸ κράτος ὅθεν ἔλυσας, ἀθλοφόρε, Αἰμιλιανὲ ἀξιάγαστε. Μίαν φύσιν μίαν δόξαν, τρισηλίου Θεότητος, εὐσεβῶς δοξάζων, Αἰμιλιανὲ πρὸς τὸ στάδιον, ὡς στρατιώτης γενναῖος εἰσελήλυθας, καὶ τὸν δράκοντα, τὸν ἰσχυρὸν κατηδάφισας.

Θεοτοκίον.

Ἀγιάσματός σε τόπον, τοῦ ἡμᾶς ἀγίασαντος, Παναγία Κόρη, μόνην εὐρεθεῖσαν δοξάζομεν· δι' οὗ οἱ γῆν κατοικοῦντες οὐρανώθημεν, καὶ ζωῆς, ἀληθινῆς ἠξιώθημεν.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥανίσι κατέσβεσας, τῶν ἱερῶν αἱμάτων σου, Αἰμιλιανὲ πῦρ ἀθείας· ὅθεν θαυμάτων πηγὴν ἀνέβλυσας, λίμνας ἀναστέλλουσαν παθῶν, νόσους κατακλύζουσαν, καὶ βυθίζουσαν δαίμονας.

Ταθέντα σε τύπτεσθαι, ὁ δυσσεβῆς προσέταπεν· ὅθεν σπαραττόμενος τὴν σάρκα, καὶ ταῖς αἰκίαις τραυματιζόμενος, τοῦ τραυματισθέντος ἐν Σταυρῷ, πάθος ἐξεικόνισας, ἀθλητὰ τὸ μακάριον.

Ἦ Υπάρχων ἀνάπλεως, τῶν δωρεῶν τοῦ Πνεύματος, νόσους ἀνιάτους θεραπεύεις· ἀρρώστημάτων παύεις τὸν καύσωνα· πνεύματα διώκεις πονηρά· πᾶσι τοῖς ἐν θλίψεσι, βοηθεῖς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαία τρωθέντα με, τῆς ἁμαρτίας ἴασαι, τῷ δραστηκωτάτῳ σου φαρμάκῳ, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν κυήσασα, λόγῃ τὸν τρωθέντα δι' ἐμέ, Ἄχραντε καὶ τρώσαντα, τὴν καρδίαν τοῦ ὄφεως.

Ῥδὴ στ'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Ὀλβιος καὶ πλήρης θείας δόξης, τῷ μαρτυρίῳ μάκαρ, ἐχρημάτισας καὶ μετ' Ἀγγέλων,
τοὺς οὐρανοὺς κατοικεῖς δεόμενος, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σώματος θνητοῦ σὺ οὐκ ἐφείσω· ἀθανασίαν ὄθεν, διαμένουσιν κατεκληρώσω,
θανατωθεὶς διὰ πόθον ἔνδοξε, τοῦ τὰ πάθη θανατώσαντος.

Μύρον ἀναβλύζει οἶα ῥεῖθρον, ἢ τῶν λειψάνων θήκη, σοῦ πανόλβιε γενναῖε Μάρτυς·
καὶ καταργεῖ τὰ δυσώδη πάντοτε, τῶν ἀνθρώπων ἀρρώσθημα.

Θεοτοκίον.

Εὖα μὲν ἐτρύγησε τοῦ ξύλου, καρπὸν θανατηφόρον· σὺ δὲ Πάναγνε ζωῆς τὸ ξύλον,
καρπογονεῖς οὐ ἢ γεῦσις ἅπαντας, τοὺς θανόντας ἀνεζώωσεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ

» με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεὸς

» ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ.

Στίχ. Αἰμιλιανὸς εἰς πυρὰν βεβλημένος,

Χριστῷ παραστάς τέρπεται σὺν Ἀγγέλοις.

Ὀγδοάτη δεκάτη φλογὶ Αἰμιλιανὸς ἐβλήθη.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ Δοροστόλου, πόλεως Μοισίας, δοῦλος ὑπάρχων Ἕλληνός τινος,
κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου καὶ Καπετολίνου Βικαρίου. Σεβόμενος
δὲ τὸν Χριστὸν καὶ τὰ εἰδῶλα μυσασσόμενος, εὐρῶν ἐπιτήδειον ἡσυχίας καιρὸν,
λαβὼν σφύραν, εἰσηλθεν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων καὶ συνέτριψε πάντα τὰ εἰδῶλα
καὶ τὰς θυσίας διεσκόρπισεν. Ἀγομένων δὲ ἐτέρων διὰ τοῦτο καὶ αἰκίζομένων, ἑαυτὸν
ἀπελθὼν προσαγγέλλει, καὶ τύπεται βουνεύοις· καὶ εἰς κάμινον πυρὸς βληθεὶς καὶ
ἄφλεκτος διαμείνας, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, Θεῆς καὶ Οὐαλεντίνης.

Στίχ. Αἰγυπτιάζεις, Παῦλε, γλώττη τοῦ γένους,

Οὐ μὴν γε πίστει· τοιγαροῦν κτείνῃ ξίφει.

Οὐαλεντῖναν καὶ Θεὴν ἠρτημένας,

Ἐχθροὶ Θεοῦ ξαίνουσιν ὡς ἐχθρὰς πλάνης.

Οὗτοι ἀδελφοὶ ὑπῆρχον, Αἰγύπτιοι μὲν τῷ γένει· ἐπὶ δὲ τὴν πόλιν Διοκαισάρειαν
ἀχθέντες, παρέστησαν Φιρμιλιανῷ τῷ ἄρχοντι, καὶ τοὺς λαιοὺς τῶν ποδῶν καυτῆρσιν
ἀχρειοῦνται, καὶ τοὺς δεξιούς ἐξορύττονται ὀφθαλμούς. Καὶ ἡ μὲν Ἁγία Οὐαλεντῖνα
καὶ ἡ Θεή, ἐπὶ ξύλου ταθεῖσαι, ξέονται ἀφειδῶς καὶ θανατοῦνται. Παῦλος δὲ ἀχθεὶς
καὶ βασανισθεὶς πρότερον, εἴτα ἐπευξάμενος πᾶσι μεγάλη τῇ φωνῇ ὑπὲρ χριστιανῶν,
ὑπὲρ Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν, καὶ τοῦ παυθῆναι τὸν διωγμὸν, εἰς οἶκτον πάντας
ἐκίνησε. Καὶ οὕτως ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰακίνθου τοῦ ἐν Ἀμάστριδι.

Στίχ. Ὡς ὀσφράδιον Ἰακίνθιον, Λόγε,

Δέξαι τὸν Ἰακίνθον αὐτοῖς καλάμοις.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος, ἐν κραββάτῳ πυρακτωθέντι ἀπλωθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἀνακλιθεὶς Μάρκελλος εἰς πυρὸς κλίνην,

Ἐπνώσεν ὕπνον τὸν μακάριον πάνυ.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Δάσιος καὶ Μάρων ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἡ τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴ τοῦ Δασίου

Τέλους ὁμοίου σοι, Μάρων, δαδουχία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Παμβῶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐαυτὸν ἐσταύρωσε Παμβῶ τῷ βίῳ,

Καὶ σοὶ παρέστη, Σῶτερ ἐσταυρωμένε.

Μνήμη τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν Στεφάνου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἐξ Ἀμασειᾶς μετατεθέντος, καὶ Ἰωάννου Μητροπολίτου Χαλκηδόνος, τοῦ ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Λυθέντες ἐκ γῆς οἱ δύο Ἐπίσκοποι,

Πάρεισιν ἤδη τῷ Νόῳ Ἐπισκόπων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Καλλιστράτου.

Στίχ. Ναὸς Θεοῦ πέλουσα, Ἁγνή Παρθένε,

Ναὸν σὸν ἡγίασας τῇ χάριτί σου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Λαμπρυνόμενος, τῇ χάριτι μακάριε, τοῦ θείου Πνεύματος, τὴν τῆς καμίνου πυρᾶν, ὑπήλθες καὶ ἔψαλλες, Μάρτυς θεόπνευστε· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πυρακτούμενος, τῷ ἔρωτι μακάριε, τοῦ ἑραστοῦ σου Χριστοῦ, τὸ πῦρ οὐκ ἔπτηξας, ἐν ᾧ δροσιζόμενος, πνεύματι ἔψαλλες· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥραιότητι, τῶν ἄθλων ἐξωμοίωσαι, τοῖς ἀσωμάτοις σοφέ, ὠραιοτάτῳ Χριστῷ, μεθ' ὧν παριστάμενος, μέλπεις γηθόμενος· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Κυριῶνυμε, θεόνυμφε τὸ Χαῖρέ σοι, πίστει κραυγάζομεν· καὶ γὰρ ἐκήσας, χαρὰν ἀνεκκάλητον, Χριστὸν τὸν Κύριον, ᾧ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Λύσας τὰ σεβάσματα τῆς πλάνης, δεσμοῖς ἀντὶ σοῦ τὸν κατεχόμενον, πάνσοφε ἀπέλυσας, καὶ πρὸς τὸ μαρτύριον, αὐτοθελῶς ἐχώρησας βοῶν πανεύφημε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐρέθην ἰδοὺ τοῖς μὴ ζητοῦσι, μὴ ἐπερωτῶσιν ἐπεφάνην δέ, ἔκραζες ἀοίδιμε· σύνετε παράνομοι· ὡς γὰρ ἀρνίον ἄκακον τυθῆναι ἔσπευσας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ μέγας ἡμᾶς πρὸς εὐωχίαν, Αἰμιλιανὸς συνεκαλέσατο, προθεῖς ὡς ἐδέσματα, τούτου τὰ παλαίσματα· πνευματικῶς τρυφήσωμεν πιστοὶ καὶ μέλψομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σταγόνα μοι ὄμβρισον ἐλέους, πηγὴν τοῦ ἐλέους ἢ κύησασα, καὶ τῆς ἀμαρτίας μου, ξήρανον ὄμβρήματα, καὶ τῆς ψυχῆς μου πρᾶννον ἄγρια κύματα, Παρθένε Θεοτόκε Μαρία· ἵνα σὲ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
» κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνε-
» γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλειν
» σοι· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἴδεῖν ἐφιέμενος Θεοῦ τὴν ἄρρητον, εὐφροσύνην καὶ τερπνότητα, πάντων τερπνῶν τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἠδέως κατεφρόνησας ἔνδοξε, καὶ χαίρων τὸ μαρτύριον ἤνυσας· ὅθεν σε πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὡς θῦμα ὀπτόμενος πυρὶ πανεύφημε, τοῦ τυθέντος ὥσπερ πρόβατον, θεία τραπέζῃ
προσηνέχθης, ὁσμῇ πνευματικῇ συντηρούμενος, καὶ δόξης ἀληθοῦς ἀξιούμενος· ὅθεν
σε πάντες μακαρίζομεν.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν ἐξέλαμψεν, ἀθλοφόρε ὑπὲρ ἥλιον, πᾶσαν εὐφραίνουσα
καρδίαν, πιστῶν τὰς διανοίας φωτίζουσα, καὶ σκότος νοσημάτων διώκουσα· ἦν
ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Ἡ τῶν πρωτοτόκων ἐκλεκτὴ ὁμήγυρις, συμπολίτην σε ἐκτήσατο· Μάρτυρες πάντες
σὺν αὐτοῖς σε, χορεύοντα ὀρῶντες ἀγάλλονται· μεθ' ὧν τῶν μεμνημένων σου
μέμνησο, Μεγαλομάρτυς μεγαλώνυμε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ με καταύγασον τῷ σῶ πανύμνητε, τὸν ἐν σκότει πορευόμενον· δίδου μοι χεῖρα
βοηθείας· τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου ἀπέλασον· παθῶν μου τὸ κλυδώνιον κόπασον,
ἀπεγνωσμένων καταφύγιον.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφο-
» ρίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθη-
» σας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,
ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἱο' τοῦ αὐτοῦ μηνος

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μακρίνης, ἀδελφῆς
τοῦ μεγάλου Βασιλείου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν Δίου τοῦ θαυματουργοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια ἀμφοτέρων τῶν Ἁγίων ἀνά
τρία.

Στιχηρὰ τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ'. Ἦδωκας σημείωσιν.

Ἐμφιλοσοφάτατα, τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοκίνητον, καὶ ἀθάνατον ἔδειξας· διὸ καὶ
ἐσπούδασας, ἀμιγῆς κηλίδων, τῶν τῆς ἀμαρτίας, καὶ καθαρὰ ρύπου παντός,
ἀπαλλαγῆναι δεσμῶν τοῦ σώματος, μηδένα σπῖλον ἔχουσα, μηδὲ ρυτίδα θεόληπτε,
ἀλλ' ἀγνή καὶ πανάμωμος, τῷ νυμφίῳ παρίστασθαι.

Ἄφθορον ἐτήρησας, τὴν παρθενίαν καὶ ἄσπilon, καθαρῶς βιοτεύσασα, καὶ πλοῦτον
διένεμας, τοῦ Χριστοῦ πληροῦσα, τὴν νομοθεσίαν, καὶ ἠκολούθησας τὴν γῆν,
καταλιποῦσα καὶ τὰ περίγεια· διὸ σοὶ τὰ οὐράνια, καὶ οὐρανὸν ἐχαρίσατο, Ἰησοῦς ὁ
φιλόανθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλη κατελάμπετο, φωτοειδεῖ σου τὸ πρόσωπον, καὶ θανούσης πανεύφημε, Χριστοῦ
σε δοξάσαντος, ὡς αὐτοῦ παρθένον, θεοειδεστάτην, ὡς ἐλεήμονα φαιδρᾶν, ὡς
συμπαθῆ τε καὶ θεορρήμονα· ζῶν γὰρ τὴν ἰσαγγελον, ἐπὶ τῆς γῆς πεπολίτευσαι, καὶ
Θεῷ εὐηρέστησας, διὰ βίου λαμπρότητος.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡς ἀστέρα παγκόσμιον, νοητῶς ἀνατείλαντα, τῷ τῆς Ἐκκλησίας σε στερεώματι, ἀνευφημοῦμεν μακάριε, ταῖς θεαῖς σου λάμπησι, φωτιζόμενοι ἀεὶ, καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, οἱ τιμῶντές σου, τὴν φωσφόρον ἡμέραν ἐτησίως, ἱερὲ θαυματοφόρε, τῶν μοναστῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἄαρὼν ὡσπερ δεύτερος, τῷ τῆς ῥάβδου βλαστήματι, θεῖον ἱεράτευμα Πάτερ γέγονας· καὶ ὡς Μωσῆς ὕδωρ Ὅσιε, ἐκ πέτρας ἐξήγαγες· ὡς Ἡλίας δὲ νε-κρόν, προσευχῇ σου ἐξήγειρας, θαυμαζόμενος, τοῖς μεγίστοις σημείοις, καὶ ταῖς θεαῖς, λαμπρυνόμενος εὐκλείαις, Δίε θεόφρον πανόλβιε.

Τὴν τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψιν, προφανῶς κληρωσάμενος, πονηρίας πνεύματα ἀπεδίωξας, καὶ ἱερὸν φροντιστήριον, ψυχῶν κατεσκευάσας, ἐν ᾧ σῶζεται πληθὺς, καθ' ἐκάστην τιμῶσά σου, τὰ μνημόσυνα, τοὺς ἀνδρείους ἀγῶνας, καὶ θαυμάτων, τὰ παράδοξα ἐν πίστει, Δίε Πατέρων τὸ καύχημα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων με τὸν ἀνάξιον, καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαιοσύνης τυχεῖν, ἐν ἡμέρα ἐτάσεως, ἧς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, μετανοία, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμνάς ἢ κυήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄκακον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου πανάμωμε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζῶσαν τὰ σύμπαντα· σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς πάλαι ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Ἀπολυτίκια.

Τῆς Ὁσίας. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίου.

Σοφίας ἔρωτι, τὸν νοῦν πτερώσασα, κόσμου εὐπάθειαν, ἐμφρόνως ἔλιπες, καὶ ἐνδιαίτημα τερπνὸν ἐγένου θείας ἀγάπης· σὺ γὰρ δι' ἀσκήσεως, καὶ ἡθῶν τελειότητος, νύμφη ἐχηρημάτισας, τοῦ Σωτῆρος περιδόξος· ᾧ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν βοώντων· χαίροις Μακρίνα Θεοφόρε.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Ὁ βίον ἐφάμιλλον, τῇ κλήσει πολιτευθείς, τῆς δόξης τοῦ Πνεύματος, πυξίον ὄφθης σεπτόν, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε· σὺ γὰρ θαυματουργαῖς, ἱεραῖς διαπρέπων, ἔνδοξος ἐν Ὁσίοις, φερωνύμως ἐδείχθης. Διό σε ἀνευφημοῦμεν, Δίε μακάριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἐπόμενοι δύο. Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Νύμφην ἀγνήν Χριστοῦ σε, Μακρίνα, στέφω.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Νυμφίον τὸν ἄχραντον, τῆς τῶν ψυχῶν ὠραιότητος, Μακρίνα πανένδοξε, ὄν ἐπεπόθησας, ὄν ἠγάπησας, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, φωτίσαι δυσώπησον, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἐπάρχων ἢ ἄβυσσος, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἀγαθότητος, Χριστὲ σοῦ τὴν ἄσπιλον, νύμφην ἐδόξασας, τὴν τῷ ἔρωτι, τῷ σῶ καθηλουμένην, Μακρίναν τὴν ἄμωμον, καὶ παναοίδιμον.

Μακρίνα πανεύφημε, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, θερμῶς διετήρησας, ἀδιαλώβητον, δι' ἀσκήσεως, τῆς σῆς καὶ πολιτείας, τὴν σάρκα τῷ πνεύματι, καθυποτάξασα.

Θεοτοκίον.

Φωσφόρος άνέτειλεν, έν ταῖς καρδίαις πανάμωμε, τῶν πίστει τιμώντων σε, τήν Θεομήτορα καὶ διηύγασεν, ήμέρα σελασφόρος, Χριστὸς ὁ ἐκ μήτρας σου, λάμψας θεόνυμφε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, φέρων Ἀκροστιχίδα· Δόξης κροτῶ σε τὸν φερόνυμον, μάκαρ· ὁ Ἰωσήφ.

Ἦχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Διόλου, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεσι, καλλωπιζόμενος, τὸν σὸν Σταυρὸν άνέλαβες σοφέ, καὶ Χριστῷ ήκολούθησας, τὸ τῆς σαρκὸς σου φρόνημα, Δίε νεκρώσας δι' άσκήσεως.

Ὁρθρίσας, πρὸς τὸν τῆς δόξης ἄδυτον, Ἥλιον Ὅσιε, ὀλοφανῆς γεγένησαι άστήρ, καὶ πιστοὺς κατεφώτισας, τῶν ἀρετῶν μακάριε, καὶ τῶν θαυμάτων σου λαμπρότησι.

Ξενώσας, τὸν λογισμὸν σου πάνσοφε, τῶν έν τῷ κόσμῳ τερπνῶν, ὑπερκοσμίου δόξης έραστής, ἀληθέστατος γέγονας, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον, καταπαλαίσας θεία χάριτι. Θεοτοκίον.

Ἡλίου, τοῦ νοητοῦ Πανάμωμε, σκηνῶμα γέγονας, ταῖς θεϊκαῖς λαμπρότησιν ήμᾶς, εὐσεβῶς καταυγάσαντος, καὶ τήν ἀγλὴν διώξαντος, τῆς άγνωσίας άειπάρθενε.

Τῆς Ὁσίας.

Ῥδὴ γ΄. Οὐκ έν σοφία.

Ἠγλαῖσμένη, καλλονῆ θεοσδότῳ καὶ χάριτι, καὶ Μαρτύρων εὐκλεῶς, καταγομένη τὸ γένος σεμνή, τὸν τρόπον ἐζήλωσας, τούτων τὸν ένθεον.

Νόμῳ τῷ θείῳ, πειθαρχοῦσα παρθένε κατέλιπες, τήν τοῦ βίου ταραχήν, καὶ τοὺς θορύβους διέφυγες, νηστείαις καὶ δεήσεσι, πόθῳ σχολάζουσα.

Ἄγιωσύνην, ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων ἐπόθησας, ὀφθαλμοῖς τε μητρικοῖς, τετηρημένη διέμεινας, Μακρίνα πανεύφημε, καὶ παναμώμητε.

Θεοτοκίον.

Γῆν σε Παρθένον, Παναγίαν Παρθένε γινώσκομεν, ὡς τὸν στάχυν τῆς ζωῆς, ήμῖν άσπόρως βλαστήσασαν, δι' οὗ στηριζόμενοι, σε μακαρίζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ταῖς θεῖαις μαρμαρυγαῖς, καταστραπτόμενος φωστήρ γέγονας, φωταγωγῶν πίστει σοι, τοὺς προσερχομένους μακάριε.

Ῥδηγήσας πρὸς ζώήν, τοὺς έπομένους σοι καλῶς Ὅσιε· τὰ τῆς σαρκὸς πάθη γάρ, θεία δυναστεία ένέκρωσας.

Συνήφθης θεοπρεπῶς, τοῖς οὐρανίοις· ἐπὶ γῆς βίον γάρ, άγγελικὸν ἐξήσας, Δίε θεοφόρε Πατήρ ήμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐνφίκησεν ἐπὶ σοί, ὁ κατοικῶν τοὺς οὐρανοὺς ἄχραντε· ὃν έκτενῶς αίτησαι, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ή Ἐκκλησία σου Χριστέ

» κράζουσα· Σύ μου ισχύς Κύριε, καὶ καταφυγή

» καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Τῆς Ἁγίας.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Ἡ ἄμωμος άμνάς, καὶ άγνή τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, έν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς χάριτος, σεαυτήν ὠραΐσασα· ὅθεν εἴληφας, τῶν ίαμάτων τήν χάριν, ίατροῦσας, τὰ ἀρρώσθήματα πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τήν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ Θεῷ ἀπὸ βρέφους άνατεθείς, καὶ αὐτῷ μέχρι τέλους ακολουθῶν, Πατήρ ήμῶν Ὅσιε, χαρισμάτων τετύχηκας· καὶ τῶν δαιμόνων πλήθη, διώξας τῇ χάριτι, εἰς τοῦ

Κυρίου αἶνον, μονὴν ᾠκοδόμησας· ὅθεν παραδόξως, καὶ νεκροὺς ἠξιώθης, ἐγειραὶ πανεύφημε, ἀδιστάκτῳ δεήσει σου· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσών, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην γινώσκων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπόρως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τῆς πλευρᾶς λογχευθείσης σου πλαστουργέ, τοῦ τὴν μήτραν ἀλόχευτον τὴν ἐμήν, τηρήσαντος τῷ τόκῳ σου, καὶ λογχεύσαντος τύραννον, ἀναπλάττεις Εὐᾶν, τὴν θείαν ἀνάπλασιν, πλαστουργηθεὶς τῇ φύσει, Ἀδάμ πρώτου δεύτερος· ὅθεν ἀφυπνώσας, τὸν φυσίζων ὕπνον, ζωὴν πᾶσι δέδωκας· ὡς ἐξ ὕπνου γὰρ ἤγειρας, πάντας Λόγε ὑπνώσει σου· ἐμοῦ δὲ τὴν καρδίαν δεινῶς, κατελόγγευσας Τέκνον τῷ πάθει σου, καὶ τῇ σῇ ἀφυπνώσει, ζωῆς με ἐστέρησας.

Τῆς Ὁσίας.

Ῥδὴ δ´. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Νεκρωθεῖσα νῦν τῷ κόσμῳ, καὶ τοῦ κόσμου τοῖς πράγμασι, τῷ Θεῷ ζῆν μόνῳ, πόθῳ θεϊκῷ ἐδικαίωσας, τοῦ σοῦ νυμφίου τὸ κάλλος διασώζουσα, ἀδιάφθορον, καὶ καθαρὸν πανσεβάσμιε.

Ἡ ζηλώσασα τὴν Θέκλαν, τὴν σεπτὴν πρωτομάρτυρα, καὶ τὸν θεῖον ταύτης, βίον μιμουμένη τῆς πίστεως, ἐξ ἐπιπνοίας ἐνθέου ταύτης ἄνωθεν, καὶ τὸ ὄνομα, συμβολικῶς ὑπεδέξατο.

Νυμφαγωγούσα παρθένους, σὺ Μακρίνα προσήγαγες, τῷ παρθένῳ Λόγῳ, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου ἐκλάμπαντι· τῷ ἀπαθεῖ γὰρ οἰκειᾶν καὶ ἀρμόδιον, τὴν ἀπάθειαν, ταύταις σαφῶς ὑπεδείκνυες.

Θεοτοκίον.

Χαρισμάτων θεῖα ρεῖθρα, καὶ πηγαὶ τῶν ἰάσεων, καὶ τοῦ θεῖου πλούτου, αἱ διανομαὶ διαδίδονται, ζωαρχικῆς ἐκ παλάμης Θεονύμφευτε, τοῦ τεχθέντος, ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς χαριτώνυμε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Τῇ τοῦ Πνεύματος ἀύλῳ λαμπαδουχίᾳ, τὸν νοῦν σου φωτιζόμενος, σαρκὸς τὴν ἀπάτην, ὄνειρον λελόγισται, τὴν ἄνω σε μένουσαν, πόλιν θεοφόρε σκοπούμενος. Ὀμβροτόκος ὡς νεφέλη τῇ Βυζαντίδι, ἐπιφανεῖς κατήρδευσας, ταύτην ταῖς ἀρδείαις, τῆς διδασκαλίας σου, ψυχῶν φροντιστήριον, Δίε ἀνεγείρας λαμπρότατον.

Νεκρωθεὶς τῇ ἀμαρτία δι' ἐγκρατείας, νεκροῖς τὸ ζῆν δεδώρησαι, θεῖα συμμαχία· ὕδωρ δὲ ἀνέβλυσας, ἡμῖν καταλύξως, Δίε τοῖς τελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον σε λυχνίαν τὸ θεῖον φέγγος, ἐν σῇ γαστρὶ βαστάσασαν, ἔγνωμεν Παρθένε· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, φωτὶ σου καταύγασον, πάντων τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Τῆς Ὁσίας.

Ῥδὴ ε´. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ῥυπωθῆναι πάθεσι, τὸ κάλλος τὸ σεπτόν, τῆς ψυχῆς καὶ θεοειδές, οὐκ ἠνέσχου πάνσοφε, κάλλος τὸ ἄφραστον, τοῦ σεπτοῦ νυμφίου σου, ἐννοοῦσα καλλιπάρθενε. Ἴσχυράν παράκλησιν, πλουτοῦσα τὸν Χριστόν, ἀσφαλῆ τε καὶ ἀρράγαῃ, τῶν παθῶν ἐνέκρωσας, τὸ πολυτάραχον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζουσα, καὶ δοξάζουσα τὸν Κύριον.

Σταθερὰν ἐτήρησας, τὴν γνώμην τῷ Χριστῷ· ἐπ' αὐτῷ γὰρ ἀπὸ γαστροῦ, ἐπερρίφης ἄμωμε· ᾧ καὶ ἀνέθηκας, καὶ ψυχὴν καὶ σῶμά σου, ἐκ νεότητος ἀσκήσασα.

Θεοτοκίον.

Τὸν Χριστὸν ἐγέννησας, τὸν Κτίστην τοῦ παντός, τὸν ἡμᾶς πρὸς διαφθοράν, ἐκουσίως ρεύσαντας, ἀναμορφώσαντας, καὶ πρὸς δόξαν ἄφραστον, Θεομητορ ἀνυψώσαντας.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ, Κύριέ μου, φῶς.

Ἐν ὄρει ἱερᾶς, πολιτείας ἰστάμενος, τῶν βάσεων τῆς καρδίας, ὑπελύσω τὰ πάθη, καὶ τῷ Θεῷ ὠμίλησας.

Ῥάβδου ὡς Ἀαρὼν, ξενοτρόπῳ βλαστήματι, γεγένησαι θεοφόρε, ἱερὸν τοῦ Δεσπότη, καὶ θεῖον ἱεράτευμα.

Ἦ θείων δωρεῶν, ἐκ Θεοῦ δωρουμένων σοι! δικέλλη γὰρ προσευχῶν σου, ὕδωρ ζῶν ἐκ λαγόνων, τῆς γῆς Πάτερ ἐξήγαγες.

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικός, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, Πανάμωμε ἐρμηνεῦσαι, τῆς φρικτῆς σου λοχείας, τὸ βάθος τὸ ἀπόρρητον.

Τῆς Ὁσίας.

Ἰδὴ στ'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ὁ πόθος, τοῦ Χριστοῦ ἐνακμάζων σαφέστατα, τῇ διανοίᾳ σου πᾶσαν, ἀρετῆς ἰδέαν διαφερόντως, ἐμφυτεύει, καὶ εὐσεβείας θεῖα διδάγματα.

Ἦ μνοῦσα, τὸν Θεὸν ταῖς ἀπαύστοις δεήσεις, τὴν καρτερὰν ἐπεσπάσω, παρ' αὐτοῦ παρθένε ἐπικουρίαν, καὶ ἐνθέου, παρθενίας, τὴν χάριν ἀπειλήφας.

Στεφάνῳ, τῶν χαρίτων Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὡς καθαρὰν σε παρθένον, καὶ χοροῦ παρθένων καθηγουμένην, καὶ θαλάμοις, οὐρανίοις θεόφρον ἐσκήνωσεν.

Θεοτοκίον.

Ἐνώσει, τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα συνέδραμε· δύο γὰρ φύσεις ἀλλήλαις, ἠνωμένας ἔτεκες ἀπορρήτως, Θεὸν Λόγον, ἀληθῶς σαρκωθέντα Πανάμωμε.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Ἦ ψωσας, πρὸς Θεὸν τῆς καρδίας τὸν ἔρωτα, καὶ ἐταπεινώσας πάθη, καὶ ὄφρὸν δαιμόνων κατέβαλες, θεοφόρε, Μοναστῶν ἀδιάσειστον ἔρεισμα.

Μαστίξας, ἐγκρατείας πληγαῖς Πάτερ Ὁσιε, γῆν τῶν παθῶν ἐλυτρώσω, τῆς αὐτῶν δουλείας πλήθος ἀζύγων, καὶ μιγάδων, εὐσεβῶς ἐπομένων σοι ἔνδοξε.

Ἦ λβιος, ἀρετῶν καὶ θαυμάτων λαμπρότησι, γεγεννημένος μετέβης, πρὸς τὴν ἄνω πόλιν Δίε θεόφρον, καὶ πρεσβεύεις, λυτρωθῆναι κινδύνων τὴν ποιμνὴν σου.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη πανάμωμε, ἢ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἀπορρήτῳ λόγῳ κηῖσασα, καὶ τὸν νοῦν μου, ταρασσόμενον Κόρη εἰρήνευσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
» δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκια. Τῆς Ὁσίας.

Ἦ χος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίμου.

Ὡς φωτὸς ἀνάπλεως δικαιοσύνης, τύπος θείων πράξεων, καὶ ἀρετῶν μυσταγωγός, ὠφθης τοῖς πίστει βοῶσί σοι· χαίροις Μακρίνα, παρθένων ἀγλαίσμα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦ χος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἄγνεία ψυχῆς, ἐνθέως ὀπλισάμενος, καὶ ἄπαυστον εὐχὴν, ὡς λόγῃν χειρισάμενος, κραταιῶς διέκοψας, τῶν δαιμόνων Δίε τὰς φάλαγγας, θαυματουργὲ Πατὴρ ἡμῶν, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Πῶς ἐπαινέσω τοὺς σοὺς ἀγῶνας, Ὅσιε Πάτερ, ὁ τάλας; τῶν δακρύων δὲ πῶς τὸ πέλαγος ἐξερεύζομαι; σὺ γὰρ τῷ βίῳ ἐνδιαπρέπων, τῶν Ἀγγέλων κατέλαβες τὴν χορείαν, πάντα σχεδὸν τὰ πάθη ἐγκρατεῖα νεκρώσας σοφέ· καὶ σάρκα δουλαγωγήσας, καθυπέταξας ταύτην τῷ πνεύματι· εὐχὴν δὲ ἔχων ὡς μάχαιραν, τὸν τοῦ σκότους προστάτην κατέβαλες, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ὁσίας Μακρίνης, ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Στίχ. Φρονοῦσ' ἀδελφὰ τοῖς ἀδελφοῖς Μακρίνα,

Τούτοις ἀδελφὰ συγκατοικεῖς καὶ πόλον.

Τῇ δ' ἐνάτῃ δεκάτῃ Μακρίναν νόες ἔνθεν ἄειραν.

Αὕτη, κάλλει σώματος καὶ τρόποις κοσμουμένη χρηστοῖς, ἀναλόγῳ συνεζεύχθη νυμφίῳ. Τῶν δὲ γάμων ἔτι κειμένων ἐν μνήστροις, ἐπεὶ ὁ ταύτην ἀρμοσάμενος, ἐν ἀποδημίαις τὰ κοινὰ πράττων, γέγονεν ἐξ ἀνθρώπων, ἡ μακαρία Μακρίνα, πολλῶν ἐτέρων ἀγαγέσθαι αὐτὴν βουλομένων, τὴν χηρείαν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς εἴλετο εἶδη, τῶν ἐκ τοῦ γάμου μὴ πειρασθεῖσα τερπνῶν. Πάσης οὖν ἐπιμιξίας κοσμικῆς χωρίσασα ἑαυτήν, συνῆν τῇ μητρί, ταῖς τε θεαῖς ἀρεταῖς σχολάζουσα καὶ ἐν τάξει δευτέρας μητρὸς τοὺς μετ' αὐτὴν γεννηθέντας ἐκτρέφουσα (δέκα γὰρ ὄντων τῶν πάντων παίδων, αὐτὴ τούτων τῆς γεννήσεως καθηγεῖτο). Ὅσιως δὲ καὶ ἐν ἀσκήσει βιώσασα, ἐν αὐταῖς ταῖς τελευταῖαις πνοαῖς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχ. Γεύη τελευτῆς καὶ σύ, παμμάκαρ Δίε,

Ἐνδοξε κλησιν, ἀλλὰ καὶ πρᾶξιν πλέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι τέσσαρες συνασκηταὶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Ἀνδρῶν μοναστῶν τετράριθμος ἀκρότης

Τοῖς τετραμόρφοις συμπαρίσταται νόοις.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου, τοῦ κατὰ τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα ἀσκήσαντος, καὶ ἔπειτα ἀρχιεπισκόπου Ἐδέσσης γεγονότος.

Στίχ. Δῶρον Θεός σε, Θεόδωρε τρισμάκαρ,

Πόλει δέδωκε τῆς Ἐδέσσης ὡς μέγα.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, Ἐπισκόπου Πανήδου, τοῦ νέου ὁμολογητοῦ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

* Ἐπειδὴ ὁ Ὅσιος Στέφανος ἐορτάζεται καὶ κατὰ τὴν ΚΗ΄ τοῦ Ὀκτωβρίου, ἔχων καὶ ἐκεῖ καὶ ἐνταῦθα τὰ αὐτὰ Προσόμοια καὶ τὸν αὐτὸν Κανόνα, διὰ τοῦτο, ἐὰν βούληται ὁ Προεστῶς, καταλιπὼν τὰ τοῦ Ὁσίου, ψαλλέτω ἀντ' αὐτῶν τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Γολινδούχ, κειμένην ἔμπροσθεν, μετὰ τοὺς Αἴνους τοῦ Ἀρχαγγέλου.

* Ἐποίησε τὸν Κανόνα τοῦτον ὁ ἱερὸς Φιλόθεος, ἀναμφιβόλως δὲ καὶ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἐσπερινοῦ, ὡς τινα εὐχαριστήριον ὕμνον πρὸς τὸν Θεόν, καθὼς ὁ ἴδιος λέγει ἐν τῷ Θεοτοκίῳ τῆς θ' Ὁδῆς τοῦ παρόντος Κανόνος, ὅτε, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἐπανεκλήθη τὸ δεύτερον εἰς αὐτόν, κατὰ τὸ 1369 ἔτος, τῇ ΙΑ΄ Ὀκτωβρίου.

Τῆς Ὁσίας.

Ὁδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Μόνον ποθοῦσα τὸν Χριστόν, καὶ τελειοτάτης ἀγάπης, ὡς τετρωμένη προφανῶς, ἀνεβόας· Δραμοῦμαι ὀπίσω σου, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ἀποσαμένη τῶν παθῶν, τὰς πολυταράχους κινήσεις, τῆς ἀπαθείας τὸν φαιδρὸν, ἐνεδύσω χιτῶνα κραυγάζουσα· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Καταβαλοῦσα τὴν ὄφρυν, τὴν θηριωδῶς ἐπηρμένην, τοῦ ἀρχεκάκου δυσμενοῦς, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἀπειλήσας, ἀξιάγαστε ψάλλουσα· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον παισιμάτων τὰς σειράς, τῆ σῆ μητρικῆ παρρησία, τῶν εὐσεβῶς τε καὶ πιστῶς, μελωδούντων τῷ τόκῳ σου πάναγνε· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Μονὴν Τριάδος, τὴν σὴν καρδίαν ἀπετέλεσας· ὄθεν Μοναστῶν ἀνήγειρας εὐαγές, θεοφόρε φροντιστήριον· Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Ἀναστομώσας, σοῦ τὴν πηγὴν τῶν θαυμάτων Πάτερ Ὁσίε, ὕδωρ σωτηρίας ἔβλυσας τοῖς πιστῶς, ἐκτελοῦσί σου τὴν κοίμησιν, Δίε θαυμάσιε, τῶν Μοναστῶν φωστὴρ διαυγέστατε.

Κατακοσμήσας, ταῖς ἀρεταῖς τὸν βίον σου γέγονας, ὅλος φωταυγῆς καὶ στῦλος φωτοειδῆς, τῶν ψαλλόντων προηγούμενος· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἄγιωτέραν, τῶν Χερουβὶμ σε ἀπειργάσατο, Κόρη ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος ἐμφανῶς, ἀγιάζων τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶν ὑπάρχεις πανάμωμε.

Τῆς Ὁσίας.

Ῥδὴ ἡ΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἱεροπρεπεῖ σου πολιτεία, καὶ βίῳ κεκαθαρμένῳ διαπρέπουσα, ἄσυλον ἀνάθημα, κάλλος τε ἀπόθετον, θεοειδὲς ἀγλαίσμα ὠφθῆς πανεύφημε· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέκρωσιν παθῶν ἐνδεδυμένη, πρὸς θεῖαν ἀθανασίαν μεταβέβηκας, ἄριστα διδάξασα, καὶ φιλοσοφάτατα, τὸ τῆς ψυχῆς ἀθάνατον καὶ αὐτοκίνητον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἴγλη τριλαμποῦς φωτοχυσίας, τὸν νοῦν λαμπομένη καὶ τὸ πρόσωπον, ὕπνωσας πανόλβιε, ὕπνον τὸν μακάριον, μετ' εὐφροσύνης βλέπουσα τὸν σοὶ ποθούμενον, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν κιβωτὸν τὴν παναγίαν, τὴν ἐπισκιαζομένην θεῖῳ Πνεύματι, τὴν τὸν προαιώνιον, Λόγον καὶ αἶδιον, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον ἐνανθρωπήσαντα, τεκοῦσαν Θεομήτορ, ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ῥάβδου σου βλαστήματι Θεός, τὴν σὴν κατάκαρπον, ψυχὴν ἐδήλου σοφέ, καταφυτεύουσιν ἔγκαρπα, λογικὰ φυτὰ θεῖα ῥοπῆ, ἐν παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, τῶν μοναστῶν τὴν πληθύν, τῶν βοώντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ νοῦς σου ταῖς θεαῖς καλλοναῖς, καταστραπτόμενος, ὠραῖος πέφυκε· καὶ νῦν τὸ ἔσχατον ἔφθασε, τῶν καλῶν ὡς καθαρῶτατος, θέσει θεοῦμενος ἀεὶ, καὶ μέλπων πάντοτε· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἵνα σε φωναῖς χαρμονικῶς, πανηγυρίζοντες, Δῖε γεραίρωμεν, σῶσον τὴν ποιμνὴν σου πάντοτε, τὴν σὴν μνήμην ἐορτάζουσιν· καὶ καθοδήγει πρὸς Θεοῦ, εἰσόδους ψάλλουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἵφθης πλατυτέρα οὐρανῶν, Θεὸν χωρήσασα, Μαρία πάναγνε· ὄν καθικέτευε ῥύσαι με, τῶν παθῶν τῶν συνεχόντων με, καὶ τῆς μελλούσης φοβερᾶς, δίκης με ῥύσασθαι, τὸν βοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν

» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Τῆς Ὁσίας.

Ῥδὴ θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Τὸ ἔλεος ὄντως τοῦ Θεοῦ τὸ πλούσιον, μιμουμένη διετέλεσας, τρέφουσα πάντας τοὺς
πενία, καταπεπονημένους πανεύφημε· ἐντεῦθεν ὁ ἐλεήμων ἐδόξασε, σὲ τὴν φανεῖσαν
ἐλεήμονα.

Ἐνώπιον ἔστης τοῦ Θεοῦ πανένδοξε, φωτοφόρος· φῶς γὰρ γέγονας, βίῳ καὶ λόγῳ
κοσμουμένη, καὶ τοῖς παντοδαποῖς προτερήμασι, καὶ γένους τὴν εὐδοξίαν
λαμπρύνουσα, ταῖς ὑπερτάταις ἀναβάσεσιν.

Φανότατον ᾤκησας παστὸν καὶ θάλαμον, ᾧ Μακρίνα ἐπουράνιον· ἔνθα παρθένε
γενομένη, σὺν τοῖς Ἀρχιερεῦσι συγγόνις σου, δυσώπει παρρησίᾳ τὸν Κύριον, πάντας
σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ῥραῖος ἐν κάλλει ὁ καρπὸς καὶ ἔκλαμπρος, παρὰ πάντας τῆς κοιλίας σου· σὺ γὰρ
Παρθένε Θεοτόκε, Θεὸν σεσαρκωμένον ἐγέννησας, φανέντα εἰς τὸ σῶσαι τὸν
ἄνθρωπον· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Λίθος ἀχειρότητος ὄρους.

Σὲ τῶν ἀρετῶν εὐμορφία, Πάτερ ὡς Ἄγγελον φανέντα, καὶ πρὸς οὐρανοὺς
ἀναπτάντα, κεχρυσωμένας ἔχοντα πτέρυγας, περιχαρῶς γεραίρομεν, καὶ εὐσεβῶς
ἐγκωμιάζομεν.

Ἥλιος πολύφωτος ὥσπερ, ἐκ τῆς Ἐώας ἀνατείλας, Δίε πανταχοῦ τὰς ἀκτίνας, τῶν
ἀρετῶν τε καὶ τῶν θαυμάτων σου, περιφανῶς ἐξήπλωσας, φωταγωγῶν κόσμου τὰ
πέρατα.

Φέγγος πρὸς ἀνέσπερον Πάτερ, φωτοειδῆς γεγενημένος, τῇ τῶν ἀρετῶν φωταυγία,
μετέβης χαίρων καὶ κατεσκήνωσας, ὅπου Ὁσίων πνεύματα, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου
δεόμενος.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Χριστέ ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι τὸν κόσμον μετὰ δόξης, ἔχων δυσωποῦσάν σε
Λόγε, τὴν Θεοτόκον τὴν ἀειπάρθενον, τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, καὶ τῶν Ὁσίων τὴν
ὀμήγυριν.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὁρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου
Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ τὸν Θεοσβίτην Ἥλιαν πυρίνῳ ἄρματι, ἀπὸ τῆς γῆς οἰκτίρμον, μεταθέμενος Λόγε, ταῖς τούτου ἰκεσίαις σῶσον ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας, καὶ τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦντας χαρμονικῶς, θεῖαν μνήμην καὶ σεβάσμιον. (δίς)

Οὐ σεισσεισμῶ ἄλλ' ἐν αὐρᾷ λεπτῇ τεθέασαι, Θεοῦ τὴν παρουσίαν, Ἥλιου θεομάκαρ, φωτίζουσάν σε πάλαι· ἄρματι δέ, ἐποχούμενος τέθριππος, τὸν οὐρανὸν διππεύεις ξενοπρεπῶς, θαυμαζόμενος θεόπνευστε. (δίς)

Τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης ξίφει κατέσφαξας· τὸν οὐρανὸν τῇ γλώττῃ, ἐπὶ γῆς τοῦ μὴ βρέχειν, ἐπέσχες ζήλω θεῖῳ πυρποληθείς· Ἐλισσαῖον δὲ ἐπλησας, τῆς μηλωτῆς ἐπιδόσει διπλῆς σοφέ, Ἥλιου ἐνθέου χάριτος. (δίς)

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Βυζαντίου.

Δεῦτε τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῶν θεηγόρων Προφητῶν, ψαλμικῶς ἕσωμεν, ἐναρμόνιον μέλος, τῷ τούτους δοξάσαντι, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ἀναβοήσωμεν· Χαίροις ἐπίγειε ἄγγελε, καὶ οὐράνιε ἄνθρωπε, Ἥλία μεγαλώνυμε. Χαίροις ὁ διπλῆν τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ κομισάμενος, Ἐλισσαῖε πανσεβάσμιε. Χαίρετε ἀντιλήπτορες θερμοί, καὶ προστάται καὶ ἰατροί, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ. Ἀπὸ πάσης προσβολῆς, ἐναντίας καὶ περιστάσεως, καὶ παντοίων κινδύνων λυτρώσασθαι, τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας, τὴν πανέορτον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνῇ παμμακάριστε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν... Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Βασιλειῶν Γ' τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ιζ', 1).

Ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἥλιον τὸν Προφήτην, καὶ εἶπε πρὸς Ἀχαάβ· Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, ᾧ παρέστην ἐνώπιον αὐτοῦ σήμερον, εἰ ἔσται τὰ ἔτη ταῦτα δρόσος καὶ ὑετός, εἰ μὴ διὰ στόματός μου. Καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἥλιου, λέγων· Πορεύου ἐντεῦθεν κατὰ ἀνατολάς, καὶ κρύβηθι ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, τῷ ἐπὶ προσώπου Ἰορδάνου· καὶ ἔσται ἐκ τοῦ χειμάρρου πίεσαι ὕδωρ, καὶ τοῖς κόραξιν ἐντελοῦμαι τοῦ διατρέφειν σε ἐκεῖ. Καὶ ἐπορεύθη, καὶ ἐποίησεν Ἥλιου, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, καὶ ἐκάθισεν ἐν τῷ χειμάρρῳ Χορράθ, ἐπὶ προσώπου τοῦ Ἰορδάνου· καὶ οἱ κόρακες ἔφερον αὐτῷ ἄρτους τὸ πρωί, καὶ κρέας τὸ δείλης, καὶ ἐκ τοῦ χειμάρρου ἔπινεν ὕδωρ. Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, καὶ ἐξηράνθη ὁ χειμάρρος, ὅτι οὐκ ἐγένετο ὑετός ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἥλιου, λέγων· Ἀνάστηθι, καὶ πορεύθηθι εἰς Σαρεφθὰ τῆς Σιδωνίας, καὶ καθίσθη ἐκεῖ· καὶ ἰδοὺ ἐντελοῦμαι γυναικὶ χήρᾳ, τοῦ διατρέφειν σε. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἐπορεύθη εἰς Σαρεφθὰ, εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πόλεως. Καὶ ἰδοὺ ἐκεῖ γυνὴ χήρα συνέλεγε ξύλα· καὶ ἐβόησεν Ἥλιου ὀπίσω αὐτῆς, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Λάβε δὴ μοι ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἄγγος, καὶ πίομαι. Καὶ ἐπορεύθη λαβεῖν. Καὶ ἐβόησεν Ἥλιου ὀπίσω αὐτῆς, καὶ εἶπε· Λήψη δὴ μοι καὶ ψωμὸν ἄρτου ἐν τῇ χειρὶ σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ· Ζῆ Κύριος ὁ Θεός σου, εἰ ἔστι μοι ἐγκρυφίας, ἀλλ' ἢ ὅσον δρᾶξ ἀλεύρου ἐν τῇ ὑδρίᾳ, καὶ ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καμψάκῃ· καὶ ἰδοὺ συλλέγω δύο ξυλάρια, καὶ εἰσελεύσομαι, καὶ ποιήσω αὐτὸ ἐμαυτῇ καὶ τοῖς τέκνοις μου, καὶ φαγόμεθα, καὶ ἀποθανούμεθα. Καὶ εἶπεν Ἥλιου πρὸς αὐτήν· Θάρσει·

εἴσελθε, καὶ ποιήσον κατὰ τὸ ῥῆμά σου· ἀλλὰ ποιήσόν μοι ἐκεῖθεν ἐγκρυφίαν μικρὸν ἐν πρώτοις, καὶ ἐξοίσεις μοι· σαυτῇ δὲ καὶ τοῖς τέκνοις σου ποιήσεις ἐπ' ἐσχάτων· ὅτι τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ· Ἡ ὑδρία τοῦ ἀλεύρου οὐκ ἐκλείψει, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήσει, ἕως ἡμέρας τοῦ δοῦναι Κύριον τὸν Θεὸν ὑετὸν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἐπορεύθη ἡ γυνὴ, καὶ ἐποίησε κατὰ τὸ ῥῆμα Ἥλιου· καὶ ἦσθιεν αὐτός, καὶ αὐτή, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἡ ὑδρία τοῦ ἀλεύρου οὐκ ἐξέλιπε, καὶ ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου οὐκ ἐλαττονήθη, κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ὃ ἐλάλησεν ἐν χειρὶ Ἥλιου. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, καὶ ἠρρώστησεν ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς, τῆς κυρίας τοῦ οἴκου, καὶ ἡ ἀρρώστια αὐτοῦ κραταιὰ σφόδρα, ἕως οὐχ ὑπελείφθη ἐν αὐτῷ πνεῦμα. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἥλιου· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; εἰσηλθες πρὸς με τοῦ ἀναμνήσαι τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ θανατῶσαι τὸν υἱόν μου; Καὶ εἶπεν Ἥλιος πρὸς αὐτήν· Δός μοι τὸν υἱόν σου. Καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὑπερῶν, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκάθητο ἐκεῖ, καὶ ἐκοίμισεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ. Καὶ ἀνεβόησεν Ἥλιος, καὶ εἶπεν· Οἴμοι! Κύριε, ὁ μάρτυς τῆς χήρας, μεθ' ἧς ἐγὼ κατοικῶ μετ' αὐτῆς, σὺ ἐκάκωσας τοῦ θανατῶσαι τὸν υἱὸν αὐτῆς. Καὶ ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ τρίς, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν Κύριον, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπιστραφήτω δὴ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου τούτου εἰς αὐτό. Καὶ ἐγένετο οὕτω, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ἤκουσε Κύριος ἐν φωνῇ Ἥλιου, καὶ ἐπεστράφη ἡ ψυχὴ τοῦ παιδαρίου πρὸς ἔγκατον αὐτοῦ, καὶ ἔζησε. Καὶ ἔλαβεν Ἥλιος τὸ παιδάριον, καὶ κατήγαγεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὑπερῶν εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τῇ μητρὶ αὐτοῦ· καὶ εἶπεν Ἥλιος· Βλέπε, ζῆ ὁ υἱός σου. Καὶ εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς Ἥλιου· Ἰδοὺ τοῦτο ἔγνωκα, ὅτι σὺ ἄνθρωπος εἶ τοῦ Θεοῦ, καὶ ῥῆμα Κυρίου ἐν τῷ στόματί σου ἀληθινόν.

Βασιλειῶν Γ' τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ιη', 1).

Ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου πρὸς Ἥλιον τὸν Θεοσβίτην, ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ τρίτῳ, λέγων· Πορεύθητι, καὶ ὄφθητι τῷ Ἀχαάβ· καὶ δώσω τὸν ὑετὸν ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο, ὡς εἶδεν Ἀχαάβ τὸν Ἥλιον, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ εἶ αὐτὸς ὁ διαστρέφων τὸν Ἰσραὴλ; Καὶ εἶπεν Ἥλιος· Οὐ διαστρέφω ἐγὼ τὸν Ἰσραὴλ, ἀλλ' ἡ σύ, καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου, ἐν τῷ καταλιμπάνειν ὑμᾶς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐπορεύθητε ὀπίσω τοῦ Βάαλ. Καὶ νῦν ἀπόστειλον, καὶ συνάθροισον πρὸς με πάντα Ἰσραὴλ εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμῆλιον, καὶ τοὺς προφῆτας τοῦ Βάαλ, τετρακοσίους καὶ πεντήκοντα, καὶ τοὺς προφῆτας τῶν ἄλσων τετρακοσίους, ἐσθίοντας τράπεζαν Ἰεζάβελ. Καὶ ἀπέστειλεν Ἀχαάβ εἰς πάντα Ἰσραὴλ, καὶ ἐπισυνήγαγε πάντας τοὺς προφῆτας εἰς τὸ ὄρος τὸ Καρμῆλιον. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἥλιος· Ἔως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις ὑμῶν; Εἰ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ· εἰ δὲ ὁ Βάαλ αὐτός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν Ἥλιος πρὸς τὸν λαόν· Ἐγὼ ὑπολέλειμμαί προφήτης τοῦ Κυρίου μονώτατος· καὶ οἱ προφῆται τοῦ ἄλσους σφόδρα πολλοί. Δότωσαν οὖν ἡμῖν δύο βόας· καὶ ἐκλεξάσθωσαν ἑαυτοῖς τὸν ἕνα, καὶ μελισάτωσαν, καὶ ἐπιθέτωσαν ἐπὶ τῶν ξύλων, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθέτωσαν. Καὶ ἐγὼ ποιήσω τὸν βουὸν τὸν ἄλλον, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθῶ. Καὶ βοᾶτε ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ὑμῶν· καὶ ἐγὼ ἐπικαλέσομαι ἐν τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ μου. Καὶ ἔσται ὁ Θεός, ὃς ἂν ἀκούσῃ ἐν πυρί, οὗτος Θεός. Καὶ ἀπεκρίθη πᾶς ὁ λαὸς καὶ εἶπε· Καλὸν τὸ ῥῆμα, ὃ ἐλάλησας σήμερον. Καὶ εἶπεν Ἥλιος τοῖς προφῆταις τῆς αἰσχύνης· Ἐκλέξασθε ἑαυτοῖς τὸν μόσχον τὸν ἕνα, καὶ ποιήσατε πρῶτοι, καὶ ἐπικαλεῖσθε ἐν ὀνόματι Θεοῦ ὑμῶν, καὶ πῦρ μὴ ἐπιθῆτε. Καὶ ἔλαβον τὸν μόσχον, καὶ ἐποίησαν οὕτω, καὶ ἐπεκαλοῦντο τὸ ὄνομα τοῦ Βάαλ ἐκ πρωΐας ἕως μεσημβρίας, λέγοντες· Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Βάαλ, ἐπάκουσον ἡμῶν· καὶ οὐκ ἦν φωνή, καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις· καὶ διέτρεχον ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, οὗ ἐποίησαν. Καὶ ἐγένετο μεσημβρία, καὶ ἐμυκτήρισεν αὐτοὺς Ἥλιος ὁ Θεοσβίτης, καὶ εἶπεν· Ἐπικαλεῖσθε ἐν φωνῇ μεγάλῃ, ὅτι ἀδολεσχία ἐστὶ τῷ Θεῷ

ὕμῶν. Καὶ ἐγένετο, ὡς ὁ καιρὸς ἔστη τοῦ ἀναβῆναι τὴν θυσίαν, καὶ οὐκ ἦν, ἐλάλησεν Ἥλιου ὁ Θεσβίτης πρὸς τοὺς προφῆτας τῶν προσοχθισμάτων, λέγων· Μετάστητε ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἐγὼ ποιήσω τὸ ὀλοκαύτωμά μου. Καὶ εἶπεν Ἥλιου πρὸς τὸν λαόν· Προσαγάγετε πρὸς με· καὶ προσήγαγε πρὸς αὐτὸν πᾶς ὁ λαός. Καὶ ἔλαβεν Ἥλιου δώδεκα λίθους, κατὰ ἀριθμὸν τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, ὡς ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν Κύριος, λέγων· Ἰσραήλ ἔσται τὸ ὄνομά σου. Καὶ ὠκοδόμησε τοὺς λίθους, καὶ ἰάσατο τὸ θυσιαστήριον Κυρίου τὸ κατεσκαμμένον, καὶ ἐποίησε θαλαά, χωροῦσαν δύο μετρητὰς σπέρματος κύκλωθεν τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ ἐπέθηκε τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ὃ ἐποίησε· καὶ ἐμέλισε τὸ ὀλοκαύτωμα, καὶ ἐπέθηκεν εἰς τὰς σχίδακας, καὶ ἐστοίβασεν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καὶ εἶπεν Ἥλιου· Λάβετε μοι δύο ὑδρίας ὕδατος, καὶ ἐπιχεέτωσαν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἐπὶ τὸ ὀλοκαύτωμα καὶ ἐπὶ τὰς σχίδακας. Καὶ εἶπε· Δευτερώσατε· καὶ ἐδευτέρωσαν. Τρισσεύσατε· καὶ ἐτρίσσευσαν. Καὶ διεπορεύετο τὸ ὕδωρ κύκλω τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τὴν θαλαά ἐπλησεν ὕδατος· καὶ ἀνεβόησεν Ἥλιου εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρί. Καὶ γνώτωσαν ὁ λαὸς οὗτος, ὅτι σὺ εἶ μόνος Κύριος, ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, καὶ ἐγὼ δούλος σός, καὶ διὰ σὲ πεποίηκα ταῦτα πάντα· καὶ σὺ ἐπέστρεψας τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου ὀπίσω σου. Καὶ ἔπεσε πῦρ παρὰ Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγε τὸ ὀλοκαύτωμα καὶ τὰς σχίδακας, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ θαλαᾷ, καὶ τοὺς λίθους, καὶ τὸν χοῦν ἐξέλειξε τὸ πῦρ. Καὶ ἔπεσε πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ εἶπεν· Ἀληθῶς Κύριος ὁ Θεός, αὐτός ἐστιν ὁ Θεός. Καὶ εἶπεν Ἥλιου πρὸς τὸν λαόν· Συλλάβετε τοὺς προφῆτας τοῦ Βάαλ, μηδεὶς σωθῆτω ἐξ αὐτῶν. Καὶ συνέλαβον αὐτούς, καὶ κατήγαγεν αὐτούς Ἥλιου εἰς τὸν χειμάρρουν Κισσῶν, καὶ ἐκεῖ αὐτούς ἀπέκτεινε. Καὶ εἶπεν Ἥλιου μετὰ ταῦτα τῷ Ἀχαάβ· Φωνὴ ποδῶν τοῦ ἕτεοῦ· ζεῦξον τὸ ἄρμα σου καὶ κατάβηθι, μὴ καταλάβῃ σε ὁ ἕτεός. Καὶ Ἥλιου ἀνέβη ἐπὶ τὸν Κάρμηλον, καὶ ἔκυψεν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἔθηκε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀναμέσον τῶν γονάτων αὐτοῦ, καὶ ἠῤῥατο πρὸς Κύριον. Καὶ ὁ οὐρανὸς συνεσκότασεν ἐν νεφέλαις, καὶ πνεύματι, καὶ ἐγένετο ἕτεός μέγας. Καὶ ἐπορεύετο Ἀχαάβ ἕως Ἰερσάελ. Καὶ ἀνήγγειλεν Ἀχαάβ Ἰεζάβελ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ πάντα, ὅσα ἐποίησεν Ἥλιου· καὶ ἀπέστειλεν Ἰεζάβελ πρὸς Ἥλιου, καὶ εἶπεν· Αὔριον θύσομαι τὴν ψυχὴν σου ὡς ἓνα ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἤκουσεν Ἥλιου, καὶ ἐφοβήθη. Καὶ ἀνέστη καὶ ἀπῆλθε κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ἔρχεται εἰς Βηρσαβεὲ γῆν Ἰούδα, καὶ ἀφῆκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ἐπορεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας, καὶ ἦλθε, καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου, καὶ ἐκοιμήθη, καὶ ὑπνωσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν· καὶ ἰδοὺ τις ἦψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, φάγε καὶ πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἐπέβλεψεν Ἥλιου, καὶ ἰδοὺ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἐγκρυφίας ὀλυρίτης, καὶ καμψάκης ὕδατος. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπιε, καὶ ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καὶ ἦψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, φάγε καὶ πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἀνέστη καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε, καὶ ἐπορεύθη, ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς βρώσεως ἐκείνης, τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, ἕως ὄρους Χωρήβ, καὶ εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ κατέλυσεν ἐκεῖ. Καὶ ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπε· Τί σὺ ἐνταῦθα; Καὶ εἶπεν Ἥλιου· Ζηλῶν ἐζήλωσα τῷ Κυρίῳ παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπον τὴν διαθήκην σου οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ· τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, καὶ τοὺς προφῆτας σου ἀπέκτειναν ἐν ῥομφαίᾳ, καὶ ὑπολέλειμμα ἐγὼ μονώτατος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου λαβεῖν αὐτήν. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν· Πορεύου, καὶ ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδὸν σου, καὶ ἤξεις εἰς ὁδὸν ἐρήμου Δαμασκοῦ, καὶ χρίσεις τὸν Ἐλισαιᾶ υἱὸν Σαφάτ, ἀντὶ σοῦ, εἰς προφήτην.

Βασιλειῶν Δ' τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. β', 1).

Ἐγένετο ἡμέρα, καὶ εὕρισκε Ἡλιοῦ τὸν Ἐλισαιὲ υἱὸν Σαφάτ, καὶ αὐτὸς ἠροτρία ἐν βουσί. Καὶ ἀπῆλθεν Ἡλιοῦ ἐπ' αὐτόν, καὶ ἐπέρριψε τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν. Καὶ κατέλιπεν Ἐλισαιὲ τοὺς βόας, καὶ ἔδραμεν ὀπίσω Ἡλιοῦ, καὶ ἐλειτούργει αὐτῷ. Καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ ἀνάγειν τὸν Κύριον Ἡλιοῦ ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπορεύθη Ἡλιοῦ καὶ Ἐλισαιὲ ἐν Γαλγάλοις. Καὶ εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἐλισαιέ· Κάθου δὴ ἐνταῦθα, ὅτι Κύριος ἀπέσταλκέ με, ἕως τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ· Ζῆ Κύριος, καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ σου, εἰ ἐγκαταλείψω σε. Καὶ ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι· καὶ πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ τῶν υἱῶν τῶν προφητῶν ἦλθον, καὶ ἔστησαν ἐξ ἐναντίας μακρόθεν· ἀμφοτέροι δὲ ἔστησαν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην. Καὶ ἔλαβεν Ἡλίας τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ, καὶ εἴλησεν αὐτήν, καὶ ἐπάταξεν ἐν αὐτῇ τὰ ὕδατα, καὶ διηρέθη τὸ ὕδωρ ἐνθεν καὶ ἐνθεν, καὶ διέβησαν ἀμφοτέροι διὰ ξηρᾶς. Καὶ ἐγένετο, ὡς διῆλθον, εἶπεν Ἡλίας τῷ Ἐλισαιέ· Αἴτησόν με τι ποιήσω σοι, πρὶν ἀναληφθῆναι με ἀπὸ σοῦ. Καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ· Γενηθῆτω δὴ τὸ πνεῦμα τὸ ἐπὶ σοὶ δις ὡς ἐπ' ἐμέ. Καὶ εἶπεν Ἡλίας· Ἐσκλήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι. Πλὴν ἐὰν ἴδῃς με ἀναλαμβάνομενον ἀπὸ σοῦ, ἔσται σοι οὕτως· ἐὰν δὲ μὴ ἴδῃς, οὐ μὴ γένηται. Καὶ ἐγένετο αὐτῶν πορευομένων καὶ λαλούντων, καὶ ἰδοὺ ἄρμα πυρὸς καὶ ἵπποι πυρός, καὶ διεχώρισεν ἀναμέσον ἀμφοτέρων, καὶ ἀνελήφθη Ἡλίας ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ Ἐλισαιὲ ἑώρα, καὶ αὐτὸς ἔβόα· Πάτερ, Πάτερ, ἄρμα Ἰσραὴλ, καὶ ἵππεδες αὐτοῦ· καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκ ἔτι· καὶ ἐκράτησεν Ἐλισαιὲ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ διέρρηξεν αὐτὸ εἰς δύο. Καὶ ἀνείλετο τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ Ἐλισαιὲ τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ. Καὶ ἐπέστρεψεν Ἐλισαιέ, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ Ἰορδάνου. Καὶ ἔλαβεν Ἐλισαιὲ τὴν μηλωτὴν Ἡλιοῦ, τὴν πεσοῦσαν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξε τὰ ὕδατα, καὶ οὐ διηρέθη. Καὶ εἶπεν Ἐλισαιέ· Ποῦ δὴ ἔστιν ὁ Θεὸς Ἡλιοῦ Ἀπφῶ; Καὶ οὕτως ἐπάταξε τὰ ὕδατα ἐκ δευτέρου, καὶ διηρέθη τὰ ὕδατα, καὶ διῆλθε διὰ ξηρᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄. Γερμανοῦ.

Ἡλίας ὁ ζηλωτῆς, καὶ τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ, ἀεροβάτης ἐδέρκετο σήμερον, τῆς παγκοσμίου μνητῆς, σωτηρίας προχειριζόμενος. Ὡς δόξης ἀκραιφνοῦς, ἧς ἠξιώται ὁ ὑψηλέτης Προφήτης, καὶ Προφητῶν ἐξαίρετον ἐγκαλλώπισμα! οὗτος γὰρ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ ἄσαρκος ἄνθρωπος, δέδεικται τοῖς κατορθώμασιν. Ὅν ἐπαινοῦντες εἴπωμεν· Ἀντιλαβοῦ ἡμῶν σοφέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὁ αὐτός.

Δαυϊτικῶς σήμερον πιστοί, τὸν Προφήτην Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν, Ἡλίαν Θεοσβίτην, καὶ ζηλωτὴν τὸν ὑπέρλαμπρον· οὗτος γὰρ ἐν τῇ γλώσσει, τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν ἐχάλκευσε, καὶ τὴν γῆν τὴν ἔγκαρπον, ἄκαρπον ἐποίησεν· Ὡς τοῦ θαύματος! ὁ πλήλιος ἄνθρωπος, οὐρανοῦς τοῦ βρέχειν ὑετὸν οὐκ ἔδωκεν. Ὡς τοῦ θαύματος! ὁ φθαρτὸς ἄνθρωπος, ἀφθαρσίαν ἐνδέδυται, καὶ οὐρανοῦς ἀνατρέχει, ἐν πυρίνῳ ἄρματι, τῇ μηλωτῇ Ἐλισαιῶ, διπλῆν τὴν χάριν χαριζόμενος. Βασιλεῖς ἐλέγχει, καὶ λαὸν ἀπειθῆ λιμῷ διαφθείρει. Τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, πάντας κατήσχυνε, καὶ τῆς χήρας τὸν υἱὸν λόγῳ ἀνέστησεν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ διαφύλαξον, τοὺς ὀρθοδόξους βασιλεῖς ἡμῶν, καὶ τὰ τῆς νίκης τρόπαια, κατὰ βαρβάρων αὐτοῖς δώρησαι.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Πνευματικοῖς ἄσμασι, τοὺς Προφήτας τοῦ Χριστοῦ, ἅπαντες εὐφημήσωμεν· Ἡλίας γὰρ ὁ Θεοσβίτης, οὐρανοδρόμος γέγονε, καὶ μηλωτῇ Ἐλισαιῶς, τὴν χάριν ἐδέξατο διπλῆν παρὰ Θεοῦ· καὶ φωστῆρες φαιδροί, τῇ οἰκουμένην ἀνεδείχθησαν, πρεσβεύοντες ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Φωστῆρες ἀνέτειλαν τῇ οἰκουμένην, δύο παμφαεῖς Ἡλίας καὶ Ἐλισαιῶς. Ὁ μὲν θεῖον λόγῳ, οὐρανίους σταγόνας ἀπέκλεισε, καὶ βασιλεῖς διήλεγξεν, ἄρματι δὲ πυρίνῳ εἰς

οὐρανοὺς ἀνήλθεν. Ὁ δέ, ἀτεκνοῦντα ἰάσατο ὕδατα, καὶ διπλὴν δεξάμενος χάριν, Ἰορδάνου τὰ ρεῖθρα ἐπέξευσε. Καὶ νῦν μετ' Ἀγγέλων χορεύοντες, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸ ἐξᾶραν ἄρμα σε πυρφόρον, ὡς ἐν συσσεισμῶ εἰς οὐρανοῦς, τὴν πυρίπνοον χάριν σοι παρέσχετο, Ἥλια Θεσβίτα, τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον, ἕως ἂν κηρύξης τὴν τῶν πάντων συντέλειαν· διὸ πάρεσο διδοὺς ἡμῖν, τῶν σῶν κατορθωμάτων τὴν μύησιν.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἀρσενίου.

Ἐν πυρίνῳ ἄρματι, ἐπιδίφριος ἀρθείς, ὡς χώραν φωτοειδῆ μετετέθης, ὦ Θεσβίτα Ἥλιού, αἰσχύνης δὲ προφήτας κατήσχυνας. Ὁ τὸν οὐρανὸν λόγῳ δεσμεύσας, ὡσαύτως λύσον καὶ ἡμῶν τὰ πταίσματα, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ πρὸ συλλήψεως ὦν ἡγιασμένος, ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, ὁ νοῦς ὁ πύρινος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ τῆς δευτέρας, Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος πρόδρομος, Ἥλιας ὁ ἔνδοξος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, πνευματικῶς συνεκάλεσε, τοὺς φιλεόρτους, πανηγυρίσαι τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ. Οὗ ταῖς πρεσβείαις διαφύλαξον, τὸν λαόν σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀπὸ βλάβης παντοίας, τοῦ δολίου ἀνενόχλητον.

Στίχ. Μὴ ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.

Ὁ οὐρανόφρων Ἥλιας ὁ Προφήτης, θεώμενος ἅπαντα ἀπὸ Κυρίου Θεοῦ, τὸν Ἰσραὴλ ἐκπορνεύσαντα, καὶ τοῖς εἰδώλοις, προστετηκότα ζήλῳ πυρούμενος, νεφέλας συνέστειλε καὶ γῆν ἐξήρανε, καὶ οὐρανοὺς λόγῳ ἔκλεισεν, εἰπὼν· Οὐκ ἔσται, σταγῶν ἐν γῆ εἰ μὴ ἐμοῦ διὰ στόματος. Αὐτὸς ὑπάρχει ἐστιάτωρ νῦν, ὡς ἀφθόνως ἡμῖν παρεχόμενος, ἀνεκλάλητον χάριν, τοῖς πιστῶς αὐτὸν γεραίρουσιν.

Στίχ. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ὁ τῶν ἀρρήτων ἐπόπτης μυστηρίων, σὺ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα διέρρηξας· σὺ τὴν ἀπάτην ἐτέφρωσας, τὴν τῶν εἰδώλων, τῆ ἀστραπῆ τῶν θείων ῥημάτων σου· σὺ παρανομήσαντα ἤλεγξας ἄνακτα, καὶ ἱερεῖς ἐθανάτωσας, τῆς ἀνομίας, καὶ τὴν θυσίαν εὐχῆ ἐνέπρησας. Καὶ τοὺς φλογώδεις τοῦ λαοῦ σου νῦν, τῶν παθημάτων καὶ θλίψεων ἄνθρακας, Ἥλιού σῆς πρεσβείας, τῷ πυρὶ ἐναπομάρανον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Προφήτα κῆρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης, οὐδέποτε χωρίζη, καὶ ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι, αἰεὶ παρίστασαι· ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τὴν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἴτησαι ἰλασμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἥλιας ὁ ἔνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας, Ἐλισαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει, καὶ λεπροὺς καθαρίζει· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεός, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν

έκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν
ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Φωστῆρα παμφαῆ, διφρηλάτην πυρφόρον, καὶ ἄγγελον σαρκί, ζήλου πνέοντα θείου,
δυσσέβειαν τρέποντα, παρανόμους ἐλέγχοντα, κορυφαῖόν τε, τῶν Προφητῶν σε
συμφώνως, καταγγέλλομεν, μάκαρ θεόπτα Ἥλία· διὸ ἡμᾶς φρούρησον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος,
δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν
σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σφῆζεις τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεῶ δι' ἀρετῆς, ἀκραιφνοῦς ἠκείων, οὐράνιον ζωὴν, ἐπὶ γῆς βιωτεύσας· ζωὴν δὲ
τῆς χάριτος, κεκτημένος μακάριε, σοῖς φυσῆμασι, παῖδα θανόντα ἐγείρεις· μένεις δ'
ἄφθαρτος, κρείττων εἰσέτι θανάτου, Ἥλία θεόπνευστε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ
πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἀμαρτωλοὶ
προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς Προφήτης τοῦ ὄντως θείου φωτός, τοὺς προφήτας τοῦ ψεύδους καταβαλὼν, ἐν
τούτῳ διήλεγξας, Ἀχαάβ ἀνομήσαντα, μὴ προσκυνεῖν διδάξας, τῷ Βάαλ πανένδοξε,
καὶ εὐχῆ αἰτήσας, ἐξ ὕψους τὰνάματα· ὅθεν καὶ πυρίνω, ἀνελήφθης Ἥλία, ὀχήματι
μετάρσιος, διφρηλάτης πρὸς Κύριον· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμη
σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπύρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι
μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ
ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν κτίστην καὶ Κύριον. Ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ
γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι·
Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Μὴ ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου, καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε.

Στίχ. Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προφήτου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Προφήτα κῆρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης, οὐδέποτε χωρίζη, καὶ
ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι, αἰεὶ παρίστασαι· ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τὴν οἰκουμένην
εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἴτησαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο παρόντες.

Ὁ πρῶτος Κανὼν Ἰωάννου Μοναχοῦ, φέρων Ἀκροστιχίδα τὴν δε, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων·

Αἰνῶ χορευῶν Ἥλιον τὰ θαύματα.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἄδειν προηρημένοι, τῶν Ἥλιου θαυμάτων, τὴν πυρίπνοον δύναμιν, τῆς πυριμόρφου καὶ σεπτῆς, γλώσσης τῆς τοῦ Πνεύματος, τὸ σθένος ἐπαξίως ἐπικεκλήμεθα.

Ἰλαθι θεοφόρε, καὶ τῆς ἀπόρου γλώσσης, τὸ στενὸν τε καὶ δύσηχον, τῆ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐν σοί, Πνεύματος διανοίξον, καὶ τράνωσον πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου.

Νέμεις τὰ ὑπὲρ φύσιν, τοῖς πειθαρχοῦσι Λόγε, τοῖς σεπτοῖς σου προστάγμασι, καὶ ὑποτάττεις ὑετοῦ, πύλας διὰ Πνεύματος, σθενούμενον τὸν λόγον ἀπεργαζόμενος.

Θεοτοκίον.

Μόνη εὐλογημένη, τὸ καθαρὸν καὶ θεῖον, τῆς ἀγνείας κειμήλιον, τῆς ἀκαθάρτου τῶν παθῶν, κάθαρον ἰλύος με, αἰτοῦσα συγχώρησιν τῶν πταισμάτων μου.

Δεύτερος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Νέμοις μάκαρ μοι θεῖαν Ἥλιον χάριν. Ἰωσήφ

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Νενεκρωμένην τὴν ψυχὴν μου ζώωσον, ὡς τὸν τῆς χήρας υἱόν, καὶ ἀρεταῖς θείαις, μάκαρ καταλάμπρυνον, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατατρυφᾶν ἐφιέμενον.

Ἐν τῷ σὲ τίκτεσθαι ὁ σὸς μεμύηται, γεννήτωρ μέγιστον, ὡς ἀληθῶς θαῦμα· πῦρ γὰρ σιτιζόμενον, φλογί τε σπαργανούμενον, σὲ τεθέεται μάκαρ· διὸ ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, ῥῦσαί με πυρὸς αἰωνίζοντος*.

Μεγαλυνθεὶς ταῖς πρὸς Θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐζήλωσας, ὡς ἀληθῶς μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε· διὸ με ἐνδυνάμωσον, ζήλου θεοῦ πλησθέντα, τὸ ἐνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σφζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπερούσιος Θεὸς Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καὶ δι' ἡμᾶς ὄφθη, καθ' ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με πάναγνε, σῶσαι καὶ κολάσεως ῥύσασθαι.

Ῥδὴ γ΄. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Ὡς ἄριστος Προφήτα ὁ ἐστιάτωρ, ὁ κόραξι τελῶν σοι τὴν πανδαισίαν, ὁ μόνος ἐμπιπλῶν πᾶν ζῶον εὐδοκίας, ᾧ πάντες κράζομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Χάρις τῷ εὐεργετῇ καὶ κηδεμόνι, τῷ χήραν καὶ Προφήτην ἀλληλοτρόφους, ἀρρήτῳ ἐκτελέσαντι προμηθείᾳ, ᾧ πάντες κράζομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ὁ κλείσας ὀμβροτόκους νεφέλας ὑεῖν, τροφῆς ἠπορημένη τῇ Σαραφθία, τὰ λείψανα τῆς βρώσεως ἀνεन्दότως, ψεκάζειν ἔδρασας· διὸ καὶ ἔκραζες· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη παρὰ πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος, μεγάλων ἠξιώθης καὶ ὑπὲρ φύσιν· Θεὸν γὰρ τὸν ἀχώρητον πάση κτίσει, ἐν μήτρᾳ ἠνεγκας, καὶ ἐσωμάτωσας· ὅθεν Θεοτόκον σε, πιστεῖ σέβομεν.

Δεύτερος. Οὐρανίας ἀψῖδος.

Ἰερεῖς τῆς αἰσχύνης, ὡς δυσμενεῖς ἐκτεινας, ἐνδοξε Προφήτα τῷ θεῷ, ζήλω σὺ πυρπολούμενος· ὅθεν κραυγάζω σοι· Τῶν τῆς αἰσχύνης με ἔργων, καὶ διαιωνίζοντος, πυρὸς ἐξάρπασον.

Σὲ προβάλλομαι πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεὸν μέγιστον, σφάζειν με δυνάμενον πάσης, μάκαρ κακώσεως· προσεπικάμφθητι, τῇ ταπεινῇ μου δεήσει, καὶ μὴ ὑπερίδης με, παρακαλοῦντά σε.

Μεγαλύνει Θεὸς σε, ὁ παντουργὸς ἔνδοξε, πάλαι Ἡλιοῦ δι' ὀρνέου, τρέφων Προφήτᾶ σε· ὃν ἐκδυσώπησον, τῆς αἰωνίου τρυφῆς με, καὶ φωτὸς τοῦ μέλλοντος, ποιῆσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον.

Ἀδιόδευτε πύλη, ἢ πρὸς Θεὸν φέρουσα, πύλας μετανοίας μοι Κόρη, ἄνοιξον δέομαι, ἀποκαθαίρουσα, ἀμαρτιῶν μου τὸν ρύπον, ὄμβροισ τοῦ ἐλέους σου, θεοχαρίτωτε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς Προφήτης τοῦ ὄντως θείου φωτὸς, τοὺς προφήτας τοῦ ψεύδους καταβαλὼν, ἐν τούτῳ διήλεγξας, Ἀχαάβ ἀνομήσαντα, μὴ προσκυνεῖν διδάξας, τῷ Βάαλ πανένδοξε, καὶ εὐχῇ αἰτήσας, ἐξ ὕψους τὰνάματα· ὅθεν καὶ πυρίνω, ἀνελήφθης Ἡλία, ὀχήματι μετάρσιος, διφρηλάτης πρὸς Κύριον· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμη σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν κτίστην καὶ Κύριον. Ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε, τὴν ἀκοήν.

Ῥιζοτόμος μὲν ὄφθης, κακίας σαφῶς Προφήτα, ἀρετῆς δὲ φυτοκόμος· διὸ τιμῶμέν σε.

Ἐλοιδορεῖτο λόγοις σε, χήρα τροφὸς τὸν θάνατον Προφήτα, τοῦ παιδὸς τὴν ἔγερσιν, ἐπισπεύδουσα.

Ἐπεσημῆνω δόξαν, Τριάδος σαφῶς ἐμπνεύσει τρισαρίθμω, τῇ μητρὶ τὸν παῖδα, ζῶντα δωρούμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡς κατάκαρπος ἄμπελος, βότρυν Ἀγνὴ τῆς σωτηρίας οἶνον, πᾶσιν ἀναβλύζοντα, ἐκυοφόρησας.

Δεύτερος. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Κάμπτει τὸν σόν, ζῆλον Θεὸς πυρακτούμενον, καὶ πρὸς χήραν, πέμπει διατρέφεσθαι, τὸν γυναικός, πάλαι ἀπειλῆ, Ἡλιοῦ φυγάδα, γεγεννημένον θεσπέσιε· διὸ σε ἱκετεύω, τὴν ψυχὴν μου πεινῶσαν, διαθρέψαι ἐνθέοις χαρίσμασιν.

Ἀμαρτιῶν, νέφη δεινὰ συγκαλύπτει με, τρικυμία, βίου με χειμάζουσι, καὶ ἐπιπνέουσι χαλεπῶς, κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα. Προφήτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενοῦ μοι, σωτηρίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν παράσχου μοι σώματος, τὸν τὰς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπῶν μάκαρ Ἡλιοῦ, Κύριον τῆς δόξης· καὶ ἀβλαβῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου, κατευόδωσον· σὲ γάρ, ἀγαθόν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ πασῶν, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, μετὰ πάντων, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν Προφητῶν, καὶ τῶν Ἀθλητῶν, καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν Ὁσίων ἱκέτευε, τυχεῖν με σωτηρίας, τὸν πολλὰ ἀμαρτόντα, καὶ ῥυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

Ὡδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Νόμος πατρῴός σε, ὡς πρεσβευτὴν παναληθῆ ἔδειξε, τερατουργὸν ἐκτρέποντα φύσεις, στοιχείων Ἡλιοῦ, καὶ ὄσιον θῦμα, φλογίζοντα νάμασιν.

Ἦσχυνας ἄριστα, ὡς ἀληθείας λατρευτῆς Ὅσιε, τῆς ἐναγοῦς προφήτας αἰσχύνης,
παμμάκαρ Ἡλιοῦ, σαφῶς ὑπογράψας, Τριάδος τὴν δύναμιν.

Λόγῳ τῆς χάριτος, ἱερατεύων Ἡλιοῦ τέθυκας, τοὺς ἱερεῖς τῶν προσοχτισμάτων,
ἀθώοις σου χερσὶ, καθάπερ ποδῆρει, τῷ ζήλῳ κοσμούμενος.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῇ τεκούσῃ Χριστόν, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργὸν κράζομεν· Χαῖρε ἀγνή. Χαῖρε ἢ
τὸ φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν. Χαῖρε ἢ χωρήσασα, Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Δεύτερος. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Ὁμβροτόκους νεφέλας, εἵργεις πυρακτούμενος ζήλῳ τῆς πίστεως· ἀλλὰ δέομαί σου,
Ἡλιοῦ ἱεραῖς μεσιτείαις σου, τὴν φλογμῷ τακεῖσαν, τῶν ἡδονῶν ψυχὴν μου θεαίαις,
ἐπομβρίαις ἀρδεῦσαι καὶ σῶσαί με.

Ἱερεὺς δεδειγμένος, τέθυκας ἀθώοις σου χερσὶ πανόλβιε, τῶν προσοχτισμάτων, ἱερεῖς
ἐνεργοῦντας τὰ ἄτοπα· ἀλλὰ δέομαί σου, πάσης ἀτόπου ἀμαρτίας, ἀβλαβῆ με
Προφήτα συντήρησον.

Θαυμαστοῦσαι Προφήτα, θεαίαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ θύματα, ἐκτελέσας πίστει· διὰ
τοῦτο ἀπαύστως σου δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, τὸν ἱερὸν ἀνάψαι πόθον, τὰ ὑλώδη μου
πάθη συμφλέγοντα.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ ὥσπερ ὄμβρος, Λόγος καταβέβηκεν ὁ ὑπερούσιος· ὃν δυσώπει Κόρη,
ἐπομβρίσαι μοι νῦν κατανύξεως, καθαρὰς σταγόνας, ἀποπλυνούσας πάντα ρύπον,
τῶν ἀμέτρων κακῶν μου πανάμωμε.

Ῥδὴ στ´. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ἵνδαλμα θεοσεβείας, καὶ βίου ἀκραιφνεστάτου, φυτουργὸς ἀγνείας ἐγένου, Ἀγγέλων
τε μίμημα θεσπέσιε, Ἡλιοῦ θεοφόρε.

Οἷστρός σε προφητοκτόνου, γυναίου ἐκδειματώσας, τὸν δεσμεῖν καὶ λύειν λαχόντα,
ὄμβρων ἐπίβλυσιν θεσπέσιε, Ἡλιοῦ φυγαδεύει.

Ἵψωσας γονυπετήσας, νοὸς μετάρσιον ὄμμα, δι' ἱκετηρίας ἱερᾶς, λύσιν ποιούμενος
καὶ αὐλακας, γῆς ἐμέθυσας ὄμβρω.

Θεοτοκίον.

Βάτος σε ἐν τῷ Σιναιῷ, ἀφλέκτως προσομιλοῦσα, τῷ πυρὶ προγράφει Μητέρα, τὴν
ἀειπάρθενον, ἀνύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Δεύτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλά σοι ἀφρόνως πταίσαντι, καὶ τῆς μενούσης ἐκεῖ, κολάσεως
λύτρωσαι, ἔχων δυσωποῦντά σε, Ἡλιοῦ τὸν μέγαν, καὶ τὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Ἀγνείας ὡς φυτουργός, ἀγνὸν ψυχῆ με συντήρησον· ὡς ζηλωτῆς Ἡλιοῦ, ζήλου θείου
πλήρωσον, τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὅπως τῆς κακίας, τὰς ἐφόδους ἀποκρούσωμαι.

Νηστεύεις βρώσει μιᾶ, ὀδὸν τεσσαρακονθήμερον, ἀνύων θεία ῥοπή· διὸ ἱκετεύω σε·
πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεῦεσθαί με, θεοφόρε ἐνδυνάμωσον.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη ἢ τοῦ Θεοῦ, εἰσόδους θείας ὑπάνοιξον, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἐν αἷς
εἰσελεύσομαι, ἐξομολογούμενος, καὶ κακῶν τὴν λύσιν, Θεοτόκε ἀπολήψομαι.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Αὐτόμελον.

Προφήτα καὶ προόπτα, τῶν μεγαλουργιῶν τοῦ Θεοῦ, Ἡλία μεγαλώνυμε, ὁ τῷ
φθέγματί σου στήσας, τὰ ὑδατόρρητα νέφη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν μόνον
φιλόανθρωπον.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνομίαν, Θεοῦ δὲ τὴν ἄμετρον φιλανθρωπίαν,
θεασάμενος ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἐταράττετο θυμούμενος, καὶ λόγους ἀσπλαγχνίας
πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον ἐκίνησεν· Ὁργίσθητι, βοήσας, ἐπὶ τοὺς ἀθετήσαντάς σε, Κριτὰ
δικαιοῦσά σε. Ἀλλὰ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἀγαθοῦ, οὐδόλως παρεκίνησε, πρὸς τὸ

τιμωρήσασθαι τοὺς αὐτὸν ἀθετήσαντας· αἰεὶ γὰρ τὴν μετάνοιαν πάντων ἀναμένει, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον.

Τῆς Κ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς εἰς οὐρανοὺς πυρφόρου ἀναβάσεως τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.

Στίχ. Ἐπέσχεν ὄμβρον, πῦρ τρίτον φέρων κάτω·

Σχίζει δὲ ρεῖθρον Ἡλίας τρέχων ἄνω.

Δίφρω ἀνηρπάγης περὶ εἰκάδα Ἡλία ἱπεῦ.

Ὅς ἦν υἱὸς Σωβάκ, ἐκ Θέσβης, ἐκ γῆς Ἀράβων, ἐκ φυλῆς Ἀαρών, οἰκῶν ἐν Γαλαάδ· ὅτι ἡ Θέσβη δόμα ἦν τοῖς Ἱερεῦσι δεδομένη. Καὶ ὅτε ἔτεκεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, εἶδε Σωβάκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὅτι ἄνδρες λευκοφανεῖς αὐτὸν προσηγόρευον καὶ ὅτι ἐν πυρὶ αὐτὸν ἐσπαργάνουν καὶ φλόγα πυρὸς ἐδίδουν αὐτῷ φαγεῖν. Καὶ ἐλθὼν εἰς Ἱερουσαλήμ, ἀπήγγειλε τοῖς Ἱερεῦσι καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ χρηματισμὸς· Μὴ δειλιάσης ἄνθρωπε· ἔσται γὰρ ἡ οἰκησις τοῦ παιδίου φῶς, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ἀπόφασις καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ κατὰ Κύριον καὶ ὁ ζῆλος αὐτοῦ εὐάρεστος τῷ Κυρίῳ· καὶ κρινεῖ τὸν Ἰσραὴλ ἐν ῥομφαίᾳ καὶ πυρὶ.

Οὗτος οὖν προεφήτευσεν ἔτη εἰκοσιπέντε· προέλαβε δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ ἔτη ὀκτακόσια ἕξ καὶ δέκα. Οὗτός ἐστιν Ἡλίας, ὁ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ τρίτον κατενέγκας καὶ τὸν ὑετὸν τῆ ἰδίᾳ γλώττῃ βαστάσας καὶ νεκροὺς ἐγείρας καὶ πεντήκοντα δισσοὺς καταφλέξας καὶ ἐν τῷ Χωρηῖβ ὄρει τὸν Θεὸν ἰδὼν, ὡς ἄνθρωπῳ δυνατὸν ἦν ἰδεῖν· καὶ τὸν Ἰορδάνην τῆ μηλωτῆ σχίσας καὶ εἰς οὐρανοὺς ἐν ἄρματι πυρὸς ἀναληφθεὶς καὶ ἐν τῇ Μεταμορφώσει μετὰ Μωσέως τῷ Χριστῷ παραστάς.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Βάτος ἐν ὄρει πυρὶ.

Τὴν παραδόξως θεόθεν σοι, σχεδιασθεῖσαν δύναμιν ἐνδεδυκώς, τροφῆ μιᾷ τεσσαρακονθήμερον, Ἡλιοῦ θεσπέσιε, τὴν δολιχὴν καταλέλυκας ὁδόν· διὸ ἐν Χωρηῖβ χορεύων ἔψαλλες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Αὐρα πραεῖα ὑπέδειξε, καὶ λεπτοτάτῃ Κύριον σοι Ἡλιοῦ, Θεῷ ζηλοῦντι παντοκράτορι, οὐχὶ πνεῦμα βίαιον, οὐ συσσεισμός, οὐδὲ πῦρ ἐκδειματοῦν· διὸ Ἰησοῦ τῷ πρᾶφ ψάλλομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοφανείας ἠξίωσαι, καὶ προφητείας ὥσπερ ὁ μέγας Μωσῆς, προφήτας χρίων διὰ Πνεύματος, Ἡλιοῦ θεσπέσιε καὶ βασιλεῖς· καὶ τῆς δόξης ἐν Θαβῶρ, Χριστοῦ θεατῆς γενόμενος βοᾷς· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ τὴν σὴν ὁ πανάγαθος, Λόγος οἰκήσας Ἄχραντε ὑπερφυῶς, Θεοῦ Πατρός, ἡμᾶς ἀνέπλασε, καὶ ζωῆς ἠξίωσε τῆς ἐν Ἐδέμ· διὸ Θεοτόκον σε πάντες πιστοί, προσκυνοῦντες ἀναμέλπομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Δεύτερος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Λαὸν ἀπολλύμενον, κατοικτειρήσας ζήλω τῆς πίστεως, ἐπικλήσεσι θείαις, πῦρ κατηγάγου φλογίζον ἔνδοξε, ὅσιον θῦμα· διὸ ἰκετεύω σε· Τῆς αἰωνίου φλογός, ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ἴδεῖν κατηξίωσαι, Θαβῶρ ἐν ὄρει Θεοῦ τὸ πρόσωπον· ὃν δυσώπει Προφήτα, τοῦ παραβλέψαι τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ ψυχῇ, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.

Ὅδον πορευόμενος, τοῦ βίου πλάνας πολλὰς ὑφίσταμαι. Ἀγαθέ μου προστάτα, κυβέρνησόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίζων γνώμη σαλευόμενον, καὶ πρὸς σαρκὸς ἡδονάς, Ἡλιοῦ νεύοντα.

Θεοτοκίον.

Ἵμνῶ σε Πανύμνητε, καὶ μεγαλύνω θεοχαρίτωτε, τὴν ἀγνὴν σου λοχείαν· βοήθησόν μοι βίου τοῖς κύμασι, χειμαζομένῳ καὶ δίδου κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μολυσμῶν.

Ὡδὴ η´. Ἐφριξε Παίδων εὐαγῶν.

Ἄριστα εὗρεν Ἀχαάβ, τὴν τοῦ γένους εὐπρεπῆ πανωλεθρίαν, Προφήτου ἐλεγμῶ, μαιφόνου μύσους ἀντέκτισιν· ὁ Θεσβίτης δὲ ἐκ πυριπνόου φρενός, τῷ Ζωοδότῃ ὕμνον ἀνεμέλετο· Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἵγει σοι πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, καταφλέγον Ἥλιον ἐπιθεμένους, πενήκοντα δισσοὺς, ὡς Θεοῦ ἀρίστῳ θεράποντι· τῷ κρατοῦντι γὰρ τῆς αἰεζώου ζωῆς, θεοπρεπῶς τὸν ὕμνον ἀνεκραύγαζες· Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Μύστιν σε ἔδειξε Χριστός, ὡς ἀγνείας φυτουργὸν ὁ τῆς Παρθένου, ὑπέρθεος βλαστός, ἐν Θαβῶρ τῆς θείας σαρκώσεως, τῆς Θεότητος τὸ ἀκατάληπτον φῶς, ἐν τῇ αὐτοῦ σαρκὶ δεικνύς σοι κράζοντι· Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δεύτερος. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Χωρητικὸν δοχεῖόν σε, θείου Πνεύματος ἔγνωμεν· ἄγγελον ἐν γῇ πῦρ ζήλου θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα, καὶ βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα προφήτας, Ἥλιον καὶ αἰσχύνης, συγκόπτοντα μαχαίρα, ἱερεῖς· διὰ τοῦτο, βοῶμέν σοι· Μελλούσης, ἡμᾶς αἰσχύνης ῥῦσαι.

Ἄρμα πυρός σε ἔλαβεν, ἀπὸ γῆς πυρακτούμενον, ζήλῳ Ἥλιον τῷ θεϊκῷ θεόπνευστε· διὸ ἵκετεῦώ σε, τῶν ἐν τῇ γῇ με πάντων κακῶν, τῶν σῶν ἀρετῶν, ἐπικουφίζειν τὸν νοῦν μου, τεθρίππῳ· καὶ πρὸς νύσσαν, οὐρανίαν με φθάσαι, τὸν πάντων ἐκδυσώπει, Θεὸν καὶ Βασιλέα.

Ῥήματι ζῶντι ἐκλείσας, οὐρανὸν ὑετίζοντα· ῥήματί σου νῦν πνευματικῶς διάνοιζον, τὰς πύλας μοι δέομαι, τῆς μετανοίας Ἁγίε, πέμπων τῇ ψυχῇ μου, κατανύξεως ὄμβρους, καὶ σῶσόν με βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Ἴσοσθενῆ ὁμότιμον, ὁμοούσιον σύνθρονον, σέβοντες Τριάδα ἐν μιᾷ Θεότητι, Πατέρα δοξάζομεν, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἄδυτον αὐγὴν, ὁμοβασιλείον κράτος, καὶ μέλπομεν συμφώνως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Νομοθετῶν εὐσέβειαν, καὶ διδάσκων μετάνοιαν, ὁ Ἐμμανουὴλ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐπέφανεν· ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, ὑπεραγία Δέσποινα, τῆς δικαιοσύνης, ὑπανοῖξάι μοι πύλας, καὶ σῶσαί με βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Ἡ τὸν πρὸ Ἥλιου φωστῆρα.

Ἄτρεπτον ἀνθρώποις πορείαν, ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, τῇ μηλωτῇ τὸν ῥοῦν τὸν Ἰορδάνειον, ὁ Θεσβίτης περαιωθεὶς διφρηλάτης αἰθέριος, οὐρανοδρόμον ἦνυσε, ξένην πορείαν διὰ Πνεύματος.

Τῆς θεοσεβείας τῷ ζήλῳ, ὁ Θεσβίτης πυρπολούμενος, ἐν πυριμόρφῳ ἄρματι ἐπαίρεται· μηλωτὴν δὲ ἐπιβαλὼν, ὃν λαθεῖν οὐ δεδύνηται, Ἐλισαιὲ δισσοῦμενον, καταλιμπάνει θεία χάριτι.

Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ Θεσβίτης σὺν Μωσῇ καθορᾷ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν, καρδία οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον, ἐν τῷ Θαβῶρ τὸν παντοκράτορα.

Θεοτοκίον.

Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεόν, αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Δεύτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἴδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὖρα Θεόν, ὡς ἰδεῖν δυνατὸν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς, πρότερον τὸ σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας ἔνδοξε· ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τὸ πάχος τοῦ νοός μου, λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θείαις καταύγασον.

Ὡς πάλαι Ἰορδάνην τῇ μηλωτῇ, διαρρήξας διέβης πανόλβιε· οὕτω κάμοῦ, τῶν ἁμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν, τὰς διεκχύσεις ξήρανον, ὄμβρους ἐπιπέμπων μου τῇ ψυχῇ, δακρύων καθ' ἐκάστην, Προφήτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμάρρουν προξενούντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς, νόσου ψυχικῆς τε παρατροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ῥῦσαί με, ἔνδοξε Προφήτα ὡς ἀγαθός, προστάτης μου βοῶ σοι, καὶ τῆς ἐν τῇ γεέννῃ, αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Ἡρπάγης πρὸς τὸ ὕψος Ἐλισαιέ, δισσομένην τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καταλιπῶν, ἔνδοξε αἰτήσαντι Ἡλιοῦ· μεθ' οὗ ἀπαύστως αἴτησαι, νίκην οὐρανόθεν τῷ βασιλεῖ, καὶ ἄφεσιν πταισμάτων, προστάτην σε πλουτοῦντι, πρὸς τὸν Δεσπότην ἀκαταίσχυντον. Θεοτοκίον.

Φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου ὡς ἀγαθή, μὴ παρίδης πανάμωμε Δέσποινα· ἀλλ' ἐκτενῶς, αἴτησαι τὸν πάντων Δημιουργόν, τῷ βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικὴν, δωρήσασθαι Παρθένε, καὶ θείας βασιλείας, τὴν μετουσίαν καὶ λαμπρότητα.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον, Λόγε.

Φῶς ἐν πυρίνῳ τεθρίπῳ, οὐρανοδρόμον σε δεῖξαν, ἄρματηλάτην Ἡλία, οὐ κατηνάλωσεν ὅλως· πῦρ γὰρ ἐν γλώσσει πηλίγη, εἴλκυσας κάτω, καὶ ἀνεξήρανας ὄμβρους.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα Παρθένε, δυσώπησον σαῖς πρεσβείαις, τὸν σὸν Υἱὸν Θεοτόκε, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι, τοῦ αἰωνίου με σκότους, τὸν πεποιθότα, τῇ σῇ σεπτῇ ἀντιλήψει.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν, Ἅγιοι.

Ὅτε σὺ Προφήτα θεσπέσιε, τῷ Θεῷ δι' ἀρετῆς, καὶ πολιτείας ἀκραιφνοῦς, συνεκράθης παρ' αὐτοῦ, τὴν ἐξουσίαν εἰληφώς, τὴν κτίσιν, κατὰ γνώμην μετερρύθμισας· καὶ πύλας, ὑετοῦ θέλων ἀπέκλεισας· καὶ ἄνωθεν πῦρ κατήγαγες· καὶ δυσσεβεῖς κατηνάλωσας. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ζήλω τοῦ Κυρίου πυρούμενος, παρανόμους βασιλεῖς, σὺ διεξήλεγξας σφοδρῶς· τῆς αἰσχύνης ἱερεῖς, σὺ ἐθανάτωσας θερμῶς· ἀνήψας, πῦρ ἐν ὕδατι παράδοξον· τροφήν δέ, ἀγεώργητον ἐπήγασας· καὶνάματα Ἰορδάνεια, τῇ μηλωτῇ σου διέτεμες. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὅτε σὺ Προφήτα κατέδειξας, ἐπὶ γῆς ὡς ἀληθῶς, τὴν ἐπουράνιον ζωὴν, τὴν Ζωὴν ἐν σεαυτῷ, τὴν ἐνυπόστατον πλουτῶν, θανόντα, σοῖς φυσήμασιν ἀνέστησας· θανάτου, κρείττων ἐτι σὺ διέμεινας· ἄρμα πυρὸς ἐπιβέβηκας, αἰθέριος ἀνυψούμενος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Προφητῶν τοὺς ἀκραίμονας, καὶ παμφαεῖς φωστῆρας τῆς οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμῶμεν πιστοί, Ἡλίαν καὶ Ἐλισαῖον· καὶ Χριστῷ ἐκβοήσωμεν χαρμονικῶς· Εὐσπλαγχνε Κύριε, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἰκεσίας τῶν Προφητῶν σου, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου, αἱ γ' καὶ στ' Ὡδαί.

Ὁ Ἀπόστολος. Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου.

Ἀδελφοί, ὑπόδειγμα λάβετε...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι...

Κοινωνικόν· Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Τῆ Κα' τοῦ Αὐτοῦ Μηνος

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου
καὶ Συμεῶν τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ὁσίων γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐρημον οἰκήσαντες, ἐν ὁμοσίᾳ μακάριοι, τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα, ταῖς θείαις δεήσεσι, καὶ ταῖς θεωρίαις, ταῖς φαινοτάταις, κατεμαράνατε σαφῶς, τὴν δὲ καρδίαν κατελαμπρύνετε, δοχεῖον ἐργασάμενοι, πνευματικῶν διαδόσεων, Συμεῶν Ἰωάννη τε, μοναζόντων ἐρείσματα.

Μωραῖς προσποιήσεσι, τὸν σοφιστὴν ἀπεμώρανας, τῆς κακίας μακάριε, τελῶν τὰ παράδοξα, ἐνεργῶν σημεία, δαίμονας διώκων, φωταγωγῶν τοὺς ἐν νυκτί, τῆς ἀμαρτίας Πάτερ ὑπάρχοντας· καὶ νοῦν ἀνεπιθόλωτον, μέσον θορύβων ἐτήρησας, Συμεῶν τὴν ἀπάθειαν, ἐκ Θεοῦ κομισάμενος.

Μέτριος τὸ φρόνημα, καὶ συμπαθῆς καὶ φιλόθεος, καὶ ἀγάπης ἀνάπλεως, ὠράθης θεόπνευστε, ταπεινὸς καὶ πρᾶος, ἄγγελος καθάπερ, ἐπὶ τῆς γῆς περιπατῶν, καὶ πολιτείαν ἔχων οὐράνιον· διὸ ἐπανεπαύσατο, ὡς καθαρῷ σοι μακάριε, Συμεῶν ὁ Πατὴρ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαίροις ἠλιόμορφε, ἠλίου ἄδυτον ὄχημα, ἢ τὸν ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινόητον.

Χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, ἢ λαμπηδὼν τῆς ἀστραπῆς, ἢ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα, ἢ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἢ παγκαλῆς καὶ πανάμωμος, ἢ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράπτουσα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόφρονον, ἐκλαίει βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίου.

Ὡς ἠνωμένοι δι' ἐνθεοῦ ἀγάπης, σύμψυχοι ὤφθητε ἐν πᾶσι τοῖς τρόποις, ὧ Ἰωάννη Ὅσιε καὶ θεῖε Συμεῶν· ὁ μὲν βίον ἐνθεον, διελθὼν ἐν ἐρήμῳ· ὁ δὲ σοφοῖς σκώμμασι, τὸν Βελίαν μωράνας· καὶ νῦν τῶν θείων ἄμφω ἀμοιβῶν, κατατρυφῶντες, ἡμᾶς ἐποπτεύοιτε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Μέλω, Πάτερ, σοῦ τοὺς δρόμους καὶ τοὺς τρόπους, Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μεθέξει, τῇ πρὸς τὸ Θεῖον Ὅσιε, φῶς ἐχημάτισας· καὶ πρὸς αὐτὸ χωρήσας Συμεῶν, ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, τῶν ἀγαθῶν ἐλπίδων σου, Πάτερ τὸ πλήρωμα κατείληφας.

Ἐφέσει, τῇ πρὸς Θεὸν πυρούμενος, πάντα κατέλιπες, συνοδοιπόρον Πάτερ εὐρηκῶς, Ἰωάννην τὸν ἑνδοξον· μεθ' οὗ τὴν τρίβον ἤνυσας, τῆς σωτηρίας ἀγαλλόμενος.

Πλουτῆσαι, τὰ μηδαμῶς κενούμενα, ἐπιποθήσαντες, πλοῦτον καὶ δόξαν πρόσκαιρον σοφοί, καὶ τρυφήν διαρρέουσας, καὶ κοσμικὸν ἀξίωμα, γενναιοφρόνως ἀπεκρούσασθε.

Θεοτοκίον.

Ὡραίαν, καὶ ἐκλεκτὴν καὶ πάνσεμνον, κατανοήσας σε, ὁ τοῦ Θεοῦ Πανάμωμε Υἱός, σὸς Υἱὸς ἐχημάτισεν, υἰοθετήσας χάριτι, τοὺς Θεοτόκον σε γεραίροντας.

Ῥδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Προθύμως πρὸς νοητά, ἐναπεδύσω Συμεῶν σκάμματα, τρέπων ἐχθροῦ φάλαγγας, θεία συμμαχία τοῦ Πνεύματος.

Ἀνάλωτος ἡδονῶν, ἀναδειχθεὶς πυρκαϊᾶς ἔφλεξας, ὕλην παθῶν ἄνθραξι, θείων προσευχῶν ἀξιάγαστε.

Ταῖς μᾶστιξι τῶν εὐχῶν, καὶ ἐγκρατείας ταῖς πληγαῖς Ὅσιε, καὶ τῶν παθῶν Αἴγυπτον, Πάτερ Ἰωάννη ἐμάστιξας.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενον τοὺς βροτούς, παρακοῆς τοῦ χαλεποῦ πτώματος, τὸν τοῦ παντὸς αἴτιον, ἄχραντε Πανάμωμε τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-

» ζουσα· Σύ μου ἰσχυὸς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-

» ρέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν τρίβον τὴν στενὴν, πλατυνόμενοι πίστει, διώδευσαν ὁμοῦ, οἱ Πατέρες οἱ θεῖοι, ἀπάσας στενώσαντες, μεθοδείας τοῦ δράκοντος. Τούτους ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶμεν, ἐορτάζοντες, τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἀμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, ἀεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ἀλαλάζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ῥδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Συνωθούμενοι πρὸς τρίβους δικαιοσύνης, τοῦ θεοφόρου Νίκωνος, θείας πρὸς ἐπαύλεις, Ὅσιοι κατήχηθε, σωτήριον ἔλλαμψιν, τούτου νουθεσίαις πλουτίσαντες.

Ὅμοτρόπους καὶ τὰ αἴσια συμφρονοῦντας, ὁ θεοφόρος Ὅσιοι, ὑμᾶς θεωρήσας, θείαις εἰσηγήσεσι,

τῷ θεῷ ἐνδύματι, τῷ τῶν μοναστῶν κατεκόσμησεν.

Τὴν καρδίαν σου πυξίον κεκαθαρμένον, ἢ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χάρις εὐραμένη,
Πάτερ κατεγράψατο, τελείαν ἀπάθειαν, πίστιν καὶ ἀγάπην ἀνόθευτον.

Θεοτοκίον.

Ὁ καθήμενος ἐν θρόνῳ τῷ ἐπηρμένῳ, Χερουβικὸν ὡς θρόνον σε, ἔσχεν ἐν ἀγκάλαις,
σοῦ ἀναπαυσάμενος, Μαρία πανύμνητε, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς ἡμῶν.

Ῥδὴ ε΄. Σὺ, Κύριέ μου, φῶς.

Ἐπέρφωτον αὐγὴν, Ἰωάννη δεξάμενος, ὡς ἥλιος καθωράθης, τῶν δαιμόνων τὸ
σκότος, μειώσας ἀξιάγαστε.

Τῷ ἔρωτι Χριστοῦ, πτερωθέντες οἱ Ὅσιοι, τοὺς ἔρωτας τῶν σωμάτων, ὡς ἀφροῦς
θαλαττίους, ἐμφρόνως ἀπεκρούσαντο.

Δυναμίει θεϊκῆ, τὰς ψυχὰς δυναμούμενοι, τὴν ἔρημον κατοικεῖτε, ἐρημοῦντες τὰ
πάθη, Πατέρες οὐρανόφρονες.

Θεοτοκίον.

Ῥοῦς ἔστη τῆς φθορᾶς· ἡ Παρθένος ἀφθόρως γάρ, ἐκύησε Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ φύσιν
καὶ λόγον, Παρθένος διαμείνασα.

Ῥδὴ στ΄. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ὁ νοῦς σου, ὀλικῶς πρὸς τὸ Θεῖον τεινόμενος, ταῖς ἀνευδότοις μελέταις, σαρκικῆς
στοργῆς ἀφείδησεν, ἀγαθῶν σοι, προξενῶν Συμεῶν τὴν οἰκείωσιν.

Μωρίαν, προσποιήσῃ σοφῶς ὑποκρίνεται, τὸν σοφιστὴν τῆς κακίας, Συμεῶν
μωραίων σεσοφισμέναις, ἐνεργείαις, τοῦ τὰ πάντα σοφίζοντος Πνεύματος.

Ἐπάρχων, σαρκικῶν φρονημάτων ἀνώτερος, τὸν λογισμὸν οὐκ ἐτρέωθης, γυναικῶν ἐν
μέσῳ γυμνούμενος· ἀπαθείας, Συμεῶν τὴν στολὴν γὰρ ἐνδέδυσαι.

Θεοτοκίον.

Στόματι, λογισμῷ καὶ καρδίᾳ πανάχραντε, σὲ Θεοτόκον κηρύττω· διὰ σοῦ Θεῷ γὰρ
προσκατηλλάγην, ἀπωσμένος, παραβάσει τὸ πρὶν τοῦ προπάτορος.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Τὸν βίον εὐσεβῶς, ἐκτελέσαντες πίστει, δοχεῖα καθαρὰ, τῆς Τριάδος δειχθέντες,
Συμεῶν Ἰωάννη τε, θεοφόροι πανεύφημοι, νῦν αἰτήσασθε, τὸν ἰλασμὸν καὶ εἰρήνην,
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καταπεμφθῆναι πλουσίως, Πατέρες πανόλβιοι.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς θείας ἀμπέλου βλαστήματα ὑπάρχοντες, παιδιόθεν ἐδέξασθε σοφίαν τὴν
ἐπουράνιον· ἢ καὶ συνοικισθέντες, ἀπὸ γῆς ἐχωρίσθητε, καὶ πρὸς ὕψος ἐδράματε· ἐξ
αὐλῶν τε ἀνθέων πλέξαντες στέφανον, καὶ ὑμῶν ἐπιθέντες ταῖς ἡγιασμέναις κάραις
πανεύφημοι, ὄφθητε κεκοσμημένοι· ὅθεν ἐξιλωσασθε τὸ Θεῖον, τοῦ δοθῆναί μοι
σοφίαν λόγου, ἐπαξίως ὅπως ἀνυμνήσω ὑμῶν τὸν βίον ἐνδοξοῖ, ὃν ὑπερεδόξασε
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, Πατέρες πανόλβιοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου καὶ Συμεῶν
τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ.

Στίχ. Ἐμφρων σὺ μωρός, ὃς βίον παίζων, Πάτερ,

Ἄφρον φρόνιμον λανθάνεις τέλους ἄχρι.

Ἐρημον εἴλου, ὃ Ἰωάννη μάκαρ,

Δι' ἧς ἔρημα εἰργάσω σαρκὸς πάθη.

Ψευδαέφρων περίφρων Συμεῶν θάνεν εἰκάδι πρώτη.

Οὗτοι ἐκ πόλεως Ἐδέσσης τῆς κατὰ Συρίαν κειμένης ὀρμώμενοι, ἐπὶ τῆς βασιλείας

Ἰουστίνου τοῦ νέου, θείῳ πόθῳ κινούμενοι, παρεγένοντο εἰς τὴν Ἁγίαν πόλιν. Καὶ τὸ

ζωοποιὸν Ξύλον προσκυνήσαντες, τῇ μονῇ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου παραβάλλουσι· καὶ τὸ ἅγιον παρὰ Νίκωνος τοῦ ἐν Ἁγίοις σχῆμα λαβόντες, τοῦ μοναστηρίου, πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν ἐξέρχονται. Καὶ τῇ ἐρήμῳ προσβάντες, τεσσαράκοντα ἔτη διεκαρτέρησαν, πᾶσαν ἄσκησιν καὶ σκληραγωγίαν ἐν αὐτῇ μετελθόντες. Ἐκεῖθεν τε, ὁ μὲν Ἰωάννης ἐν τῇ ἐρήμῳ προσέμεινεν· ὁ δὲ μακάριος Συμεὼν εἰς τὴν Ἁγίαν πόλιν ὑπέστρεψε· καὶ εὐζάμενος λαθεῖν τοὺς ἀνθρώπους, μωρίαν τε προσποιησάμενος, ἐν τῇ πόλει Ἐμέση παρεγένετο. Καὶ πολλὰ θαύματα ἐν τῇ προσποιήσει ταύτῃ ἐπιδειξάμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ· διεγνώσθη δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ, ἄλλο τι τῶν θαυμάτων αὐτοῦ διηγουμένου.

Εἰ καὶ τᾶλλα δὲ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ εἰς μνήμην ἔλθειν οὐ παρεχωρήθη, ἀλλ' οὖν ἀναγκαῖον ῥηθῆναι τὸ τελευταῖον. Ἐκφέροντες γὰρ αὐτὸν ἄνδρες δύο ἀνεπιμέλητον, καὶ λουτρῶν καὶ θυμιαμάτων καὶ ψαλμοῦδιῶν ἄμοιρον, καὶ πρὸς τις πολυάνδριον ἐπιφέροντες, ἐγένοντο κατ' οἶκόν τινος Ἑβραίου παρερχόμενοι· ὅτε τὸ τοῦ Ἁγίου λείψανον ὑπὸ τοσαύτης ἔδοξε δοξολογίας καὶ πλήθους ἀνθρώπων μέλος ἀνακινούντων ἠδύ, δορυφορεῖσθαι τε καὶ προπέμπεσθαι, ὡς τὸν ποτε Ἑβραῖον προκύψαντα καὶ ὑπὸ δύο μόνον τὸν Ὅσιον ἐκφερόμενον πενιχρῶν ἀνθρώπων ἰδόντα, εἰπεῖν· Μακάριος εἶ, Σαλέ, ὅτι μὴ ἔχων ἀνθρώπους ψάλλοντάς σε, ἔσχες ἐπουρανίους Δυνάμεις ἐν ὕμνοις τιμώσας σε· ὅς καὶ κατελθὼν, ἰδίαις αὐτὸν χερσὶ περιέστειλε καὶ ἐκήδευσε. Μεθ' ἡμέρας δὲ ἔλθων ὁ φίλος αὐτοῦ καὶ συνασκητῆς, εὗρεν ὅτι πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀκακίου ἐν τῷ Ἑπτασκάλῳ. Καὶ ἄθλησις τῶν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοφίλου, Τροφίμου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς δεκατριῶν. Καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰούστου καὶ Ματθαίου. Καὶ ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἄρματιου.

Στίχ. Ἀκάκιος κάλλιστον ἀνύσας ἄθλον
Κακῶν μυρίων ἡμᾶς ἀπολυτροῦται.

Ὁ Θεόφιλος καὶ Τρόφιμος ἐν πόλῳ
Τροφὴν ἐφεῦρον καὶ Θεοῦ τὴν φιλίαν.
Εἶπει τραχήλους ἄνδρες ἐκδόντες δύο,
Κοινοῦ τέλους ἔλαβον κοινὰ καὶ στέφη.

Ἐν Ἄρματιου σῶ Ναῶ, Θεοτόκε,
Αἶνόν σοι προσάγομεν εὐχαριστίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι τρεῖς Μάρτυρες οἱ ἐν Μελιτινῇ, κατὰ πετρῶν συρόμενοι, τελειοῦνται.

Στίχ. Δώσουσι φωνὴν ἐκ μέσου πετρῶν ἅμα,
Τὸ τῆς Γραφῆς τρεῖς θνήσκοντες σεσυρμένοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Γεωργίου, Θεοδώρου καὶ Εὐγενίου.

Στίχ. Ὁ Θεόδωρος καὶ Γεώργιος μέγα
Τρόπαιον ἦραν κατὰ πλάνης ἐξ ἄθλων.

Γενναιότητος εὗγε τῆς Εὐγενίου!

Ὅς εὐγενῶς στάς πλήττεται κατ' ἀγένος.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Παρθένιος, Ἐπίσκοπος Ῥαδοβυσδίου Ἄρτης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται ἐν ἔτει 1777.

Στίχ. Βίω εὐαγεῖ, Παρθένιε, ἐμπρέψας,
Χάριτος πλείστης ἐκ Θεοῦ ἠξιώθης.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

Κεκρατημένος, θεομιμήτως Πάτερ θεία στοργῇ, ἄλλους εἰς τὸ σῶζειν ὄλον
περιχαρῶς, σεαυτὸν βοῶν ἐξέδωκας· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῶ τῆς δόξης σου
Κύριε.

Ἀπ' οὐρανῶν σοι, χορηγουμένην Πάτερ δέχη τροφήν· ταύτη δὲ ἐκτρέφεις πάντας τοὺς εὐπειθῶς, δεχομένους σου τὸ πρόσταγμα, καὶ τὴν χαμαίζηλον, ἀμαρτίαν λιπόντας μακάριε.

Ἰχνηλατήσας, τοὺς τῶν Πατέρων ὄρους σοφέ, λύμην Ὠριγένους φεύγειν τοῦ δυσσεβοῦς, ἐγγυήσω τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος, εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκίνημα, χαῖρε· διὰ σοῦ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ῥοδὴ η´. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ὀλόφωτος πέφυκας ἀστήρ, τοὺς ἐν βορβόρῳ παθῶν, χειραγωγῶν πρὸς ζωήν· ποιεῖς γὰρ γύναια ἄσεμνα, σωφροσύνη πολιτεύεσθαι· καὶ ἐκδιώκεις χαλεπά, βοῶν νοσήματα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐπάρχων ἀκέραιος τὸν νοῦν, ἐν ἀποκρύψει σοφῶν, θαυμάτων Ὅσιε, πολλοὺς ἐζώγησας παίζεσθαι, διὰ Κύριον ἐλόμενος, καὶ μυκτηρίζεσθαι βοῶν, καθαρωτάτη ψυχῇ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τεσσαράκοντα νῆστις ἡμερῶν, ἀνύων δίαυλον, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, εἶχες σιτίζον σε Ὅσιε, οὐρανίαν ἀγαλλίασιν· ᾧ γεγηθότι Συμεῶν, ἔκραζες πνεύματι· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥυόμενος ἔλαμψεν ἡμῖν, ἐκ σοῦ ὁ Κύριος, Παρθένε ἄχραντε, ὄν καθικέτευε πάντοτε, τοῦ φωτίσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ περιστάσεως ἡμᾶς, ἀπολυτρώσασθαι, ἐκβοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ῥοδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ὅλη τῇ Τριάδι προθύμως, ἀνατεθέντες τῇ καρδίᾳ, καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς μαρμαρυγὰς, ἀγαθοδότως ὑποδεξάμενοι, φωτοειδεῖς γεγόνατε, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις συγχορευέτε.

Πόθῳ θεϊκῷ συνημμένοι, καὶ τῇ ἀσκήσει λαμπρυνθέντες, τῶν ἐλπιζομένων ἀγαθῶν, ἐν μετουσίᾳ ἤδη γεγόνατε, καὶ μακαρίαν εὐρατε, θεομακάριστοι ἀπόλαυσιν.

Οἱ τὰς τοῦ ἐχθροῦ μεθοδείας, ἀσκητικῶς καταβαλόντες, οἱ τῶν μοναζόντων φωστήρες, καλῶν ιδέαις καταστραπτόμενοι, πρὸς οὐρανοὺς ἐχώρησαν, κατατρυφῶντες τῆς θεώσεως.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με τὸν πάντων τεκοῦσα, καὶ λυτρωτὴν καὶ εὐεργέτην· λῦσον τῆς ψυχῆς μου τὰ νέφη, κυρία πάντων Ἁγία Δέσποινα, καὶ δυνατὸν ἀπέργασαι, κατὰ παθῶν τῶν πολεμούντων με.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Μίαν ψυχὴν Πατέρες, σώμασι φέροντες δυσί, καὶ σκοπὸν εἶχετε ἓνα, ἐν διαφόροις τοῖς τρόποις, ᾧ Συμεῶν Ἰωάννη· διὸ ὑμᾶς εὐφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρά, χριστιανῶν ἢ προστάτις,
Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ρῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΒ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μυροφόρου
καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄,
δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μύρα προσεκόμισας Χριστῷ, τεθειμένῳ μνήματι, καὶ τοῖς νεκροῖς τὴν ἀνάστασιν,
πᾶσιν ἐμπνέοντι· καὶ ἰδοῦσα τοῦτον, πρώτη προσεκύνησας, Μαρία θεοφόρε
δακρύουσα. Διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.
Σταυρῷ καθηλούμενον Χριστόν, καθορῶσα ἔκλαιες, Μαγδαληνὴ καὶ ἐκραύγαζες· Τί
τὸ ὀρώμενον; ἢ ζωὴ πῶς θνήσκεις, καὶ ἢ κτίσις βλέπουσα, κλονεῖται καὶ φωστῆρες
σκοτίζονται; Διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Ἐπλήσθης συνέσεως πολλῆς, ἀληθοῦς τε γνώσεως, ἐν τῷ συνεῖναι τῷ κτίσαντι,
Μαρία ἐνδοξε, καὶ αὐτοῦ τὰ πάθη, καὶ τὴν συγκατάβασιν, ἐκήρυξας λαοῖς
παναοίδιμε. Διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Ἀνατολίου.

Πρῶτη κατιδοῦσα τὴν θεῖαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ, τοῦ πρώτου τῶν
ἀγαθῶν αἰτίου, τοῦ τὴν ἡμετέραν εὐσπλάγγως, φύσιν θεώσαντος, πρώτη καὶ
εὐαγγελίστρια ἐδείχθης, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις· Τὴν ἀθυμίαν ἀποθέμενοι, τὴν
εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καὶ δεῦτε κατοπεύσατε Χριστόν ἐξαναστάντα, καὶ κόσμῳ
παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε
Θεοτόκε· ἀλλ’ αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς
αἰτήσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης, Χριστέ.

Ἦ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς·
Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἴχθεσιν, ἀκολουθοῦσα σεμνή, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσα,
γνώμης προθυμότης, Μυροφόρε εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα τοῦτον κατέλιπες, ἀλλ’
ἀπελθοῦσα μύρα σὺν δάκρυσιν, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαθῶς πανεύφημε· ὅθεν τὴν
σὴν, μνήμην τὴν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης
τὰ ῥήματα αὐτῆς.

Σὺ ὦ Μαρία ὑπέρλαμπρε, βλέψαι ποθοῦσα ζώην, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παραγέγονας, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοας· Καθὼς προέφη Χριστὸς ἐγγήγερται. Σπουδῆ τοῖς τούτου Μαθηταῖς φάσκουσα, καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπόσασα, ἀντι κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκκλάλητον, ἀναλαμβάνεις σεμνή.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῆ, Μυροφόρε δοξάζομεν, τὸν σὲ νῦν δοξάζοντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν ἐκδυσώπει ἀπαύστως πάνσεμνε, αἰωνιζούσης δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἁγίων ἔχουσα τὴν πρὸς αὐτὸν παρρησίαν πάντοτε, θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Βύζαντος.

Τῷ ἐκουσίως πτωχεύσαντι, τὴν πτωχείαν τὴν ἐμὴν, ὑπερβολῆ εὐσπλαγχνίας, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ὡς μαθήτρια πιστῶς διακονήσασα, ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καὶ τάφῳ συγκλεισθέντα, κατιδοῦσα ἐβόα δακρυρροοῦσα· Τί τὸ ξένον θέαμα; Ὁ νεκρὸς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογίζεται; Ποῖα μύρα κομίσω, τῷ ἀπαλλάξαντί με δυσωδίας τῶν δαιμόνων; Ποῖα δάκρυα χέω, τῷ δακρύων τὴν ἐμὴν μεταμφιάσαντι προμήτορα; Ἄλλ' ὁ τοῦ σύμπαντος Ἄναξ, ὡς Παραδείσου φύλαξ φανείς, δροσισμῶ τῶν αὐτοῦ ῥημάτων, τὸν καύσωνα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτήν· Τοῖς ἀδελφοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαρᾶς ἀναβόησον· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, ὅπως παράσχῃ τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μῆτερ ἀνούμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Ἄρνα ἡ ἀμνάς ὡς ἐώρακεν, ἐπὶ ξύλου ἠπλωμένον, ἐκουσίως σταυρικοῦ, ἀνεβόα μητρικῶς, ὄδυρομένη ἐν κλαυθμῷ· Υἱέ μου, τί τὸ ξένον τοῦτο θέαμα; Ὁ πᾶσι, τὴν ζώην νέμων ὡς Κύριος, πῶς θανατοῦσαι μακρόθυμε, βροτοῖς παρέχων ἀνάστασιν; Δοξάζω σου, τὴν πολλὴν Θεέ μου συγκατάβασιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, σεμνῇ Μαγδαληνῇ, ἠκολούθεις Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους φυλάττουσα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζοντες, ἀνευφημοῦμέν σε πίστει, καὶ πόθῳ γεραίρομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν μέλπω πόθῳ. Θεοφάνους.

Ἦδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ταῖς θεῖαις ἐμπρέπουσα καλλοναῖς, καὶ φωτοχυσίαις, λαμπομένη ταῖς θεϊκαῖς, τὴν ἀμαυρωθεῖσάν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Μαρία καταύγασον.

Ἦγιάσέ σε Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος ἐμφανῶς· ὃ μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τοῦ παναγίου πεπλήρωσαι Πνεύματος.

Ναμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν, πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τοῦ δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότητος ἀμαρτίας, τὰ θολερὰ ἀπεξήρανας ῥεύματα.

Θεοτοκίον.

Μητέρα τοῦ φύσει Δημιουργοῦ, ὑμνοῦμέν σε Κόρη, καταλλάξασαν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννητορ πανάμωμε Δέσποινα.

Ἦδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἀγαπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἴτιον, τὸν τὴν ἡμετέραν εὐσπλάγγνως, φύσιν θεώσαντα, κατηκολούθησας, αὐτῷ προθύμως Μαρία, τοῖς αὐτοῦ ὑπέικουσα, θείους προστάγμασι.

Γεγηθυῖα τὸν τάφον, τοῦ Λυτρωτοῦ ἔφθασας, πρώτη κατιδοῦσα τὴν θεῖαν, Κόρη Ἀνάστασιν· εὐαγγελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης βοῶσα· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· χεῖρας κροτήσατε.

Θεοτοκίον.

Διασώζει με Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς Πάναγνε, σοῦ ἐκ τῶν πανάγων αἱμάτων, πλούτῳ χρηστότητος, λύων ἀπόφασιν, τῆς παλαιᾶς καταδίκης· ὃν ἀπαύστως αἰτησαι, σῶσαι τὴν ποιμνὴν σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ
» τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγ-
» μα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ πτωχεύσαντι Λόγῳ ὑπερβολῆ, εὐσπλαγγνίας Μαρία Μαγδαληνῆ, σαφῶς ὡς μαθήτρια, ἀληθῶς διηκόνησας. Καθορῶσα δὲ τοῦτον, Σταυρῷ ἀναρτώμενον, καὶ ἐν τάφῳ τεθέντα, ἐθρήνευσες δακρύουσα. Ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν σὴν ἐκτελοῦμεν, ἐν πίστει πανήγυριν, Μυροφόρε ἀοίδιμε, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως, τὸν τόκον σου Ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ καθορῶσά σε Ἰησοῦ, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου ἐν κλαυθμῷ, ἐβόα δακρύουσα· Οἱμοί! Τέκνον γλυκύτατον· πῶς σε ἐπὶ ξύλου, ἀδίκως ἀνήρτησαν, τῶν Ἑβραίων παῖδες, οἱ ὄντως ἀχάριστοι; Ὅμως ὡς οἰκτίρμων, ταῦτα πάσχεις Υἱέ μου, Θεὲ ἀνεξίκακε, πολυέλεε Κύριε, τῇ σαρκί ὡς ἠυδόκησας, ἵνα σου τὸ πλάσμα δεινῆς, ἐκ δουλείας ῥύση τοῦ ἀλάστορος. Διὸ ὑμῶν σου τὴν ἄκραν, Λόγε συγκατάβασιν.

Ῥοδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἀνενόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τὴν διάνοιαν, τῷ ἐλθόντι κόσμον ἅπαντα, διασῶσαι πλάνης διηκόνησας.

Λελουμένη τοῖς δάκρυσι, τάφον τῆς ζωῆς προφθάσασα Ἄγγελον, ἐθεάσω καταγγέλλοντα, τοῦ Χριστοῦ Μαρία τὴν Ἀνάστασιν.

Ἡ καρδία σου ἄμωμος, ἐν τοῖς δικαίωμασι Χριστοῦ γέγονε, καὶ αὐτὸν μόνον ἐπόθησας, τὸν ὠραῖον κάλλει ἀξιόγαστε.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὕπνος ἀμαρτίας Κόρη ὑπέλαβε· τῇ ἀγρύπνῳ ἱκεσίᾳ σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

Ῥοδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Ἡ προμήτωρ τὸν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα καὶ ἐξοικίσαντα, Παραδείσου πάλαι, καθορῶσα ποσὶ συμπατούμενον, ἱερῶν γυναιῶν, γνώμην ἀνδρείαν κεκτημένων, σὺν αὐταῖς αἰωνίως ἀγάλλεται.

Νεκρωθέντι καὶ τάφῳ, ἐπανακλιθέντι τῷ πᾶσι ζωὴν ἐμπνέοντι, τετρωμένη πόθῳ, τῆς γλυκείας αὐτοῦ ἀγαπήσεως, προσκομίζεις μύρα, Μαγδαληνὴ σεμνὴ Μαρία, καὶ δακρῦων προχέεις ἀρώματα.

Μετὰ Πάθος τὸ θεῖον, μετὰ τὴν φρικτὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, διαθέεις λόγον, πανταχοῦ τὸν σεπτὸν διαγγέλλουσα, καὶ πολλοὺς ζωοῦσα, ἀπατηθέντας ἀγνωσία, ὡς τοῦ Λόγου μαθήτρια ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἄνορθοῖ με πεσόντα, πρὸς τῆς ἀμαρτίας πολὺπλοκα βάραθρα, ὁ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εὐδοκήσας δι' ἄμετρον ἔλεος, Παναγία Κόρη· ὄν ἐκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε.

Ῥῶδὴ στ'. Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ.

Ῥημάτων σου δροσισμῶ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξῆρας τῶν Μαθητῶν, σεμνὴ ὡς ἐβόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαιδρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ἴδού σου ἡ φωταυγῆς, Μαρία μνήμη ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἁγίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἱλαστήριον, λυχνία φωτοειδῆς, ὠράθης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμνολογοῦντας, Θεοτόκον σε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου,
» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ
» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
» ρίας μου.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτῶν Μυροφόρε, σὲ ἀληθῆ Μαθήτριαν προσήκατο, ὅλην σου τὴν ἔφεςιν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένην· ὅθεν καὶ ἰάματα, ἀπετέλεσας πλεῖστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς, ἀνύστακτον ἰδῶν σου, τῆς πίστεως τὸ ὄμμα, ἀγάπης τε τὸ φίλτρον, τὸ ἀναπόσπαστον σεμνὴ, πρώτη ἐμφανίζει ἐαυτὸν σοι, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνημείου, ὥκιστα ἐλθούση μετὰ μύρων, καὶ προσιούση σὺν δάκρυσιν, τῷ ἀπροσπελάστῳ· καὶ αὐτὸς σοι ἀμειβόμενος, τὴν τοῦ Πνεύματος θεῖαν ἐνέργειαν δωρεῖται, καὶ τῆς πρὸς τὸν ἄναρχον Πατέρα ἀνόδου, ἐμφανίζει σοι βουλήν· καὶ πέμπει δέ σε, θεῖα εὐαγγέλια, τοῖς κατεπηχόσι Μύσταις, τῆς αὐτοῦ ἐγέρσεως ἀπαγγεῖλαι. Διὸ μεγίστην πρὸς αὐτὸν ἔχουσα παρρησίαν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Στίχ. Ἀφαῖς ἀύλοις ἄπτεταί σου, Χριστέ μου,

Μή μου, πρὸς ἣν ἔφησας, ἄπτου, Μαρία.

Δευτερίη Μαρὶη μύσεν εἰκάδι Μαγδαληνῆ.

Αὕτη ἐκ τῶν Μαγδάλων ἦν τῶν ὀρίων Συρίας. Προσελθοῦσα δὲ τῷ Χριστῷ, καὶ ὑπὸ δαιμόνων ἐπτὰ ἐνοχλουμένη, ἀπηλλάγη αὐτῶν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι· καὶ ἀκολουθήσασα αὐτῷ μέχρι τοῦ πάθους αὐτοῦ καὶ Μυροφόρος γέγονε καὶ πρώτη τῇ Ἀνάστασιν, ἅμα τῇ ἄλλῃ Μαρίᾳ, τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ, κατεῖδεν, ἠνίκα ὁψὲ Σαββάτων εἶδε τὸν Ἄγγελον· πρωίας δὲ δύο Ἄγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους· καὶ πάλιν αὐτὸν τὸν Κύριον· ὄν καὶ κηπουρὸν λογιζομένη, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ· Μή μου

ἄπτου. Μετὰ γοῦν τὴν θείαν καὶ Ἁγίαν Ἀνάληψιν, γενομένη εἰς Ἔφεσον πρὸς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον καὶ Ἀπόστολον, ἐκεῖ ὁσίως κεκοίμηται καὶ ἐτέθη πρὸς τῇ εἰσόδῳ τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ οἱ Ἅγιοι μακάριοι ἑπτὰ κεκοίμηται Παῖδες. Ὑστερον δέ, ἐπὶ Λέοντος τοῦ ἐν μακαρία τῇ λήξει γενομένου βασιλέως ἡμῶν, τὸ ταύτης ἀνακομισθὲν λείψανον ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ συστάσει μονῇ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου κατετέθη, ἐν ἧ' ἐτησίως καὶ ἡ σύναξις αὐτῆς τελεῖται καὶ ἐν τοῖς Κουράτορος πλησίον τοῦ Ταύρου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Μαρκέλλης.

Στίχ. Κἂν ἀγνοῶμεν πάντες ἡμεῖς, Μαρκέλλα,

Ἀθλήσεως σῆς Χριστὸς οἶδε τὸν τρόπον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργοῦντά σοι, τὸν Λόγον κεκτημένη· ᾧ παρίστασαι νῦν, βοῶσα Μυροφόρε· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνη κατεῖδες πρὸ τῶν ἄλλων, τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστὸν ἐγγεγερμένον· κηπουρὸν δὲ αὐτόν, ὑπέλαβες βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἔστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον, Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα ἀγνή, ᾧ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιτίας.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Λαμπροφανῆς ὁ βίος σου, ταῖς ἀγαῖς ἀστραπτόμενος, ᾧ Μαγδαληνῇ τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ θείου κηρύγματος τῆς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεως, καὶ μαρμαρυγαῖς, τῆς πρὸς τὸν Κτίστην ἀγάπης, ᾧ μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις· Ἱερεῖς εὐλογοεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορῶσα τὴν ἄδικον, ἔνδοξε σφαγὴν τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος· καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι, περιαντλουμένη· Τί τὸ ξένον ἐβόας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκροῦται καὶ θνήσκει, ὁ θάνατον νεκρώσας, ζωὴ ὑπάρχων φύσει;

Θεοτοκίον.

Ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καὶ τῶν ποιημάτων ὑπερτέραν πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ κατάκριμα, τὸ ἐξ Ἀδάμ ἠφάνισται· καὶ ἡ ἀπωσθεῖσα, ὠκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδοῦσα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει
» δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τῷ Δη-
» μιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ παῖδες εὐλο-
» γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Πρὸς θείαν μετετέθης νῦν χαρμονήν, Παραδείσου πρὸς πλάτος εὐρύχωρον, πρὸς νοητάς, καὶ ὑπερκοσμίους διαμονάς, ὅπου Ὁσίων τάγματα, ἦχος ἔνθα πέφυκε καθαρὸς, λαμπρὸς ἑορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε· διό σε πάντες μακαρίζομεν. Οὐδὲν προετιμήσω τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσεως· ἀλλὰ αὐτοῦ, μόνου τετραμένη ταῖς καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀμέσως πάνσεμνε, ἐπιπεμπομέναις μαρμαρυγαῖς, τοῖς ἴχνεσι τοῖς τούτου, ἐβόας ἐπομένη· Σὲ μεγαλύνω Πολυέλεε. Θεώσεως τυχοῦσα θεοποιοῦ, καὶ χειμάρρουν τρυφῶσα τῆς χάριτος, καὶ ἀμοιβάς, πόνων δεχομένη θεαρχικῶς, καὶ Ἀποστόλων τάγμασι, συναριθμουμένη Μαγδαληνῇ, μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, σαῖς ἱκεσίαις διαφύλαττε.

Θεοτοκίον.

Ὡς Μήτηρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάσωσον· ὡς συμπαθῆς, λύσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς· ὡς ἀγαθὴ ἀγάθωνον, νῦν κεκακωμένην μου τὴν ψυχὴν, δαιμόνων ἐπηρείαις, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα ὑμῶν σε τὴν πανάμωμον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σω-
» ματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα
» τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ-
» πων, ταξιαρχία μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μαρία κυριώνυμε, καὶ τοῦ Χριστοῦ Μαθήτρια, σὺν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις, καὶ τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, καὶ μόνη Θεομήτορι, ἀπαύστως καθικέτευε, τὸν σταυρωθέντα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

ΤΗ ΚΓ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ,
τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ καὶ τῆς Ὁσίας
Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας τῆς ἐν Τήνῳ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀθλητικῶν ἐξ αἱμάτων κρατῆρα πλήσας πιστοῖς, ἰάσεις ἐπαρδεύει, καὶ τὰς νόσους ἐλάυνει, Φωκᾶς ὁ χριστομάρτυς ἐν ὑψηλῷ, μαρτυρίας κηρύγματι, πάντας καλῶν· Οἱ διψῶντες δεῦτε πιστῶς, ποταμοὺς χαρίτων δρέψασθε.

Τῆς ἀθείας τὴν πλάνην θεία ἐνστάσει σου, πολυθείας ζάλην, τῆς Τριάδος δυνάμει, Φωκᾶ Μάρτυς ἐκτρέψας ξίφους ἀκμήν, τοῦ πυρός τε τὴν ἔκκαυσιν, καὶ νιφετοῦς τῶν βασάνων βέλη σαφῶς, ὡς νηπίων ἐκαρτέρησας.

Τοῦ ζωοδότου σὺ κῆρυξ Θεοῦ γενόμενος, τυράννων καθαιρέτης, Ἀθλητὰ ἀνεδείχθης, καὶ θεῖος ἀθλοφόρος· ὅθεν ζωὴν, τῷ ἀθανάτῳ πιστούμενος, πρὸς τὴν ἀνέσπερον ἔβης μαρμαρυγὴν, τοῦ Θεοῦ Φωκᾶ μακάριε.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ἐκ βρέφους ἐγένου, τοῦ Κυρίου ἐραστής, Φωκᾶ παμμακάριστε, Ἱερομάρτυς σοφέ· τὸ γὰρ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἀκλινῶς ἐπορεύθης, τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας· δι' ἧς τῶν Ἀγγέλων ὑφέστιος γέγονας, δαιμόνων ἀντίπαλος, καὶ τοῦ κόσμου πρεσβευτής, ὤφθης διαπρύσιος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου, φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε· ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμᾶμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες

Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως. Γερασίμου.

Φῶς ἐκλάμπουσα, τῶν ἰαμάτων, κόσμῳ δέδεικται, τῶν σῶν λειψάνων, Ἱερομάρτυς ἡ θήκη ἢ ἔνθεος· ἦς τὴν σεπτὴν κοιμίδην ἐορτάζοντες, ἁγιασμὸν ἀληθῆ κομιζόμεθα.

Φωκᾶ ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Προφήτου. Ὅμοιον. Γερασίμου.

Θεοῦ Πνεύματος, τῇ ἐπιπνοίᾳ, προκατήγγειλας, Θεοῦ Προφήτα, ἐσομένων μυστηρίων τὴν ἔκβασιν· τὴν τοῦ Σωτῆρος ἀπόρρητον κένωσιν, καὶ αἰώνιων νεκρῶν τὴν ἀνάστασιν· Ἰεζεκιὴλ ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ἀμέμπτως ἐβίωσας, ἐν ἐγκρατεῖα πολλῇ, καὶ κόποις ἀσκήσεως, καὶ ἐν ἀγάπῃ θερμῇ, Πελαγία θεόληπτε· ὅθεν τὴν Θεοτόκον, ἐπαλλήλως κατείδες, μηνύουσάν σοι Εἰκόνοσ, τὴν ἀνεύρεσιν ταύτης· ἢ πρέσβευε Ὁσία, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)· Φωκᾶς ὁ φωστὴρ πᾶσιν ἐκλάμπει χάριν.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Φωτὸς σε, τῆς θεϊκῆς κατηύγασαν, ἀκτῖνες ἔνδοξε, ὑπερφυοῦς προνοίας ἐξ αὐτῶν, τῶν ὠδίνων μακάριε· διὸ φωστὴρ ὑπέρλαμπρος, Φωκᾶ ἐδείχθης ἐν τοῖς πέρασιν.

Ὡς φοῖνιξ, ὑψιτενὴς ἀνέδραμες, ἐκ βρέφους ἔνδοξε, τῶν ἀρετῶν εἰς ὕψος νοητόν· καὶ καρποὺς τοὺς τῶν ἄθλων σου, πληθύνας κατεγλύκανας, πάντας μεθέξει τῶν θαυμάτων σου.

Καθεῖλες, τὰ τῶν βωμῶν ἰδρύματα, τῆς ἀθεότητος, τῇ μηχανῇ τῶν λόγων σου σοφέ· καὶ Χριστοῦ διετήρησας, τὴν Ἐκκλησίαν ἄσειστον, κατοχυρώσας τοῖς διδάγμασιν.

Ἀφ' ὕψους, τῆς ἀπονοίας ἐρρίψας, νοῦν ὑπερήφανον, ἐν τῇ ἀπλῇ τῶν λόγων καθελόν, τοῦτον χάριτι Ὅσιε, καὶ κατ' αὐτοῦ τὰ τρόπαια, ἀθλητικαῖς νίκαις κεκλήρωσαι.

Θεοτοκίον.

Γεννήτωρ, ἐν Παραδείσῳ γέγονε, φθόνος θανάτου βροτοῖς· ὁ γεννηθεὶς δὲ Ἄχραντε ἐκ σοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, μετ' ἡχοῦ ἐξηφάνισεν, ἀθανασίαν δούσ τῷ γένει ἡμῶν.

Ῥδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Συνήρμοσας τῶν πιστῶν, τὴν συμφωνίαν εἰς Χριστοῦ αἴνεσιν, καὶ ἀθείας φωνάς, Μάρτυς τῇ ἐνστάσει συνέχεας.

Ὁ πόθος σε τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν εἴλκυσε, καὶ νοεραῖς τάξεσιν, ἐν σαρκὶ ἀθλοῦντα ἠρίθμησεν.

Φωτίσας ταῖς ἀστραπαῖς, τῶν σῶν θαυμάτων τοὺς πιστοὺς ἔσβεσας, τῆς ἀθείας πυρσοῦς, ἐν τοῖς ὄμβροισι μάκαρ τῶν λόγων σου.

Ὡς χρώμασι φαεινοῖς, ἱερωσύνης τὴν στολὴν ἔβαψας, ἀθλητικοῖς αἵμασι, καὶ Χριστῷ φωτὶ ἱερούργησας.

Θεοτοκίον.

Ἐρράγη τὸ τῆς ἀρᾶς, ἡμῶν μεσότειχον ἀγνή Δέσποινα, τῷ ὑπὲρ νοῦν τόκῳ σου, καὶ τῇ θείᾳ φύσει συνήφθημεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-

» ζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-

» ρέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Θυσίαν ἀναίμακτον, Χριστῷ προσφέρων Φωκᾶ, θυσίαν προσήνεγκας, σαυτὸν δι' αἵματος, Ἱεράρχα θεόληπτε· ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ, ἀυλιζόμενος Πάτερ, μνήσθητι τῶν ἐν πίστει, ἐκτελούντων τὴν θείαν, καὶ εὐσημον ἡμέραν τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη κυήσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα, τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου Πάναγνε, ῥῦσαι με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου Βελίαρ· στήσόν με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν ἐκδυσωποῦσα ἀεὶ, ὄν ἐσωμάτωσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἵψυόμενος ὕψωσας, τοὺς πεπτωκότας ποτέ· ἐμὲ δὲ κατέβαλες, τῇ ἀνουψώσει τῇ σῆ.

ἽΩ φῶς τῶν ὀμμάτων μου, δέχου Υἱὲ τὸ πάθος, δι' ἡμᾶς ἐκουσίως. Φέρε Σταυρὸν τοὺς Ἴηλους, καὶ τὸν Σπύγγον τὴν Λόγχην, δι' ὧν τῆς ἀπαθείας χάριν ἐβράβευσας.

ἽΩδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Συσσαλεύουσαν πελάγει τῆς ἀσεβείας, τὴν Ἐκκλησίαν εἴλκυσας, Φωκᾶ εἰς λιμένας, τοὺς τῆς εὐσεβείας Χριστοῦ, ἀπαύστως κραυγάζουσαν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Τὸ γεῶδες ἐκτινάξας ζωῆς σαρκώδους, καὶ βιοτεύων ἔνδοξε, ἐν σαρκὶ πορείαν, ἄυλον διήνυσας, Φωκᾶ· ὅθεν χάριτι, ἄγγελος ἐν σώματι πέφυκας.

Ἡ ἀκένωτος πηγὴ σε τοῦ Παρακλήτου, τῶν νοητῶν ἐπλήρωσε, καὶ θείων θαυμάτων, Ἱεράρχα ἔνδοξε, καὶ πᾶσι προτέθεικε, ποταμὸν χαρίτων ἀεὶ ῥύτον.

Θεοτοκίον.

Ὡς παράδοξα καὶ ἄρρητα Θεοτόκε, τὰ τοῦ καινοῦ σου τόκου, ἀληθῶς ὑπάρχει, ξένα καὶ παράδοξα, ἐν οἷς ἡ διάνοια, καὶ ὁ νοῦς ἠττᾶται πανάχραντε.

ἽΩδὴ ε΄. Σὺ, Κύριέ μου, φῶς.

Πορθήσας τὰ ἐχθροῦ, ὦ Φωκᾶ ὀχυρώματα, δυνάμει τῇ τῶν θαυμάτων, τοὺς ῥυσθέντας Κυρίῳ, ὡς σκῦλα προσεσήνοχας.

Ἀντόθησας σοφέ, κατὰ σοῦ τὰ πεμπόμενα, τοξεύματα εἰς καρδίας, τῶν βαλλόντων· αὐτὸς δέ, ἐσώθης ἀπαράτρωτος.

Συνέθλασας Φωκᾶ, κεφαλὴν τὴν τοῦ δράκοντος, πατήσας τοῦτον γενναίως, τῇ ἐνθέῳ δυνάμει, τῆς στερῆᾶς σου ἀθλήσεως.

Θεοτοκίον.

ἽΡανάτω οὐρανός, εὐφροσύνην καὶ χάριν ἐν γῆ· ἐνέδωκε νῦν γὰρ αὕτη, εὐφροσύνην εἰς ὕψος, τὴν μόνην Θεομήτορα.

ἽΩδὴ στ΄. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ἵλύος, καὶ βυθοῦ ἀθεότητος ἔνδοξε, τὴν σὴν ἀνείλκυσας ποιμήνην· ἦν ἀποκαθάρας υἰοθεσίας, τῷ ὕδατι, πρὸς τὸ φῶς τὸ τῆς χάριτος ὕψωσας.

Νέφεσιν, ὁ τιθεὶς ἑαυτοῦ τὴν ἐπίβασιν, ἀεροδρόμῳ πορεία, σὲ Φωκᾶ ἐδόξασε τοῦ προφθάνειν, τοὺς αἰτοῦντας, ἐν κινδύνοις θαλάσσης καὶ θλίψεως.

ἽΕλυσας, συμπλοκάς τὰς τοῦ ψεύδους καὶ ἔδησας, ματαιοῤῥήμονας γλώσσας, τοῖς τῆς ἀληθείας δεσμοῖς θεόφρον, καὶ ἐν κόσμῳ, τὸν τῆς πίστεως λόγον ἐκήρυξας.

Θεοτοκίον.

ἽΕνώσεως, ἀκηράτου καρπὸν ἀνεβλάστησας, Θεοκυῆτορ τῷ κόσμῳ, ἀειζώου πρόξενον ἀφθαρσίας, δεικνυμένης, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶσί σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αινέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ

» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ.

Στίχ. Φῶς Κυρίου, ἔνδοξε Φωκᾶ, φωτίσαν

Σὴν καρδίαν, ἔδειξε φωτὸς δοχεῖον.

Εἰκάδι τῆ τριτάτῃ Φωκᾶς νεκρὸς ἀμφεκομίσθη.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Τραϊανοῦ βασιλέως· προσαχθεὶς δὲ Ἀφρικανῷ τῷ ἐπάρχῳ καὶ ἐρωτηθεὶς
παρ' αὐτοῦ, θεολογεῖ παρρησίᾳ καὶ διδάσκει τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Ἐπιχειρήσας δὲ
ὁ Ἀφρικανὸς βλασφημῆσαι εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὸν Μάρτυρα κακῶσαι, σεισμοῦ
ἐπιγενομένου, ἐξαίφνης καταπεσὼν μετὰ τῶν στρατιωτῶν ἄπνους ἔκειτο· ἀλλὰ
τοῦτον μὲν ὁ Ἅγιος ἀνέστησε, δεηθείσης αὐτὸν τῆς αὐτοῦ γυναίκος. Ἄγεται δὲ πρὸς
τὸν βασιλέα Τραϊανόν· καὶ κηρύξας τὸν Χριστόν, ξέεται κρεμασθεὶς καὶ εἰς ἄσβεστον
ἐμβάλλεται, καὶ ἐν λουτρῷ σφοδρῶς ἐκκαέντι κατακλεισθεὶς καὶ εὐξάμενος, τῷ Θεῷ
τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰεζεκιήλ.

Στίχ. Ἰεζεκιήλ ἐβράιζε κἂν πόλῳ,

Ἄδωναῖ βλέπω σε, φάσκων Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἀπολλιναρίου καὶ Βιταλίου,
Ἐπισκόπων Ῥαβέννης· καὶ Ἀπολλωνίου Ῥώμης· καὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι ἑπτὰ
Μαρτύρων· καὶ Ἀνάμνησις τῶν ἐν Βουλγαρία τελειωθέντων χριστιανῶν, ἐπὶ
Νικηφόρου τοῦ βασιλέως.

Στίχ. Τὸν Ἀπολλινάριον ἐκτετημημένον,

Ἔσπευσε Βιτάλιος αὐτίκα φθάσας.

Ἀπολλωνίῳ διπλόμοχθος ἡ πάλη,

Μοχθοῦντι πρὸς πῦρ καὶ τὰ τῶν τόξων βέλη.

Ἀθληταὶ ἑπτὰ θανατωθέντες ξίφει,

Χριστῷ πάρειςιν Ἅγιοι τῷ Ἁγίῳ.

Ἄνδρας δικαίους καὶ τρόπους οὐ ποικίλους

Ἄνδρες φονεῖς κτείνουσι ποικιλοτρόπως.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Ἄννης, τῆς ἐν τῷ Λευκατίῳ (ἢ ἐν τῷ Λευκάτῃ).

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας τῆς ἐν Τήνῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

Καθηλωθέντα, τῷ τοῦ Χριστοῦ σε πόθῳ Μάρτυς σοφέ, πλήθη φοβερῶν βασάνων καὶ
ἀπειλῶν, οὐ κατέσεισαν οὐχ εἴλκυσαν, ἐκ γενναιότητος, τῆς πρὸς αὐτὸν συναφείας
καὶ σχέσεως.

Λύτρον τῷ δόντι, ὑπὲρ ἡμῶν τὸ αἷμα τὸ ἑαυτοῦ, αἷμα τὸ οἰκεῖον Μάρτυς ὡς
προσφοράν, ἀντιδέδωκας καὶ ἔψαλλες· Εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ
Κύριος.

Ἀποβαλόντα, δι' ἀρετῆς τὸ βάρος τὸ γεηρόν, θεῖοι τοῦ Χριστοῦ σε Ἄγγελοι Ἀθλητά,
δι' ἀέρος μετεκόμιζον, αὐτοῦ προστάγματι, ὡς τὸ πρὶν Ἀββακούμ συνιπτάμενον.

Θεοτοκίον.

Ἄγγελοι εἶδον, Θεογεννήτορ ξένα τῷ τόκῳ σου· φύσιν τὴν φθαρτὴν τοῦ γένους τοῦ
χοικοῦ, πρὸς ἀκήρατον καὶ ἄφθαρτον, παλινδρομήσασαν, κατοικίαν καὶ δόξαν
οὐράνιον.

Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Πῦρ ἀπαύστως ἔχων ἐν ψυχῇ, τὸ τῆς ἀγάπης Χριστοῦ, Φωκᾶ μακάριε, τὸν δρόμον ἄσχετον ἤνυσας, πρὸς αὐτὸν δι' ἀθλήσεως· δι' ἧς τυχὼν τοῦ ἐφετοῦ, σὺν Ἀσωμάτοις βοᾷς· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐρῆρι τῶν Ἑλλήνων τὰ σαθρά, πλάνης σεβάσματα, καὶ σεσιγήκασι, τῆς ματαιότητος ἅπασαι, αἱ διπλοαὶ καὶ τὸ ψεῦδος αὐτῶν, ἠλέγχθη γνώσει ἀληθεῖ, τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, κηρυττόντων, εἶναι Σοφίαν Θεοῦ ἐνυπόστατον.

Ἴσχυν ἀπροσμάχητον Φωκᾶ, περιζωσάμενος, Ἁγίου Πνεύματος, ἀκαταγώνιστον ἔνστασιν, καὶ ἀνδρείαν ἀπερίτρεπτον, προπολεμῶν ὑπὲρ τῆς σῆς, ποιμνης ἐνδέδειξαι· καὶ νικήσας, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις ὑμνεῖς τὸν τῶν ὅλων Θεόν.

Χάριν θεῖαν ἄφθονον Χριστός, σοὶ ἐδωρήσατο, Φωκᾶ αἰοῖδιμε, τοῖς ἐξαιτοῦσί σε ἅπασι, καταλλήλως παρεχόμενον, τὰς τῶν θαυμάτων δωρεάς, ἀπαύστως κράζουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ φύσει ἀπρόσιτος παντί, Υἱὸς καὶ Λόγος Θεοῦ, ἐν σοὶ σκηνώσας Ἄγνη, καὶ ἐνδυσάμενος ἄχραντε, τὸ ἡμέτερον ὡς εὐσπλαγγνος, ὥφθη εὐπρόσιτος σαρκί, καὶ ἀνεστράφη ἡμῖν· διὰ τοῦτο, πόθῳ πολλῶ σε ὑμνῶ καὶ τιμῶ καὶ αἰνῶ.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ἰδιὸς θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἄρμα ὡς πυρίμορφον ἔχων, τὰς φωτοφόρους ἀρετάς σου, καὶ τὴν τῶν ἀγώνων διφρεῖαν, πρὸς οὐρανίους ἀνέπτῃς Ὅσιε, μονὰς ἐν αἷς κατέπαυσας, σὺν Ἀσωμάτοις αὐλιζόμενος.

Ῥύσει τῆς ἐνθέου σοφίας, καὶ πλημμυρήσει τῇ τῶν λόγων, ἔλυσας τοῦ ψεύδους τὴν ὕλην, καὶ εὐσεβούντων ψυχὰς κατήρδευσας, καὶ καρποφόρους ἔδειξας, ἐνθέων ἔργων διὰ πίστεως.

Ἴδες τὴν ὑπέρφωτον αἴγλην, τὴν νοουμένην θεωρίαν, ἐν τῇ τῶν ἀγώνων σου πάλῃ, τοῦ ποθομένου ἀγωνοθέτου Χριστοῦ· καὶ φθάσαι ταύτην ἔσπευσας, Μάρτυς τῷ τέλει τῶν ἀθλήσεων.

Νῦν ὡς τρανοτέρως τὴν δόξαν, ἐνοπριζόμενος τοῦ Κτίστου, ὑπὲρ τῶν ἐκ πόθου Φωκᾶ σε, ἀνευφημούντων αὐτὸν δυσώπησον, τοῦ μετασχεῖν τῆς κρείττονος, τούτου καὶ δόξης καὶ λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Ἵμνῶ σου τὴν χάριν Παρθένε, καὶ μεγαλύνω σου τὴν δόξαν· σὺ γὰρ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς μου, ὑπάρχεις ὄντως καὶ ἡ παράκλησις, τῶν σὲ τιμώντων Δέσποινα, καὶ ἀνυμνούντων πάντων δούλων σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος
Χριστίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας γ΄.
Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Θείας ἐπιγνώσεσι, τὴν καθαρὰν σου διάνοιαν, καταυγάσας ὁ Κύριος, ἀγνοίας
λυτροῦταί σε, βαθυτάτου σκότους, ἥλιος ὑπάρχων, δικαιοσύνης ἀληθοῦς, Μάρτυς
Χριστίνα θεομακάριστε· ἐντεῦθεν τὰ σεβάσματα, τῆς πονηρίας συνέτριψας, καὶ
Χριστοῦ τὰ παθήματα, καρτερῶς ἐξεικόνισας.

Πόνους καρτερήσασα, τοὺς τῆς σαρκὸς πρὸς τὴν ἄπονον, μεταβέβηκας χαίρουσα,
Χριστίνα ἀπόλαυσιν· ἔνθα γενομένη, καθωραϊσμένη, οἷά περ νύμφη ἐκλεκτή, τοῦ
Βασιλέως Χριστοῦ πανεύφημε, τῶν πίστει τὸ μνημόσυνον, ἐπιτελούντων σου
μέμνησο, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος, καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ὡσπερ ὠραΐσματα, τὰ τῆς σαρκὸς σου σπαράγματα, νυμφικῶς περιτέλλουσα,
πορφύραν ἐξ αἵματος, λαμπρῶς βεβαμμένην, Μάρτυς ἐνεδύσω· καὶ τῷ νυμφίῳ σου
Χριστῷ, πεποικιλμένη θείαις λαμπρότησι, Χριστίνα νῦν παρίστασαι, περιχαρῶς τῆς
θεώσεως, ἀπολαύουσα πάντοτε, σὺν Παρθένοις καὶ Μάρτυσι.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ἀνατολίου.

Ὡς ἀλάσαστρον μύρου, τὸ αἷμά σου προσενήνοχας, τῷ σῷ νυμφίῳ Χριστῷ, Χριστίνα
Μάρτυς ἀθληφόρε ἀήττητε· ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας, στέφος ἄφθαρτον παρ’ αὐτοῦ
ἀξιάγαστε· ὅθεν τὸν θανόντα τοῖς δήγμασι, τῶν ἰοβόλων ὄφρων, τῷ ῥήματί σου ζῶντα
ἤγειρας, τῇ ἐπικλήσει τοῦ παναγίου Πνεύματος· διὸ καὶ οὐρανίων θαλάμων σε
κατηξίωσεν, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε· ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ
καταφεύγομεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος καὶ προστασίαν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πόνους ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου σταυρώσει ἄχραντε,
ἔστενες δακρύνουσα, καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι! τέκνον γλυκύτατον· ἀδίκως πῶς
πάσχεις, πάντας θέλων ρύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς; Ὅθεν, Παναγία Παρθένε,
σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β΄. Γεωργίου.

Τῇ χριστωνύμφ σου κλήσει, τὴν πρᾶξιν κατάλληλον ἔδειξας ὡς ἀληθῶς, τῇ
παρθενικῇ σου καθαρότητι, νυμφευθεῖσα τῷ Χριστῷ, εὐδοκία τοῦ Πατρός, καὶ
συνεργία τοῦ Πνεύματος· μαρτυρίου δὲ παλαίσμασι στεβροῖς, υπερήστραψας
λαμπρότερον, τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Διὸ ὡς θυσία καθαρὰ καὶ ἄμωμος, τῇ οὐρανίῳ
προσηνέχθης τραπέζῃ, τῶν Παρθένων καὶ Μαρτύρων ταῖς χορείαις, εἰς αἰῶνας
συνηδομένη· μεθ’ ὧν αἴτησαι Χριστίνα φερόνυμε, δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, εἰρήνην
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαίροις ἦν ἐώρακε ποτέ, πύλην κεκλεισμένην ὁ βλέπων, θείῳ ἐν Πνεύματι, μόνος ἦν
διώδευσε πάντων ὁ αἴτιος. Χαῖρε ἐξοχον ἄκουσμα, παράδοξον θαῦμα. Χαῖρε στάμνε
πάγχρυσε, τὸ μάννα φέρουσα. Σκέπη, καὶ ἀντίλημις πάντων, τῶν Χριστιανῶν χαῖρε
μόνη, κραταιὸν προσφύγιον τῶν δούλων σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Βότρυν τὸν παμπέπειρον ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρα, ἐκυοφόρησας, ξύλω ὡς ἑώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἠλάλαζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἢ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα, τῶν παθῶν· εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Τοῦ πατρός σου τὴν πλάνην λιποῦσα πάνσεμνε, τῆς εὐσεβείας ἐδέξω τὴν θεῖαν ἔλλαμψιν, καὶ νενύμφευσαι Χριστῷ ὡς καλλιπάρθενος· ὅθεν ἠγώνισαι στερῶς, καὶ καθεῖλες τὸν ἐχθρόν, Χριστίνα Μεγαλομάρτυς. Καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν' Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας ὁ παρών, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Χριστοῦ σε μέλω τὴν ἐπώνυμον, Κόρη. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Χαίροις ἀθληφόρε πανευκλεῆς, ἢ Μάρτυς ὀφθεισα, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, Χριστίνα καὶ πᾶσαν ἐκλιποῦσα, πατρώαν πλάνην καὶ ἀσέβειαν.

Ῥαγέντα καὶ κείμενον πρὸ ποδῶν, κόρης ἀθληφόρου, καθορῶντες τὸν δυσμενῆ, αἶνον τῷ Σωτῆρι δῶμεν πάντες, τῷ νικηφόρον αὐτὴν ἀναδείξαντι.

Ἴδεῖν τοῦ νυμφίου τοῦ καθαροῦ, κάλλος τὸ ὠραῖον, ἐπεθύμησας καθαρῶς· ὅθεν θείοις ἄθλοις ἀθληφόρε, περιφανῶς σεαυτὴν καθωράισας.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Λόγον τὸν τοῦ Πατρός, σαρκὶ ἐνωθέντα, καθ' ὑπόστασιν τῆ ἐκ σοῦ· ὃν ἐπιποθήσασα Χριστίνα, τοῦ μαρτυρίου τὸ κλέος ἐκτήσατο.

Ῥδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Τείνασα τὰ ὄμματα, καὶ τὴν διάνοιαν ἐνδοξε, εἰς οὐρανόν, διὰ τῶν κτισμάτων, τὸν σὸν Κτίστην ἐπέγνωκας.

Ὅλβον ἀναφαίρετον, τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἔσχικας, πίστιν σεμνή· ὅθεν τὴν πενίαν, τῶν εἰδώλων κατέλιπες.

Ἦμνον χαριστήριον, τῷ ποιητῇ Χριστῷ ἔμελλες, ξύλω δεινῶς, Μάρτυς προσδεθεῖσα, καὶ ξεσμούς ὑποφέρουσα.

Θεοτοκίον.

Στήσόν μου τὸν τάραχον, τῶν λογισμῶν ἀγνή Δέσποινα· παῦσον ψυχῆς, πᾶσαν ἀθυμίαν, τὸν Χριστὸν ἢ κύησασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε·

» σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε τὸ

» πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἷμά σου σεμνή, ὡς ἀλάβαστρον μύρου, ἐνήνοχας Χριστῷ, τῷ νυμφίῳ σου πόθῳ· ἀντάμειψιν δὲ εἴληφας, παρ' αὐτοῦ ἀξιάγαστε, στέφος ἄφθαρτον, καὶ ἰαμάτων τὴν χάριν, πᾶσαν φάλαγγα, ἀποσοβοῦσα δαιμόνων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεςιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πόθῳ καὶ πίστει, ἀεὶ σε δοξάζουσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ἀλαλάζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐνετρύφας ταῖς μᾶστιξι, θείαις ἠδομένη Μάρτυς χριστώνυμε, θεωρίας τοῦ Νυμφίου σου, καὶ αὐτοῦ τῷ κάλλει ἀτενίζουσα.

Μὴ ἐνέγκας τὸν πόθον σου, τὸν πρὸς τὸν Χριστὸν Χριστίνα ὁ δειλαιος, σὸς πατὴρ καὶ ἀθεώτατος, αἰκισμοὺς βασάνων ἀπηπεῖλει σοι.

Ἐκολλήθην ὀπίσω σου, πόθῳ τετρωμένη σῆς ἀγαπήσεως· νικηφόρον με ἀνάδειξον, ἐν τῷ πάσχειν Μάρτυς ἀνεκραύγαζες.

Θεοτοκίον.

Προφητῶν σε ὁ ἔνδοξος, πάλαι Ἡσαΐας ράβδον ὠνόμασεν, ἄνθος φέρουσαν τὸν Κύριον, Θεοτόκε Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ῥδὴ ε´. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε.

Ὡς Ἄγγελον ἐν σώματι Μάρτυς, γεγεννημένην, οὐράνιοι Ἄγγελοι, τροφῇ Ἀγγέλων σε ἔτρεφον.

Τὴν πέτραν τῆς ζωῆς οὐκ ἠρήνισω, Χριστίνα· ὅθεν, πέτρα σε προσδήσαντες, ἐχθροὶ τοῖς ὕδασιν ἔρριψαν.

Ἡρπάγης πρὸς τὸ ὕψος πετάσασα, ὡς περ τρυγῶν, πτεροῖς θείου Πνεύματος, καὶ πρὸς τὸν Κτίστην κατέπαυσας.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸν τῇ ἀμαρτία γενόμενον, ζώωσόν με, Ζωὴν ἀναμάρτητον, ἀγνὴ Παρθένε κυήσασα.

Ῥδὴ στ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἐθέλγηθαι σου καλλοναῖς ἢ καρδία, γλυκυτάτου ἔραστοῦ Ἀθληφόρε· καὶ εἰς ὁσμὴν τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ἀναδραμοῦσα ἐκραύγαζες· Φλέγομαι, τῷ πόθῳ σου παμβασιλεῦ, καὶ ἀγάπῃ τῇ σῆι σφαγιάζομαι.

Πατέρα σε τὸν οὐράνιον Μάρτυς, ὁ γεννήτωρ κατιδὼν ἀγαπῶσαν, βαρβαρικὴν ἐπεδειξάτο γνώμην, καὶ πολυτρόπῳ κολάσει ὑπέβαλε· τοὺς ὄρους γὰρ ὁ δυσσεβῆς, τῆς οἰκείας ἠγνόησε φύσεως.

Ὡς κρίνον ταῖς τῶν Μαρτύρων κοιλάσιν, ὡς ἠδύπνοον ἐξήνθησας ῥόδον, μυρσικὴν ἀποστάζουσα χάριν, καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐμύρισας, Χριστώνυμε Μάρτυς σεμνή, τῶν ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες θεηγόροι Προφήται, μυστηρίου σου Παρθένε τὸ βάθος, προφητικῶς προκατήγγειλαν θεῖω, καταλαμπόμενοι πόρρωθεν Πνεύματι, Μητέρα σε παναληθῆ, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων γενήσεσθαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-

» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου ἐπλή-

» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι

» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Φωτοειδῆς περιστερά ἐγνωρίσθης, ἔχουσα πτέρυγας χρυσαῖς, καὶ πρὸς ὕψος, τῶν οὐρανῶν κατέπαυσας Χριστίνα σεμνή· ὅθεν σου τὴν ἔνδοξον, ἑορτὴν ἐκτελοῦμεν, πίστει προσκυνοῦντές σου, τῶν λειψάνων τὴν θήκην, ἐξ ἧς πηγάζει πᾶσιν ἀληθῶς, ἴαμα θεῖον, ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Χριστίνης.

Στίχ. Τὴν Χριστίαν ἤνωσε Χριστῷ νυμφίῳ,

Νύμφην ἄμωμον αἷμα τοῦ μαρτυρίου.

Εἰκάδι βλήτο τετάρτη Χριστίνα ὀξέσι πέλταις.

Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Τύρου, Οὐρβανοῦ τινος στρατηλάτου θυγάτηρ. Ὅς ἐν πύργῳ ὑψηλῷ ταύτην ἀναγαγόν, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ θεοὺς, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἐξ ἄλλης τιμίας κατασκευασθέντας ὕλης, ἐν αὐτῷ διαιτᾶσθαι αὐτὴν διορίσατο καὶ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προσφέρειν· ἡ δὲ ταῦτα συντρίψασα, τοῖς πένησι διαδέδωκε. Διὰ οὖν ταῦτα, πάσαις τιμωρίαις ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑποβάλλεται καὶ ἐν φυλακῇ τίθεται· ἔνθα ἄσιτος προσκαρτερήσασα, ἀγγελικῆς μεταλαμβάνει τροφῆς καὶ τὰ ἐκ τῶν πληγῶν ἔλκη θεραπεύεται. Εἶτα ἐν θαλάσῃ βάλλεται καὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου τὸ θεῖον βάπτισμα δέχεται καὶ ὑπὸ θεοῦ Ἀγγέλου τῇ χέρσῳ ἐκδίδεται. Ἐπειτα γνωσθεῖσα ζῆν, εἰς φρουρὰν κατακλείεται, τοῦ πατρὸς αὐτῆς τοῦτο προστάξαντος· ὃς αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἐκρήγνυται τῆς ζωῆς.

Δίωνος δὲ τινος τὴν ἀρχὴν ἀντ' αὐτοῦ εἰληφότος, εἰς ἐξέτασιν ἄγει τὴν Μάρτυρα ὁ ἀλιτήριος. Ἡ δὲ, τὸν Χριστὸν κηρύξασα, σφοδρῶς αἰκίζεται· καὶ παράδοξα τελέσασα, ἐξεκαλέσατο πρὸς τὴν πίστιν ἀνδρῶν χιλιάδας τρεῖς. Μετὰ δὲ τὸν Δίωνα, Ἰουλιανὸς τις τὴν ἡγεμονίαν ἐδέξατο, καὶ καμίνῳ πυρὸς ὑποβάλλει αὐτήν· καὶ ἄφλεκτον φυλαχθεῖσαν, ἐρπετοῖς ἰοβόλοις καταδικάζει, καὶ τοὺς μασθοὺς ἐκτμηθῆναι κελεύει, ἐξ ὧν ἀντὶ αἵματος, γάλα ρυῖναι φασί· καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθῆναι κελεύει. Καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, πέλταις βληθεῖσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Καπίτων καὶ Ὑμέναιος ζίφει τελειοῦνται. Καὶ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἑρμογένης, τοὺς ὀδόντας ἐκρίζωθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Ψυχῆς μὲν ὄμμα παντεπόπτη Δεσπότη,

Τείνει Καπίτων, τὸν τράχηλον δὲ ζίφει.

Ἐχαιρεν Ὑμέναιος ἦκων πρὸς ζίφος,

Ὡσπερ πρὸς ὕμέναιον ἦκων νυμφίος.

Ἀηλεῶς ὀδόντας ἐκκρουσθεῖς ὅλους,

Βρυγμοὺς ὀδόντων, Ἑρμόγενες, ἐκφεύγεις.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Θεόφιλος ὁ Ζακύνθιος, ὁ ἐν Χίῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1635, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Φιλῶν τὸν Θεὸν Θεόφιλος προθύμως,

Πρὸς πῦρ δι' αὐτὸν κινεῖται θαρσαλέως.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἀθανάσιος ὁ ἀπὸ Κίου, ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1670, ζίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἀθανάσιε, δός τι καὶ λήψη, μάκαρ,

Δὸς τὴν κεφαλὴν κάθανασίαν λάβε.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἦμνον τῷ πάντων εὐεργέτῃ, τῷ παφλάζοντι πυρὶ προσομιλοῦσα, ἀνεβόας τῷ σὴν, δροσίζοντι καρδίαν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνου Θεοῦ τυχεῖν ποθοῦσα, οὐκ ἐφρόντισας μελῶν φλογιζομένων, οὐκ ἠρνήσω Χριστόν, Παρθένε μελωδοῦσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅμβροις αἱμάτων σου τὰ ρεῖθρα, ἀπεξήρανας τῆς εἰδωλομανίας· ἐπομβρίζεις δὲ νῦν, ἰάσεων πελάγη, Παρθενομάρτυς παύουσα, τὸν φλογμὸν τῶν παθημάτων.

Θεοτοκίον.

Νόμους Παρθένε ὑπερβάσα, τοὺς τῆς φύσεως τῇ θεῖα σου συλλήψει, ὑπὲρ φύσιν Θεόν, ἐκύησας βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Κυμαينوμένην θάλασσαν, πειρασμῶν καὶ κολάσεων, θεῖα κυβερνήσει ἀβλαβῶς διέπλευσας, τὸν ὄφιν βυθίσασα, τῶν σῶν ἀγώνων Μάρτυς βυθῷ· ὅθεν Παραδείσου,

τοὺς ἀκλύστους λιμένας, κατέλαβες βοῶσα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅφιν δεινὸν ἐνέκρωσας, ζωτικοῖς ἀγωνίσμασι, καὶ τῶν προσευχῶν σου ἐπῳδαῖς ἀνήμερα, θηρία ἐκοίμισας, καὶ τῆς ἐκ τούτων βλάβης ἐκτός, ἔμεινας τῷ Κτίστη, μελωδοῦσα Χριστίνα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥήματι ζῶντι ἡγείρας, τὸν θανόντα τοῖς δῆγμασι, Μάρτυς ἀθληφόρε ἰοβόλων ὄφρων· Χριστὸς γὰρ τὸν θάνατον, καταπατήσας θεία ταφῆ, σοῦ τῶν προσευχῶν, καθυπακούει Χριστίνα· πρὸς ὃν βοᾷ ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ κραταιὰ βοήθεια, τῶν πιστῶν Ἀειπάρθενε, ῥῦσαί με τῆς πλάνης τοῦ δολίου δράκοντος, δεινῶς πολεμοῦντός με, καὶ ταπεινῶσαι σπεύδοντος· σὺ γὰρ ἀπλανής, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, ὑπάρχεις ὁδηγία, τῶν βοώντων ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τῷ Δημι-
» ουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνεβόα· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε,
» ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδεῖν κατηξιώθης, κατηγλαῖσμένη, καὶ μαρτυρίου στολαῖς ἐξαστράπτουσα, τὸν σὸν νυμφίον Χριστίνα Μάρτυς πολυάθλε.

Ῥραῖόν σου τὸ κάλλος· ὅπερ ἀγαπήσας, ὁ ὑπὲρ ἅπαντας κάλλει ὠραῖος Χριστός, ἐπουρανίων θαλάμων σὲ κατηξίωσεν.

Συνήφθης ἀσωμάτων, ἔνδοξε χορείαις, καὶ ἀθλητῶν ὁμηγύρει συντέταξαι, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα τὸν πανοικτίρμονα.

Ἥλιου λαμπροτέρα, ὄφθη σου ἡ μνήμη, μαρμαρυγαῖς χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, τοὺς σὲ τιμῶντας Χριστίνα καταφαιδρύνουσα.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, ταῖς ἀμαρτίαις ψυχὴν μου ἀγάθουνον, καὶ αἰωνίου φλογός με ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σε-
» σωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀσωμάτοις χορείαις
» σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Ὡς εὐχρηστον καὶ τίμιον, τοῦ Δεσπότη σε σκεῦος, Χριστίνα χρηματίσασαν, κατὰ χρέος τιμῶμεν· ὑπῆρξας γὰρ ὡς ἀληθῶς, τῶν Μαρτύρων καύχημα, καὶ τῶν Παρθένων ἡ δόξα, ἱατὴρ τε δαψιλῆς, ἀνεδείχθης πρὸς Θεοῦ, τοῖς βρέφεσι τοῖς νηπίοις.

Θεοτοκίον.

Γεραίρουσι τὸν τόκον σου, Ἀσωμάτων αἱ τάξεις· χαρᾶς γὰρ τὰ ἐπίγεια, σὺ πεπλήρωκας μόνη· διό σε τὴν πανάμωμον, οἱ πιστοὶ δοξάζομεν, ἐν ὕμνοις δοξολογοῦντες· φῶς γὰρ σὺ τοῖς ἐν σκότει, ἐξανατέλλον ὡς ὄρθρος, ἀνέτειλας τῆς ἡμέρας.

Εἰς τοὺς Αἴνους,

Ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα δ´.

Ἦχος δ´. Βυζαντίου.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην· ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν, τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλόφρονε. Τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν· τὸν δόλιον κατεπάτησαν· ἴσχυσαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν· εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἦλθον λιποῦσα πατρικόν, Χριστὸν δὲ ποθοῦσα εἰλικρινῶς, δόξαν εὖρατο ἡ Μάρτυς, καὶ πλοῦτον οὐράνιον· καὶ τῇ παντευχίᾳ περιπεφραγμένη τῆς χάριτος, τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησε τὸν τύραννον· ὅθεν Ἄγγελοι τοὺς ἀγῶνας θαυμάζοντες, ἔλεγον· Πέπτωκεν ὁ ἐχθρός, ὑπὸ γυναικὸς ἠττηθείς· στεφανίτης ἀνεδείχθη ἡ Μάρτυς· καὶ Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας βασιλεύει ὡς Θεός, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἐθαυματούργησε Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις· ὅτι καὶ Χριστίνα ἡ Μάρτυς, ἀθλητικὸν ἀγῶνα ἠγωνίσαστο· ὅθεν τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως ἀπορρίψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατὰ τῶν τυράννων· Διὸ καὶ τὰ βραβεῖα τῆς νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Σταυρὸν ὡς ὄπλον κραταῖον, Χριστίνα Μάρτυς κατέχουσα χερσί, τὴν πίστιν ὡς θώρακα, ἐλπίδα θυρεόν, ἀγάπην τόξον, τῶν τυράννων τὰς τιμωρίας ἐνίκησας ἀνδρείως· τῶν δαιμόνων τὰς πανουργίας, κατήργησας ἐνθέως· τὴν κεφαλὴν δὲ τμηθεῖσα, χορεύεις ἐν Χριστῷ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τῇ παρθενικῇ σου θελχθεὶς ὠραιότητι, ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ὡς ἀμώμητόν σε νύμφην, ἑαυτῷ ἠρόμοσατο, συναφείᾳ ἀκηράτῳ. Ἐν γὰρ τῷ θελήματι αὐτοῦ, παρασχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν, κατ' ἐχθρῶν τε καὶ παθῶν ἀήττητον ἔδειξεν· ἐγκαρτερήσασαν δὲ αἰκίαις πικραῖς, καὶ βασάνοις δριμυτάταις, διπλῶ στέφει δισσῶς σε κατέστεψε, καὶ παρέστησεν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην. Αὐτὸν δυσώπησον, Παρθενομάρτυς Χριστώνυμε, τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι σωτηρίαν, καὶ ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Η Σταυροθεοτοκίον. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Λύτρον ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τιμὴν, τὸ περιβόητον καὶ ἄχραντον αἷμά σου, Χριστέ μου ὁ πάντας θέλων, τῆς σωτηρίας τυχεῖν, κατεδέξω δοῦναι ἀναμάρτητε. Διὸ περ ὀρῶσά σε, προσηλωμένον ἡ Μήτηρ σου, ὀδυρομένη, παρειὰς κατεξαίνετο· Τέκνον λέγουσα, ὁ ἀμνὸς ὁ πανάμωμος, κόσμον ὁ θέλων ρύσασθαι, τιμίῳ σου αἵματι, ἐξ ὀφθαλμῶν μου πῶς ἔδυσ, Σῶτερ ὁ ἄδυτος ἥλιος; ὁ πᾶσι παρέχων, φωτισμὸν καὶ τὴν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος α΄. Κυπριανοῦ.

Μετὰ τῶν ἄνω ταγμάτων, συνηριθμήθης ἔνδοξε, κόσμον λιποῦσα, καὶ τὸν Χριστὸν ποθήσασα, Χριστίνα πανεύφημε, αἰτοῦσα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Ἦ Η Σταυροθεοτοκίον. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ῥομφαία διήλθεν ὁ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμᾶμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι

προέφησεν. Ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ζήτει Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Δ' Δεκεμβρίου.

Τῆς Κε' τοῦ Αὐτοῦ Μηνος

Μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Ἄννης,

Μητρὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τὰ ἐπόμενα.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μνήμην τελοῦντες Δικαίων τῶν Προπατόρων Χριστοῦ, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τῶν παιδρῶν καὶ ἁγίων, δοξάζομεν ἀπαύστως ᾠδαῖς μυστικαῖς, τὸν οἰκτίρμονα Κύριον, τὸν ἀναδείξαντα τούτους εἰς τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν ἀκλινεῖς πρεσβευτάς.

Ἡ πρῶην ἄγονος στεῖρα ἢ ἐκβλαστήσασα, τὴν ἀπαρχὴν τοῦ γένους, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, σήμερον μετέστη πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ἐκεῖθεν αἰτοῦσα Χριστόν, τοῦ δωρηθῆναι πταισμάτων τὸν ἴλασμόν, τοῖς ἐν πίστει ἀνυμνοῦσιν αὐτόν.

Μνήμην Δικαίων τελοῦντες σὲ ἀνυμνοῦμεν Χριστέ, τὸν παραδόξως Ἄνναν, ἐκ ζωῆς τῆς προσκαίρου, πρὸς ἄληκτον καὶ θείαν μεταστήσαντα νῦν, ὡς Μητέρα ὑπάρχουσα, τῆς σὲ τεκούσης ἀσπύρωσ ὑπερφυῶς, Θεοτόκου καὶ Παρθένου Μητρὸς. Ἔτερα Προσόμοια.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἴδε φωταυγῆς πανήγυρις, καὶ παιδρὰ ἡμέρα, καὶ κοσμοχαρμόσυνος, ἢ κοίμησις ἢ σεπτὴ, καὶ ἀξιεπάινος, τῆς Ἄννης τῆς εὐκλεοῦς, ἐξ ἧς ἐτέχθη ζωὴν ἢ κυήσασα, ἢ ἔμψυχος κιβωτός, ἢ τὸν ἀχώρητον Λόγον χωρήσασα, ἢ τῆς ἀθυμίας λύσις, καὶ χαρᾶς ἢ πρόξενος, ἢ παρέχουσα πᾶσι, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἢ ζωῆς τὴν πηγὴν, θαυμαστῶς κυήσασα, τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην Ἀγνήν, μεθίσταται ἐκ ζωῆς, τῆς ἐπικήρου πρὸς τὴν ἀτελευτήτων, ἢ Ἄννα ἢ εὐκλεῆς, γῆθεν ἀρθεῖσα πρὸς τὰ οὐράνια, συνευφραينوμένη δήμοις, τῶν Ἀγγέλων σημερινῶν ἢ περ νῦν τὴν ἁγίαν, ἐορτάζομεν πανήγυριν.

Σήμερον παιδρὰν πανήγυριν, τῶν πιστῶν χορεῖαι, τῆ σεπτῆ κοιμήσει σου, τελοῦμεν πανευλαβῶς, ἐν θείῳ Πνεύματι· ἐφέστηκε γὰρ ἡμῖν, τῶν ἰαμάτων ἀστράπτουσα χάριτας· καὶ φλέγουσα πονηρά, ἐναερίων πνευμάτων συστήματα· καὶ φωταγωγοῦσα φρένας, τῶν πιστῶν ὑμνοῦντων σου, ἀξιάγαστε Ἄννα, τὴν σεβάσμιον μετάστασιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. Ανατολίου.

Οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων, ράβδον ἁγίαν τὴν Θεοτόκον βλαστήσαντες, ἐξ ἧς ἢ σωτηρία τῷ κόσμῳ, ἀνέτειλε Χριστὸς ὁ Θεός· τὸ ζεῦγος τὸ ἄμωμον, ἢ ξυνωρὶς ἢ ἁγία, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα· οὗτοι μεταστάντες πρὸς οὐρανίους σκηνάς, σὺν τῇ αὐτῶν θυγατρὶ, ὑπεραχράντῳ Παρθένῳ, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβείαν ποιούμενοι. Οὗς καὶ ἡμεῖς συνελθόντες, εὐσεβῶς ὑμνοῦντες λέγομεν· Οἱ διὰ τῆς θεόπαιδος καὶ πανάγνου Μαρίας, Προπάτορες Χριστοῦ χρηματίσαντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν... Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ε΄ 15).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήγονται τὸ βασιλείον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήγεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήγεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. γ΄ 1).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. δ΄ 7).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ, φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἡμῶν σωτηρίας, φαιδρῶς ἡ γεννήσασα, σήμερον ἐκ γῆς μεθίσταται, Ἄννα ἢ πανσεβάσμιος. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι καὶ φιλόχριστοι, τὰ τῶν ἁσμάτων ἄνθη ἀναλαμβάνοντες, πρὸς αὐτὴν ἀνακράξωμεν· Σῶφρον Ἄννα, μακαρία ἢ κοιλία σου, ἡ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ Λόγου βαστάσασα· καὶ οἱ μαστοὶ σου ὠραῖοι, οἷς αὐτὴν ἐθήλασας· καὶ γὰρ αὕτη τεκοῦσα ἀσπόρως τὸν ζωοδότην, σὺν αὐτῷ ἡξίωται βασιλεύειν· καὶ σὲ νῦν μεταστήσας πρὸς ἄληκτον καὶ θείαν ζωὴν, τῇ Μητρὶ αὐτοῦ οἰκεῖν, καὶ συναγάλλεσθαι κατηξίωσεν. Ὅθεν δυσωποῦμέν σε, οἱ τελοῦντες τὴν μνήμην σου πιστῶς, σὺν αὐτῇ πρεσβεύειν, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνεΐας ἐρασταί· δεῦτε ἐορτάσωμεν, Ἄννης τὴν σεβάσμιον κοίμησιν· καὶ γὰρ ἔτεκεν ὑπερφυῶς τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, Μαρίαν τὴν θεόπαιδα, ἐξ ἧς ἐτέχθη ὁ Λυτρωτῆς, ὁ φωτίζων, καὶ ἀγιάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τίς ὁ δῆμος τῶν συναθροισθέντων παραγίνεται, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ, τῶν Προπατόρων εὐλαβῶς· Συγγάρητε κραυγάζοντες, μερόπων γένος σήμερον· ὅτι ἡ Ἄννα ἀπὸ γῆς μεθίσταται πρὸς Κύριον, αὐτῷ παρεστῶσα, καὶ ἡμῖν αἰτοῦσα, τοῦ δοθῆναι ἰλασμόν, τοῖς πίστει τελοῦσι ταύτης τὴν κοίμησιν.

Ἦχος δ΄.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τὴν τῶν Δικαίων μνήμην φαιδρῶς ἐορτάσωμεν, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τῶν Προπατόρων σήμερον· ὅτι ἔτεκεν ἡμῖν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, Μαρίαν τὴν ἀμόμητον. Ὅθεν πρὸς αὐτοὺς ἀνακράζωμεν· Ζεῦγος ἀγιόλεκτον, ξυνωρὶς ἀγία καὶ θεοτίμητε, τὸν ἐκ τῆς ὀσφύος ὑμῶν ἀνατείλαντα, Χριστὸν τὸν Θεόν, αὐτὸν ἱκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Ὡ μακαρία дуὰς, ὑμεῖς πάντων γεννητόρων ὑπερήρθητε, ὅτι τὴν τῆς κτίσεως πάσης, ὑπερέχουσαν ἐβλάστησατε. Ὅντως μακάριος εἶ Ἰωακείμ, τοιαύτης παιδὸς χρηματίσας πατήρ. Μακαρία ἡ μήτρα σου Ἄννα, ὅτι τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς, ἡμῶν ἐβλάστησας. Μακάριοι οἱ μαστοί, οἷς ἐθήλασας τὴν γαλακτοτροφῆσασαν τὸν τρέφοντα πᾶσαν πνοήν· ὃν δυσωπεῖν ὑμᾶς, παμμακάριστοι αἰτούμεθα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἡ νοητὴ χελιδὼν, ἔαρ τῆς χάριτος ἡμῖν ἡ γνωρίσασα, ἀμέμπτως ἐν σωφροσύνῃ, βιωσαμένη καλῶς, καὶ τῆς παρθενίας τὸ κειμήλιον, σεμνῶς ὠδινήσασα, Θεοτόκον τὴν ἄμωμον. Ἀμνὰς τιμία, ἡ κυήσασα δάμαλιν, τὸν ἐξαίροντα, ἀμνὸν κόσμου τὰ πταίσματα, Λόγον λόγῳ γεννήσασαν, τὴν μόνην ἀπείρανδρον, Ἄννα Προμητορ Κυρίου, τοῦ σὲ ἐκ γῆς μεταστήσαντος· ὃν νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἶνεσις.

Χαίροις πεποθημένη Θεῷ, ἐκλελεγμένη ἀγιότητος λάμπρῃσι, τοῦ νόμου дуὰς τιμία, ἡ τὰς ἐμφάσεις καλῶς, ἐν τῇ θεΐᾳ χάριτι μεθαρμόσασα, Χριστὸν τὴν τεκοῦσαν, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν, αὐτοὶ τεκόντες, Ἰωακείμ ὁ θεόληπτος, καὶ ἡ ἔνθεος, Ἄννα ἡ πανσεβάσμιος· λύχνοι οἱ ἀνατείλαντες, λαμπάδα τὴν ἄσκιον· οἱ εὐθηνοῦντες τὴν χάριν, τὴν Θεοτόκον τὴν ἄχραντον· μεθ' ἧς δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον.

Χαίροις εὐλογημένη ἡ γῆ, ἡ τὴν θεόβλαστον τῷ κόσμῳ ἀνθήσασα· ἡ νόμῳ ἀδιαλείπτως, ἐμμελετῶσα Θεοῦ, καὶ τὴν χάριν πᾶσιν ὑπογράψασα· δεσμὰ τῆς στερῶσεως, ἡ φυγοῦσα τῷ τόκῳ σου, καὶ τῷ θανάτῳ, τὴν φθορὰν ἀνταμείψασα, καὶ πρὸς ἔνθεον, μεταστᾶσα λαμπρότητα. Ἄννα θεομακάριστε, Προμητορ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ φωτοφόρον λυχνίαν, τὴν Θεοτόκον κυήσασα· μεθ' ἧς ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε πᾶσα ἡ κτίσις, ἐν κυμβάλοις ψαλμικοῖς, εὐφημήσωμεν Ἄνναν τὴν θεόφρονα, τὴν τὸ θεῖον ὄρος ἀποκυήσασαν, ἐκ λαγόνων αὐτῆς, καὶ πρὸς ὄρη νοητά, καὶ Παραδείσου σκηνώματα, σήμερον μεταβεβηκυῖαν, καὶ πρὸς αὐτὴν βοήσωμεν· Μακαρία ἡ κοιλία σου, ἡ βαστάσασα ἀληθῶς, τὴν τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἔνδον ἐν κοιλίᾳ βαστάσασαν· καὶ οἱ μαστοί σου ὠραῖοι, οἱ θηλάσαντες τὴν θηλάσασαν

Χριστόν, τὴν τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν· ὃν καθικέτευε, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, καὶ προσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ζωὴν τὴν κηύσασαν, ἐκυοφόρησας, ἀγνὴν Θεομήτορα, θεόφρον Ἄννα· διὸ πρὸς λῆξιν οὐράνιον, ἔνθα εὐφραينوμένων, κατοικία ἐν δόξῃ, χαίρουσα νῦν μετέστης, τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ, πταισμάτων αἰτουμένη, ἰλασμὸν ἀειμακάριστε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ἡ εὐκλεέστατος καὶ ἀξιέπαινος, Ἄννα ἡ ἔνθεος, καὶ πανσεβάσμιος, γῆθεν ἀρθεῖσα ἐκ ζωῆς, προσκαίρου διαιώνίζει, εἰς ζωὴν ἀθάνατον, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσα, σὺν τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, καὶ ἀχράντῳ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύουσα ἀπαύστως σωθῆναι, τοὺς πίστει ταύτην μακαρίζοντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὰς νόμου ἐντολάς, θεαρέστως τηροῦσα, μητέρας Ἰσραὴλ, ὑπερῆρας ἀπάσας, τὴν μόνην ἀειπάρθενον, Θεοτόκον κηύσασα, ἀγιόλεκτε, Ἄννα Προμητορ Κυρίου· μεταστᾶσα δέ, ἐκ γῆς πρὸς θεῖον νυμφῶνα, δικαίων ὑπέρκεισαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄. Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου· Ὑγρὰν διοδεύσας... Καὶ τῆς Ἀγίας. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν Κανόνων, ψάλλομεν

Καταβασίας· Ἀνοιξω τὸ στόμα μου...

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄.

Πταισμάτων συγχώρησιν, καὶ τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν, καὶ βίου διόρθωσιν, καὶ θεῖαν ἔλλαμψιν, νῦν μοι αἴτησαι, τὴν σὴν φωσφόρον μνήμην, γεραίροντι σήμερον, Ἄννα πανεύφημε.

Ζωὴν τὴν κηύσασαν, θεοπρεπῶς ἀπεκύησας· διὸ πρὸς ἀείζωον, ζωὴν μεθέστηκας, ἀπολαύουσα, χαρᾶς ἀνεκλαλήτου, φωτὸς ἀνεσπέρου τε, Ἄννα θεόκλητε.

Ἡ χάρις ἡ ἔνθεος, πρὸς τὴν χαρὰν μεταβέβηκεν, ἀσπόρως ἦν ἔτεκε, θυγάτηρ ταύτης ἀγνή· καὶ παρίσταται, πολλῇ σὺν παρρησίᾳ, Κυρίῳ πρεσβεύουσα, σωθῆναι πάντα ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἡμῖν ἔλαμψε, δικαιοσύνης ὁ Ἥλιος, καὶ πᾶσαν κατηύγασε, θεογνωσία τὴν γῆν, καὶ διέλυσεν, ἀχλὺν τῆς ἀθείας, Ἀγνή παναμώμητε, καὶ παμμακάριστε.

Ῥδὴ γ΄. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Τὴν συλλαβοῦσαν, τὸν συνέχοντα πάντα συνέλαβες· καὶ ἐκύησας Χριστόν, τὴν ὑπὲρ λόγον κηύσασαν· διὸ σου τὴν κοίμησιν, Ἄννα γεραίρομεν.

Μετ' ἐγκωμίων, ἐκτελεῖται ἡ ἔνδοξος μνήμη σου· ὅτι ἔτεκες ἡμῖν, τὴν ἐγκωμίων ἐπέκεινα, ἀγνὴν Θεομήτορα, Ἄννα θεόκλητε.

Ἥλιος ὡς περ, τῇ σελήνῃ τῇ Ἄννῃ ἐνούμενος, ὁ κλεινὸς Ἰωακείμ, τῆς παρθενίας ἀκτῖνα γεννᾷ, δι' ἧς τῆς Θεότητος, αὐγὴ ἐπέλαμψεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν, ἀσφαλῆ Θεομητορ κεκτήμεθα· τὰς ἐλπίδας ἐπὶ σοί, ἀνατιθέντες
σφζόμεθα· πρὸς σὲ καταφεύγοντες, περιφρουρούμεθα.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει, καὶ πλούτῳ καυχώμε-
» θα, ἀλλ' ἐν σοί τῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ
» Χριστέ· οὐ γὰρ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου φιλόανθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς μητρὸς τοῦ Δεσπότη καὶ Ποιητοῦ, μήτηρ γέγονας Ἄννα πανευκλεῆς, αὐτοῦ τὰ
προστάγματα, ἀνενδότως φυλάττουσα· διὰ τοῦτο θανοῦσα, ζωὴν πρὸς ἀθάνατον,
μετετέθης ὄντως, καὶ φῶς πρὸς ἀνέσπερον· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ ἀγίαν σου
μνήμην, τελοῦντες ἐν πνεύματι, φωτιζόμεθα πάντοτε, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι·
Πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τὰ ἐν νόμῳ γεγραμμένα, μελετῶσα ἐτέλεσας, καὶ τοῦ νομοθέτου, μήτηρ τῆς Μητρὸς
ἐχρημάτισας· διὸ νῦν πᾶσα ἡ κτίσις ἐποφείλει σοι, ἐκτελοῦσά σου, χαρμονικῶς τὸ
μνημόσυνον.

Μακαρία ἡ κοιλία, ἀληθῶς ἡ βαστάσασα, τὴν τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἔνδον ἐν κοιλίᾳ
βαστάσασαν· καὶ οἱ μαστοὶ σου ὠραῖοι ὡς θηλάσαντες, τὴν θηλάσασαν, Ἄννα
Χριστὸν τὴν τροφὴν ἡμῶν.

Ὡς βιώσασα ἀμέμπτως, τὴν ἀμέμπτως κηύσασαν, Θεοτόκον Κόρην, Λόγον τοῦ
Πατρὸς ἀπεκύησας, καὶ πρὸς αὐτὸν μετὰ δόξης προσεχώρησας, θεουμένη, σεπταῖς
μετοχαῖς ἀληθέστατα.

Θεοτοκίον.

Τῆς Παρθένου ἡ κοιλία, θημωνία ὡς ἄλωνος, ἀληθῶς ἐδείχθη, στάχυν ἀγεώργητον
ἔχουσα, δι' οὗ ἐκτρέφεται πᾶσα κτίσις κράζουσα· Παντοδύναμη, δόξα Χριστέ τῇ
δυνάμει σου.

Ῥδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Οὐρανὸν ἐκύησας, ἐν γῆ ὡς ἀληθῶς, τὴν τεκοῦσαν τὸν οὐρανοῦ, ποιητὴν τὸν
σήμερον, σὲ μεταθέμενον, πρὸς τὰ ἐπουράνια, μετὰ δόξης Ἄννα ἐνδοξε.

Ταῖς ἀύλοις τάξεσιν, ἀύλω τῷ νοῦ, συγχορευεῖς περιχαρῶς, πληρουμένη λάμπειος, τῆς
πλουτοδοτίδος· ἀλλ' ἡμῶν μνημόνευε, τῶν ἐν πίστει μεμνημένων σου.

Ἰεσοαὶ βλαστήσασαν, ἐκ ρίζης ἐμφανῶς, εὐθαλῆ ράβδον τὴν Ἀγνήν, ἐκβλαστάνεις
ἐνδοξε, τὴν ἐκβλαστήσασαν, ἄνθος τὸ ἀμάραντον, Ἰησοῦν τὸν λυτρωτὴν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ κατέφυγον, τὴν μόνην κραταιάν, τῶν πιστῶν σκέπη· ἐπὶ σοί, τὴν ἐλπίδα
τίθημι, τῆς σωτηρίας μου· Παναγία Δέσποινα, Θεοτόκε μὴ παρίδης με.

Ῥδὴ στ'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Κυρίου, Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ οἱ Προπάτορες, Ἰωακείμ τε καὶ Ἄννα, οἱ δικαιοσύνη
κεκοσμημένοι, ἐπαξίως, ἐν ᾧδαῖς εὐφημείσθωσαν σήμερον.

Ἀπάντων, ἐγκωμίων ἡ Ἄννα ὑπέρκειται· ὅτι παντὸς ἐγκωμίου, τὴν ὑπερκειμένην
ἐκύησε· διὰ τοῦτο, ἐν χορῷ τῶν ἁγίων ἀυλίζεται.

Φωσφόρος, καὶ λαμπρότητος πλήρης ἡ μνήμη σου, μαρμαρυγὰς τοῖς ἐν κόσμῳ, τὰς
σωτηριώδεις ἐκπέμπουσα, σῶφρον Ἄννα, χαρισμάτων παντοίων ἀνάπλευς.

Θεοτοκίον.

Ἐξ Ἄννης, ἡ τοῦ κόσμου ἐτέχθη Βασίλισσα, τὸν τοῦ παντὸς Βασιλέα, καὶ τεκοῦσα
καὶ παρθελεύουσα, μετὰ τόκον, Χερουβὶμ ἀνωτέρα πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ

» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προγόνων Χριστοῦ, τὴν μνήμην ἐορτάζομεν, τὴν τούτων πιστῶς, αἰτούμενοι βοήθειαν, τοῦ ῥυσθῆναι ἅπαντας, ἀπὸ πάσης θλίψεως τοὺς κραυγάζοντας· Ὁ Θεὸς γενοῦ μεθ' ἡμῶν, ὁ τούτους δοξάσας, ὡς ἠυδόκησας.

Ὁ Οἶκος.

Προφητικῶς συνέλθωμεν πάντες, τοῦ ἀξίως ὑμνῆσαι, τῆς προγόνου Χριστοῦ τὴν παναγίαν μετάστασιν. Σήμερον γὰρ ἐκ τῆς προσκαιροῦ μεταστᾶσα ζωῆς, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις μετὰ χαρᾶς, τὴν πορείαν ποιουμένη ἀγάλλεται· καὶ ὡς οὕσα Μήτηρ τῆς ὄντως ἀληθοῦς Θεοτόκου, κραυγάζει πιστῶς· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, ὅτι ἔτεκεν τὴν τούτου Μητέρα ἐν τῇ γῆ. Γένοιτο οὖν μεθ' ἡμῶν, ὁ τούτους δοξάσας, ὡς ἠυδόκησεν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Ἄννης, μητρὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Στίχ. Μήτηρ τελευτᾷ Μητροπαρθένου Κόρης,

Ἡ τῶν κουσῶν μητέρων σωτηρία.

Πέμπτη ἐξεβίωσε μογοστόκος εἰκάδι Ἄννα.

Αὕτη, ἡ Προμήτωρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα γενομένη, ἦν ἐκ φυλῆς Λευῖ, θυγάτηρ Ματθᾶν τοῦ ἱερέως καὶ Μαρίας τῆς αὐτοῦ γυναικός· ὅς τις Ματθᾶν ὑπῆρχεν ἱερατεύων ἐπὶ τῆς βασιλείας Κλεοπάτρας καὶ Σαπώρου ἢ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, πρὸ τῆς βασιλείας Ἡρώδου τοῦ Ἀντιπάτρου. Οὗτος ὁ Ματθᾶν ἔσχε θυγατέρας τρεῖς, Μαρίαν, Σοβὴν, καὶ Ἄνναν. Ἐγημε δὲ ἡ πρώτη ἐν Βηθλεέμ, καὶ ἔτεκε Σαλώμην τὴν μαῖαν. Ἐγημε δὲ καὶ ἡ δευτέρα, καὶ αὕτη ἐν Βηθλεέμ, καὶ ἔτεκε τὴν Ἐλισάβετ. Ἐγημε δὲ καὶ ἡ τρίτη, ἡ Ἄννα, εἰς τὴν γῆν τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐγέννησε Μαρίαν τὴν Θεοτόκον· ὥστε εἶναι τὴν Σαλώμην καὶ τὴν Ἐλισάβετ καὶ τὴν Ἁγίαν Μαρίαν τὴν Θεοτόκον, θυγατέρας μὲν ἀδελφῶν τριῶν θηλειῶν, πρωτεξαδέλφους δὲ πρὸς ἀλλήλας. Αὕτη οὖν ἡ Ἄννα, μετὰ τὸ γεννῆσαι τὴν παντὸς τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀπογαλακτίσαι ἀναθεῖναι τε ταύτην ἐν τῷ ναῷ, ὡς ἄμωμον δῶρον τῷ παντοκράτορι Θεῷ, νηστεύει καὶ προσευχαῖς καὶ ταῖς τῶν δεομένων εὐποιαῖς τὸν ἐπίλοιπον ταύτης χρόνον διατελέσασα, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Συναξίς ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων 165 Πατέρων, τῶν ἐν τῇ Πέμπτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συνελθόντων καὶ τὰ Ὠριγένους δόγματα καθελόντων.

Στίχ. Λόγοι Βελίαρ οἱ λόγοι Ὠριγένους,

Οὕσπερ καθεῖλον προσκυνηταὶ τοῦ Λόγου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ ἦν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἄνθιμος ὁ αἰρετικός, γεγονὼς μὲν πρότερον Τραπεζοῦντος Ἐπίσκοπος, μετατεθεὶς ἔπειτα καὶ προβιβασθεὶς εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον· ἀλλ' αἰρετικὸς ὢν, ἐξεβλήθη παρά τε τῶν ὀρθοδόξων καὶ τοῦ Πάπα Ῥώμης Ἀγαπητοῦ, καὶ ἐχειροτονήθη ἀντ' αὐτοῦ Μηνᾶς ὁ ἀγιώτατος, πρεσβύτερος ὢν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας

Κωνσταντινουπόλεως καὶ ξενοδόχος τοῦ Σαμψῶν. Ἐπὶ τούτου ἐπαναστάντες Σεβήρος καὶ Πέτρος, ἄνθρωποι πᾶσαν αἵρεσιν ἐν ἑαυτοῖς περιφέροντες, συνιστῶντες δὲ καὶ τὰ Ὠριγένους βλάσφημα δόγματα, ἐλύπουν τοὺς ὀρθοδόξους. Διὰ τοῦτο καὶ συγκαλεσάμενος ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανός, ἐν τῷ ἐβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, Σύνοδον ρξε' Ἁγίων Πατέρων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἅμα τῷ ἀγιωτάτῳ Πατριάρχῃ Μηνᾷ, ἀνεθεμάτισαν αὐτούς τε καὶ τοὺς ὁμόφρονάς αὐτῶν. Ἐκτοτε οὖν ἐορτάζει ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τὴν τοιαύτην ἀνάμνησιν, δοξάζουσα τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας καὶ μακαρίας Ὀλυμπιάδος τῆς Διακόνου.

Στίχ. Ὀλυμπιάς λιποῦσα πατρίδα φίλην,
Πρὸς τὴν ἄνω χαίρουσα βαίνει πατρίδα.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐπραξίας.
Στίχ. Εὐπραξία πρόσσεισι Χριστῶ πλουσία,
Πολλαῖς κομῶσα ψυχικαῖς εὐπραξίαις.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σάκτου (ἢ Σάγκτου), Ματούρου,
Ἀττάλου καὶ Βλανδίνης.
Στίχ. Τρεῖς ἐξ ἑνὸς πνίγουσιν ἄνδρας σπαρτίου,
Ὡς τρίπλοκόν τι σπαρτίον συνημμένου.
Εἰς τὴν ἁγίαν Μάρτυρα Βλανδίνην·
Νίκης ἀγῶνος ἱππικοῦ τῇ Βλανδίνῃ
Δίδωσι λαμπρὰ παμβασιλεὺς τὰ στέφη.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ´. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.
Ὡς τῆς ζωῆς τῆς ἀληθοῦς, Ἄννα τὴν μητέρα τεκοῦσα, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀληθῆ,
μετετέθης πιστῶς ἀνακράζουσα· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.
Ἡ τῆς Μητρὸς τοῦ Λυτρωτοῦ, μήτηρ χρηματίσασα Ἄννα, ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς οὐρανόν,
ἀρεταῖς κοσμουμένη ἀνέδραμες, ἐν αἰνέσει κραυγάζουσα· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων
εὐλογητὸς εἶ.
Πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, πρὸς εὐρυχωρότατον πλάτος, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς,
πρὸς ἀνέσπερον φῶς ἐξεδήμησας, θεοφόρε κραυγάζουσα· ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων
εὐλογητὸς εἶ.
Θεοτοκίον.
Ῥραϊσμένη καλλοναῖς, ταῖς τῶν ἀρετῶν τὸν ὥραϊον, ὑπὲρ υἱοὺς τῶν γηγενῶν,
ἀπεκύησας Λόγον Πανάμωμε, τὸν τερπναῖς ὠραιότησι, τοὺς αὐτὸν ὑμολογοῦντας
κατακοσμοῦντα.
Ῥδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.
Ἡ μήτηρ τῆς μόνης Θεοτόκου, ἡ στεῖρα τὸ πρὶν νῦν δὲ προμήτωρ Χριστοῦ, ὥσπερ
τῆς στειρώσεως, οὕτω τῆς νεκρώσεως, ἐκδυσαμένη ἔνδυμα ἐν χώρᾳ ζώντων βοᾷ· Τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Χριστὸς σοι τὰς πύλας ἐκπετάσας, τὰς ἄνω περιχαρῶς καθυπεδέξατο· πύλην ὅτι
ἔτεκες, ἦν αὐτὸς διώδευσε, καὶ κεκλεισμένην ἔδειξε μετὰ τὴν πάροδον, θεόφρον
ἀξιάγαστε Ἄννα· ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Ἁγίως τὸν βίον ἐκτελοῦσα, Ἁγίας ἀειπαρθένου μήτηρ γέγονας· ἥτις τὸν πανάγιον,
Λόγον ἀπεκύησεν, ἁγιασμὸν καὶ λύτρωσιν ἡμῖν παρέχοντα, θεόφρον ἀξιάγαστε
Ἄννα· ὅθεν σε τιμῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Θεοτοκίον.
Πολλοῖς συνεχόμενον κινδύνους, καὶ σάλῳ τῆς ἁμαρτίας κινδυνεύοντα, ὄρμον πρὸς
ἀκύμαντον, αὔραις ταῖς τοῦ Πνεύματος, Θεογενῆτορ Δέσποινα νῦν καθοδήγησον·
λιμὴν χριστιανῶν γὰρ ὑπάρχεις· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Ῥδὴ θ´. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.
Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσφίκισατο· σὺ δὲ στειρώσεως
κατάρας, λυθεῖσα εὐλογίαν τὴν τέξασαν, ἐκύησας ἀγνὴν Θεομήτορα· ἧ συγχορεῖς
ἀξιάγαστε.
Ἐκ γῆς τῆς γαστρὸς σου ἀληθῶς γεγέννηται, γῆ ἁγία ἀγεώργητος, στάχυν
βλαστήσασα ἀσπόρως, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα καὶ Κύριον, τὸν σὲ πρὸς τὴν τρυφὴν
τὴν ἀδάπανον, Ἄννα πανσόφως μεταστήσαντα.

Ἐδέξατο ἄλυπος ζωὴ καὶ ἄφθαρτος, μετὰ τέλος σὲ πανεύφημε. Ξύλου ζωῆς νυνὶ μετέχεις. Δικαίων συνευφραίνῃ συστήμασι, καὶ θείων Ἀσωμάτων στρατεύμασιν· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ἡ μνήμη σου σήμερον ἡμῖν ἀνέτειλε, τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, φέγγει πλουσίων χαρισμάτων, ἡμᾶς καταφαιδρύνουσα πάνσεμνε, καὶ ζόφον παθημάτων ἐξαίρουσα· ἦν ἐκτελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Θεοτοκίον.

Μαρία κυρία τοῦ παντός, παντίοις με, δουλωθέντα πλημμελήμασι, σὺ ἐλευθέρωσον· αὐτὴ γάρ, τὸν ἐλευθερωτὴν πάντων τέτοκας, δουλείας τὸν ἡμᾶς λυτρωσάμενον, τῆς ἁμαρτίας θείῳ νεύματι.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Χρεωστικῶς ὑμνήσωμεν, τὴν θεόκλητον Ἄνναν· τὴν Θεοτόκον αὐτὴ γάρ, τὴν Παρθένον Μαρίαν, κηύσασα παρ' ἐλπίδα, ἀγχιστεὺς κατὰ σάρκα, Χριστοῦ τοῦ λυτρωτοῦ ἡμῶν, ἀνεδείχθη τοῦ ταύτην θεοπρεπῶς, προσλαβόντος σήμερον ἐν ὑψίστοις, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν, καὶ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μνήμην τελοῦντες αἰσίαν σὲ ἀνυμνοῦμεν Χριστέ, τὸν παραδόξως Ἄνναν, ἐκ ζωῆς τῆς προσκαίρου, πρὸς τὴν ἄληκτον δόξαν μεταστήσαντα νῦν, ὡς μητέρα ὑπάρχουσαν, τῆς σὲ τεκούσης ἀσπόρως ὑπερφυῶς, Θεοτόκου καὶ Παρθένου Μητρός.

Μνήμην ἁγίαν τελοῦντες τῶν Προπατόρων Χριστοῦ, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, τῶν σεπτῶν καὶ ἀμέμπτων, δοξάζομεν ἀπαύστως τὸν λυτρωτὴν, καὶ οἰκτίρμονα Κύριον, τὸν μεταστήσαντα τούτους πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ἀγήρω καὶ ἀνώλεθρον.

Πρὸς τὰς ἀύλους χορείας καὶ τῶν δικαίων σκηνάς, ἔνθα Ἀγγέλων τάξεις, ἔνθα δῆμος ἁγίων, χαρὰ ἐορταζόντων ἄγεται νῦν, τῶν Δικαίων τὰ πνεύματα, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης· οὓς εὐσεβῶς, εὐφημοῦντες μακαρίσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνείας ἐρασταί· δεῦτε ἐορτάσωμεν Ἄννης, τὴν σεβασμίαν κοίμησιν· καὶ γὰρ ἔτεκεν ὑπερφυῶς τὴν πηγὴν τῆς Ζωῆς, Μαρίαν τὴν θεόπαιδα, ἐξ ἧς ἐτέχθη ὁ Λυτρωτὴς, ὁ φωτίζων καὶ ἀγιάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἁγίας Ἰσδαὶ γ' καὶ στ'.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας·

Ἀδελφοί, Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν...

Εὐαγγέλιον. Κατὰ Λουκᾶν·

Εἶπεν ὁ Κύριος· οὐδεὶς λύχνον ἄψας...

(Ζήτησι Σαββάτω στ').

Κοινωνικόν· Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι ἐν Κυρίῳ...

Τῆς ΚΣ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἐρμολάου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἐρμίππου καὶ Ἐρμοκράτους· καὶ τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ´, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια ἀμφοτέρων.

Προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς ἀθλητὰ Ἑρμόλαε, ἱερωτάτην ζωὴν, ἱερῶς ἐπεπόθησας, ἱερεὺς γενόμενος, Ἰησοῦ Παντοκράτορος· καὶ ἀνιέρου σκοτασμοῦ ἔσωσας, σεπτοῖς σου λόγοις λαοὺς ἐν χάριτι· καὶ μεταβέβηκας, πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, τῶν ἀθλητῶν, αἵματι λουσάμενος, θεομακάριστε.

Μάρτυς ἀθλητὰ Ἑρμόλαε, διὰ τὸν φόβον ποτέ, τῶν ἀνόμων κρυπτόμενος, φανεροῖς γηθόμενος, κεκρυμμένον μυστήριον, τῷ ἀθλοφόρῳ Παντελεήμονι, τῆς εὐσεβείας καὶ ἐπιγνώσεως· καὶ φανερούμενος, θνήσκεις προθυμώτατα, διὰ Χριστόν, τὸν δι' ἀγαθότητα, παθεῖν ἐλόμενον.

Ἑρμιπὸν τε καὶ Ἑρμόλαον, καὶ Ἑρμοκράτην πιστῶς, τοῦ Κυρίου τοὺς Μάρτυρας, θαυμαστῶς ἀθλήσαντας, καὶ τὸν δόλιον κτείναντας, καὶ λουσαμένους λουτρὸν μηδέποτε, δευτέροις ῥύποις ἐπιθολούμενον, ἀνευφημήσωμεν, ἱερῶς δοξάζοντες, καὶ τὴν αὐτῶν, μνήμην ἑορτάζοντες, πανηγυρίσωμεν.

Προσόμοια τῆς Ἁγίας, ὅμοια.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, Ἀντωνίνου τὸ φρύαγμα, ἀνδρικῶς κατέβαλες, προθύμως ἐναθλήσασα· καὶ τῶν βραβείων τῆς ἄνω κλήσεως, καὶ τῶν στεφάνων ἀξιοθεῖσα σεμνὴ, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, μνεῖαν ποιοῦ, πάντοτε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ πανεύφημε, ἢ τὸν Δεσπότην Χριστόν, ὀλοψύχως ποθήσασα, τῶν βασάνων ἠνεγκας, τὰς πληγὰς καρτερώτατα· καὶ ξεομένη πλευρὰς ταῖς μαστιξίν, αἰκίας πάσας διὰ τὸν σὸν ἑραστήν, καθυπομένουσα, τῶν στεφάνων ἔτυχες, τῶν παρ' αὐτοῦ· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε, θεομακάριστε.

Ὅσιομάρτυς πανένδοξε, τίς ἐξισχύσει εἰπεῖν, τῶν σῶν πόνων τὰ ἔπαθλα, καὶ τοῦ μαρτυρίου σου, τὰ ἀνδρεῖα τεράστια, ὑπομονὴν τε καὶ τὴν πραότητα, ἣν ἐνεδείξω σεμνὴ ὡς ἄσαρκος· ὅθεν συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας, Παρασκευὴ, νύμφη τοῦ Παντάνακτος, σκεῦος τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Παρθενομάρτυς ἀθληφόρε, Παρασκευὴ πανένδοξε, τοὺς τὴν ἄθλησιν τὴν σὴν ἑορτάζοντας ἀξίως, αἴτησαι ῥυσθῆναι πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, Μάρτυς παναοίδιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυνάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυνάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ´. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστῆναι πανένδοξε, ἀνδρικῶ φρονήματι ἠῆτομόλησας, καὶ τῶν Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κόνιν ἐλέπτυνας· τῷ γὰρ σθένει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἀντίπαλον ἔκτεινας, τὸν καυχώμενον, ὑπεράνωθεν ἄστρων θρόνον θεῖναι· πρὸ ποδῶν σου γὰρ ἐρράγη, ὡσπερ στρουθίον παιζόμενος.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι.

Τῆς πλακὸς τὴν βαρύτητα, καὶ πυρὸς τὴν κατάκαυσιν, θεϊκῆ προνοία Ἄγγελος τάχιστα, τὴν μὲν ὡς φύλλον ἀνέδειξε, τὴν δὲ αὔραν ἔνδροσον, οἷα πάλαι τοῖς Παισὶ,

τοῦ τετάρτου ἢ ὄρασις· μεθ' ὧν ἔκραζες· Σοῦ τὸ ἔλεος μέγα Πανουκτίρμον· ὅθεν σέβω γηθομένη, σοῦ τὸ πανύμνητον ὄνομα.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου. Καθαρότητα σώματος, καὶ ψυχῆς τὴν λαμπρότητα, κτησαμένη πάντοτε ὠφθης ἄμωμος· σὺ γὰρ νυμφίον ποθήσασα, κατ' ἴχνος ἐβάδισας, νοητοῦ μύρου σεμνή, Παρασκευὴ αἰοίδιμη· καὶ νῦν πρέσβευε, τὸν Σωτήρα τῶν ὅλων λύσιν δοῦναι, ὀφλημάτων τοῖς ἐν πίστει, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσωμεν, καὶ τὴν Χριστοῦ παρθενομάρτυρα εὐφημήσωμεν λέγοντες· Χαίροις, Παρασκευὴ Ὁσία καὶ θεοτίμητε. Χαίροις, ἢ τὸ μαρτύριον καλῶς ὑποδεξαμένη. Χαίροις, τῶν Μαρτύρων ἰσοστάσιε, καὶ τῶν Ὁσίων ὁμόσκηνε· μεθ' ὧν ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἢ ἀληθινή, ἢ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἰκετεύομεν· Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτικά. Τῶν Ἱερομαρτύρων.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Ἱερατεύσαντες, γνησίως Ἅγιοι, τῷ πρυτανεύσαντι, ὑμῖν τὰ κρείττονα, τοῦ μαρτυρίου τὴν ὁδὸν, ἠνύσατε γηθοσύνως, ἱερὲ Ἑρμόλαε, σὺν Ἑρμίπῳ Ἑρμόκρατες, τρίστυλον ἐδραΐωμα, Ἐκκλησίας γενόμενοι· διὸ ἐκδυσωπεῖτε ἀπαύστως, σφύζεσθαι πάντα πάσης βλάβης.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας. Ἦχος α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου πίστιν, εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ ἀθληφόρε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, καὶ δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὠραΐσασα, διὰ παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατηγγύησαι, ὥσπερ ἄμωμος νύμφη· ὅθεν σε ἠξίωσεν, οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν αὐτῷ, τῶν σὲ τιμώντων Παρασκευὴ πανεύφημε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σφύζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἄμωμος ἀμνάς, καὶ ἀγνή τῷ Κυρίῳ, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ὠραΐσασα· ὅθεν εἴληφας, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, ἰατρούουσα, τὰ ἀρρώσθηματά πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν· σὲ κεκτήμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἐπόμενοι δύο.
Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ὑμνοὶς γεραίρω τοὺς Ἑρμολάου πόνους.
Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὑμνοὶς τὴν φωτοφόρον, καὶ πανευκλεῖ καὶ ὑπερένδοξον, ἐπαινέσωμεν μνήμην,
Ἑρμολάου Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Μέγιστόν σοι τὸ κλέος, πέφυκεν Ἑρμόλαε πανεύφημε· τοῦ μεγάλου Θεοῦ γάρ,
ἀνεδείχθης θεράπων θερμότητος.

Νόμιμον διανύσας, ἔνδοξε ἀγῶνα κατεπάτησας, ἀνομούντων τὰ θράση, παναιίδιμε
Μάρτυς Ἑρμόλαε.

Ὀλβιος ἀπεφάνθης, πλοῦτον τὸν Χριστὸν ἔχων ἀκένωτον, καὶ πλουτίζων καρδίας,
πενομένας παμμάκαρ Ἑρμόλαε.

Θεοτοκίον.

Ἰλεῶν μοι Παρθένε, τὸν Χριστὸν ἀπέργασαι πανάμωμε, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, φοβερᾶς
καταδίκης ἐξαίρουσα.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων)· Ὑμνοὶς γεραίρω τὴν
πανεύφημον Κόρην. Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ὑμνοῦσι, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, Μάρτυς πανεύφημε, χάριν δοθῆναι αἰτησαι
ἡμῖν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, Παρασκευὴ αἰοίδιμε, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεσι.
Μαρτύρων, σὺ καλλονὴ ἀνέφανα, τὰς τοῦ ἐχθροῦ μηχανάς, καταβαλοῦσα ὄπλῳ τοῦ
Σταυροῦ· καὶ τυράννων ὠμότητα, ἀθλητικῶς παλαίσασα, θεοσεβῆ πίστιν ἐκήρυξας.
Νομίσας, τῆς καρτερίας λύειν σου, Μάρτυς τὸ εὔτονον, ὁ τοῖς ξοάνοις τύραννος
δεινῶς, ἀπονέμων προσκύνησιν· ἀλλὰ σοφοῖς σου ῥήμασι, τούτου τὸ θράσος ἅπαν
λέλυται.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος, ἐκ σῶν ἀχράντων Δέσποινα, αἱμάτων τίκτεται, ἐμψυχωμένην σάρκα
εἰληφώς· καὶ ἡμᾶς ὀλισθήσαντας, ἀπατεῶνος δῆγματι, τῷ θείῳ κράτει ἀνεπλάσατο.

Τῶν Ἁγίων.

Ῥοδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σθένει δυναμούμενος, τοῦ πανουργοῦ σοφῆ Πνεύματος, τοῦ δυνατοῦ, Πάτερ ἐν
κακία, τὴν ἰσχὺν καταβέβληκας.

Γνώριμος γεγένησαι, τῷ Παντοκράτορι Ἁγίε, πάντα γνωστούς, λόγῳ σου τῷ θείῳ, ἐν
αὐτῷ ἐργαζόμενος.

Ἔγνω διδασκόμενος, ὑπὸ τοῦ σοῦ σοφῆ πνεύματος, τὸν Ποιητὴν, ὁ Παντελεήμων,
καὶ νομίμως ἐνήθλησεν.

Θεοτοκίον.

Ῥῥοσάι με Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν δεινοῦ κλύδωνος, καὶ λογισμῶν, τῶν ἐπεμβαινόντων,
ἀφειδῶς τῇ καρδίᾳ μου.

Τῆς Ἁγίας. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἐνεύρου τὸ ἀσθενές, τὸ θεῖον Πνεῦμα καὶ φαιδρὸν δέδειχεν, ἐξεικονίζον ἄριστα, τῆς
σῆς ἀκραφνοῦς ψυχῆς ἔλλαμψιν.

Ῥωσθεῖσα σθένει Χριστοῦ, τὰς τῶν βουνεύρων ἀφειδῶς μάστιγας, Μάρτυς Χριστοῦ
ὑπέφερες, οἷά τις ἀδάμας στερρότατος.

Ἀγάπη τῇ πρὸς Θεόν, ἐν τῷ σταδίῳ καρτερῶς ἠνεγκας, τὸν σκορπισμὸν τοῦ σώματος,
καὶ τοὺς ἀνυποίστους πικροὺς αἰκισμοὺς.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὄθεν
σοι τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ
» κράζουσα: Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ
» στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἰερῶς τὴν ζωὴν σου διατελῶν, ἱερεὺς ἀνεδείχθης τοῦ Λυτρωτοῦ, φωτίζων τοὺς πίστει
σοι, προσιόντας ἐκάστοτε, καὶ ἐπὶ τέλει μάκαρ, ἐνθέως ἀπήστραψας, μαρτυρίου
φέγγος, καὶ κόσμον κατηύγασας· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ ἀγίαν σου μνήμην,
τελοῦντες ὑμνοῦμέν σε, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν, ἀθλοφόρε Ἑρμόλαε. Πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας.

Ἐκ σπαργάνων μητρῶων σὺ τῷ Χριστῷ, σεαυτὴν ἀναθεῖσα διηνεκῶς, αὐτῷ
εὐηρέστησας, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων· καὶ τυράννων θράση, στερρῶς κατεπάτησας, καὶ
βασάνους ὄντως, ἀνδρείως ὑπέμεινας· ὅθεν ὁ Χριστὸς σοι, τοὺς στεφάνους
κοσμήσας, ἐνδόξως εἰσήγαγεν, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον. Παρασκευὴ ἀξιάγαστε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι
μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ
ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ
γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφῶνως βοῶμέν σοι·
Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Τῶν Ἁγίων.

Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Αἰ πορεῖαί σου Πνεύματι, θεῖω εὐοδοῦμεναι ὑπεσκελίσαν, τὰς πορείας τοῦ
ἀλάστορος, καὶ ὁδὸς εὐθεῖα πολλοῖς ὥφθησαν.

Ἰερεὺς ἱερώτατος, Μάρτυς ἀληθέστατος ἐχρημάτισας, ἀξιάγαστε Ἑρμόλαε· διὰ τοῦτο
πάντες εὐφημοῦμέν σε.

Ῥωμαλέω φρονήματι, τῷ παρανομοῦντι ἀντιταξάμενος, μαρτυρίου στέφος εἴληφας,
ἀνδρικῶς ἀθλήσας ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ὡσπερ θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τὸν Δεσπότην Θεοχαρίτωτε· ὃν ἰκέτευε σωθῆναι
ἡμᾶς, ἀμαρτίας σάλῳ κινδυνεύοντας.

Τῆς Ἁγίας.

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἰαμάτων ἐντυχοῦσα καὶ χαρισμάτων, καὶ ὀπτασίας ἐνδοξε, τὰς θείας πηγάζεις,
χάριτας ἐκάστοτε, τοῖς πίστει γεραίρουσι, καὶ τῷ σῷ τεμένει προστρέχουσιν.

Ῥυτίδα ὄντως καὶ σπῖλον μηδόλως σχοῦσα, ἀγιασμόν τε σώματος, ἐπικτησαμένη,
Ἀγγέλους τεθέασαι, μεθ' ὧν ἀνεκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς κατάπληκτον σημεῖον· φρικτῆς ἡμέρας, τοῦ σωτηρίου πάθους γάρ,
ἐξεικονισθείσης, γυναικείῳ σώματι, Σταυρόν τε καὶ κάλαμον, Στέφανον καὶ Σπόγγον
τεθέασαι.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὥφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν
ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Τῶν Ἁγίων.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Τοὺς ἐν νυκτὶ ἀπάτης, κεκρατημένους πρὸς φῶς καθωδήγησας, καὶ μισθὸν ἐκομίσω, τὸ τελειωθῆναι δι' αἵματος.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ ὀπλίται, Ἑρμιπὸς τε καὶ ὁ θεῖος Ἑρμόλαος, ἅμα τῷ Ἑρμοκράτει, ἱερολογίαις δοξάζονται.

Ἐπὲρ σεπτῆς Τριάδος, οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἐναθλήσαντες Μάρτυρες, μυριάσιν Ἀγγέλων, νῦν ἐν οὐρανοῖς συναγάλλονται.

Θεοτοκίον.

Σὲ προστασίαν πάντες, καταφυγὴν καὶ βεβαίαν ἀντίληψιν, κεκτημένοι Παρθένε, ῥυσθείημεν διὰ σοῦ πάσης θλίψεως.

Τῆς Ἁγίας. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ἡγώνισαι σεμνή, καὶ τὸν τύραννον ἔκτεινας, ῥητρεύσεσι ταῖς πανσόφοις, πρὸ βημάτων ἐμφρό-νως, τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσα.

Νοῦν ἔχουσα στερρόν, ἀπτοήτω φρονήματι, κατήσχυνας τῶν εἰδώλων, τὰ σεβάσματα πάντα, γραφικαῖς ἀποδείξεις.

Παστάδος νοητῆς, καὶ νυμφῶνος ἠξίωσαι, χορεύουσα σὺν παρθένοις, ταῖς φρονίμοις ἐνθέως, Παρασκευὴ αἰοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τῶν Ἁγίων.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἑρμόλαος ὁ γενναῖος ὀπλίτης, Ἑρμοκράτης τε καὶ Ἑρμιππος ἅμα, μίαν στερρόως ἐπεδείξαντο γνώμην, ἓνα Θεὸν ἐπὶ πάντων κηρύξαντες· θανόντες τε διὰ Χριστόν, οὐρανίους στεφάνους ἐδέξαντο.

Ῥανίσι τῶν ἐκχυθέντων αἱμάτων, ἑαυτοῖς περιφοινίζαντες χλαῖναν, θεοπρεπῆ ἀθλοφόροι Κυρίου, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων παρίστασθε, δεόμενοι ὑπὲρ ἡμῶν, μετὰ πασῶν τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Μεμύηται τὴν ἐν Πνεύματι θείῳ, διὰ σοῦ Παντελεήμων ὁ μέγας, πίστιν ὀρθὴν· καὶ ἀθλήσας νομίμως, τοῦ μαρτυρίου σοι πρόξενος γέγονεν, Ἑρμόλαε· μεθ' οὗ Χριστόν, τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντων ἰκέτευε.

Θεοτοκίον.

Ὁ κλύδων με τῶν ἀμέτρων πταισμάτων, συνταράττει καὶ βυθῷ παραπέμπει, διηνεκῶς ἀπογνώσεως Κόρη. Ἀλλὰ προφθάσασα χεῖρά μοι ὄρεξον, καὶ δίδου μοι πρὸς γαληνοῦς, μετανοίας λιμένας ὀρμίζεσθαι.

Τῆς Ἁγίας.

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἀγγέλου, παρουσίᾳ τὴν στέρνοις τεθειῖσάν σοι, μεγίστην πάνσεμνε πλάκα, καὶ χειρῶν τοὺς ἥλους ἐνδοξε Μάρτυς, ὁ Δεσπότης, ῥοπή θεία θᾶπτον ἠφάνισεν.

Νέαν σε, πρωτομάρτυρα Θέκλαν δοξάζομεν, οἷα κηρύξασαν πᾶσι, καὶ πολλοὺς φωτίζουσαν θείῳ λόγῳ, καὶ ἀπίστους, πρὸς τὴν ἔνθεον πίστιν ῥυθμίζουσαν.

Ἐρῆρει σου, τῶν ἐνθέων δογμάτων ὁ σύλλογος, μελισταγῆς τῶν χειλέων, καὶ τὴν γνῶσιν πάντων ἐδίδασκες, παρρησία, Παρασκευὴ Μαρτύρων ἀγλάισμα.

Θεοτοκίον.

ᾧ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρα, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-

» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ » δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναόν σου πάνσεμνε ὡς ἰατρεῖον, ψυχικὸν εὐράμενοι, ἐν τούτῳ πάντες οἱ πιστοί, μεγαλοφώνως τιμῶμέν σε, Ὁσιομάρτυς Παρασκευὴ αἰοίδιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ τοῦ νυμφίου σε φωνή, καλέσασα ὡς νύμφην, στεφάνῳ ἀφθαρσίας ἐκόσμησε, θεόφρον, Παρασκευὴ πανευκλεής, καὶ μετὰ ἀθλοφόρων καὶ Μαρτύρων τῶν σεπτῶν, ἀξίως συνηρίθμησε· μεθ' ὧν εὐφραινομένη, μέμνησο τῶν ἐκτελούντων τὴν ἀγίαν ἑορτὴν σου, καὶ συνελθόντων ἐνδον τοῦ ναοῦ σου· ἐν αὐτῷ γὰρ νυνὶ παρεστῶτες, ἀπὸ ψυχῆς προσφερομέν σοι τοὺς ὕμνους, Ὁσιομάρτυς Παρασκευὴ αἰοίδιμε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἑρμολάου, Ἑρμίππου καὶ Ἑρμοκράτους.

Στίχ. Ἑρμίππος, Ἑρμόλαος ἠδ' Ἑρμοκράτης,

Ἑρμῆν σέβοντας ἤσχυναν παρῤῥησία.

Ἑρμόλεως ἕκτη τε καὶ εἰκάδι δειροτομήθη.

Οὗτοι ἐκ τοῦ κλήρου τῆς ἐν Νικομηδεῖα Ἐκκλησίας ὑπῆρχον πρεσβύτεροι, περιλειφθέντες ἐκ τῶν καέντων Ἁγίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ Μαξιμιανοῦ τοῦ τυράννου, κρυπτόμενοι ἐν τινὶ δωματίῳ. Ἐπεὶ δὲ ὁ Ἅγιος Παντελεήμων συνελήφθη, καί, παρά τινος τὰ χριστιανῶν ἐμύθη, πρὸς τοῦ Μαξιμιανοῦ ἐρωτώμενος, ἐκεῖνος, μὴ εἰδὼς ψεύσασθαι, παρά Ἑρμολάου, ἔφη, τοῦ πρεσβυτέρου. Αὐτίκα πέμπονται οἱ τοῦτον πρὸς τὸν Μαξιμιανὸν ἄξοντες· σὺν αὐτῷ δὲ καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν οἱ στρατιῶται ἤγαγον. Ἐρωτηθέντες οὖν οἱ Ἅγιοι καὶ παρῤῥησία τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι κηρύξαντες, ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς.

Στίχ. Θεῷ παρεσκεύασας ἄγνὸν ὡς δόμον,

Σαυτὴν ἀγῶσι, σεμνῇ, εἰς κατοικίαν.

Αὕτη ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου, ἐκ κόμης τινὸς τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, γέννημα χριστιανῶν γονέων, Ἀγάθωνος καὶ Πολιτείας προσαγορευομένων· οἵτινες, τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου ἀόκνως διατηροῦντες, ἐτύγγανον ἄτεκνοι· ἐφ' ᾧ καὶ προσηύχοντο τῷ Θεῷ ἀδιαλείπτως δοῦναι αὐτοῖς τέκνον. Ὁ δὲ Δημιουργὸς Θεός, ὁ καὶ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν, ἐδώρησατο αὐτοῖς τέκνον θῆλυ, τὴν παροῦσαν ἀγίαν· ἦν καὶ τεκόντες ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος ἕκτη, ὠνόμασαν αὐτὴν διὰ τοῦτο, ἐν τῷ ἀγίῳ Βαπτίσματι, Παρασκευήν. Αὕτη δέ, ἐκ σπαργάνων μητρικῶν, τῷ Θεῷ ἑαυτὴν ἀναθεῖσα, ἦν παιδευομένη καὶ νοθευομένη παρά τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Ἐκμαθοῦσα δὲ καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα, ἀνεγίνωσκε διηνεκῶς τὰς θείας Γραφάς, καὶ οὐ διέλειπε σχολάζουσα ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ προσευχῇ.

Τελευτησάντων δὲ αὐτῆς τῶν γονέων, πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆς διανείμασα τοῖς πτωχοῖς, αὐτὴ δὲ ἀποκαρεῖσα καὶ τὸ μοναδικὸν σχῆμα περιβαλλομένη, ἐξῆλθε κηρύττουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων εἴλκυσε πρὸς θεογνωσίαν· διὸ τινὲς Ἰουδαῖοι διέβαλον αὐτὴν πρὸς τὸν βασιλέα Ἀντωνῖνον, λέγοντες· Ὅτι γυνὴ τις, ὀνόματι Παρασκευή, κηρύσσει Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τῆς Μαρίας, ὃν οἱ πατέρες ἡμῶν τῷ σταυρῷ προσήλωσαν.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν ἀχθῆναι αὐτὴν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ ἰδὼν αὐτὴν, ἔκθαμβος ἐγένετο ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ τῇ ὠραιότητι αὐτῆς. Λέγει οὖν αὐτῇ· Ἐὰν πεισθῆς μοι καὶ θύσης τοῖς θεοῖς, πολλῶν δωρεῶν ἔση κληρονόμος· εἰ δὲ μή, εἰς πολλὰς βασάνους σε παραδώσω. Ἡ δὲ Ἁγία στερρότάτῳ λογισμῷ πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο· Μὴ μοι γένοιτο ἀρνήσασθαι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου· θεοὶ γὰρ οἱ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν μὴ ποιήσαντες ἀπολέσθωσαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, κελεύει κασίδαν (περικεφαλαίαν) σιδηρᾶν πεφυρακτωμένην ἐπιτεθῆναι τῇ κεφαλῇ τῆς Μάρτυρος· οὗ γενομένου, θεία δρόσῳ ἀβλαβῆς

διεφυλάχθη. Ἐπὶ δὲ τῷ τοιούτῳ θαύματι, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Εἶτα κελεύει λέβητα χαλκοῦν, ἐλαίου μεστὸν καὶ πίσεως, ἐκκαυθῆναι σφοδρῶς, καὶ ἐν τούτῳ βληθῆναι αὐτήν· οὗ γενομένου, ἡ Ἁγία ἐστῶσα ἐν μέσῳ ὠρᾶτο τοῦ λέβητος δροσιζομένη. Ἰδὼν δὲ αὐτήν ὁ βασιλεὺς, ἔφη· Ῥάντισόν με ἀπὸ τοῦ λέβητος, ὃ Παρασκευή, ὅπως γινῶ, εἰ ἄρα ἡ πίσσα καὶ τὸ ἔλαιον ὑποκαῖόν ἐστιν. Ἡ δὲ Ἁγία, πλήσασα τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκ τοῦ λέβητος, κατὰ τῆς ὄψεως τοῦ βασιλέως ἔρριψε. Καὶ εὐθέως ἐπληρώθησαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἐλέησόν με, δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ δός μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, ὃν σὺ κηρύττεις. Καὶ ἀναβλέψας εὐθύς, ἐπίστευσεν ὅ τε βασιλεὺς Ἀντωνῖνος καὶ πάντες οἱ ὑπ' αὐτόν· καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἡ δὲ Ἁγία, ἐκεῖθεν ἐξελθοῦσα, ἀπῆλθεν εἰς ἑτέρας πόλεις καὶ κώμας, κηρύττουσα τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Εἰσελθοῦσα δὲ εἰς τινα πόλιν, ἐν ἣ ἔβασίλευεν Ἀσκληπιός τις, προσήχθη ἡ ἁγία ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐπικαλεσαμένη καὶ τῷ σημείῳ τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἑαυτὴν σφραγισαμένη, χριστιανὴν ὠμολόγησεν εἶναι καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἀνεκήρυξεν. Ἐπὶ τούτῳ ὁ βασιλεὺς ταραχθεὶς, ἔπεμψεν αὐτήν πρὸς τὸν ἔξω τῆς πόλεως ἐμφωλεύοντα φοβερῶτατον δράκοντα, ὃ ἐκ συνηθείας τοὺς καταδίκους θανάτῳ κατάβρωμα παρεῖχον. Ἐπεὶ δὲ ἡ Ἁγία παρέστη τῷ χώρῳ, ἐν ᾧ ὁ δράκων κατώκει, ἰδὼν αὐτήν ὁ δράκων, μέγα ἐβρυχήθη· καὶ ἀνοιξας τὸ στόμα αὐτοῦ, καπνὸν ἐξήνεγκε πολύν. Ὡς οὖν ἡ Ἁγία παρέστη πλησίον τοῦ θηρός, εἶπε· Θηρίον, ἔφθασεν ἐπὶ σὲ ὀργὴ Θεοῦ καὶ ὄλεθρος. Ἐμφυσήσασα δὲ εἰς αὐτόν, τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐποίησατο κατ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ, μέγα συρίζας, διερράγη εἰς δύο, καὶ ἄφαντος ἐγένετο. Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, ἐπίστευσαν.

Ἡ δὲ Ἁγία, ἀπελθοῦσα εἰς ἑτέραν πόλιν, ἐν ἣ ἔβασίλευε βασιλεὺς ἕτερος, ὀνόματι Ταράσιος, ἐκήρυττε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· καὶ μαθὼν περὶ αὐτῆς ὁ βασιλεὺς, παρέστησεν αὐτήν τῷ βήματι αὐτοῦ. Ἐρωτηθεῖσα οὖν παρ' αὐτοῦ, χριστιανὴν ἑαυτὴν ὠμολόγησε καὶ Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Χριστὸν ἐκήρυξε. Καὶ ἐπὶ τούτῳ λέβητος χαλκοῦ, ἐλαίου καὶ πίσεως καὶ μολύβδου γέμοντος, προτεθέντος καὶ ὑποκάτω πυρὸς ἀναφθέντος, εἰσηλθεν ἐν αὐτῷ· θείου δὲ Ἀγγέλου ἐπιστασία, τοῦ λέβητος ψυχρανθέντος, ἀβλαβῆς ἡ Ἁγία διέμεινε. Πολλὰς δὲ καὶ ἑτέρας βασάνους αὐτῇ προσαγαγόν, τὸ στεῦρόν αὐτῆς οὐκ ἐσάλυσε. Τελευταῖον δὲ ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀπέτεμεν. Οὗ γενομένου, τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἰς τὰς αἰωνίους ἀπέπη μονάς. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ὠραιοζήλης.

Στίχ. Εἰς πῦρ βληθεῖσα Ὠραιοζήλη, Λόγε,

Ἄπασι βρῦει τοὺς κρουνούς τῶν θαυμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰγνατίου τοῦ Στειρωνίτου· καὶ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, πέραν ἐν Χάλδαις, καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀππίωνος καὶ Ἱερουσαλήμ.

Στίχ. Πρὶν γῆς ἀπελθεῖν ἀρετῶν καρποὺς φύσας,

Τὸ στεῖρον ἐκπέφευγεν ὁ Στειρωνίτης.

Τὸν σὸν ξίφει τράχηλον ἀτρέπτως κλίνας,

Τὸ τῆς τελευτῆς, Ἀππίων, πίνεις πόμα.

Τομὴν κεφαλῆς Ἱερουσαλήμ φέρει

Καὶ τὴν ἄνω νῦν Ἱερουσαλήμ βλέπει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Ἁγίων.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Λαμπρυνθείς τῷ ἀδύτῳ, φωτισμῷ τῆς ἐνθέου πίστεως Ὅσιε, πρὸς φῶς θεογνωσίας, πληθὺν τῶν σφριζομένων, μελωδοῦσαν ὠδήγησας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀδελφὰ συμφρονοῦντες, Ἑρμοκράτης ὁ μέγας καὶ θεῖος Ἑρμιππος, Ἑρμόλαε παμμάκαρ, σὺν σοὶ τὸ μαρτυρίου, πόμα πίνουσι ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁρεκτῶν ἀκροτάτῳ, προσεπέλασας Μάρτυς θέσει θεοῦμενος, καὶ νῦν μετὰ Μαρτύρων, γηθόμενος κραυγάζεις, τῷ Δεσπότηι Ἑρμόλαε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐπερθέου Τριάδος, ἐκκαίόμενοι πόθῳ Μάρτυρες ἐνδοξοὶ, τὸ πῦρ τῆς ἀθείας, αἱμάτων ταῖς ῥάνισι, κατεσβέσατε ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡ Θεὸν σαρκοφόρον ἀποκύησασα, ἐκ πάσης ἀμαρτίας, καὶ θλίψεως βοῶντα, τὸν λαὸν σου περισώζε. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Τῆς Ἁγίας.

Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι.

Ἐπὶ Κυρίου, σὺ φρουρουμένη πρὸ βήματος ἀσεβῶν, Μάρτυς τὰς μασχάλας ἔστεγες καρτερῶς, φλεγόμενη καὶ ὑπέψαλλες· Εὐλογητὸς εἶ, ὁ Θεὸς μου βοῶσα καὶ Κύριος. Φλέξαν μηδόλως, τοὺς παρανόμους καίει μᾶλλον τὸ πῦρ, Κόρη ὁ Χριστὸς δὲ φυλάττει σε ἀβλαβῆ, καθὼς πάλαι διεσώσατο, πυρὸς τοῦ βρέμοντος, ἀδεεῖς Νεανίας χειρὶ κραταῖα.

Ἐπειρον πᾶσαν, σαφῶς καὶ πόλον μὴ τεκτινάμενοι, ὄντως τὰ δαιμόνια ξόανα καὶ θεοί, ἀπολέσθωσαν ἐκραύγαζες· Χριστὸς δὲ Κύριος, πλαστουργὸς ἐστὶ πάντων ἐκήρυττες.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ἐψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Τῶν Ἁγίων.

Ῥδὴ ἡ· Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ὁ ἱερὸς Ἑρμόλαος, ἱερῶς φωτιζόμενος, τῷ δι' εὐσπλαγχνίαν δι' ἡμᾶς ὡς πρόβατον, τυθέντι ἀναίμακτον, θυσίαν προσενήνοχε, καὶ σφαγιασθεὶς, ὑπὲρ αὐτοῦ ἔκουσίως, εὐπρόσδεκτος θυσία, προσηνέχθη κραυγάζων· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενεκρωμένος πρόσεισιν, ἀπιστία τὸ πρότερον, ὁ Παντελεήμων· καὶ τὸ ζῆν δρεψάμενος, σεπτῇ παραινέσει σου, ζωοποιῶ προσκλήσει Χριστοῦ, τὸν θανατωθέντα, ἀναστήσας πρὸς ὕψος, ἀνῆλθε μαρτυρίου, μετὰ σοῦ τὸν Σωτῆρα, δοξάζων εἰς αἰῶνας, Ἑρμόλαε τρισμάκαρ.

Ὁ ἱερὸς Ἑρμόλαος, ὁ παμμέγιστος Ἑρμιππος, καὶ ὁ Ἑρμοκράτης οἱ στερροὶ ἀδάμαντες, σαρκὸς οὐκ ἐφείσαντο, οὐ τοῖς γλυπτοῖς ἐπέθυσαν· θύματα δεκτὰ δέ, ἑαυτοὺς τῷ Δεσπότηι, προσήγαγον βοῶντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ Χριστοῦ ῥωννύμενος, ὁ θεόφρων Ἑρμόλαος, ἀποκεκρυμμένον, γενεαῖς μυστήριον, πιστοῖς ἀπεκάλυπτεν, ἐγκεκρυμμένος φόβῳ ἐχθρῶν, καὶ φανερωθεὶς, τὸν φανερῶς ὑπὲρ πάντων, τυθέντα Θεὸν Λόγον, καταγγέλλει καὶ θνήσκει, καὶ ζῆ μετὰ Μαρτύρων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὸ τερπνὸν παλάτιον, καὶ φαιδρὸν ἐνδιαίτημα, τοῦ παμβασιλέως Παναγία Δέσποινα, ὑμνοῦμεν δεόμενοι· Ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος,

καθαρεύσαντας πάσης, κακίας ἐναντίας, καὶ βοῶντας ἀπαύστως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἁγίας.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Οὐκ ὄντας θεοὺς ἀλλὰ ψευδῆ, δαιμόνων φάσματα, Μάρτυς ἀπέδειξας, καὶ κατηδάφισας τέλεον, καὶ εἰς τέλος κατελέπτυνας, ἐν εὐφροσύνῃ τῷ Χριστῷ, ἀπαύστως μέλπουσα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ναοῦ δονηθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιφοιτήσει σου, Ἀπόλλων πέπτωκε, καὶ κατηκόντισται ξόανα, ἐνεργεῖα τοῦ ἀχράντου Σταυροῦ, δι' οὗ φραχθεῖσα μυστικῶς, ἐν παρῤῥησίᾳ πολλῇ, ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Κάλλους καὶ τοῦ πόθου σου Χριστέ, Παρασκευὴ ἡ ἀγνή, τρωθεῖσα ἔφερε, πυρὸς τὴν ἔκκαυσιν κράζουσα· Εἰς ὁσμὴν τοῦ θείου μύρου σου, νῦν ἐναθλοῦσα καρτερῶς, δραμοῦμαι ἄληκτα, σοῦ ὀπίσω, ἐευλογοῦσα τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρί, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Τῶν Ἁγίων.

Ἰσθμὸς ἁγίου· Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰστασο ἐναντι ἐχθρῶν, τὸν Χριστὸν ὁμολογῶν παναοίδιμε, ὁμολογήσαντα, ὁμολογίαν ἐπὶ Πιλάτου καλὴν· καὶ ἀπαχθεῖς πρὸς τὴν σφαγὴν, τὴν γῆν μὲν ἡγίασας, τῷ θεῷ αἷματι, οὐρανοὺς δὲ τῇ ψυχῇ κατελάμπρυνας.

Ἦφθητε τρίφωτος λαμπάς, θείου Πνεύματος πυρὶ ἀναπτόμενοι, Ἔρμιππε ἐνδοξε, σὺν Ἐρμοκράτει τῷ Ἐρμολάῳ τε, καταφαιδρύνοντες ψυχάς, πιστῶν θείᾳ χάριτι, καὶ ἐκδιώκοντες, δυσσεβείας τὴν ἀχλὺν παναοίδιμοι.

Στόματι ἅπαντες λαμπρῷ, γεγηθότι τε φρονήματι μέλψωμεν, τοὺς Ἀθλοφόρους Χριστοῦ, τὴν θείαν

δόξαν ὡσπερ ἱμάτιον, ἐστολισμένους εὐπρεπῶς, καὶ νῦν τὰ οὐράνια, περιπολεύοντας, καὶ θαυμάτων ποταμοὺς ἀναβλύζοντας.

Ἦλιε ἄδυτε Χριστέ, Ἐρμολάου ἱεραῖς παρακλήσεσι, Παντελεήμονος, καὶ Ἐρμοκράτους καὶ τῶν συνάθλων αὐτοῦ, μὴ ἀποστήσης ἀφ' ἡμῶν, Λόγε τὰ ἐλέη σου· ἀλλὰ συνήθως ἡμᾶς, οἰκτειρήσας τῶν κακῶν ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεῖς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἄφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθήσης κρῖναι τὰ σύμπαντα, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τῆς Ἁγίας.

Λίθος ἀχειρότητος ὄρους.

Ἐρευστῆς βιοτῆς καὶ προσκαίρου, Μάρτυς τὴν μέλλουσαν ἠλλάξω, κάλλος τὸ ἀμήχανον ὄραν, τοῦ σοῦ νυμφίου ἐπειγομένη τρανῶς· ὅθεν στεφάνων ἔτυχες, τῶν ἀκηράτων καλλιπάρθενε.

Ἦκουσας φωνῆς βεβαιούσης, Παρασκευὴ σοῦ τὰς αἰτήσεις, θείας οὐρανόθεν καὶ τὸν δρόμον, προθύμως Μάρτυς σεμνὴ διήνυσας, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, κἀρα τμηθεῖσα τὴν ἐρίτιμον.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν δωρηθῆναι, Παρασκευὴ Χριστὸν ἐξαίτει, πᾶσι τοῖς τῷ θεῷ ναῶ σου, προσερχομένοις ἐν θερμοτάτῃ πίστει, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ἦφθης Χερουβὶμ ἀνωτέρα, καὶ οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, ἄχραντε Παρθένε Μαρία, βουλῆς μεγάλης τεκοῦσα Ἄγγελον, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, Κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ῥωσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου, τυράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλοῦσα Μάρτυς γενναίως· καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειλήφας, βραβεῖα νίκης πάνσοφε, Παρασκευὴ πανθαύμαστε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου χοροβατοῦσα σεμνή, ἅμα παρθένοις Μάρτυς, ταῖς φρονίμοις ἐκείναις, ἐκεῖθεν ἐκομίσω χάριν σοφῆ, τοῦ ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα μυσάρᾳ, ἐκ τῶν πίστει προσιόντων σοι.

Ῥήξασα κράτος τυράννων ἀθεωτάτων σεμνή, καὶ πρὸς Θεὸν τὰς βάσεις, ἀναθεῖσα παρθένε, οὐδόλωσ ἐπτοήθης οὔτε κρουσμόν, μολυβδίνων σφυρῶν οὔτε πῦρ, οὔτε ξεσμούς τῶν σαρκῶν σου οὔτε βρασμόν, τῶν λεβήτων οὔτε ζίφους σφαγῆν.

Ἀσκήσει πρῶην τὸ σῶμα τήξασα ἔνδοξε, τὸ δεύτερον ἀθλήσει, στομωθεῖσα τὴν φρένα, τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθης Μάρτυς Χριστοῦ, οὐρανοχάλκευτον φάσγανον, ὥσπερ χρυσὸς ἐν χωνεῖα δοκιμασθέν, ταῖς αἰκίαις καλλιπάρθενε.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἀγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ Ἁγία, τὴν λαμπάδα ἄσβεστον τηρήσασα. Ἀκούσωμεν τῆς παρθένου ἐγκώμιον· ὦ Παρθενία, ναὸς Θεοῦ! ὦ Παρθενία, Μαρτύρων δόξα! ὦ Παρθενία, Ἀγγέλων συμμετοχε!

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ζήτει τὰ ἐλλείποντα τῇ Δ' Δεκεμβρίου.

Τῆ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος

καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ ἐπαξίως κληθεῖς Παντελεήμων, ὅτε τὸ φιλόανθρωπον πᾶσιν ἐφήπλωσας, τὴν τῶν ψυχῶν ἐπιμέλειαν, καὶ τῶν σωμάτων, τὴν θεραπείαν ἐπιδεικνύμενος· τότε τὴν φερώνυμον κλῆσιν ἐπλούτησας, τῆς ἀρετῆς τὴν ἀντίδοσιν, καὶ εὐσεβείας, ἀντιμισθίαν Μάρτυς εὐράμενος, στεφανηφόρος καὶ ἀήττητος, στρατιώτης δειχθεῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἱαμάτων τὴν χάριν δεδεγμένος, ὅτε τὴν εὐσέβειαν πάντων προέκρινας, τῆς μητρικῆς ἀντεχόμενος, θεοσεβείας, καὶ πατρικῆς μισήσας δυσσέβειαν· τότε σοὶ τὴν ἔνθεον αἴγλην δεδώρηται, τῶν φωτισμάτων ἢ ἄβυσσος, ὁ φωτοδότης, τοῦ Θεοῦ Λόγος ὁ μεγαλόδωρος, θεία προοιδοῦσιν προειδῶς σου, Παντελεήμων σοφὴ τὴν λαμπρότητα, ἣν ὑπέδειξας πᾶσιν, εὐσεβῶς πολιτευσάμενος.

Ὁ ἐξ αὐλῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου, τῶν θείων ἰάσεων ἀεὶ τὴν χάριν ἀντλῶν, καὶ δαψιλῶς ἀρνούμενος, καὶ διανέμων, τοῖς προσιοῦσί σοι παμμακάριστε, πάντας τοὺς τὴν ἔνδοξον σοῦ καὶ πανίερον, καὶ φωτοφόρον πανήγυριν, πιστῶς τελοῦντας, χάριτι θεία τούτους καταύγασον, θεομιμήτῳ κεχημένος, προσωνομίᾳ σαφῶς καὶ χρηστότητι, ἣν δυσώπησον πᾶσι, δωρηθῆναι τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Βυζαντίου.

Ἐξέλαμψε σήμερον, ἡ σεβάσμιος μνήμη τοῦ Ἀναργύρου, τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα πρὸς εὐωχίαν μυστικῆν, καὶ πρὸς πανήγυριν ἐόρτιον ἄγουσα, τῶν φιλεόρτων τὰ συστήματα. Ἐπέστη γὰρ ἡμῖν, θαυματουργὸς ἰατρός, τὰς νόσους πάντων ἰώμενος, Παντελεήμων ὁ στερρόδς ἀθλητῆς· καὶ πρεσβεύει ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυνάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυνάδι φύσεων ἀσυγγύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνῆ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν..., Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μγ΄ 9-14).

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. γ΄ 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιότους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ε' 15-στ' 3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἵψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήγονται τὸ βασιλείον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ἵψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Βυζαντίου.

Ἀγῶνα καλὸν ἠγωνίσω, καὶ δρόμον τετέλεκας τοῦ μαρτυρίου σου, Μάρτυς Παντελεῆμον· διὸ ἐν ὑψίστοις μετ' Ἀγγέλων χορεύεις, ἀντάξια τῶν πόνων σου, εἰληφὼς τὰ ἄνω βασιλεία. Ἀλλὰ πρέσβευε, ἰατρὲ παμμακάριστε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Ἀναργύρωσ τὴν χάριν, παρέχεις τοῖς ἀνθρώποις, Παντελεῆμον Μάρτυς ἔνδοξε· καὶ πνεύματα διώκεις, τῇ ἐπικλήσει Χριστοῦ· καὶ τυφλοῖς ἀναβλέπειν δεδώρησαι, ὡς αὐτοῦ θεράπων γνήσιος. Ἀλλὰ πρέσβευε, ἰατρὲ παμμακάριστε, τοῦ δωρηθῆναι τῷ κόσμῳ, εἰρήνην σταθεράν, καὶ τοῖς σὲ ποθοῦσι μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀπεσεῖσω τὴν πλάνην, τοῦ πατρὸς πανένδοξε· καὶ τοὺς λόγους τῆς μητρὸς ἐμφρόνως δεξάμενος, ὑπὲρ χρυσίον ἐκαρποφόρησας, κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν· καὶ ἰατρὸς ἄριστος ἐδείχθης, Παντελεῆμον Μάρτυς ἔνδοξε. Βαίνων δὲ ἐν χάριτι ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες κείμενον χαμερπὲς νήπιον, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέν· καὶ πρὸς Θεὸν εὐξάμενος, καὶ ἐκτενῶς δυσωπήσας, εὐθὺς τὸν παῖδα ἀνέστησας, καὶ τὸ θηρίον διεσπάραξας. Διὸ μνημόνευε καὶ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Μητρὸς εὐσεβοῦς ἐπιποθήσας πίστιν, τοῦ πατρὸς διωρθώσω τὴν ἀσέβειαν· ταῖς γὰρ Ἑρμολάου στηριχθεὶς διδασκαλίαις, ἐν τούτῳ καὶ τὸ Βάπτισμα ἐτέλεσας, Παντελεῆμον Μάρτυς ἔνδοξε, τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ, τῶν νοσοῦντων θεραπευτά, καὶ

τῶν παθῶν διῶκτα. Πρέσβευε λυτρωθῆναι ἐκ περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει τελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος πλ. α΄. Γερμανοῦ.

Ἡ παμφαῆς τοῦ Μάρτυρος μνήμη, λάμπει ὡς ἥλιος τοῖς πέρασι, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα, καὶ πάθη θεραπεύουσα· ἰκετεύει γὰρ ἅει Παντελεήμων τῷ Χριστῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός. Βυζαντίου.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, ὁμοφρόνως ἅπαντες εὐφημήσωμεν, τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀθλοφόρον, τὸν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καλῶς ἀγωνισάμενον, καὶ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἀναδησάμενον, τὸν φωστῆρα τῆς οἰκουμένης, καὶ ἀειλαμπῆ ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν βοῶντες εἶπωμεν· Παντελεῆμον Μάρτυς ἔνδοξε, γενοῦ ἡμῶν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων σωτηρία, καὶ σκέπη ἀσάλεutos, πρεσβεῦων πρὸς Κύριον, ὑπὲρ τῶν ἀδιαλείπτως, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρήκτον, τὴν ἀρράγη προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Παντελεήμονος μνήμην τοῦ ἐλεήμονος, μετ' ἐγκωμίων ἄγειν, φιλομάρτυσι χρέος· οὗτος γὰρ τὸν μόνον ἐν οἰκτιρμοῖς, καὶ ἐλέει ἀνεΐκαστον, τῇ συμπαθείᾳ ζηλώσας τὴν παρ' αὐτοῦ, θείαν χάριν ἐκομίσατο.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Τὴν κατὰ γνώμην σὺ χάριν ἐφιλοσόφησας, ἐμμελετῶν τῇ πράξει, ἦν ἐπίβασιν εὗρες, μάκαρ θεωρίας τῆς ἀληθοῦς, εὐεργέτης γενόμενος, τῶν κακουμένων ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, Χριστὸν ἔχων θεῖον φάρμακον.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

Τίς ἂν ἀξίως τοὺς ἄθλους ἐκδιηγῆσαιτο, Παντελεῆμον Μάρτυς, οὓς ἀνέτλης γενναίως, ἅπασαν ἰδέαν τιμωριῶν, ἀπελέγξας ἀνίσχυρον, πρὸς τὸν ἐνόντα σοι πόθον ὑπὲρ Χριστοῦ, τοῦ σὲ νῦν ἀντιδοξάζοντος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄. Βυζαντίου.

Μητρικὴν ἀγαπήσας εὐσέβειαν, τὴν τοῦ πατρὸς διωρθώσω ἀσέβειαν· τῷ ἱατρῷ τῶν ψυχῶν στρατευσάμενος, ἱατρικῶς σεαυτὸν ἐξεπαίδευσας· καὶ θεία χάριτι ἐν ἀμφοτέροις εὐδοκιμῶν, τῶν παθῶν ὀλοθρευτῆς, καὶ τῶν ψυχῶν θεραπευτῆς ἀναδέδειξαι. Ἀλλ' ὡς ἐν ἄθλοις τὸ εὐτονον, καὶ ἐν πρεσβείαις τὸ ἔμμονον κεκτημένος, Παντελεῆμον Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μῆτερ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.

Ἀθλοφόρε Ἅγιε, καὶ ἱαματικὲ Παντελεῆμον, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μητὸς τὸ εὐσεβές, ἀγαπήσας παμμάκαρ, πατὸς τὸ ἀσεβές, εὐσεβῶς διωρθώσω· ὄθεν καὶ χάριν εἴληφας, ἐκ Θεοῦ παντοκράτορος, τὰ νοσήματα, τῶν ἀσθενῶν θεραπεύειν, Μάρτυς ἔνδοξε, Παντελεῆμον τῶν πίστει, θερμῇ προστρεχόντων σοι. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεςιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ ἀκαθαίρετον, καὶ ἀθλοφόρον οἱ πιστοὶ γενναιότατον, σὲ εὐφημοῦμεν ἅπαντες Μαρτύρων καλλονή, πίστει ἐορτάζοντες, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, Μάρτυς παναοίδιμε· τοὺς σεπτοὺς τε ἀγῶνας, μελωδικῶς δοξάζομεν σοφέ, καὶ τὸν Σωτήρα Χριστὸν μεγαλύνομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐννοιῶν τὰς νιφάδας, τίς ἐξεπιεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; τὰς ἐπαναστάσεις δέ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; Ἀλλὰ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀγαθῇ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον ἡ οἰκουμένη, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου, Παντελεῆμον ἀθλητά, τὸν ζωοδότην δοξάζουσα, τὸν σὲ προστάτην θερμὸν ἀναδείξαντα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου Παρθενομητορ, ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σέ, καὶ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντα· Πᾶσι παράσχου Χριστέ τὰ ἐλέη σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Πεντηκοστάριον. Ἦχος β΄.

Ἐλεήμονα Χριστὸν, Παντελεῆμον νῦν ἐκδυσώπει, θεῖε ἰατρέ, ἀπαλλάξαι με παθῶν, καὶ ἐλεῆσαι με. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... Κύριε ἐλέησον (ιβ΄).

Οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου, κατὰ Ἀλφάβητον ἀντίστροφον. Ποίημα Θεοφάνους.

Ἰδιὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε, τὴν Φαραωνίτιδα, παν-
» στρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθείς ὁ Λόγος
» δέ, τὴν παμμόχθηρον ἁμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδο-
» ξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὡς ὡραῖαν ὡς περικαλλῆ, ὄλην ὡς ἀμόμητον, ἐν γυναιξὶ Θεός σε ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν μητραν ᾤκησε, τὴν ἀμόμητον· ὃν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου ἐγκλημάτων, ἅπαντας ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ψαλμικῶς Ἀγνή ἐκ δεξιῶν, οἷά περ Βασίλισσα, τοῦ ἐκ τῆς σῆς νηδύος ἀναλάμψαντος, Βασιλέως ἔστηκας· ὄν ἰκέτευε, δεξιὸν παραστάτην με, δεῖξαι ἐν ἡμέρᾳ, τῆς ἀνταποδόσεως Θεόνυμφε.

Χερσῶθεισαν φύσιν τῶν βροτῶν, πᾶσιν ἀτοπήμασι, τὸν ὑετὸν τεκοῦσα τὸν οὐράνιον, ὄλην ἀνεκαίνισας. Ἀλλὰ δέομαι, τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα, ἀποχερσῶθεισαν, δεῖξον καρποφόρον Θεονύμφευτε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Παντελεήμονα τὸν πανάριστον Μάρτυρα Μέλπω. Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Προσελθὼν προθύμως τῷ Χριστῷ, πρὸ τῆς τελειώσεως, τῆς ἐν Χριστῷ τὸν νεκρὸν πρῶην ἠγειρας· νῦν δέ με πανόλβιε, νεκρωθέντα τῆς ἀμαρτίας τῷ δήγματι, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, ὃ Παντελεῆμον ζωοποίησον.

Ἀνατείλας οἷά περ ἀστήρ, φέρων ἐν νεότητι, πρεσβυτικὴν καὶ θεόφρονα σύνεσιν, καλλονῇ τε σώματος, τὴν εὐπρέπειαν τῆς ψυχῆς ἐπικτώμενος, τῷ δεδοξασμένῳ, Λόγῳ καθωράθης ὠραιότατος.

Νεκρωθεὶς τῷ κόσμῳ καὶ Χριστόν, μάκαρ ἐνδυσάμενος, διὰ λουτροῦ τοῦ Βαπτίσματος γέγονας, θεοφόρον ὄργανον, καὶ δοχεῖον τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος, πάντας θεραπεύων, πάντων ἰατροῦν τὰ νοσήματα.

Τὴν σοφίαν φίλην σεαυτῷ, περιποιησάμενος, καὶ κοινωνὸν τῆς ζωῆς ἐπαγόμενος, ὑπ' αὐτῆς τετίμησαι, καὶ στεφάνῳ τῷ τῶν χαρίτων κεκόσμησαι, θείας ἀγλαΐας, μάκαρ ἀποστίλβων τῇ λαμπρότητι.

Θεοτοκίον.

Εὐλογίαις Πάναγνε σεμνή, φύσιν τὴν ἐπάρατον, παρακοῆς γενομένην τοῦ κτίσαντος, τὸν Χριστὸν γεννήσασα, ἐστεφάνωσας, καὶ φθορᾶς ἠλευθέρωσας· ὅθεν γεγηθότες, πάντες οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Καταβασία.

» Χοροὶ Ἰσραὴλ, ἀνίκμοις ποσί, πόντον Ἐρυθρόν,
» καὶ ὑγρὸν βυθὸν διελάσαντες, ἀναβάτας τριστάτας,
» δυσμενεῖς ὀρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίους, ἐν ἀγαλ-
» λιάσει ἔμελπον· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδό-
» ξασται.

Τῆς Θεοτόκου.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὥσει κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
» Ἐθνῶν στερεῦουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου,
» ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γαστροῦ σου πρόεισιν, ὁ Ποιητὴς Πανάμωμε, ἀφθαρσίας στολὴν δωρούμενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσιν ἀτοπήμασιν.

Ἐπέρτιμον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Δέσποινα· ὄν ἐκτενῶς ἰκέτευε, οἰκτειρῆσαι τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἡδονῶν ἀτιμίαις σκυθρωπάζουσαν.

Τὰ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου Ἄχραντε· τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, φαρμαχθεῖσαν ἰῶ τοῦ ὄφους, δραστικῷ σου φαρμάκῳ περιποίησον.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Λογίων τῶν τοῦ Πνεύματος, ἐπακούσας γέγονας, ὡς γῆ καλὴ καὶ εὐκαρπος, δεχομένη σπόρον πολύτιμον, καὶ τεκοῦσα τρισμάκαρ σωτηρίαν ψυχῶν.

Ἐνέκρωσας τὸ φρόνημα, δρακοντείου δήγματος, καὶ τὴν ψυχὴν ἐζώωσας, θεοπνεύστως ἀναγεννώμενος, καὶ Βασιλεὶ τῶν ὅλων παριστάμενος.

Ἠλλοίωσας τὸ ἄθεον, τῶν τυράννων πρόσταγμα, καὶ τῷ Χριστῷ προσέδραμες, ἀντὶ πάντων τοῦτον κτησάμενος, καὶ γέγονας θεόφρον μεγαλέμπορος.

Μητρός σου τὴν εὐσέβειαν, ἀγαπήσας ἔνδοξε, τὴν πατρικὴν ἐμίσησας, ἀθεΐαν τὴν πολυτάραχον, ὡς ἐχέφρων τὸ κρεῖττον ἐκλεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ φέρων θεῖον νεύματι, πᾶσαν κτίσιν Κύριος, ἐν ταῖς χερσὶ βαστάζεται, σοῦ Παρθένε· ὄν νῦν δυσώπησον, ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες πε-
» ριεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυ-
» ρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Μαρτυρήσας γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ τὴν πίστιν κηρύξας τῷ σῶ πατρί, ἀνεῖλκυσας πανεύφημε, τοῦ βυθοῦ τῆς ἀγνοίας· καὶ τυράννων μὴ πτήξας, τὸ ἄθεον φρόνημα, τῶν δαιμόνων κατήσχυνας, τὸ ἀνίσχυρον θράσος· ὅθεν καὶ τὴν χάριν, ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, ἰᾶσθαι νοσήματα, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, Παντελεῆμον πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον συνέχοντα· καὶ ἐκ μαζῶν ἐθήλασας, τὸν πάντας ἐκτρέφοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα βαστάζοντα· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου· Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγε-
» λος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσω-
» σας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι· Δό-
» ξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σταγόνα μοι, κατανύξεως ὄμβρισον Δέσποινα, ἐξαίρουσα ἅπαντα, τὸν τῆς καρδίας μου καύσωνα, καὶ τῆς ἀθυμίας μου, τὰς βλαβερὰς ἐπικλύσεις ἀναστέλλουσα.

Ῥομφαία με, ἠδονῆς πληγωθέντα καὶ κείμενον, τραυματίαν Ἄχραντε, μὴ ὑπερίδης ἀλλ' ἴασαι, λόγῃ καὶ τῷ αἵματι, τοῦ σταυρωθέντος Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Πλουτήσασα, δεσποτεῖαν ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεινῶς με πτωχεύσαντα, χάριτος θείας ἀξίωσον· ὅπως μεγαλύνω σε, ὡς ἀγαθὴν μου προστάτιν Παναμώμητε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Νυττόμενος, τοῦ Δεσπότη τοῦ πόθῳ διέσπειρας, τὸν πλοῦτον τοῖς πένησι, σαυτὸν γυμνάζων πρὸς ἄθλησιν, ἦν περ καὶ διήνυσας, τὰς δι' αἰῶνος ἐλπίδας προορώμενος. Αἰνέσεως, τῷ Θεῷ τὴν θυσίαν προσήνεγκας, σαφῶς βδελυξάμενος, τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα· ὅλον δὲ τὸ φρύαγμα, τῶν ἀσεβῶν Ἀθλοφόρε κατεπάτησας.

Τετρωμένοις, βασκανία καὶ φθόνῳ μαχόμενος, τὴν ἀκαταμάχητον, τούτοις ἀντέστησας δύναμιν, Μάρτυς καὶ νενίκηκας, τὴν δυσσεβῆ τυραννίδα τροπωσάμενος.

Ὁ πρεσβύτου, Συμεῶν ἐν ἀγκάλαις κρατούμενος, πρεσβύτου σε ῥήμασι, Παντελεῆμον ἐζώγησε, θεῖαν πρὸς ἐπίγνωσιν, καὶ πρὸς πολλῶν σωτηρίαν καὶ ἐκλύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Νεάνιδες, καὶ παρθένοι ὀπίσω σου ἔδραμον, Παρθένον νεάνιδα, σὲ καὶ Μητέρα θεώμεναι· μόνη γὰρ ἀμφοτέρα, εἰς ἓν συνῆψας ἀφράστως Θεονύμφευτε.

Καταβασία

» Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον, οἰκονομίαν σου Χριστὲ
» ὁ Θεός· ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης

» ῥύση τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου

» Κύριε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας Χριστὲ ὁ

» Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφω-

» τον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγήν

» ἐσχίκαμεν.

Ὁδὸν τῆς ζωῆς, ἢ τεκοῦσα ἄχραντε ὀδήγησον, ὁδὸν εἰς εὐθειάν με, νῦν εἰς ἀνοδίας τε καὶ βάραθρα, χαλεπῶν συμπτωμάτων, ἀλόγως κρημνιζόμενον.

Ξενώσας φρενί, ἐμαυτὸν ἀγνώμονι Παρθένε Θεοῦ, ἀσώτως ἐβίωσα, χώραν εἰς μακρὰν παθῶν πλανώμενος· ἀλλ' ἐπίστρεψον σῶσον, ταῖς σαῖς με παρακλήσεσιν.

Ναμάτων τῶν σῶν, ζωηρῶν πότισον τὸν δοῦλόν σου, φλογμῶ συγκαιόμενον, τῶν ἁμαρτιῶν καὶ φλογιζόμενον, προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, Παρθενομήτορ ἄχραντε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ φωτισμός.

Περιχαρῶς, τοὺς ἀγῶνας ὑπέδυσ τοῦ μαρτυρίου, περιπεφραγμένος δυνάμει θεία, καὶ καρτερία σταθερᾷ τὰς βασάνους, ὑπομένων χαίρων ἐκραύγαζες· Ἔτερον ἐκτός σου, Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Ἀθλητικῶν, προϊστάμενος μάκαρ ἀγωνισμάτων, θεία δυναστεία περιεγένου, τῆς τῶν ἀθέων δυσσεβοῦς τυραννίδος, καὶ μανίας τῆς δεισιδαίμονος, τὸν ἀγωνοθέτην, ἐνδυσάμενος.

Νεανικὴν, σὺ τὴν ἔνστασιν ἔχων καὶ ῥωμαλέον, ψυχῆς τὸ ἀνάστημα κεκτημένος, πᾶσαν αἰκίαν ῥωμαλέως ὑπέστης, καὶ ἀνδρείῳ μάκαρ φρονήματι, χάριτι τοῦ θείου, Σταυροῦ κρατυνόμενος.

Ἀσυμφανῆ, διεκρούσατο λέσχην τῶν πλανωμένων, τῇ ἐπουρανίῳ διδασκαλία ὁ ἀθλοφόρος, καὶ πολλοῖς σωτηρίας, παραδόξου γέγονεν αἴτιος, τῇ σῇ συνεργίᾳ, Χριστὲ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥήσεις σοφῶν, καὶ αἰνίγματα πάντων δεδοξασμένη, καὶ τῶν Προφητῶν αἱ προαγορεύσεις σὲ προετύπουν, προφανῶς ἐπ' ἐσχάτων, ἐσομένην Θεοῦ γεννήτριαν· ἄλλην γὰρ ἐκτός σου, ἀγνὴν οὐ γινώσκομεν.

Καταβασία.

» Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας, τὸ πρωτόγονον χάος, ὡς

» ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖ σε Χριστὲ, τὸν Δημιουργόν, ἐν

» τῷ φωτὶ σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὐθύνον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ στ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι

» ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Μὴ με δείξης δαιμόνων ἐπίχαρμα, ἐν τῷ κριτηρίῳ τῷ μέλλοντι Δέσποινα, ἀλλ' εὐμενῶς προσβλέψαι μοι, τὸν Κριτὴν καὶ Υἱόν σου δυσώπησον.

Λογισμοῖς παροργίζων σε Κύριε, καὶ ταῖς πονηραῖς καὶ ἀθέσμοις μου πράξεσιν, εἰς ἰλασμόν προσάγω σοι, τὴν Μητέρα σου. Οἴκτειρον σῶσόν με.

Κατακρίσεως ῥῦσαί με Δέσποινα, τὸν αὐτοκατάκριτον ὄντα τοῖς παισίμασιν, ὡς τὸν Κριτὴν κήσασα, καὶ Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ἴνδαλμάτων τῆς πλάνης κατέπτυσας, καὶ κορυφουμένην ἀπάτην κατήρησας, θαυματουργῶν ἐξαισία, καὶ τελῶν τὰς ἰάσεις θεόσοφε.

Στεφανίτης ἐδείχθης πανάριστος· σὺ διὰ πυρὸς γὰρ διήλθες καὶ ὕδατος· καὶ ἐν τροχῷ τεινόμενος, παραδόξως ἀνεῖλες τοὺς ἄφρονες.

Τῶν τυράννων τὸ θράσος κατέβαλες, τὰς δυσφορωτάτας αἰκίας τοῦ σώματος, τῇ τῆς ψυχῆς στερόντητι, διαθλήσας θεόφρον ἐν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ὁ κατέχων τὸν γῦρον τῆς γῆς ὡς Θεός, ἐν ταῖς σαῖς ἀγκάλαις Ἄγνη περιέχεται, περιγραφῇ τοῦ σώματος, ὁ τῇ θείᾳ μορφῇ ἀπερίγραπτος.

Καταβασία.

» Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ

» ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. α΄.

Μιμητῆς ὑπάρχων τοῦ Ἐλεήμονος, καὶ ἰαμάτων τὴν χάριν παρ' αὐτοῦ κοιμισάμενος, ἀθλοφόρε καὶ Μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ταῖς εὐχαῖς σου, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους θεράπευσον, ἀπελαύνων τοῦ ἀεὶ πολεμίου τὰ σκάνδαλα, ἐκ τῶν βοῶντων ἀπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ ἀναργύρου τὴν μνήμην, τοῦ γενναίου τὴν ἄθλησιν, τοῦ πιστοῦ τὰς ἰατρείας, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν φιλόχριστοι, ἵνα λάβωμεν ἔλεος, μάλιστα οἱ βορβορώσαντες, ὡς κἀγώ, τοὺς ἑαυτῶν ναοὺς· ψυχῶν γὰρ καὶ σωμάτων, ὁμοῦ τὴν θεραπείαν παρέχει.

Σπουδάσωμεν οὖν, ἀδελφοί, ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἔχειν τοῦτον ἀσφαλῶς, τὸν ῥυόμενον ἐκ πλάνης τοὺς βοῶντας ἀπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος.

Στίχ. Γαλακτόμικτον, Μάρτυς, αἷμα σῆς κάρας,

Δι' ἣν ὕδατόμικτον ὁ Χριστὸς χέει.

Φάσγανον ἐβδομάτη λάχεν εἰκάδι Παντελεήμων.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ πόλεως Νικομηδείας, πατὴρ μὲν

Εὐστοργίου τινὸς Ἑλλήνος, ὕστερον δὲ χριστιανοῦ γεγονότος ταῖς τοῦ υἱοῦ νοθεσίαις· μητὴρ δὲ Εὐβούλης, ἐκ προγόνων τὸν Χριστὸν σεβομένης.

Ἐκπαιδεύεται οὖν τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην παρὰ Εὐφροσύνου, δόξαν μεγίστην ἔχοντος, ὃς καὶ ἐδόκει εἰς ἄκρον τῆς τέχνης ἐφικέσθαι· τὴν δὲ κατὰ Χριστὸν ἰατρικὴν τέχνην καὶ πίστιν παρὰ Ἑρμολάου τοῦ πρεσβυτέρου μαθάνει· δι' ἧς παῖδά τινα, ὑπὸ ἐχίδνης πληγέντα, νεκρὸν κείμενον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐξάνεστησεν, ἐπικαλεσάμενος τὸν Χριστόν. Βαπτίζεται οὖν παρὰ Ἑρμολάου τοῦ πρεσβυτέρου καὶ χειραγωγεῖται πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· ὁ δὲ τρόπος τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ γέγονεν οὕτω.

Τυφλὸς τις, προσελθὼν πρὸς αὐτόν, ἔτυχε τῆς ἰάσεως παρ' αὐτοῦ. Ἐρωτηθεὶς οὖν παρὰ τοῦ βασιλέως· Τίς αὐτῷ τῆς θεραπείας γέγονεν αἴτιος; Ὁ Παντελέων, εἶπε, (τοῦτο γὰρ αὐτῷ πρότερον ὄνομα) ἐπικαλεσάμενος τὸν Χριστόν· εἰς ὃν καὶ αὐτὸς ἔφη πιστεύειν. Ἄλλ' ἐκεῖνος μὲν εὐθὺς τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, ὁ δὲ Παντελέων ἤχθη πρὸς τὸν βασιλέα· καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ μήτε ὑποσχέσεσι μήτε ἀπειλαῖς ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως σαλευθεὶς, τύπτεται δεινῶς καὶ λαμπάσι φλέγεται. Ἐμφανισθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Κύριος, ἐν σχήματι Ἑρμολάου τοῦ πρεσβυτέρου, θαρρῆν παρακελεύεται. Καὶ ἐν τῷ βράσματι τοῦ μολύβδου, ἔνθα ὁ Ἅγιος ἐβλήθη, καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ εἰς ἣν ἀπερρίφη, ἔδοξε συνεισελεθεῖν μετ' αὐτοῦ.

Διαμείνας οὖν ἐκ πάντων ἀβλαβῆς, θηρίοις ἐκδίδεται· ἐξ ὧν ἀσινῆς διαφυλαχθεὶς, δεσμεῖται τροχῷ, καθηλωθέντι μαχαίραις καὶ ἀφθεντὶ ὑπόθεν κατὰ πρανοῦς. Εἶτα, δεξάμενος τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἠῤῥατο· καὶ φωνὴ ἄνωθεν ἠνέχθη αὐτῷ, ἀντὶ Παντολέοντος, καλοῦσα αὐτὸν Παντελεήμονα. Πληρουμένης δὲ τῆς εὐχῆς, καὶ ἐν τῷ μέλλειν τὸν ἀχένα τέμνεσθαι, ἐκτείναντος τοῦ δημίου τὴν χεῖρα, ἀπεστράφη ὁ σίδηρος, καὶ ἐτάκη ὡσεὶ κηρός· καὶ ἐν τοιοῦτῳ θαύματι, ἐπίστευσαν οἱ στρατιῶται τῷ Χριστῷ. Τότε ὁ Ἅγιος Μάρτυς, ἐκουσίως τὸν ἀχένα προτείνας, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν.

Λέγεται δέ, ἀντὶ αἵματος, γάλα ῥύηται, καὶ τὸ φυτὸν τῆς ἐλαίας, ἐν ᾧ προσεδέθη, ἀθρώως τελεσφορῆσαι καρπὸν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπωνύμῳ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἰαθεὶς τυφλὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Αὐγὴν ἐφευρὼν σαρκικῶν τυφλὸς λύχων,

Καὶ ψυχικὴν ἤθροισεν αὐγὴν ἐκ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι ἑκατὸν πενήκοντα τρεῖς Μάρτυρες, οἱ ἐκ τῆς Θράκης, ἐν τῇ θαλάσῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Θαλασσοάθλους ἰσαρίθμους, Χριστέ μου,

Ἄγρα θαλάσσης Τιβεριάδος δέχου.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀνθούσης τῆς ὁμολογητρίας, τῆς ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ Μονῇ τοῦ Μαντινέου.

Στίχ. Χριστὸν μὲν αἰνεῖ Ἀνθοῦσα παρὰ πλάνοις,

Χριστὸς δὲ αὐτῆς Ἀνθοῦσαν παρ' Ἀγγέλοις.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Χριστόδουλος, ὁ ἐκ Κασσάνδρας, ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει 1777, ἀγχόνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ Χριστόδουλος σταυρὸν αἴρων, ἀγχόνῃν

Στερρῶς ὑπήλθε, δοῦλος ὡς Χριστοῦ μέγας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου

» μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε· Χριστὸς δὲ ἐφή-

» πλωσε, θεοσεβέσι Παισὶ, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύμα-

» τος, ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ἴσχύς μου καὶ ὕμνησις καὶ σωτηρία, βεβαία ἀντίληψις, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ὑπάρχουσα Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντάς με, δαίμονας πολέμησον ἀεὶ, ἐπιζητοῦντας τοῦ θανατῶσαί με.

Θεὸν σωματώσασα παρθενικῶν σου, αἱμάτων ἐθέωσας, Παρθένε, τὸ ἀνθρώπινον· διό με τοῖς πάθεσι καταρρύπουμενον, καὶ καταφθειρόμενον ἐχθροῦ, ταῖς μεθοδείαις, ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ἡ κάμινος γέννησιν προδιετύπου, τὴν σὴν Παναμώμητε· τοὺς Παῖδας γὰρ οὐκ ἔφλεξεν, ὡς οὐδὲ τὴν μήτραν σου τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον· ὅθεν ἰκετεύω σε, πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ῥῦσαι τὸν δοῦλόν σου.

Τοῦ Ἁγίου. Εἰκόνας χρυσοῦς.

Νομίμως ἀθλῶν, καὶ νικήσας τὸν ἐχθρὸν λιμὴν πανεύδιος, τοῖς ἐν θαλάσῃ παναοίδιμε, χειμαζομένοις γεγένησαι, φῶς δὲ τοῖς ἐν σκότει τοῦ βίου, οὓς καὶ μέλειν ἐδίδαξας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται νῦν μακαριώτατε, ἀπολαβόντι τὴν τρισόλβιον, καὶ μακαρίαν ἐλπίδα σου, τὴν ἀποκειμένην τοῖς πίστει, τῷ Κυρίῳ κραυγάζουσιν·

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἁγίων ψυχαί, καὶ δικαίων οἱ χοροὶ καὶ ἡ ἀσώματος, τάξις Ἀγγέλων προσεδέξαντο, συγχορευτὴν σε μακάριε· ξίφει γὰρ τμηθεὶς τὸν αὐχένα, μελωδεὶς ἀγαλλόμενος·

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ῥομφαία τὸ πρὶν, ἡ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἡμᾶς χωρήσασα, νῦν στρεφομένη ὑποδέχεται, τοὺς σημανθέντας τῷ αἵματι, τῷ ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Υἱοῦ σου, προελθόντι

Πανάμωμε, εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Καταβασία.

» Ἀβραμαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου

» φλόγα κατεπάτησαν, ἐν ὕμνοις κραυγάζοντες· Ὁ

» τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσιζουσα, ψάλ-
» λοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ζήλου τὰ καλά, κακῶν μακρυνομένη, δι' ἐμμελείας θείων πράξεων, ψυχὴ μου
πρεσβεύουσαν, ὑπὲρ σοῦ τὴν Θεομήτορα, καὶ πάντων ἀκαταίσχυτον, ἔχουσα
προστασίαν, ὡς συμπαθῆ καὶ φιλόανθρωπον.

Ἐλυσας δεσμοῦ, τῆς πάλαι καταδίκης, Θεοκυῆτορ τὸ ἀνθρώπινον· ὅθεν ἰκετεύω σε,
διαλῦσαι πάντα σύνδεσμον, κακίας τῆς καρδίας μου, ἄχραντε συνδεσμοῦσα, θεία
στοργῇ με τοῦ κτίσαντος.

Δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀπαύγασμα τεκοῦσα, τὴν ἀδοξία σκυθρωπάζουσαν, παισμάτων
καρδίαν μου, Θεοτόκε καταφαιδρυνον, καὶ δόξης με ἀνάδειξον, μέτοχον αἰδίου, ὅπως
ἐν πίστει δοξάζω σε.

Τοῦ Ἁγίου. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς.

Τὸ περιδέξιον τῆς σῆς, εὐφυΐας ψυχικὴν ἀμβλωπίαν, τοῦ πατρὸς θεραπεύει,
ἀποδιδούσης τὸ φῶς, τοῖς πίστει παμμάκαρ προστρέχουσι, καὶ πρὸς τὸν Σωτῆρα,
Χριστὸν καθοδηγούσης.

Ἐπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθεῖς, πρὸς αἰώνιον ζωὴν διεβιβάσθης, καὶ θεόκλητος ὄφθης,
προσηγορία Χριστοῦ, τῇ θείᾳ θεόφρον τιμώμενος, καὶ ὑπερυψῶν, τὸν Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ῥητορικὴν ἀποβαλὼν, καὶ δεινὴν τῶν σοφιστῶν ἀδολεσχίαν, τῇ Χριστοῦ ἐπικλήσει,
τῶν ἐπωδύνων παθῶν, τὰς ρίζας ἐκτέμνεις ἰώμενος, τοὺς ὑπερυψοῦντας, Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἀθανασίας διαυγῆ, ἐπιστάμεθα πηγὴν σε Θεοτόκε, ὡς τεκοῦσαν τὸν Λόγον, τοῦ
ἀθανάτου Πατρὸς, τὸν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

» Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, τῷ θεῷ πυρπολούμενοι
» ζήλω, τυράννου καὶ φλογὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως κα-
» τεπάτησαν, καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζό-
» μενοι ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Γευσάμενος βρώσεως, μὴ προσηκούσης θάνατον, ὁ Ἄδαμ ἐκ τοῦ ξύλου πικρῶς
ἐτρύγησε· ξύλω δὲ παγεῖς ὁ Υἱός σου, τὸν γλυκασμὸν τῆς ἀθανασίας, ἐπήγασεν
Ἄχραντε· διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τὸν Βασιλέα Κύριον, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα τὸν διαλύσαντα,
Ἄδου τὰ βασίλεια Κόρη· ὃν ἐκτενῶς δυσώπει τῆς ἄνω, βασιλείας ἅπαντας, ἀξιῶσαι
τοὺς τιμῶντάς σε.

Ἀγάθωνον Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, ἡδονῶν κακωθεῖσαν ταῖς
ἐπικλύσεσιν, ὡς τὸν ἀγαθὸν τετοκυῖα, καὶ ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὅλη· καὶ πρὸς μετανοίας
με, ἀγαθὰς πύλας εἰσάγαγε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ὀρεκτῶν τὸ ἔσχατον· ἔνθα κατασκηνώσας μακαριώτατε, τὸ μακαριώτατον τέλος, ἀπολαβεῖν ὄντως ἡξιώθης, συνὼν τῷ Δεσπότη σου, εἰς αἰῶνα τὸν ἀπέραντον.

Ἐφέσεως ἔτυχες, καὶ πόθου σου πληρώσεως, συσταζόμενος ἔτι θερμῷ τῷ αἵματι, τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ κενωθέντι, καὶ δι' αὐτὸν παμμάκαρ χυθέντι· παρ' οὗ χαίρων εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῶν ἀγώνων σου.

Λεόντων τὰ χάσματα, καὶ τῶν θηρῶν τὰ στόματα, Δανιὴλ ὡσπερ πάλαι σὺ ἐχαλίνωσας· οἶδε γὰρ αἰδεῖσθαι Μαρτύρων, τὴν ἀρετὴν καὶ ἄλογος φύσις· διό σε πανεύφημε, συνελθόντες μακαρίζομεν.

Πλουσίαν χρηστότητα, σοὶ ὁ Χριστὸς χαρίζεται, θησαυρὸν ἰαμάτων ἡμῖν δωρούμενος· καὶ Παντελεήμονα θέσει, σὲ παρασχὼν παντὶ θλιβομένῳ, λιμένα τε εὐδίου, καὶ προστάτην καὶ συλλήπτορα.

Θεοτοκίον.

Ὡς πόκος Πανάμωμε, τὸν ὄμβρον τὸν οὐράνιον, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἡμῖν ἐκτέτοκας, τὸν τὴν ἀμβροσίαν διδόντα, τοῖς ὡς Θεὸν αὐτὸν ἀνυμνοῦσι, καὶ σὲ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον καταγγέλλουσιν.

Καταβασία.

» Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη· Θεὸς ἐκ λαγόνων
» σου προῆλθε, σαρκοφόρος, ὃς ὄφθη ἐπὶ γῆς, καὶ
» τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ Θεοτόκε, διό
» πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Παντελεῆμον πάνσοφε, τῶν σεπτῶν Ἀναργύρων, τὸ ἱερὸν ἀγλάισμα, καὶ τῶν θείων Μαρτύρων, καὶ χριστωνύμων τὸ κλέος, οὐρανόθεν τὰς νίκας, τῷ βασιλεῖ πρυτάνευσον, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ τοῖς πιστῶς, σὲ ὑμνοῦσιν ἄγιε σωτηρίαν, μετὰ τῆς Θεομήτορος, ὑπὲρ πάντων πρεσβεῶν.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἴστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἐλεος Θεοῦ μιμούμενος, Παντελεήμων σαφῶς, ὠνομάσθης κατάλληλον, προσλαβὼν τὸ ὄνομα, καὶ συμβαῖνον τῷ πράγματι· ὡς συμπαθῆς γὰρ ἔλεεῖς ἅπαντας, διπλῆν παρέχων τούτοις τὴν ἴασιν, τρέφων ἰώμενος, καὶ πρὸς γνῶσιν ἔνδοξε, καθοδηγῶν, θείαν καὶ ὑπέρλαμπρον, Χριστοῦ πανόλβιε.

Ἔργον προνοίας τῆς ἄνωθεν, τὸ ἐπὶ σοὶ γεγονός, τηλαυγῶς ἀναδέδεικται· τῶν σωμάτων πάθη γάρ, θεραπεύειν σαφέστατα, Παντελεῆμον ἐκδιδασκόμενος, ψυχῶν ἐδείχθης ἰατρὸς ἔτοιμος, λόγῳ τῆς χάριτος, ἰατρεύων ἅπαντας, καὶ ζοφεράς, πλάνης ἐκλυτρούμενος, τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Κάλλει θεόφρον τοῦ σώματος, τὴν ψυχικὴν καλλονὴν, εὐθυβόλως ἀντέθηκας, καὶ φρενῶν εὐπρέπειαν, τῆς σαρκὸς ὠραιότητι· καὶ τοὺς ὀρῶντας Μάρτυς κατέπληξας, τερατουργίαις λάμπων καὶ θαύμασιν, ἄνθει νεότητος, πρεσβυτέρων σύνεσιν, προσειληφώς, πίστει τε καὶ χάριτι, καταλαμπόμενος.

Δόξα. Ἦχος δ'. Βυζαντίου.

Σήμερον ἐξέλαμψε, τοῦ Ἀθλοφόρου ἡ μνήμη. Δεῦτε πιστοὶ πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, καὶ τοῖς ἅσμασι τοῦτον καταστῆψωμεν· τὸν γὰρ ἀόρατον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ ἀνδρικῶς ἐτροπώσατο· καὶ τῶν τυράννων τὰς ἀπείρους, βασάνους μὴ δειλιάσας, νομίμως τὸ βραβεῖον ἐδέξατο τῆς ἄνω κλήσεως· καὶ νῦν μετ' Ἀγγέλων, εἰς αἰῶνας συναγάλλεται. Ἄλλ' ὃ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Παντελεῆμον, ἰατρὸς τῶν νοσοῦντων, καὶ λιμῆν τῶν χειμαζομένων, μὴ διαλίπης πρεσβεῶν τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου αἱ γ' καὶ στ' Ὠδαί.

Ὁ Ἀπόστολος:

Τέκνον Τιμόθεε... (Τῆς ΚΣ' Ὀκτωβρίου).

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην·

Εἶπεν ὁ Κύριος: Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν...

Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Διακόνων

Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος, Παρμενᾶ

καὶ τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης

τῆς Χρυσοβαλάντου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν ἐκλογῇ θεοκρίτῳ προετιμήθητε, διακονεῖν ταῖς χρείαις, τῶν ἁγίων ὡς ὄντες, σοφίας θείας πλήρεις καὶ φωτισμοῦ, καὶ τῆς χάριτος ἔνδοξοι· καὶ νῦν οἰκεῖτε ἀπαύστως τοὺς οὐρανοὺς, σὺν Ἀγγέλοις εὐφραινόμενοι.

Φωτιστικαὶ ὡς λαμπάδες Πνεύματος χάριτι, ἀποδειχθέντες κόσμῳ, τὸ τῆς γνώσεως φέγγος, ἡστράψατε πλουσίως καὶ τὴν ἀχλύν, τῆς κακίας ἐπαύσατε, καὶ μεταστάντες Ἀπόστολοι πρὸς τὸ φῶς, ἐσκηνώσατε τὸ ἄδυτον.

Ἄνευφημείσθω Νικάνωρ ὁ ἱερώτατος, καὶ Παρμενᾶς καὶ Τίμων, καὶ σὺν τούτοις τιμάσθω, ὁ Πρόχορος ὁ θεῖος, οἱ πληρωταί, τῶν τοῦ Λόγου προστάξεων, καὶ πλουτισταὶ τῶν ἀπόρων καὶ πρεσβευταί, πρὸς Θεὸν ἡμῶν θερμότατοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε Κόρη τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, ὡς εὐμενῆς προστάτις, τῶν πιστῶν Θεοτόκε, προσάγουσα τῷ Κτίστῃ τὸν ἰλασμόν, ἀνταμείβου τοῖς δούλοις σου, ὡς παντελεῆς σωτηρία καὶ ἰλασμός, τῶν ψυχῶν ἡμῶν πανάμωμε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ τὴν μακροθυμίαν, τούτου ἀποσκοποῦσα, ἔλεγες θρηνοῦσα Μητὲρ ἀγνή· Οἶμοι! Τέκνον γλυκύτατον· τί ταῦτα πάσχεις ἀδίκως Λόγε Θεοῦ; ἵνα σώσης τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκια.

Τῶν Ἀποστόλων. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς θεῖοι συνέκδημοι, τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, θεόθεν ἐκρίθητε, διακονεῖν εὐσεβῶς, τῷ θεῷ πληρώματι, Πρόχορε θεηγόρε, σὺν Νικάνορι ἄμα, Τίμων ὁ θεοκῆρυξ, Παρμενᾶς τε ὁ θεῖος, πρεσβεύοντες τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Τῆς Ὁσίας.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Βασιλείας γηνίου πάλαι οὐκ ἔτυχες, ἀλλ' ἀφθάρτων στεφάνων νῦν σὲ ἠξίωσεν, ὁ Νυμφίος σου Χριστὸς ὁ ωραιότατος· ᾧ καθιέρωσας σαυτήν, ὅλη καρδιά καὶ ψυχῇ, Εἰρήνη ὅσια μητὲρ, Χρυσοβαλάντου ἡ δόξα, ἡμῶν δὲ προσφυγὴ καὶ βοήθεια.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Μέλω τὰς ἀγάς τοῦ νοητοῦ Ἡλίου. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Μεθέξει, τῇ πρὸς τὸ Θεῖον πάνσοφοι, φῶς χρηματίσαντες, τοὺς τὴν ὑμῶν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, ἐορτὴν ἐορτάζοντας, παθῶν ἀχλύος ῥύσασθε, καὶ φωτισμοῦ καταξιώσατε.

Ἐθέλγητε, γλυκυτάτῳ ἔρωτι, Χριστοῦ μακάριοι, καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου τοῦ φθαρτοῦ, εὐσεβῶς παρωσάμενοι, αὐτῷ ἠκολουθήσατε, μαθητευθέντες ἀληθέστατα. Λαμπτήρες, ἀνατολῆς ὀρμώμενοι, τῆς φωτοδότιδος, φωταγωγοὶ γεγονάσι ψυχῶν, Παρμενᾶς τε καὶ Πρόχορος, καὶ Τίμων ὁ θαυμάσιος, καὶ ὁ Νικάνωρ ὁ Θεόπνευστος. Θεοτοκίον.

Πορεία, αἱ τοῦ Θεοῦ πανάμωμε, ἐν σοὶ ἐγνώσθησαν, γεγενημένοι ξένῳ τοκετῷ, ἀσυγκρίτῳ ἐνώσει τε· ὅθεν ὡς πάντων Δέσποιναν, τῶν ποιημάτων σὲ δοξάζομεν.

Ῥδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ὡς ὄντες πνευματικά, νεφέλαι ὑδωρ ἀληθοῦς γνώσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς ἐνδοξοί, ἐν ἁγιασμῷ ἐσταλάξατε.

Τοῦ Πνεύματος ἐκλογῆ, ὡς πεπλησμένοι τῆς αὐτοῦ χάριτος, διακονεῖν, πάνσοφοι, χρείαις τῶν Ἁγίων ἐτάχθητε.

Αἰνέσωμεν Παρμενᾶν, τὸν εὐκλεῆ καὶ τὸν σοφὸν Τίμονα, καὶ τὸν σεπτὸν Πρόχορον, καὶ τὸν ὑψηλόνου Νικάνωρα.

Θεοτοκίον.

Σταλάζοντα γλυκασμόν, καὶ ἀπολύτρωσιν κακῶν τέτοκας, τὸν ἀγαθὸν Κύριον, ἄχραντε Παρθένε πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-

» ζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-

» ρέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Διάκονοι σεπτοί, καὶ αὐτόπται τοῦ Λόγου, καὶ σκευὴ ἐκλογῆς, ἀνεδείχθητε πίστει, Νικάνωρ καὶ Πρόχορε, Παρμενᾶ Τίμων ἐνδοξε· ὅθεν σήμερον, τὴν ἱερὰν ὑμῶν μνήμην, ἐορτάζομεν, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας, ὑμᾶς μακαρίζοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, ταῖς θεαῖς πρεσβείαις σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἄφατος, οἰκονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, σοφὸν δημιουργημα.

Ῥδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἀναλάμπαντες τῷ ὑψει τῆς Ἐκκλησίας, ὡσπερ ἀστέρες ἄδυτοι, τὸν τῆς δυσσεβείας, σκοτασμόν διέλυσαν, καὶ κόσμον ἐφώτισαν, οἱ τοῦ εὐεργέτου Ἀπόστολοι.

Ἰπουργῶν τῷ κατὰ χάριν Εὐαγγελίῳ, Νικομηδείας γέγονας, Πρόχορε παμμάκαρ, ἄριστος διδάσκαλος, καὶ θεῖος πρωτόθρονος, ποιμένης τοῦ Χριστοῦ προϊστάμενος.

Γέρας θεῖον ἐκκληρώσω Νικάνορ μάκαρ, σφαιασθεῖς ὡς πρόβατον, σὺν τοῖς
δισχιλίοις, εἰς Χριστὸν ἐλπίζουσι, καθ' ἣν τετελείωται, Στέφανος ἡμέραν ὁ
πρώταθλος.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας Θεὸν Λόγον, σωματωθέντα Πάναγνε, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον·
ὄθεν κατὰ χρέος σε, Παρθένον δοξάζομεν, καὶ χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε τοὺς σοῦς, Μαθητὰς ὡσπερ σάλπιγγας, ἀπέστειλας ἐγειρούσας, ἐκ
μνημάτων ἀπάτης, ψυχὰς ὑμνολογούσας σε.

Τίμων ὁ ἱερός, ποιμὴν Βόστρων γενόμενος, ἠνέγκατο μαρτυρίου, τὸ μακάριον τέλος,
πυρὶ καταφλεγόμενος.

Ὁ μέγας Παρμενᾶς, Ἀποστόλων ἐπ' ὄψεσι, κεκοίμηται ἐκτελέσας, σὺν σπουδῇ
θερμοτάτη, τὸ θεῖον διακόνημα.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε δι' ἧς, τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, Πανάμωμε τοῦ θανάτου, καὶ τῆς πρὶν
τυραννοῦσης, κακίας τοῦ ἀλάστορος.

Ῥδὴ στ΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Νικάνωρ, τὴν ζωὴν καταγγέλλων τὴν ἄληκτον, καὶ τὸν σταυρὸν καὶ τὰ πάθη, τοῦ δι'
εὐσπλαγχνίαν σαρκὶ παθόντος, θανατοῦται, Ἰουδαίων χερσὶν ἀναιρούμενος.

Ὁ μέγας, ἐξαπτόμενος Τίμων τῷ ἔρωτι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, προσταγαῖς ἀνόμων
πυρὸς ἐν μέσῳ, τελειοῦται, ὀλοκαύτωμα θεῖον γενόμενος.

Ἡ θεία, καὶ φωσφόρος καὶ χάριτος ἔμπλεως, ὑμῶν Ἀπόστολοι μνήμη, ἀγιάζει πάντων
τὰς διανοίας, τῶν ἐν πίστει, ἐκτελούντων ταύτην μακάριοι.

Θεοτοκίον.

Τάξεις σε, ἀσωμάτων Ἀγγέλων γεραίρουσι, καὶ Ἀποστόλων χορεῖαι, καὶ Μαρτύρων
δῆμοι Θεοκυήτορ· τὸν γὰρ πάντων, Βασιλέα ἀφράστως ἐκύησας.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, τῷ
» δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Διακόνων Προχόρου,
Νικάνορος, Τίμωνος καὶ Παρμενᾶ.

Στίχ. Τετράς Μαθητῶν τοῦ Θεανθρώπου Λόγου,

Τριάδα σεπτὴν πᾶσι κηρύττει λόγῳ.

Εἰκάδι ὀγδοάτη μυστῶν ξυνελήλυθε τετράς.

Οὗτοι, διὰ τὸ κηρύσσειν τὸν λόγον τῆς πίστεως καὶ ὁμολογεῖν τὸν Κύριον Ἰησοῦν
Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ καὶ τέλειον Ἄνθρωπον, ἤθλησαν ἐν διαφόροις τόποις· καὶ πολλὰ
παθόντες ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν, τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἔλαβον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐσταθίου τοῦ ἐν Ἀγκύρᾳ.

Στίχ. Ῥυσθεῖς ποταμοῦ, παμμάκαρ, παρ' Ἀγγέλου,

Ταῖς χερσὶ τοῦ σώσαντος ἐκπνεῖς Ἀγγέλου.

Οὗτος στρατιώτης ἦν· καὶ προσαχθεῖς Κορνηλίῳ τῷ ἡγεμόνι Ἀγκύρας, καὶ ἐρωτηθεῖς,
παρήρησι ἀμολόγησε τὸν Χριστὸν. Ὅθεν τύπτεται ἀφειδῶς καὶ τοὺς ἀστραγάλους
τρυπηθεῖς καὶ σχοινίοις περιδεθεῖς, σύρεται ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀγκύρας ἕως τοῦ
Σαγάρεως ποταμοῦ, ἀκολουθοῦντος καὶ ὀρῶντος τοῦ ἡγεμόνος· ἐκεῖσε δέ, ἐν
γλωσσοκόμῳ βληθεῖς, ρίπτεται ἐν τῷ ποταμῷ. Κατ' εὐδοκίαν δὲ Θεοῦ ἐπιστὰς θεῖος
Ἄγγελος, ἐξήγαγε τὸ γλωσσόκομον ἐπὶ τὴν ξηρὰν καὶ εὐρέθη ἐν αὐτῷ ὁ Ἅγιος
ἀβλαβής, ψάλλων· Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ ἡγεμὼν
καὶ αἰσχυνηθεῖς, σπασάμενος μάχαιραν, ἀνεῖλεν ἑαυτόν. Ὁ δὲ Ἅγιος Μάρτυς

εὐξάμενος καὶ μεταλαβὼν τῆς θείας Δωρεᾶς, διὰ τῆς ἐκπεμφθείσης αὐτῷ οὐρανόθεν περιστερᾶς, ταῖς χερσὶ τοῦ ἐπιφανέντος Ἀγγέλου τὸ πνεῦμα παρέθετο· καὶ κατετέθη τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Ἀγκύρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀκακίου· καὶ ἀνάμνησις τῶν Ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Διακονίσις.

Στίχ. Τράχηλον Ἀκάκιος ἐκτμηθεὶς ξίφει,
Ψυχῆς τὸ λευκὸν μηνύων, βλύζει γάλα.
Καινισμόν, Ἀγνή, τελοῦντες τοῦ Ναοῦ σου,
Σὴν ἐξαιτούμεθα θερμὴν προστασίαν.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Δροσίς, ἐν χώνῃ χρυσοῦ βληθεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Χρυσοῦ Δροσίς βληθεῖσα χωνευτηρίῳ,

Οὐχ εὐρέθη κίβδηλος ἢ μικτὴ ρύψῳ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης τῆς ἐκ Καπαδοκίας, ἀσκησάσης ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Χρυσοβαλάντου.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ἔζησας, Εἰρήνη, πάλαι,

Καὶ νῦν κατοικεῖς ἐνθα εἰρήνη βρούει.

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ Ξηροποταμηνός, ὁ ιδρύσας τὰς δύο Μονὰς, τὴν τοῦ

Ξηροποτάμου καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἦτοι τὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὁ ἐν ἔτει 820 ἀκμάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Μονὰς ὁ Παῦλος ιδρύσας κάτω δύο,

Μονὰς κατοικεῖ τὰς ἄνω μετ' Ἀγγέλων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι.

Ὀλικωτάτη, διανοίᾳ Χριστὸν ἀγαπήσαντες, μόνον τὸν ἐν κάλλει ὄντα ὡς ἀληθῶς, παναοίδιμοι ἀσύγκριτον, κληρὸν εἰλήφατε, τὴν βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον.

Ὑπὸ τοῦ Λόγου, τοῦ ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἀνατείλαντος, λόγῳ τιμηθέντες ἔργοις τε ἱεροῖς, τῶν πιστῶν σωτῆρες ὄφθητε, τούτους μετὰγοντες, πρὸς τὴν ὁμολογίαν θεόληπτοι.

Ἡθλησας ξένως, μάκαρ Νικάνωρ ἀναιρούμενος, γνώμη δυσσεβῶν Ἑβραίων καὶ τῷ Χριστῷ, ὡς ἀρνίον προσαγόμενος· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Λόγῳ τὸν Λόγον, τὸν τοῦ Πατρὸς Κόρη τέτοκας, λόγῳ οὐρανὸν ποιήσαντα καὶ τὴν γῆν, καὶ δοξάζειν τοῦτον πάναγνε, λόγον παρέχοντα, τοῖς καθαρῶς αὐτῷ νῦν πιστεύουσιν.

Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Ἰλύος ἐρρύσασθε παθῶν, καὶ ματαιότητος, τοὺς πειθαρχήσαντας, ὑμῶν διδάγμασι πάνσοφοι, καὶ πρὸς ὕψος τούτους γνώσεως, ἀνεβιβάσατε Θεῷ, εὐαρεστοῦντας καλῶς, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ θεῖος τιμάσθω Παρμενᾶς, ἐνθέοις ἄσμασιν, ἅμα τῷ Τίμωνι, καὶ ὁ πανεύφημος Πρόχορος, καὶ Νικάνωρ ὁ θαυμάσιος, ὡς Μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ πλουτισταὶ τῶν ἐθνῶν, τῶν βοῶντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὑμᾶς μετὰ Πέτρον καὶ λοιπούς, προκρίτους Κύριος, Μαθητὰς εἵλετο, συνταττομένους μὲν ἐνδοξοί, τοῖς λεχθεῖσιν Ἑβδομήκοντα, ἐκλελεγμένους δὲ καλῶς, ὡς πλήρεις πίστεως, τῶν Ἁγίων, διακονῆσαι ταῖς χρεῖαις πανεύφημοι.

Θεοτοκίον.

Ἴδου θεηγόρων αἰ φωναί, πέρας ἐδέξαντο, ἀποτεκούσης σου, τὸν ὑπερούσιον Κύριον, ὑπ' ἐκείνων τὸν δηλούμενον, εἰς σωτηρίαν τῶν πιστῶν, Θεοχαρίτωτε, τῶν βοῶντων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χειρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογοῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
» Κύριον.

Ἦδη θ´. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἦράθητε σκευὴ τοῦ Λόγου, πᾶσαν χωρήσαντα τὴν αἴγλην, πρόκριτοι σεπτοὶ
Διακόνων, Ἁγίων χρείαις διακονήσαντες, καὶ σὺν τῷ Λόγῳ πάνσοφοι, δόξης ἀρρήτου
ἀπολαύοντες.

Σήμερον ἡ σύμπασα κτίσις, ὑμῶν τὴν μνήμην ἐορτάζει, Τίμων Παρμενᾶ καὶ Νικάνορ,
σὺν τῷ Προχόρῳ τῷ χριστοκήρυκι, ἀξίως μακαρίζουσα, ὑμᾶς θεόπται
παμμακάριστοι.

Ἦρθητε πρὸς μέγιστον κλέος, ὡς Μαθηταὶ Θεοῦ τοῦ Λόγου, καὶ σὺν Ἀποστόλων
χορείαις, καὶ ἀσωμάτων ἐπαγαλλόμενοι· μεθ' ὧν ἀεὶ πρεσβεύσατε, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς
ἔνδοξοι.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι βοῶμεν Παρθένε, περιχαρῶς τοῦ Ἀρχαγγέλου· Χαῖρε ἡ χαρὰ τῶν
Ἀγγέλων, τῶν Ἀποστόλων τὸ σεμνολόγημα, καὶ Προφητῶν τὸ κήρυγμα, καὶ τῶν
Μαρτύρων τὸ στεφάνωμα.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συνάμας
» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
» τόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
ὡς σύνηθες, ἡ Α´ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΘ´ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλινίκου,
καὶ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους στ´, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια
ἀμφοτέρων τῶν Ἁγίων.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς θεόφρον Καλλίνικε, ὑπὲρ τὸ ζῆν τὸ θανεῖν, εὐσεβῶς προελόμενος, τοῦ
Χριστοῦ τὸν θάνατον, ἀληθῶς ἐξεκόνισας· ἀθανασίας ὅθεν ἐπέτυχες, καὶ ἀνεσπέρου
μακαριότητος, ἔνθα τὰ τάγματα, τῶν Ἀγγέλων πέφυκε, καὶ ἀθλητῶν, πάντων
ἀγαλλόμενος, σκηνώσας ἔνδοξε.

Μάρτυς παμμακάρι Καλλίνικε, πρὸς ἀόρατους ἐχθρούς, τὸν ἀόρατον Κύριον,
συμμαχίαν ἄμαχον, κεκτημένος ἀνέστησας, ἀθανασίας μεγάλα τρόπαια, τὸν
ἐξαλείφειν γῆν τε καὶ θάλασσαν, κατακαυχόμενον, τῇ πυγμῇ τῶν ἄθλων σου,
καταβαλὼν, καὶ τῇ τῶν αἱμάτων σου, καταποντίσας ῥοῆ.

Τὸν τῆς εὐσεβείας πρόμαχον, καὶ καθαιρέτην ἐχθροῦ, καὶ Μαρτύρων συνόμιλον, καὶ
ναὸν τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου γενόμενον, τὸν στρατιώτην τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ,

τῶν ἱαμάτων τὸ ἀδαπάνητον, ὄντως θησαύρισμα, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, τὸν θαυμαστόν, σήμερον Καλλίνικον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Στιχηρὰ τῆς Ἀγίας.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὡς παρθένον καὶ Μάρτυρα, ὡς Θεοῦ νύμφην ἄφθορον, ὡς τῷ θεῷ Πνεύματι διαλάμπουσαν, ὡς τὸν Χριστὸν ἀγαπήσασαν, ἐχθρὸν δὲ αἰσχύνασαν, ὡς ἀθλήσασαν στερρῶς, καὶ πολύπλοκα βάσανα, ὑπομείνασαν, εὐφημοῦμέν σε πίστει Θεοδότῃ, καὶ τὴν μνήμην σου τελοῦμεν, τὴν φωταυγὴ καὶ σωτήριον.

Νυμφευθεῖσα ἐν Πνεύματι, τῷ Χριστῷ διὰ πίστεως, ὥσπερ προῖκα πάνσεμνε προσενήνοχας, τῶν σῶν μελῶν τὴν κατάφλεξιν, τοὺς πόνους τὴν ἄθλησιν, τοὺς ἀπείρους αἰκισμούς, τὴν τοῦ αἵματος πρόσχυσιν· καὶ πρὸς θάλαμον, εἰσωκίσθης τὸν θεῖον στεφηφόρος, Θεοδότῃ ὑπὲρ πάντων, τῶν σὲ τιμώντων πρεσβεύουσα.

Ὡς γενναῖον ἀδάμαντα, ὡς θεόφρονα Μάρτυρα, ὡς τὴν πλάνην λύσασαν τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὸν τῆς Εὐας πολέμιον, γενναῖῳ φρονήματι, συμπατήσασαν εἰς γῆν, εὐφημοῦμέν σε ἔνδοξε, καὶ χωρήσασαν, Παραδείσου πρὸς πλάτος Θεοδότῃ, θεωθεῖσαν καὶ τυχοῦσαν, ἐπιτηδεῖου μεθέξεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον παλάτιον, τοῦ Θεοῦ χαῖρε Δέσποινα· καὶ Ἀγγέλων χαῖρε τὸ ἀγαλλίαμα. Χαῖρε Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις, καὶ Εὐας ἡ λύτρωσις. Χαῖρε κλιμαξ νοητή, τοὺς θνητοὺς ἡ μετάγουσα, πρὸς οὐράνιον, καὶ ἀκήρατον δόξαν. Χαῖρε κράτος, ὀρθοδόξων βασιλέων, καὶ ἀρραγῆς φυλακτήριον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Κλησιν σύνδρομον, ἔχων τῷ βίῳ, νίκος κάλλιστον, ἦρας ἐν ἄθλοις, καταλλήλως γεγωνῶς ὁ προκέκλησαι· σὺ γὰρ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσας σου, ὡς νικητῆς ἐδοξάσθης Καλλίνικε. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ. Γερασίμου.

Ὡς δῶρον ἐκλεκτόν, Θεοδότῃ θεόφρον, προσήγαγες Θεῷ, τοὺς ἐνθέους βλαστούς σου· σὺν τούτοις γὰρ ἠγώνισαι, ἱερῶς ἐναθλήσασα, μεθ' ὧν πρέσβευε, ὑπὲρ τῷ Κυρίῳ, δοῦναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ βίου διόρθωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων. Κανὼν τοῦ Ἁγίου Καλλίνικου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ἀθλητὰ Καλλίνικε, τὴν ὥδην δέχου εὐμενῶς.

Ὤδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄρματα Φαραῶ.

Ἄρματι νοητῷ, ἐπιβὰς ὡς ἀληθῶς, τριστάτας ἐπόντισας, τοῦ νοητοῦ Αἰγυπτίου, ἐν τῇ τῶν αἱμάτων σου ἐρυθρᾷ, Μαρτύρων κλέος Καλλίνικε.

Θεῖαν περιβολὴν, ἐνδυσάμενος σοφέ, στολὴν τὴν ἐπίγειον, ἀπεξεδύσω παμμάκαρ, καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα ὄρμησας, καὶ τὸν ἐχθρὸν ἐθριάμβευσας.

Λύσας τὰς τοῦ ἐχθροῦ, πολυπλόκους μηχανάς, δεσμεῖς ἐν τοῖς ἄθλοις σου, καὶ ἀνενέργητον τοῦτον, ἔρρίψας εἰς γῆν Καλλίνικε, καὶ τοῖς ποσὶ σου συνέτριψας. Θεοτοκίον.

Ἦνπερ τῶν Προφητῶν, προεώρακε χορός, ὡς πύλην οὐράνιον, καὶ βάτον ἀκατάφλεκτον, σὲ Παρθενομήτορ ἄχραντε, Θεὸν τεκοῦσαν ἐπέγνωμεν. Κανὼν τῆς Ἁγίας Θεοδότης, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὴν πρὸς Θεόν μοι, Μάρτυς, ἴθυνον τρίβον.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τῆς θείας, φωτοδοσίας χάριτι, καταλαμπρύνεσθαι, τοὺς ὑμνητάς σου Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Θεοδότη δυσώπησον, μαρτυρικῇ λαμπρότητι, καὶ παρθενίᾳ διαλάμπουσα. Ἡ θείῳ, δυναμωθεῖσα Πνεύματι, καὶ κατασχύνασα, τῶν πονηρῶν πνευμάτων τὴν πληθύν, Θεοδότη πανεύφημε, πνευματικαῖς φαιδρότησι, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταφαίδρυνον.

Νομίμως, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἔνδοξε, Μάρτυς ἐχώρησας, τῶν θεοπνεύστων λόγων διδαχαῖς, κοσμουμένη λαμπρότατα, καὶ τὰς βουλάς ἐμώρανας, τῶν ἀσεβούντων παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Παρθένος, τῷ Βασιλεῖ παρίστασθαι, σὺ ἀπηνέχθης Χριστῷ, τῆς ἐκλεκτῆς ὀπίσω καὶ σεπτῆς, ὑπὲρ νοῦν Θεομήτορος, καὶ ἱερὸ ἀνάθημα, ἐπουρανίου ναοῦ γέγονας.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ στερεῶν βροντήν.

Τῇ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπῃ τετρωμένος, ὁ Μάρτυς ἀνέκραζεν, ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγκαρτερῶν· Εἰς ὁσμὴν δραμοῦμαι μύρων, ἀκολουθῶν τῷ πάθει σου, τῇ ἀθλήσει τῇ δι' αἵματος.

Ἀνεπιβούλευτος διετηρήθης, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ὄφεως· τὴν σὴν γὰρ πτέρναν ὁ σοφιστής, ἐν τοῖς ἡλοῖς διατρήσας, τὴν κεφαλὴν συντρίβεται, Καλλίνικε τοῖς ἄθλοις σου.

Κατατεμὼν τῆς πλάνης τὰς ἀκάνθας, μαχαίρᾳ τῇ τοῦ Πνεύματος, τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἀπλανῶς, ἐγεώργησας παμμάκαρ, εἰς ἕκατὸν τοὺς πόνους, προσάξας τῷ Δεσπότη σου.

Θεοτοκίον.

Ἄνερμηνεύτου τόκου καὶ λοχείας, σὺ μόνη μήτηρ γέγονας, ἐν τῇ νηδί σου τὸν πρὸ σοῦ, συλλαβοῦσα Θεὸν Λόγον, καὶ γαλουχοῦσα Παρθένος, ὡς βρέφος τὸν προάναρχον.

Τῆς Ἁγίας. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ῥημάτων σου ταῖς πλοκαῖς, περισχεθεῖς ὁ δυσσεβῆς τύραννος, ταῖς φυλακαῖς ὤφειτο, ἀντικατασχεῖν τὴν ἀνδρείαν σου.

Ὁ πόθος ὁ τοῦ Θεοῦ, τὴν προθυμίαν τῆς ψυχῆς εὐτονον, Μάρτυς Χριστοῦ ἔδειξε, καὶ ἡ τοῦ Σωτῆρος ἐπίπνοια.

Σαρκὸς μὲν περιφρονεῖν, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς ἔσπευσας· ὄθεν δειναῖς μάστιξι, κατατεμνομένη ὑπέφερες.

Θεοτοκίον.

Θυμίαμα προσηγές, ἐπιτεθὲν μαρτυρικοῖς ἄνθραξι, τῷ νοητῷ ἄνθρακι, τῷ ἐκ τῆς Παρθένου σὺ γέγονας.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρά-

» ζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στε-

» ρέωμα.

Κάθισμα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ζήλον ἔνθεον, ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἔχων ἔνδοξε, τοὺς ἀνομοῦντας, διακενῆς καρτερικῶς διηλεγξας· καὶ ὁμιλήσας βασάνοις διήνυσας, τὸν σὸν ἀγῶνα γενναίῳ φρονήματι. Μάρτυς Καλλίνικε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα. Τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, καὶ δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὠραΐσασα, διὰ παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατηγγύησαι, ὡς περ ἄμωμος νύμφη· ὅθεν σε ἠξίωσεν, οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν αὐτῷ, τῶν σὲ τιμώντων σεμνὴ παμμακάριστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον, ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων. Μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ παναμώμητος ἀμνὰς καὶ Παρθένος, ὃν ἀπεκύησεν Υἱὸν ἠπλωμένον, ἐπὶ Σταυροῦ ὡς ἔβλεπεν ὀδύνας τὴν ψυχὴν, καιρίαις κατεπλήττετο, καὶ ἐβόα θρηνοῦσα· Ποῦ σου Τέκνον φίλτατον, δωρεῶν καὶ θαυμάτων, μνήμη ὧν ἀπήλαυσεν, ὁ ἀχάριστος δῆμος; Ἄλλ' εἰς τὸ σῶσαι γένος τῶν βροτῶν, ταῦτα νῦν πάσχεις. Ὑμνῷ σου τὸ εὐσπλαγχνον. Τοῦ Ἁγίου.

Ῥοδὴ δ΄. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Λελουμένος ἐν ταῖς ῥοαῖς, τῶν σῶν αἱμάτων παμμακάκαρ ὄφθης, καθαρώτατος τῷ πνεύματι, καὶ εἰς λῆξιν ἔφθασας, τῶν Ἀσωμάτων Μάρτυς Καλλίνικε.

Λίθος ἔντιμος ἀληθῶς, ὠκοδομήθης τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ναοὺς εἰδώλων ἔσεισας, καὶ εἰς γῆν κατέβαλες, τῇ ἀκλινεῖ ἐνστάσει τῶν ἄλλων σου.

Ἰοβόλους τὰς τῶν ἐχθρῶν, θωπείας ὄντως ἀπόσω Μάρτυς· ἐν τοῖς λόγοις δὲ τοῦ Πνεύματος, τὴν ψυχὴν ῥωννύμενος, κατὰ τῆς πλάνης ἔστησας τρόπαιον.

Θεοτοκίον.

Νῦν σε βάτον τὴν ἐν Σινᾷ, προδιαγράφων Μωσῆς ὁ μέγας, ἀκατάφλεκτον ἐώρακε, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, ἐν τῇ νηδί φέρουσαν Ἄχραντε.

Τῆς Ἁγίας. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Ἐπτερωμένη τῷ ἔρωτι τοῦ Δεσπότη, τῶν ἀλγεινῶν βασάνων, οὐκ ἠσθάνου θεόφρον, τὸν νοῦν μεταστήσασα, πρὸς τὸν σοὶ ποθοῦμενον.

Ὁ ἀπατήσας τὴν Εὐαν ἐν Παραδείσῳ, καταπατεῖται κόρης, ὑπὸ πόδας ὠραίους, Θεοδότης Μάρτυρος, ὡς οὔσης θεόφρονος.

Νενυμφευμένη Νυμφίῳ τῷ ἀθανάτῳ, διὰ σαρκὸς θανάτου, πρὸς ζωὴν μετετέθης, αἰωνίας λήξεως, τυχοῦσα πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένη τὰ θεῖα τῷ ἐκ Παρθένου, καὶ Θεοτόκου Κόρης, σαρκωθέντι ἐβόας· Σύ μου εἰ φιλάνθρωπε, ἰσχὺς τε καὶ ὕμνησις.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥοδὴ ε΄. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Ἰλύι περιέπεσον, ἀνυποστάτῳ Κύριε, καὶ ἐν βυθῷ τῆς ἁμαρτίας τε, καὶ τῇ καταγίδι, τῶν δεινῶν μου πράξεων, ἐμπαγεῖς κραυγάζω σοι· Σύ γενοῦ μοι βοηθός.

Κρηπίσι καθηλούμενος, τοὺς πόδας Μάρτυς ἔψαλλες· Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου, πλουσίως κατετέρφθην, ἀθλοθέτα Δέσποτα, ὑπομένων στίγματα, τῇ ἐλπίδι τῶν μισθῶν.

Ἐλαίῳ σῶ τὸν ἔλεον, καλῶς ἐμπορευσάμενος, τοῦ μαρτυρίου τὴν λαμπάδα σου, ἐφαίδρυνας παμμακάκαρ· δι' ἧς ὅλος γέγονας, ἱερεῖον ἄμωμον, ὀλοκαύτωμα δεκτόν.

Θεοτοκίον.

Τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, καὶ Ἀποστόλων καύχημα, καὶ τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, ὑπάρχεις Θεοτόκε, Θεὸν Λόγον φέρουσα, ὑπὲρ Λόγον Πάναγνε, τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρός.

Τῆς Ἀγίας. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ὁ νοῦς σου εὐσεβῶς, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος, ἐνούμενος Θεοδότῃ, τῶν τοῦ κόσμου ἠδέων, εὐτόνως κατεφρόνησεν.

Ἰθύνουσα τὸν σόν, λογισμὸν πρὸς τὴν μέλλουσαν, αἰώνιον εὐφροσύνην, ἀθυμίας βασάνων, καὶ πόνων οὐκ ἐφρόντισας.

Μακρότης ἡμερῶν, καὶ τερπνὴ ἀγαλλίασις, δεδώρηταί σοι θεόφρον, ἀντὶ κόπων ὧν εἶδες, καὶ πόνων τῶν κολάσεων.

Θεοτοκίον.

Αἱ θεῖαι δωρεαί, ταῖς παρθένοις καὶ Μάρτυσι, πηγάζουσιν ἐκ Παρθένου, τοῦ Χριστοῦ γεννηθέντος, τῆς μόνης Θεομήτορος.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ στ´. Τῶν πταισμάτων τῇ ζάλῃ.

Ἦ τῆς ποιίμνης σου μάνδρα ἀνεπίβατος, ἐκ τῶν θηρίων ἐτηρήθη τῶν αἰρέσεων· τῶν σῶν γὰρ ἄθλων ἔνδοξε, κατέχουσα τὴν στερρὰν βακτηρίαν, τῶν λύκων ὄφθη διώκτρια.

Νυξ ἠλάθη τῆς πλάνης τῇ ἀθλήσει σου, καὶ τὸ τῆς πίστεως κάλλος ἐξανέτειλεν, ἐν τῇ ὁμολογίᾳ σου, πανένδοξε τῆς Τριάδος ὀπλίτα, ὡς ἥλιος ἐν τοῖς πέρασιν.

Ὡς τῆς πίστεως κῆρυξ ἀκριβέστατος, τῷ ἀσεβοῦντι ἐβόας ἐτοιμότητα· Τί ἀπειλεῖς τῷ ἔχοντι, ἀδάμαντος τὴν ψυχὴν στερρότεραν; τὰ βέλη γὰρ τῶν ἀθέων κοῦφα.

Θεοτοκίον.

Διαμένεις ἐκ τόκου ἀπειρόγαμος, ὡς πρὸ τοῦ τόκου καὶ ἀνέπαφος· τὸ γὰρ ἐν σοὶ μυστήριον, Θεόνυμφε ὑπὲρ ἔνοιαν πᾶσαν, καὶ πάντα λόγον γνωρίζεται.

Τῆς Ἀγίας. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ῥομφαῖαι, αἱ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τέλος ἐξέλιπον· νῦν γὰρ νεάνιδες τοῦτον, καὶ παρθένοι κόραι καταπατοῦσι, τῇ δυνάμει, τῇ τοῦ Σταυροῦ προδήλως ῥωννύμεναι.

Τὴν πτῶσιν, τῆς προμήτορος Εὐας ἀνώρθωσαν, αἱ θυγατέρες αἱ ταύτης, τοῖς τῆς νίκης ἄθλοις στεφανωθείσαι, καὶ ποικίλα, περιφανῶς ἐγείρασαι τρόπαια.

Ἐπέστης, τὴν τοῦ πυρὸς δριμύτητα πάνσοφε, τοῦ σοῦ νυμφίου τῷ πόθῳ, Θεοδότῃ Μάρτυς πυρπολουμένη, καὶ τὴν φλόγα, τῆς ἀπάτης ἀνδρείως κατέσβεσας.

Θεοτοκίον.

Στόματι, θεολόγῳ καὶ γλώσσει θεόφρονι, τὰς τῶν τυράννων θωπείας, ἀπεκρούσω Μάρτυς τὸν ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντα, θεολογοῦσα τῆς Θεομήτορος.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλη-
» σία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ
» δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλινίκου.

Στίχ. Βληθεὶς ὁ Καλλίνικος ἐν τῇ καμίνῳ,

Τὸ νικοκαλλῆς εὔρε καὶ θεῖον στέφος.

Εἰκάδι ἀμφενάτη φλόξ Καλλινίκον κατέδαψε.

Οὗτος ἔσχε τὸ γένος ἐκ Κιλικίας. Ἦν δὲ ἀγαθὸς διαφερόντως, στοιχειώσας ἑαυτὸν τῷ τοῦ Κυρίου φόβῳ καὶ πολλοῖς διδάσκαλος ἐγένετο σωτηρίας· καὶ τοῖς περὶ τὰ εἶδωλα μεμνηόσι, παρῆνει ἀπέχεσθαι τῶν ματαίων καὶ τὸν Ποιητὴν τοῦ παντὸς ἐπιγνῶναι· ὅθεν συλληφθεὶς, ἄγεται πρὸς τὸν ἡγεμόνα Σακερδῶνα. Ὑποβάλλεται οὖν παρ' αὐτοῦ παντοίαις βασάνοις καὶ κρηπίσι σιδηραῖς, ὀρθοὺς ἐχούσαις ἤλους, ὑποδεθείς, κελεύεται τρέχειν μέχρι τῆς πόλεως Γάγγρας, ἀπεχούσης σταδίου ὀγδοήκοντα.

Διυπεύσας οὖν τὰ ἐξήκοντα, ἐπειδή, τῷ δίψει οἱ ἀπαγαγόντες αὐτὸν στρατιῶται συσχεθέντες, οὐκέτι πρόσω βαίνειν ἠδύναντο, εὐξάμενος, ἐκ πέτρας ἀνίκμου ἐξήγαγεν ὕδωρ· ὅπερ καὶ νῦν εἰσέτι πηγάζει. Φθάσας δὲ τὴν Γάγγραν, εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβάλλεται, καὶ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις πλησίον τῆς Ἰουστινιανοῦ Γεφύρας καὶ πλησίον τοῦ Πετρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

Στίχ. Θεῷ δοτὴν τίθησι τὴν Θεοδότην,

Τὸ πῦρ καμίνου σὺν τρισὶν τέκνοις φίλοις.

Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Νικαίας, εὐσεβῆς οὔσα, καὶ ἐν ταῖς ἐντολαῖς σχολάζουσα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς τῇ θεογνωσίᾳ ἐκπαιδεύουσα, κατὰ τοὺς χρόνους, ἐν οἷς ἦν καὶ ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἀναστασία. Συσχεθεῖσα δὲ παρὰ Λευκαδίου τοῦ ἄρχοντος, (ὃς αὐτὴν πρὸς γάμου κοινωνίαν προσκαλοῦμενος οὐκ ἔπειθε) παρεπέμφθη Νικητίῳ τῷ ἄρχοντι Βιθυνίας· ὅφ' οὗ, ἅμα τοῖς τρισὶ τέκνοις αὐτῆς, ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς βληθεῖσα, τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἐκομίσατο. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρίῳ αὐτῶν, τῷ ὄντι ἐν τῷ κάμπῳ.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες πατὴρ καὶ μήτηρ μετὰ δύο τέκνων αὐτῶν, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Πατὴρ ἐκαύθη καὶ τεκοῦσα καὶ τέκνα,

Τὸ πατρομητρότεκνον ἀθλητῶν γένος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μάμαντος καὶ Βασιλίσκου, ἐν τοῖς Δαρείου· καὶ τῶν Ἁγίων Βενιαμὶν καὶ Βηρίου, πλησίον τῶν Παλατίων τοῦ Ἐβδόμου. Καὶ μνήμη τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Στρατιώτου· καὶ Κωνσταντίνου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ Νέου.

Στίχ. Ὡς οἷα μύστης τῶν ἀλιέων Μάμας

Τολμᾷ θαλάσσης ἐξερευνᾷν τὰ βάθη.

Ναί, Βασιλίσκε, ψαλμικῶς ἐπ' ἀσπίδα

Καὶ βασιλίσκον βαῖνε τὴν τομὴν φέρων.

Δύο ἀθληταὶ τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι

Πάρεισιν ἤδη σὺν Νόοις ἐν τῷ Πόλῳ.

Εἰ βαρβάρους, οὐκ οἶδα, δαίμονας τέως,

Ἔως τελευτῆς ἔτρεπες, Χριστοπλῖτα.

Ἔχεις ἄληκτον εἰς Ἐδέμ προεδρίαν,

Κωνσταντῖνε, Πρόεδρε τῆς Κωνσταντίνου.

Ἡ βασιλεία ἐμποδῶν οὐχ ὠράθη,

Σοί, ὦ Θεοδόσιε, πρὸς σωτηρίαν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ ζ'. Πῦρ φλέγον Ἄγγελος.

Ἦδονῆς μοι πρόξενά τὰ τῶν κολάσεων, ὑπάρχουσι φόβητρα· Οὐ γὰρ πῦρ οὐ μάστιγες, τοῦ ἀληθοῦς ἔραστοῦ μου, ὁ Μάρτυς ἐβόα χωρίσει με.

Νευρούμενος ἐνδοξε τῇ συμμαχίᾳ Χριστοῦ, εἰς γῆν τὸν ἀντίπαλον, ἐκπαλαίσας ἔρριψας, καὶ φερωνύμως ἐδείχθη, κατὰ τῶν τυράννων καλλίνικος.

Διάβολον ἠσχυνας Ἀγγέλους εὐφρανας, τοῖς ἄθλοις σου ἐνδοξε, καὶ Χριστῷ ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ μόνος, ὑπάρχων Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἔλυσας τῷ τόκῳ σου Παρθένε ἄχραντε, Εὐὰς τῆς προμήτορος, τὴν ἀράν· ὑπάρχεις γάρ, Μήτηρ τοῦ πάντων Δεσπότη, τοῖς πᾶσι χαρὰν προξενήσασα.

Τῆς Ἁγίας. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμαῖοι.

Ἰμειρομένη, τῆς Βασιλείας Μάρτυς τῶν οὐρανῶν, τρίβον τὴν στενὴν διώδευσας ἀκλινῶς, δι' ἀθλήσεως κραυγάζουσα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Θηριωδίας, τῆς ὠμοτάτης ἀπεδείξατο, ἔργον Θεοδότῃ Μάρτυς ὁ δυσσεβής,
κατατέμνων σε ταῖς μάστιξιν· Εὐλογημένος εἶ ἀναβοῶσαν, Θεέ μου καὶ Κύριε.
Ἵπομονῆς σου, καὶ καρτερίας τὰ ἐπίχειρα, δόξαν καὶ τρυφήν ἀνώλεθρον ὁ Χριστός,
Θεοδότῃ ἐδωρήσατο· Εὐλογημένος εἶ ἀναβώσῃ, Θεέ μου καὶ Κύριε.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡγειρας, μόνη σὺ ζωὴν ἀθάνατον τὸν Χριστόν,
Θεονύμφευτε γεννήσασα· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ ἡ´. Τὰ σύμπαντα Δέσποτα.

Χαίροις ἐντρύφημα, τῶν ἀθλητῶν τῆς ἀληθείας. Χαίροις τὸ καλλώπισμα, τῆς πίστεως
καὶ κλέος. Χαίροις ὁ λαμπρότατος τῶν Μαρτύρων φωσφόρος, ὁ τὴν πλάνην
σκεδάσας τῇ ἀθλήσει σου, καὶ τὸ φῶς ἀναλάμπσας τῷ κόσμῳ, Καλλίνικε πάνσοφε.

Ὁ τύραννος ἠσχύνθη, τῇ τῶν ἀγώνων σου ἐνστάσει· ἠττήθησαν δῆμοι, τοῖς μώλωψί
σου μάκαρ· τοῖς ἥλοις τῆς πτέρνης σου κατετρώθη ἡ πλάνη· κατεφλέχθη δὲ πάντα καὶ
ἠφάνισται, τῶν εἰδώλων τεμένη, πυρὶ ἐναθλοῦντός σου.

Ἵπὲρ τῶν τιμώντων σε, τῇ πρὸς Θεόν σου παρρησίᾳ, Καλλίνικε χρώμενος, ἰκέτευε
ἀπαύστως· τῆς ποιμνῆς σου πρόστηθι, ἐξαιρούμενος ταύτην, τῶν ποικίλων παγίδων
τοῦ ἀλάστορος, καὶ στηρίζων τῇ πίστει· ἐν σοὶ γὰρ αὐχεῖ καὶ κρατύνεται.

Θεοτοκίον.

Ἐν Πνεύματι Προφηται, σὲ τὴν Παρθένον προτυποῦσι, σκηνὴν τε καὶ τράπεζαν, καὶ
στάμνον καὶ λυχνίαν, καὶ ὄρος πανάγιον, καὶ νεφέλην καὶ πλάκα, κιβωτόν τε καὶ
ράβδον, πύλην ἔνθεον· δι´ ἧς πᾶσιν ἀνθρώποις, ἠνοιχθη ὁ πάλαι Παράδεισος.

Τῆς Ἁγίας. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Οὐδὲν ἀθληφόρε τῶν δεινῶν, οὐ πῦρ οὐ μάστιγες, οὐδὲ στρεβλώσεις μελῶν, ἀλλ´
οὐδὲ θάνατος ἴσχυσε, διαρρήξαι τὴν συνάφειαν, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ στοργὴν, δι´
ἧς ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νυμφῶνα τερπνὸν καὶ καθαρὸν, ὁ σὸς νυμφίος Χριστός, σοὶ νῦν δεδώρηται, διπλαῖς
ἐκλάμπουσας χάρισι, καθορῶν σε πανσεβάσμιε· ὃν περ ποθήσασα θερμῶς, χαίρουσα
ἔψαλλες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τῷ πόθῳ κατάλληλον ἰσχύν, ὁ ἐραστής σου Χριστός, σαφῶς ἐνέπνευσε, δι´ ἧς τὴν
ἄστεκτον ἠλεγξας, ἀθεότητα πανόλβιε, καὶ τοὺς ποικίλους πειρασμούς, ἔφερες
ψάλλουσα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασιν ἐπόμενοι τοῖς σοῖς, σὲ μακαρίζομεν Θεομακάριστε, μακαριότητος ἔνθεον,
εὐρηκότες σε ὑπόθεσιν, τὴν τὸν μακάριον ἡμῖν, Λόγον γεννήσασαν· ᾧ βοῶμεν·

Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ θ´. Τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ἵφάνθη σοὶ ἄνωθεν, ὁ χιτῶν τῆς πίστεως, δι´ οὗ ἀπεγύμνωσας τὸν ἐχθρόν, ἐν σταδίῳ
Μάρτυς ἔνδοξε.

Μεμηνῶς ὁ τύραννος, ὑποκλύειν ᾤετο, θωπείαις τὸν Μάρτυρα· ἀλλ´ αὐτὸς τῇ πίστει
ἔστερέωτο.

Εὐθὲς ὀλοκαύτωμα, καὶ δεκτὸν θυμίαμα, Καλλίνικε ἔνδοξε, τῷ πυρὶ τῶν ἀγώνων
προσηνέχθῃς Θεῷ.

Ὁραῖοι οἱ πόδες σου, ἀθλητὰ Καλλίνικε, τοῖς ἥλοις πειρόμενοι, καὶ πρὸς κήρυγμα
θεῖον πορευόμενοι.

Θεοτοκίον.

Σκέπην σε κεκτήμεθα, καὶ λιμένα Πάναγνε, καὶ ὄπλον καὶ ἄγκυραν, καὶ βεβαίαν
ἐλπίδα ἐν κινδύνοις ἀεὶ.

Τῆς Ἀγίας. Λίθος ἀχειρότητος ὄρους.

Ἰλεων γενέσθαι θεόφρον, τὸν σὸν ἀθάνατον νυμφίον, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε πόθῳ,
δυσώπει Μάρτυς ἀξιοθαύμαστε, διὰ παντὸς ἐκλάμπουσα, ταῖς λαμπηδόσι ταῖς τῆς
χάριτος.

Βήματι παρέστηκας ὄντως, σὺν παρῤῥησίᾳ τοῦ Δεσπότη, οἷα εὐσεβῆς τε καὶ Μάρτυς,
δι' ἀμφοτέρων εὐαρεστήσασα, τῷ τὴν ἰσχύν σοι πνεύσαντι, καὶ πλουτοδότως
στεφανώσαντι.

Ὅλη εἶ καλὴ Θεοδότῃ, πεποθημένη τῷ Δεσπότη· ὅλη φωτοφόρος ὑπάρχεις, καὶ
μῶμος ὅλως Μάρτυς οὐκ ἔστιν ἐν σοί· σὺ γὰρ διπλαῖς ταῖς χάρισι, διαφερόντως
κεχαρίτωσαι.

Θεοτοκίον.

Νύμφη καὶ γεννήτρια ὄφθης, τοῦ τῶν ἀπάντων Βασιλέως· σὺ γὰρ ἀπ' αἰῶνος ἐφάνης,
ἀγιώτερα πάσης τῆς κτίσεως· καὶ διὰ σοῦ σφζόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Καὶ θανοῦσα ζωηρόν, αἱμάτων μύρον ἔβλυσας, ὡς ἐν Θεῷ ζῶντι ζῶσα· καὶ διαθήκης
τῆς αὐτοῦ, κληρονόμος ἠξίωσαι, Θεοδότῃ φρουροῦσα, τοὺς πόθῳ ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ἡ πλατυτέρα οὐρανῶν, πρὸς οὐρανὸν ἀπάρασα, μὴ καταλίπης ἀγαθή, ἡμᾶς τοὺς
κάτω γηγενεῖς· πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον Κύριον, χεῖρας εἰς μεσιτείαν, τοῦ κόσμου
ἐφάπλωσον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὁρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Ἀ΄ τοῦ Αὐτοῦ Μηνός

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ
τῶν Ἑβδομήκοντα, Σίλα, Σιλουανοῦ,
Κρήσκεντος, Ἐπαινετοῦ καὶ Ἀνδρονίκου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Ἁγίων γ΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀστραπαῖς φωτιζόμενοι, ταῖς τοῦ Πνεύματος πάνσοφοι, τὰ τῆς γῆς πληρώματα
περιήλθετε, καὶ τοὺς πιστοὺς ἐφωτίσατε, τὸν ζόφον μειώσαντες, ἀγνωσίας τοῦ βυθοῦ,
ὡς τοῦ λόγου Ἀπόστολοι· ὄθεν σήμερον, γεγηθότες τελοῦμεν τὴν ἁγίαν, καὶ
φωσφόρον ὑμῶν μνήμην, ἀγιασμὸν κομιζόμενοι.

Ὡς νεφέλαι μακάριοι, ἐπὶ πάντα τὰ πέρατα, ὑετὸν ἐράνατε τὸν οὐράνιον, καὶ τὰς
ψυχὰς κατηρδεύσατε, πιστῶν θεῖα χάριτι, ἀποπνίζαντες δεινά, ἀθεΐας ζιζάνια, καὶ

τελέσαντες, τὰς ψυχὰς καρποφόρους τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο ἐν αἰνέσει, ὑμᾶς τιμῶμεν Ἀπόστολοι.

Συνελθόντες τιμήσωμεν, καὶ πιστῶς μακαρίσωμεν, Σίλαν τὸν πανάριστον, καὶ Ἀνδρόνικον, Ἐπαινετὸν τε καὶ Κρήσκεντα, καὶ πόθῳ τιμήσωμεν, σὺν αὐτοῖς Σιλουανόν, τοὺς τῆς πίστεως κήρυκας, τοὺς προχέοντας, ποταμοὺς ἰαμάτων, καὶ παντοίων, παθημάτων ἐπηρείας, Πνεύματι θεῷ ἐξαίροντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν· καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαιοσύνης τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἧς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρῶν ταῖς χύσεσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμνάς ἢ κυήσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄκακον, τὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα, σὺ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα ἀπάσης ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, ὡς οὐρανοὶ λογικοί, τὴν δόξαν ἀστράψαντες, τοῦ κενωθέντος ἐν γῆ, συμφώνως ὑμνεῖσθωσαν, Κρήσκης Σιλουανός τε, καὶ ὁ ἐνθεος Σίλας, ἅμα σὺν Ἀνδρόνικῳ, Ἐπαινετὸς ὁ θεόφρων· Χριστὸν γὰρ ἰκετεύουσι, σφῆζεσθαι ἅπαντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀποστόλων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Πανευκλεεῖς μαθητὰς ὑμῶν τοῦ Λόγου.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος β΄. Τῷ τὴν ἄβατον.

Παριστάμενοι, θρόνῳ τῷ θεῷ πάντοτε, φέγγει τε λαμπρυνόμενοι, ἀδύτῳ Ἁγιοι, φωτισμὸν πνευματικόν, ἅπασιν αἰτήσασθε, ἐκ τοῦ τῶν φώτων Πατρός, καταπεμφθῆναι ἡμῖν, πιστῶς ὑμᾶς γεραίρουσιν.

Ἀναλάμπαντα, δικαιοσύνης ἥλιον, ἐνδοξοὶ θεασάμενοι, Κόρης Θεόπαιδος, ἐκολλήθητε αὐτῷ, θεῖαν κατὰ μέθεξιν, φῶς χρηματίζοντες, καὶ ἀπηλάσατε, ἀπάτης ζόφον ἅπαντα.

Νόμον ἐνθεον, ἐπὶ τῆς γλώττης φέροντες, πᾶσαν τὴν γῆν διήλθετε, τὴν ἀνομίαν αὐτῆς, ὑπεξαίροντες σοφοί, Κρήσκη Ἀνδρόνικε, Σίλα καὶ Σιλουανέ, καὶ κατασπείραντες, τὴν γνώσιν τὴν σωτήριον.

Ἐπαινέσωμεν, Ἐπαινετὸν τὸν ἐνδοξον, Καρθαγενέων καύχημα, θεῖον γενόμενον· καὶ τοῦ Λόγου Μαθητὴν, καὶ τῶν ἰαμάτων, πηγὴν καὶ μέγαν κήρυκα, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ πίστεως ἐδραΐωμα.

Θεοτοκίον.

Ἐπερύμνητον, Θεὸν ἀρρήτως τέτοκας, σάρκα ἐκ σοῦ φορέσαντα, δι' ἀγαθότητα, ὑπερύμνητε Ἁγνή· ὅθεν ἐν φωναῖς, εὐχαριστηρίοις ὑμνολογοῦμέν σε, καὶ μακαρίζομεν, ὡς πάλαι προεφήτευσας.

Ὡδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Κηρύξαντες τὴν σάρκωσιν τοῦ Δεσπότου, καὶ λύσαντες τὸν σύνδεσμον τῆς κακίας, τοὺς πάλαι δεδεμένους τῇ ἀπιστίᾳ, σοφοὶ ἐλύσατε, μεγαλοκήρυκες, καὶ Θεῷ προσήξατε, διὰ πίστεως.

Λαμπτήρες τῆς ἀδύτου φωτοχυσίας, γενόμενοι τὸ σκότος τῆς ἀσεβείας, ἠλάσατε δεικνύοντες τοῖς ἀνθρώποις, τῆς ἐπιγνώσεως, τὸ φῶς πανεύφημοι· διὰ τοῦτο πάντοτε, μακαρίζεσθε.

Εἰς πᾶσαν ἐξελέλυθε καθὼς ψάλλει, Δαυῖδ τῶν Ἀποστόλων ὁ θεῖος φθόγγος, διδάσκων τὰ παθήματα τοῦ Σωτῆρος, καὶ τὴν ἀνάστασιν, δι' ἧς ἀνέστημεν, ἐκ μνημάτων ἅπαντες, τῆς ματαιότητος.

Θεοτοκίον.

Εὐρών σε τῶν Ἀγγέλων καθαρωτέραν, ὑπέδου τὴν γαστέρα σου τὴν ἁγίαν, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον Θεοτόκε· καὶ ὤφθη ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ σαρκούμενος, ἐν δυσι ταῖς φύσεσι, γνωριζόμενος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ

» στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠψφράνθη γὰρ τὸ

» πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ

» Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστέρες μέγιστοι τὴν οἰκουμένην, εὐσεβείας λάμψεσι, φωταγωγοῦντες εὐσεβῶς, εἰς τὸν αἰῶνα δοξάζεσθε, θαυματοφόροι Κυρίου Ἀπόστολοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου Παρθενομήτορ, ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σοί, καὶ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντας· Πᾶσι παράσχου Χριστέ τὰ ἐλέη σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα ἀναρτηθέντα, τὸν Υἱόν σου Πάναγνε, σπλάγγνα μητρῶα γοερῶς, σπαραττομένη ἐκραύγazes· Οἶμοι! πῶς ἔδυσ, τὸ φῶς μου τὸ ἄχρονον; Ὡδὴ δ'. Ὑμῶ σε, ἀκοῇ γὰρ Κύριε.

Ἰσχύι, τοῦ τὰ πάντα κτίσαντος, διελθόντες τὴν οἰκουμένην, καθάπερ ὑπόπτεροι, ἐσώσατε τοὺς ἐν πελάγει, δεινῶς θεοφόροι κινδυνεύοντας, καὶ γαληνὸν πρὸς ὄρμον ὠδηγήσατε.

Στηρίζων, παρειμένας ἔνδοξε, διανοίας τῷ λόγῳ Σίλα, σὺν Παύλῳ τῷ κήρυκι, πεπόρευσαι εἰς πάντα κόσμον, πολλοῖς πειρασμοῖς περιαντλούμενος, καὶ τὸν Σωτῆρα ἅπασι κηρύττων τρανῶς.

Μεγίστοις, ἀγαθοῖς κοσμούμενος, συμπεπόρευσαι ἐξ Ἐώας, μέχρις αὐτῆς Δύσεως, ὥσπερ ἀκτίς, τῷ Παύλῳ Σίλα σοφέ, φωταυγῆς ἡλίῳ, πέλοντι, καὶ τῶν ἐθνῶν καρδίας ἐφωτίσατε.

Αἰνεῖσθω, Κρήσκης καὶ Ἀνδρόνικος, καὶ σὺν Σίλα μεγαλυνέσθω, Σιλουανὸς σήμερον, Ἐπαινετός τε ἐπαινεῖσθω, Χριστοῦ τῆς ἀμπέλου χρηματίζοντες, βότρυες γλεῦκος στάζοντες σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Θαυμάτων, ὑπερέχον πέφυκε, τὸ ἐν σοί γενόμενον θαῦμα· νομίμων γὰρ ἄνευθεν, τῆς φύσεως τὸν νομοδότην, Χριστὸν ἀποτίκτεϊς τὴν παράβασιν, τῶν προπατόρων λύοντα Πανάμωμε.

Ὡδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ἦρθη τῶν σῶν, Μαθητῶν ὑπεράνω τῶν οὐρανίων, ἡ μεγαλοπρέπεια κηρυττόντων, τοῖς ἐπὶ γῆς σου τὴν σεπτὴν παρουσίαν, καὶ τὰ πάθη καὶ τὴν ἀνάστασιν, Λόγε τοῦ Θεοῦ, Ἰησοῦ ὑπεράγαθε.

Τὸ διαυγές, καὶ ὑπέρλαμπρον σκεῦος τοῦ Παρακλήτου, τῶν πεπλανημένων τὴν ὁδηγίαν, Θεσσαλονίκης τὸ περιδοξὸν εὐχος, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα, τὸν Σιλουανὸν τὸν σοφὸν εὐφημήσωμεν.

Ἀνδρειωθείς, φερωνύμως τοῦ Λόγου τῆ συμμαχία, πάνσοφε Ἀνδρόνικε διαθέεις, ἐπιστηρίζων παρεθείσας καρδίας, ἐπηρείαις τοῦ πολεμήτορος, καὶ φωταγωγῶν εἰς Θεοῦ κατανόησιν.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὁ Δαυΐδ, προδιέγραψεν ὄρος τετυρωμένον, ὄρος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὄρος πῖον· ἐν σοὶ γὰρ Κόρη ἐγνωρίσθησαν τούτου, αἱ πορεῖαι σάρκα πτωχεύσαντος, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἡμᾶς ἐπανάξαντος.

Ἦδη στ´. Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους.

Ἵψοῦμενοι πρὸς Κύριον καθαραῖς συννεύσεσι, τοὺς κατανεύσαντας, ἀπωλείας πρὸς τὰ βάραθρα, εἰλκύσατε σοφοί, ὕψος πρὸς οὐράνιον, ὑψηλῆς θεωρίας καὶ πράξεως.

Μονάδα μὲν οὐσία χαρακτῆρσι Τριάδα δέ, θεομακάριστοι, ἐν τοῖς πέρασι κηρύξαντες, πολύθεον ἀγλύν, παντελῶς ἐλύσατε, καὶ φωστῆρες ψυχῶν ἀνεδείχθητε.

Νευρώσας σου Χριστὸς τὸν λογισμὸν Κρήσκη πάνσοφε, τῆς ἐν Γαλλία σε, Καρχηδόνος Ἀρχιποίμενα, ὡς τούτου μαθητὴν, εὐσεβῶς ἀπέδειξε, πλανωμένους τὴν τρίβον δεικνύοντα.

Θεοτοκίον.

Ὡραῖαν σε κάλλει ὁ Ποιητὴς εὐράμενος, ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ ὠραῖος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱοὺς τῶν γηγενῶν, ὠφθη σωματούμενος, Παναγία Παρθένε πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε· Σύ με

» ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος ἄδου δέομαι, ἵνα ὡς Λυ-

» τρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύ-

» σω σοι.

Συναξάριον.

Τῆ Ἀ´ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Σίλα, Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος, Ἐπαινετοῦ καὶ Ἀνδρονίκου.

Στίχ. Ἐπαινετὸς Κρήσκης τε καὶ Σιλουανός,

Σίλας καὶ Ἀνδρόνικος, αἰνείσθων ἅμα.

Πέντ' ἔβαν ἐκ βιότου μύσται Θεοῦ ἐν τριακοστῇ.

Οἱ, καὶ κηρύξαντες ἐν Χαλκηδόνι (ὀρθότερον Καρχηδόνι) καὶ Ἰταλία καὶ εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον ἀριδῆλως τὸν λόγον τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ κατασπεύραντες, καὶ πολλοὺς τῶν ἀθέων διδάξαντες καὶ βαπτίσαντες, ἐν εἰρήνῃ τὰ πνεύματα αὐτῶν τῷ Θεῷ παρέδωκαν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἰουλίττης τῆς ἐκ Καισαρείας.

Στίχ. Ὡς ἀγλυῶδες καὶ τὸ πῦρ τῆς καμίνου,

Πρὸς τὴν καλὴν λάμπουσαν ἦν Ἰουλίτταν.

Αὕτη ὄρητο ἐκ πόλεως Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, ἦν καὶ ὁ μέγας Βασίλειος ἐγκωμίους ἐτίμησε. Τοῖνυν, δίκης αὐτῇ συνεστῶσης πρὸς τινὰ πλεονεκτικὸν ἄνδρα καὶ βίαιον, ὅς, τῆς γῆς ταύτης τὸ πλεῖον ἀποτεμών, καὶ ἀγροὺς καὶ κώμας καὶ βοσκήματα καὶ οἰκέτας καὶ πᾶσαν τὴν τοῦ βίου κατασκευὴν πρὸς ἑαυτὸν μετέστησε, καταφρονήσας τοῦ δικαίου, καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, συκοφάνταις καὶ ψευδομάρτυσι καὶ δωροδοκίαις τῶν δικαζόντων ἐπερειδόμενος. Ἐπειδὴ οὖν ἡ ἀδικουμένη αὕτη γυνὴ ἤρξατο ἀναδιδάσκειν τὴν τυραννίδα τοῦ ἄρπαγος, πάραυτα αὐτὸς διαβάλλει αὐτὴν ὡς χριστιανὴν, καὶ ὡς οὐ δεῖ ταύτην τῶν κοινῶν μετέχειν, ὡς μὴ λατρεύουσαν τοῖς τῶν βασιλέων θεοῖς. Ἡ δέ, πρὸς μηδὲν ἰδοῦσα τῶν παρόντων, ἀλλὰ πάντα καταφρονήσασα· Ἐρρέτω, εἶπεν, ὁ βίος καὶ ἡ τούτου δόξα· ἐγὼ γὰρ τὸν ἀπάντων Δημιουργὸν καὶ Κτίστην οὐκ ἀρνήσομαι. Τότε ὁ ἄδικος κριτῆς πυρὶ ταύτην παρέδωκεν. Ἡ δὲ κάμιнос, περισχοῦσα τῆς Ἁγίας τὸ σῶμα, ἀκέραιον διεσώσατο τοῖς προσήκουσι, καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ῥήτορες ἀνεδείχθησαν.

Τὰ σκεύη τὰ χωρήσαντα, πᾶσαν τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν, καὶ τοὺς δοχεῖα τῆς πλάνης γεγενημένους, ἀποτελέσαντα δεκτικούς Θεῶ, Σίλαν καὶ Σιλουανόν, ὑμνήσωμεν ἐνθέως.

Οὐκ ἔστιν ἰκανός τις ἐπαινεῖν, Ἐπαινετὸν τὸν θαυμαστόν· συνεμορφώθη γὰρ Χριστῶ, τὰ δι´ αὐτὸν ὑποστάς παθήματα, βασιλείας τε συμμετέσχε τῆς αὐτοῦ, καλῶς ἠγωνισμένος.

Ῥμνεῖσθω Κρήσκης ἄσμασι, θείοις ὁ κεκρυσμένης τὰς ὁδοὺς, τὰς τοῦ Χριστοῦ ὑποδείξας, καὶ κατακρίνας ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, τὴν κατάκριτον ἁμαρτίαν, καὶ πολλοὺς ἀκατακρίτους δείξας.

Θεοτοκίον.

Λῦσόν μου τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τῇ μεσιτεῖᾳ σου Ἀγνή, καὶ τῇ ἀγάπῃ τελείως τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ σου πρόσδεσον, μακρυνόμενον καθ´ ἐκάστην ἐξ αὐτοῦ, δι´ ἠδονῶν ἀτόπων.

Ῥδὴ η´. Τῶ δόγματι τῶ τυραννικῶ.

Οὐκ ἔδωκαν ὕπνον ὀφθαλμοῖς, οἱ ἄγρυπνοι τοῦ Λόγου ὑπηρεταί, ἕως οὗ ὕπνου βαρέος, πιστοὺς πλάνης ἐλυτρώσαντο, καὶ φωτὸς ἡμέρας, υἱοὺς ἐναπέδειξαν.

Γενόμενοι ἄρμα τοῦ Θεοῦ, ἐκτήσασθε αὐτὸν ἠνιοχοῦντα, πρὸς ἐπουράνιον νύσσαν, ὑμᾶς Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, καὶ τὰ ἄρματα τῆς πλάνης συντρίβοντα.

Ὁ πάνσοφος Σίλας ὡς Χριστοῦ, διάκονος ἀξίως ἐπαινεῖσθω, καὶ σὺν αὐτῶ δοξαζέσθω, πιστῶς Κρήσκης καὶ Ἀνδρόνικος, οἱ φωστῆρες οἱ πάντα, τὰ ἔθνη φωτίσαντες.

Τριαδικόν.

Ῥμνήσωμεν τὴν ζωαρχικὴν, Τριάδα χαρακτηῖσι τρισσομένην, γνωριζομένην δὲ φύσει, μᾶ καὶ ψάλλοντες εἶπωμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Τῶ δόγματι τῶ τυραννικῶ, οἱ ὅσιοι τρεῖς Παῖδες μὴ
» πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεὸν ὑμνολό-
» γουν ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύ-
» ριον.

Ῥδὴ θ´. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου.

Ἴατροι ψυχῶν τε σωμάτων τε, γεγονάτε σωτήριοι, πνευματικοῖς φαρμάκοις ἐκκαθαίροντες, τοὺς νοσοῦντας καὶ ὑγιεῖς, δεικνῶντες ἀμφοτέροθεν, θεοφεγγεῖς Ἀπόστολοι ὄθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ῥφθητε τῇ ζέσει τοῦ Πνεύματος, ἀνάπτοντες ὡς ἄνθρακες, καὶ τὸν κρυμὸν τῆς πλάνης διελύσατε, καὶ καρδίας τὰς πηγνυμένας, πίστει κατεθάλαψατε, καὶ πρὸς τὸ ἔαρ πάνσοφοι, τῆς σωτηρίας ὠδηγήσατε.

Στησώμεθα χορείαν ἐν οἴκῳ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν δοξάζοντες, Σιλουανὸν καὶ Σίλαν καὶ Ἀνδρόνικον, καὶ τὸν μέγαν Ἐπαινετὸν, καὶ Κρήσκεντα τὸν πάνσοφον, ὡς ἀληθείας κήρυκας, καὶ πρεσβευτὰς ἡμῶν ὑπάρχοντας.

Ἡ ἀγιωτάτη καὶ πλήρης, χαρισμάτων θείου Πνεύματος, καὶ ἱερὰ καὶ ὄντως ἀξιέπαινος, ὑμῶν μνήμη θεουργικαῖς, ἀκτίσι καταυγάζουσα, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, ὑμνεῖν ὑμᾶς σοφοὶ προτρέπεται.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου ὁ μέλλων ἐν δόξῃ, πάλιν ἔρχεσθαι Θεότητος, κρῖναι τὴν οἰκουμένην παντοδύναμη, ἱκεσίαις τῆς ἀπειράνδρου Δέσποτα τεκούσης σε· καὶ μὴ εἰς πῦρ ἐκπέμψης με, κατεγνωσμένον ἁμαρτήμασιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα, τὸν Θεὸν ἐξανατείλα-
» ντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγόνων

» παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογημένη
» πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,
ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Λα΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Εὐδοκίμου·
καὶ Προεόρτια τῆς προελεύσεως
τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ
Σταυροῦ γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Σύμπασα φύσις ἀνθρώπων νῦν προεόρταζε, χαρμονικῶς καὶ σκίρτα· τοῦ Σταυροῦ γὰρ
τὸ ξύλον, μέλλει προτεθῆναι πᾶσι πιστοῖς, ἰατρῆιον ἀδάπανον, καὶ νοσημάτων
λυτήριον καὶ παθῶν, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Δεῦτε κατίδωμεν ξένον πιστοὶ τεράστιον· πῶς τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον, καταπαύει
φλογώσεις, κοιμίζει ἀλγηδόνας πάθους παντός, ἀπαλλάττει τοὺς κάμοντας.

Προεορτάσωμεν τοίνυν καὶ τῇ αὐτοῦ, προελεύσει νῦν σκιρτήσωμεν.

Ζῶντες ὁμοῦ καὶ θανόντες προευτρεπίσθητε· τῆς γὰρ ζωῆς τὸ ξύλον, τὸν Ἄδην
νεκρῶσαν, ὁ φύλαξ τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν νεκρῶν, ἐξανάστασις ἔρχεται, πᾶσι τὴν
ἄφθονον χάριν νῦν παρασχεῖν, τοῖς αἰτοῦσι μετὰ πίστεως.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Εὐδοκίμου γ΄. Ὅμοια.

Μακαριώτατον τέλος εὔρες Εὐδόκιμε, εὐδοκιμήσας θείαις, ἀρεταῖς φερωνύμως· καὶ
κόσμου ταῖς ἀπάταις μὴ συγχωσθεῖς, ἀλλὰ λάμπας φαιδρότερον, τῶν τοῦ ἡλίου
ἀκτίνων καὶ τῶν πιστῶν, καταυγάσας τὰ συστήματα.

Ἦ ἐλεήμων καρδιά καὶ εὐσυμπάθητος, ὁ τῆς ἀγάπης λύχνος, ὀρφανῶν ὁ προστάτης,
γυμνῶν καὶ πενομένων ὁ σκεπαστής, σωφροσύνης τὸ ἄγαλμα, τῶν ἐντολῶν τοῦ
Κυρίου ὁ πληρωτής, εὐφημείσθω νῦν Εὐδόκιμος.

Τῇ καθαρᾷ σου καρδίᾳ Θεὸν ἐζήτησας, καὶ τὰ τοῦ κόσμου πάντα, ἐβδελύξω ἡδέα,
Εὐδόκιμε θεόφρον· ὅθεν πιστῶς, καὶ τῶν κόπων ἀντάμειψιν, παρὰ Θεοῦ ἐκομίσω
παναληθῶς, ὡς ἐν τέλει πεφανέρωται.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος β΄.

Παντὸς Δικαίου μνήμη, μετ’ ἐγκωμίων γίνεται· μεθ’ ὧν καὶ ἡ σὴ, θεράπον Χριστοῦ
Εὐδόκιμε· ὄπλον γὰρ ἔσχες Σταυρόν, καὶ κράτος ἀήττητον, Τριάδος ὁμοουσίου
πίστιν· διὰ τοῦτο μετ’ Ἀγγέλων, συναναπαύση ἀείμηστε.

Καὶ νῦν. Τοῦ Σταυροῦ. Ὁ αὐτός.

Σύ μου σκέπη κραταιὰ ὑπάρχεις, ὁ τριμερῆς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγίασόν με τῇ
δυνάμει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος πλ. β΄.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, χριστιανῶν ἢ ἐλπίς, πεπλανημένων ὁδηγέ, χειμαζομένων λιμῆν,
ἐν πολέμοις νίκος, οἰκουμένης ἀσφάλεια, νοσοῦντων ἰατρέ, νεκρῶν ἢ ἀνάστασις,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς αἰώνιους μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον, ἀδιαλώβητον, τὸ σῶμά σου Ἅγιε· σὺ γὰρ ἐν σωφροσύνῃ, καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ, μάκαρ ἐπολιτεύσω, μὴ μολύνας τὴν σάρκα· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τῶν Προεορτίων.

Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός. Γερασίμου.

Τὸν τίμιον Σταυρόν, τὸ σωτήριον ὄπλον, δεξώμεθα πιστοί, καθαρᾷ διανοίᾳ· προέρχεσθαι μέλλει γάρ, θείαν χάριν δωρούμενος, καὶ ἰώμενος, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων, τὰ νοσήματα, δι' ἐνεργείας ἀρρήτου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Ὑμῶν, μάκαρ, σοῦ τοὺς πανευσεβεῖς τρόπους. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ἐψηλὸν τὸν βίον ἐσχηκώς, καὶ ταῖς ἀναβάσεις, ταῖς θεϊκαῖς ὀλολαμπῆς γενόμενος, φωτισμὸν μοι αἴτησαι, εὐφημοῦντί σου, τὰ σεπτὰ προτερήματα, οἷς εὐδοκίμησας, ἔτυχες ὧν ἠλπισας εὐδόκιμε.

Μυριπνούς στέργων διδαχάς, καὶ ταῖς ἀναπτύξεις, τῶν ἱερῶν Γραφῶν ἐνασχολούμενος, ἡδονῶν ἐξέκλινας, παμμακάριστε, τὸ δυσῶδες καὶ ἄτιμον, καὶ εὐωδιάσθης, θείαις ἀρεταῖς καλλωπιζόμενος.

Νυσταγμὸν βλεφάρων ἐκ ψυχῆς, μάκαρ ἀπεδίωξας, ἐπαγρυπνῶν καὶ Θεῷ συγγινόμενος, ταῖς παννύχοις στάσεις, μὴ καμπτόμενος, ταῖς ἀνάγκαις τῆς φύσεως· ὅθεν πρὸς ἡμέραν, ὄντως τὴν ἀνέσπερον κατήνησας.

Θεοτοκίον.

Ὡς παστάδα ἔμψυχον Θεοῦ, καὶ θυμιατήριον, τοῦ νοητοῦ καὶ φωτοφόρου ἄνθρακος, τὴν ἀειμακάριστον, ἀνυμνήσωμεν, Θεοτόκον κραυγάζοντες· Χαῖρε ἡ αἰτία, τῆς σωτηριώδους ἀναπλάσεως.

Ῥοδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ῥημάτων ζωηρῶν πηγαῖς προσέχων, ἐξέπιες τὸ νᾶμα τῆς σωτηρίας, ἐμέσας τὴν κατάπικρον ἀμαρτίαν, καὶ ψάλλων ἔλεγες, Θεῷ εὐδόκιμε· Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Συμπάθειαν ἐκτήσω χριστομιμήτως, τὸν πλοῦτον διανείμας τοῖς δεομένοις, οὐράνιον τὸν ὄλβον σοι προξενοῦντα, οὐπὲρ καὶ ἔτυχες, βοῶν εὐδόκιμε· Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Οἰκειωθείς τῷ Κτίστη ἀγάπη θεία, ἐδέξω τὴν οὐράνιον κληρουχίαν· τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς δὲ μάκαρ μετέχεις, θέσει θεοῦμενος, καὶ μέλων ἔνδοξε· Ὡς οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἐπάρχουσα Ἀγγέλων τιμιωτέρα, τὸν Κτίστην τῶν Ἀγγέλων τῇ σῆ νηδύι, ἐβάστασας καὶ τέτοκας Θεομήτορ, βροτῶν εἰς λύτρωσιν, τῶν μελωδούντων σοι· Ὡς οὐκ ἔστιν ἄχραντος, πλήν σου Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ

» στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠὺφράνθη γὰρ τὸ

» πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ

» Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εὐδοκίμησας ἀγαθαῖς ἐργασίαις, ἐδοκιμάσθης ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, τοῖς πειρασμοῖς
Εὐδόκιμε ἀοίδιμε· ὅθεν μετὰ θάνατον, ἀναβλύζεις πλουσίως, θαύματα ὡς νάματα, καὶ
νοσήματα παύεις, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἐκδυσωπῶν, ὅπως πταισμάτων συγχώρησιν
λάβωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς ἀυλιζόμενος,
ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται ἀγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου, σαρκικῶς· ὁ Θεὸς
γάρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν
ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ῥδὴ δ´. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Τὰ δόγματα, τῶν Πατέρων φυλάττων ἀλώβητα, ὀρθόδοξον φρόνημα, σὺ ἐκ νεότητος
ἔσχηκας, βίον ἀκηλίδωτον, καὶ εὐσυμπάθητον γνώμην ἀξιάγαστε.

Οὐ σύγχυσις, κοσμικὴ οὐκ ἀρχῆς ἐπικράτεια, οὐ δόξα ἐπίκτητος, σοῦ τὸν πρὸς Κύριον
ἔρωτα, ἡμβλυνεν Εὐδόκιμε· ἀλλ´ εὐδοκίμησας ὄντως θεαῖς πράξειςιν.

Ἵψοῦμενος, ταῖς ἐνθέοις μελέταις ἐκάστοτε, ἐχθρὸν ἐταπείνωσας, καὶ ἰαμάτων
ἐνέργειαν, εἴληφας Εὐδόκιμε, κρίσει δικαία τοῦ πάντα διευθύνοντος.

Σταλάζουσα, γλυκασμὸν ἢ σορὸς τῶν λειψάνων σου, πλουσίων ἰάσεων, πάθη
καθαίρει Εὐδόκιμε, πιστεῖ τῶν τιμώντων σε, καὶ καταφλέγει δαιμόνων πάσας
φάλαγγας.

Θεοτοκίον.

Πανύμνητε, στρατηγίαις τὸν ἄνω ὑμνούμενον, Θεὸν ἀπεκύησας, ἄνθρωπον ὄντως
γενόμενον, ὃν ὑπὲρ τῶν δούλων σου, ἐκδυσωποῦσα μὴ παύση ἀειπάρθενε.

Ῥδὴ ε´. Ὁ φωτισμός.

Αἴγλη σεπτῆ, τῆς ἀγνείας θεόφρον λελαμπρυσμένος, νόμῳ τε τῷ ταύτης
συμπεφραγμένος, νύκτα τοῦ βίου ἀπροσκόπτως διέβης, θεωρίας θεαῖς πτερούμενος,
μάκαρ καὶ πρὸς θεῖαν, ζωὴν κατεσκήνωσας.

Νῦν ἐπὶ σοί, θαῦμα μέγα ὁρᾶται καὶ θάμβους πλήρες, πῶς μετὰ κηδεῖαν ὄντως
χρονίαν, διατηρεῖται ἀδιάλυτον μάκαρ, σοῦ τὸ σῶμα ἐν τάφῳ κείμενον, κρίμασιν οἷς
οἶδε, Θεὸς ὁ δοξάζων σε.

Εὐγε τῆς σῆς, πρὸς Θεὸν παρρησίας· εὐγε τοῦ πόθου, οὐπὲρ ἐκ καρδίας πρὸς τοῦτον
ἔσχες, εὐδοκίμησας φερωνύμως καὶ λάμπας, παραδόξως θεαῖς λαμπρότησι, καὶ
καταφαιδρύνας, πιστῶν τὰ συστήματα.

Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ ἡμῶν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Παρθενομῆτορ, πάντοτε δυσώπει τῶν σὲ
ὑμνούντων, τοῦ λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων, ψυχοφθόρων κακῶν καὶ
θλίψεων, καὶ αἰωνιζούσης, φλογὸς καὶ κολάσεως.

Ῥδὴ στ´. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Σταλαγμοὺς γλυκυτάτους ἐστάλαξαν, μάκαρ οἱ ἰδρωτῆς σου καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ
ἰαμάτων ἔλλαμνιν, εἰς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν αἴνεσιν.

Ἐν αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἀνεβλάστησας, ἄμπελος πολύφορος εὐκληματήσασα, καὶ
ἀρετῶν τοὺς βότρυας, γεωργῶ τῶν ψυχῶν ἐθησαύρισας.

Βασιλείαν Θεοῦ ἐπεπόθησας, καὶ κατὰ παθῶν βασιλεύσας ἀοίδιμε, κατ´ εὐδοκίαν
κρείττονα, τῆς χαρᾶς τῶν Δικαίων ἐπέτυχες.

Θεοτοκίον.

Ἐκλεκτῇ τῷ Θεῷ ἐχρημάτισας, ὡς ὠραιότατη χωρίον εὐρύχωρον, τούτου Παρθένε
γένονας, καὶ παστὰς καὶ λυχνία καὶ τράπεζα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι

» ἀβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἀγίου καὶ δικαίου Εὐδοκίμου.

Στίχ. Τὸν θεῖον Εὐδόκιμον, ᾧ βίος γέλως,

Τὸ Θεῖον εὐδόκησεν ἐκστῆναι βίου.

Δέχνυται Εὐδόκιμον πρώτη τάφος ἐν τριακοστῇ.

Οὗτος ὁ μακάριος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοφίλου τοῦ μισοχρίστου· οὗ οἱ γεννήτορες, σὺν τῇ τοῦ βίου περιφανείᾳ, (πατρίκιοι γὰρ ἦσαν) καὶ ὀρθόδοξοι ἐγνωρίζοντο, Βασίλειος καὶ Εὐδοκία καλούμενοι, Καππαδόκαι τὸ γένος. Διὸ καλῶς ὁ Εὐδόκιμος ὑπ' αὐτῶν ἀναγόμενος τὰ εἰς ἀρετὴν, κανδιδάτος ὑπὸ Θεοφίλου τιμᾶται, καὶ στρατοπεδαρχεῖν τάσσεται, πρῶτον μὲν κατὰ τὴν τῶν Καππαδοκῶν, ἔπειτα καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων. Ἦν γὰρ ζυγός τις δίκαιος καὶ κανών, ἰσότητα πᾶσαν φυλάττων, ἐλεημοσύνας τε ὅτι πλείστας ἐκτελῶν καθ' ἑκάστην καὶ ἐν Ἐκκλησίαις καλλιεργῶν τε καὶ καρποφορῶν, χήραις καὶ ὀρφανοῖς ἐπαρκῶν, καὶ ἀπλῶς πάσης ἀρετῆς ἰδέαν μετερχόμενος ἦν. Οὕτω τοίνυν ὁ μακάριος κατὰ Θεὸν πολιτευόμενος, νόσω σωματικῇ κατασχεθεὶς, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο. Οἱ δὲ προσήκοντες, τὴν αὐτοῦ κέλευσιν ἀποπληροῦντες, μετὰ γε τῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων τὸ τίμιον αὐτοῦ σῶμα θάπτουσι, θαύμασι πολλοῖς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοξασθέν, ἃ νῦν ἀδυνατοῦμεν κατὰ μέρος λέγειν. Γέγονε δὲ ἡ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ μετακομιδὴ πρὸς τὸ Βυζάντιον Ἰουνίου στ΄, ἡ δὲ ἀγία αὐτοῦ κοίμησις Ἰουλίου λα΄. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ κηδευτῆς τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Κήδουσιν εὐρῶν νεκρικὴν κρύπτην τάφω,

Κηδευτά, νεκροῦ τοῦ κενώσαντος τάφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι δώδεκα Μάρτυρες, οἱ Ῥωμαῖοι, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ῥώμης παλαιᾶς δώδεκα βλαστούς, Λόγε,

Τραχηλοτμήτους Μάρτυρας δέξαι νέους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἀνάμνησις τῶν Ἐγκαινίων τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τοῦ ἐν Βλαχέρναις, ἔνθα ἀπόκειται ἡ ἀγία Σορός.

Καὶ προεόρτια τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἥτοι ἡ ἐξέλευσις αὐτοῦ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ Παλατίου εἰς τὴν πόλιν.

Στίχ. Οἴκου προελθὼν Σταυρὸς τῶν βασιλέων,

Οἴκοις ἐορτὰς προξενεῖ τοῖς ἐν πόλει.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ΄. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἰσχύι ῥωννύμενος τοῦ Ζωοδότου, σαρκὸς κατεκράτησας, ὀρέξω πανόλβιε, καὶ νοῦν ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὰ οὐράνια, μέλπων συντονώτατα· Ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Σαυτὸν ἐξευγένισας, εὐγενεστάτους, τοὺς τρόπους κτησάμενος, νοδὸς ἀκεραιότητι, μελέτη σχολάζων δέ, τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν, ὅλην σου τὴν ἔφεσιν Θεῷ τῷ παντεπόπτη μάκαρ ἀνέτεινας.

Τὰ ἄνω βασιλεία τὴν ἄνω πόλιν, Θεοῦ τὸν Παράδεισον, δικαίων τὴν ἀπόλαυσιν, τρυφὴν τὴν ἀνόθευτον, ὄλβον τὸν ἄσυλον, φέγγος τὸ ἀνέσπερον εὐρεῖν, κατηξιώθης μάκαρ Εὐδόκιμε.

Ῥεόντων τὸ ἄστατον κατανοήσας, ψυχῆς τὰ κινήματα, Θεὸν πρὸς μόνον ἴθυνας· ἐξ οὗ ἐλλαμπόμενος, θείαις λαμπρότησι, βίου τὰ προσκόμματα σοφέ, ἀνεμποδίστως ὄντως παρέδραμες.

Θεοτοκίον.

Ἦν ἔτεκες Δέσποινα ἀεὶ δυσώπει, δουλείας ῥυσθῆναί με, παθῶν καὶ κατακρίσεως, καὶ τῆς συνεχούσης με, δεινῆς πωρώσεως, καὶ τῆς τῶν θλιβόντων με ἀεὶ, ἐπικρατείας θεοχαρίτωτε.

Ῥδὴ η´. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Πῦρ ἐννοῶν τὸ φοβερὸν, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ μέλλον ἐκχεῖσθαι, κατανύξει καρδίας, θερμούς ἐκχέεις κρουνούς, δακρύων ἐναποτεφροῦντάς σοι, τῶν παθῶν καμίνους, Εὐδόκιμε θεόφρον.

Ὅλον μετέθηκας σαυτοῦ, πρὸς τὸν Κύριον σοφὴ ψυχῆς τὸν πόθον, καὶ αὐτῷ ἐκολλήθης, ἀναβοῶν ψαλμικῶς· Χριστέ μου ἰλύος με λύτρωσαι, τῶν θανατηφόρων, παθῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵπομονῆ καρτερικός, καὶ καρδία ταπεινὸς σὺ καθωράθης, συμπαθῆς δεομένοις, ἦθος προσφέρων χρηστόν, καὶ τρόπους ἐναρέτους πάντιμε, οἷς εὐδοκιμήσας, θαυμάτων βρῦεις χάριν.

Σύνεσιν ἔχων θεϊκὴν, πληρωτῆς Δεσποτικῶν ὄφθης λογίων, δεξιὰς στέργων τρίβους, τὰς εὐωνύμους σαφῶς, ἐκκλίνας ὡς ἔννοους καὶ φρόνιμος, ὑπερευλογῶν, τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ Ἀδάμ Δημιουργός, ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν δημιουργεῖται, καὶ γαλακτοτροφεῖται, ὁ διατρέφων πνοήν, Παρθένε Θεοτόκε ἅπασαν· ὅθεν ὡς Θεοῦ σε, δοξάζομεν Μητέρα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ
» συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-
» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἴδεῖν ἐφιέμενος, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀρετῶν εὐμορφία σαυτὸν ἐκάλλυνας, καὶ λαμπαδηφόρος εἰσηλθες, εἰς φωτεινοὺς νυμφῶνας Ἀγγέλων, συνὼν τῷ Δεσπότη σου, ἀπολαύων τῆς θεώσεως.

Ὡς ὄρθρος ὡς ἥλιος, ἀνέτειλεν ἡ μνήμη σου, τὰς ἐν ζόφῳ καρδίας καταφωτίζουσα· σὺ γὰρ καὶ φῶτος καὶ ἡμέρας, ὡς ἀληθῶς υἱὸς ἐγνωρίσθης, θεόφρον Εὐδόκιμε· διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Σοφία κοσμούμενος, καὶ γνώσει λαμπρυνόμενος, ταπεινώσει καρδίας ὠραϊζόμενος, ὕψει πολιτείας ἐμπρέπων, πρὸς νοητὰς ἐπέβης ἐπαύλεις· μεθ' ὧν ἡμῶν μνήσθητι, τῶν τιμώντων σε Εὐδόκιμε.

Ἡμέραν ἐόρτιον, καὶ ὠφελείας πρόξενον, τὴν σεπτὴν σου τελοῦμεν ἐκ γῆς μετάστασιν· σὺ γὰρ τοῦ Κυρίου θεράπων, καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτης, ὄφθης ἀνεπαίσχυντος, ἀξιάγαστε Εὐδόκιμε.

Θεοτοκίον.

Φῶτος ἐνδιαίτημα, τοῦ πάντας καταυγάσαντος, καὶ σκηνὴ καθωράθης θεοχαρίτωτε· γέφυρα καὶ κλίμαξ πρὸς ὕψος, τοὺς γηγενεῖς ἀνάγουσα Κόρη· διὸ σε γεραίρομεν, καὶ πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Καὶ ζῶν Εὐδόκιμος ὄφθης, κατὰ παθῶν παντοδαπῶν· καὶ νῦν εἰσέτι ὑπάρχεις, πηγὴ θαυμάτων τηλαυγῆς, ἐξ ἧς καθαίρονται πάθη, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων.

Τοῦ Σταυροῦ. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σταυρὸς προεορτάζεται, καὶ κόσμος ἀγιάζεται· τάξεις Ἀγγέλων ὑμνοῦσι, τὸν δι' ἡμᾶς
σταυρωθέντα, καὶ συμπανηγυρίζουσιν, ἡμῖν καὶ συναγάλλονται, Δαυϊτικῶς
κραυγάζοντες· Εἰργάσατο σωτηρίαν, ἐν μέσῳ γῆς ὁ Δεσπότης.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

* Τὰ περὶ τῆς πυρίνου ταύτης σιτίσεως καὶ φλογερᾶς σπαργανώσεως τοῦ Προφήτου
Ἡλιοῦ, ἔλαβεν ἴσως ὁ Ὑμνωδὸς Ἰωσήφ ἐκ τοῦ ἐφεξῆς Συναξαρίου εἰς τὸν Προφήτην
τοῦτον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ θεία Γραφή, ἡ πάσης ἱερᾶς Ἱστορίας ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος,
οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρει, δῆλον, ὅτι ταῦτα ἐλήφθησαν ἐκ τινος ἀποκρύφου βιβλίου,
ἴσως τοῦ ἐπιγραφομένου· Ἀποκάλυψις τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ· ἢ καὶ ἐκ παραδόσεώς
τινος ἰουδαϊκῆς.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΤΡΙΑΔΙΚΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
